

Giới thiệu Khiến Em Gả Cho Anh

Truyện Khiến Em Gả Cho Anh của tác giả Minh Nguyệt Đang là một hành trình chinh phục cô gái, hạnh phúc không phải điểm đến mà đúng không?

Mà cuộc tình lại bắt đầu từ những trò chơi ảo, họ hợp nhau và tìm đến nhau cũng từ đó mà nảy sinh tình cảm. Nhưng nó chỉ kết thúc lại nhanh chóng và cô tìm cách lần tránh anh sáu năm dài đằng đẳng.

Không ngờ đến sáu năm sau cô đi tìm việc thì chính người đàn ông năm xưa lại là cấp trên của cô! Cô sẽ ngã lòng về bên anh?

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

“Xin Nhượng Nhượng”. Một quý ông trung niên tay cầm một đồng giấy tờ đang vội vàng, miệng ồn ào xin nhượng đường, nhưng không đợi cô gái trước mặt kịp phản ứng, bà vai ông ta đã động vào người cô làm cô suýt chút nữa ngã nhào.

“Chú phát âm rõ hơn một chút được không?” Khanh Nhượng Nhượng kêu thảm, nhưng mọi từ ngữ cô định nói ra thì đều không thể thốt ra được. Chủ yếu là khi ông chú kia thoáng quay đầu lại đã làm cô hoàn toàn giật mình trước “vẻ đẹp” kia. Tuy không thể nói người ta xấu như sông Hoàng Hà cạn, nước Trường Giang chảy ngược nhưng trông cái vẻ mặt đáng sợ tự nhiên kia, Khanh Nhượng Nhượng đành âm ức nhịn.

Ông chú kia quay đầu lại nhìn cô với ánh mắt khinh thường, cô gái kia nhìn qua trông có vẻ bình thường, thế nào mà Trái Đất quay mấy vòng rồi thần kinh cô ta vẫn chưa có phản ứng là sao, đã bảo cô nhượng đường rồi mà còn đứng ngây ra đó, định làm biển báo giao thông ở đó à.

Nhượng Nhượng cảm thấy vô cùng tủi thân nhìn chú kia rời khỏi tầm nhìn của mình, haiz, ai bảo cha mẹ đặt cho mình cái tên như vậy, cô tưởng chú kia định gọi cô nên mới dừng lại, phen này đành chịu bị xem thường vậy. Nhưng vấn đề này không phải vấn đề cô quan tâm nhất hôm nay.

Nhượng Nhượng nhìn ra quán “Cà phê nhỏ” ở cao ốc Wincosin đối diện phía xa. Tên quán tuy nhỏ nhưng danh tiếng lại lớn và giá cũng khá cao.

Cô dùng ngón tay trái đẩy cái kính mắt, nhớ tới thanh âm trầm thấp, gọi cảm bên tai mình thì thảm của người con trai cột nhà kia “Ngày 26 tháng 5 này gặp ở quán “Cà phê nhỏ”, không gặp không về”.

Nhượng Nhượng nghĩ đến kì nghỉ hè năm 3 Đại học của mình mà cảm thấy vô cùng tức giận, trong lúc nhất thời theo phong trào mà tham gia một game trên mạng, dưới nhân vật trò chơi của mình tạo ra một hồi tình yêu chấn động lòng người.

Dùng từ “chấn động lòng người” này không khoa trương một chút nào, người con trai kia lúc lạnh lúc nóng, làm mình cũng chột lên, chột xuống. Nhượng Nhượng bị anh ta hành hạ đến kinh hồn bạt vía. Vì cùng người kia diễn một vở kịch hôn lễ “bạo hành” kinh điển nên trong lòng Nhượng Nhượng sinh ra chứng sợ hãi, hơn nữa cũng vì mãi mê đắm chìm trong game mà cô – người vốn 3 năm liền đều dành học bổng sinh viên xuất sắc hạng nhất lại bị xuống hạng tư. Nguyên nhân bên trong lại thêm nguyên nhân bên ngoài cô rút ra được bài học kinh nghiệm xương máu, quyết định bỏ hẳn game để trở thành một người có văn hóa, có đạo đức, có lý tưởng. Vì vậy cô liên cho nhân vật của mình tự sát.

Hơn nữa còn là một cái chết rất khí phách, Nhượng Nhượng nghĩ nếu phải chết thì sẽ chết một cách rất oanh liệt, ở ngay trước lễ đường, trước mặt anh hùng hào kiệt, tự sát.

Không một lời nói lại hơn vạn câu nói, chủ động chứng minh một câu kinh điển “Tôi thà chết chứ không gả cho anh”.

Nào ai ngờ khi thấy cô đang hấp hối, khuôn mặt và hơi thở của người con trai kia đều không thay đổi, dùng thanh âm gọi cảm trầm thấp ở bên tai cô mà nói : “Ngày 26 tháng 5 ở quán “Cà phê nhỏ”, không gặp không về”.

Anh ta còn thuận tiện rút hộ thanh kiểm ở trong người cô, Nhượng Nhượng vốn sắp chết, nhìn thấy một màn máu tươi từ người mình phun ra làm cô bây giờ cứ nhìn thấy máu là choáng.

Tất cả là do anh ta, cho nên Nhượng Nhượng cảm thấy may mắn khi mình tự sát, nếu không thì chắc chắn xác định bị anh ta bức điên thật.

Hôm nay không hiểu tại sao, cô luôn quảng cáo rùm beng mình là một thanh niên nữ có lý trí, biết rõ khi dính tới tai họa kia thì vạn kiếp bất phục, mất nhiều hơn được nhưng lòng cô vẫn có rung động, bước chân vẫn bình thường nhưng sao cô lại đi đến chỗ này. Nhượng Nhượng đành cố gắng lấy dũng khí đi vào quán “Cà phê nhỏ”. “Chào ngài, tôi tới nhận làm phục vụ”. Cô cười rất đẹp, cho dù là kính đen cũng không ngăn cản được nụ cười tỏa nắng của cô.

Đây là ngành dịch vụ, tất nhiên sẽ thiên vị những cô gái trẻ tuổi tươi sáng như cô.

Hơn nữa, Nhượng Nhượng còn đồng đặc nói mình đã từng có kinh nghiệm làm nửa năm ở Starbucks, nụ cười sáng lạn lừa người khác không chớp mắt.

Kết quả vào một ngày tháng tư đẹp trời, Nhượng Nhượng chính thức trở thành nhân viên phục vụ của “Cà phê nhỏ”.

Nhượng Nhượng vừa lau bàn vừa tự nhủ bản thân mình thật thông minh. Cứ như vậy, cô có thể nhìn thấy người bạn trên mạng kia. Nếu anh ta trông mặt mũi được thì cô sẽ cân nhắc phát triển mối quan hệ, còn trông khuôn mặt đáng đánh đòn thì coi như cô chưa từng thấy qua người này. Mặc dù trong trò chơi nhiều người ngoại hình đẹp trai, tiền nhiều nhưng ai biết được ra ngoài thật là cái hình dạng gì, giống như trong game có biệt danh là “Đẹp trai muốn chết” nhưng thật ra ngoài đời “Xấu trai muốn chết”

Hôm nay là ngày 26 tháng 5, Nhượng Nhượng cố gắng đến quán sớm, lau thủy tinh. “Này, hôm nay nơi này bị thuê hết rồi, cô treo biển lên đi.” Khó có được một lần xuất hiện, quản lý Thái cư nhiên tự mình ra mặt, còn tự mình phân phó bố trí. “Bị thuê trọn?” Trong lòng cô vô cùng ai oán, trong lòng rửa người con trai kia không được chết từ tẻ, bao nhiêu ngày không chọn lại chọn đúng ngày này, lại còn chọn đúng quán “Cà phê nhỏ” hôm nay bị thuê trọn này nữa chứ.

Bọn họ thật không có duyên phận sao? Công sức hơn một tháng của mình phải bỏ đi sao?

Đáng tiếc Nhượng Nhượng chưa kịp có thời gian để ăn năn hối hận, quản lý Thái đã cất bước đến trước mặt cô “Tôi nói thế nào mà cô nhìn mắt hờn mắt vía vậy, hôm nay không cho phép xảy ra bất cứ tình huống gì, bằng không tôi sẽ khấu trừ nửa tháng tiền lương.” Nhượng Nhượng vội thu hồi cảm xúc của mình, hít sâu, thầm nghĩ đãi ngộ nơi này cũng không tệ lắm.

Mặc dù trang trí của quán xưa nay đều được người trong nghề khen ngợi, còn kết nối với tạp chí, nhưng hôm nay quản lý Thái giống như đột nhiên thay đổi, cảm thấy không được tự tin, bất kể phí tổn thuê mấy bay chơ một sọt hoa hồng xanh đến, lúc này mới nhặt về cho bản thân một chút tự tin.

“Xin hỏi bản vẽ này có ý nghĩa là gì?” Quản lý Thái treo bức tranh này lên cửa, cô nhìn kĩ quá, nên tiến tới hỏi thăm một chút.

Bức tranh kia nhìn hết sức đơn giản, là một con Phượng Hoàng lửa màu đỏ, ngẩng một chút mà trong lòng cả kinh, “Trông giống như hình xăm hoa văn trên thân người.”

La Bình cảm thấy kì quái, quản lý Thái đã bắt đầu thúc giục, chỉ có Nhượng Nhượng lấy tay ôm ngực, hít một hơi thật sâu, đặt thuê hết quán có khi nào là người con trai kia, cái hình Phượng Hoàng kia chỉ có anh và cô mới biết được, trong trò chơi cô đã từng dùng qua.

Tìm bắt đầu đập nhanh, “Không sai, không sai, đại khái là một người có tiền, có xe”. Cô bắt đầu ảo tưởng cánh cửa xe Audi Q7 mở ra, một người đàn ông bước ra, tây trang giấy da xuất hiện trước mặt của mình, bài ca thánh đường vang lên bên tai, tuy rằng cô không muốn sớm bước vào phần mộ hôn nhân, nhưng cái loại đàn ông chất lượng cao này, cô nhất định phải bắt lấy. Trong trò chơi tuy rằng cô chạy thoát, nhưng đó là vì tình yêu không thể cưỡng ép, mà đây là trong hiện thực, tìm đàn ông cũng phải thực tế một chút, một phiếu com dài hạn hơn nữa lại còn được ăn thêm cả bit tết làm sao mà tùy tiện nhặt được trên đường đi. Ở trong trò chơi cô nhường nhịn để bắt lấy cái tình thần văn minh, thì hiện thực phải cho phép chính cô theo đuổi cái vật chất văn minh này thôi.

Có một câu thơ thật hay là, “Tình yêu từng đáng quý, nhưng tự do giá cao hơn, nếu vì cố sinh tồn, hai thứ đều có thể ném”

Cho nên khi nghĩ tới cái phiếu com dài hạn kia, cô nhất thời cảm thoir run sợ, làm bộ lau cái ly, tiếng chuông trên cửa bỗng vang lên, lưng của cô trong nháy mắt cứng ngắc, tiếng ồn ào bàn luận xôn xao nhất thời trở nên yên tĩnh. Nhượng Nhượng chỉ có một ý tưởng, chính là hy vọng đáng đáp của tai họa kia tạm được là tốt rồi, chỉ cần khi mang ra khỏi cửa không dọa em gái nhỏ khóc, cô đều có thể tiếp nhận.

Cô chậm rãi xoay người như người máy, cửa quay lưng về phía mặt trời làm không thấy rõ mặt người đàn ông vừa đi đến, chỉ là như vậy cũng đủ cho chị em chung quanh chảy nước miếng.

Chưa bao giờ nghĩ tới một người mặc cái áo T – Shirt cũng có thể nhìn ưu nhã tôn quý như thế, cô rất muốn hỏi anh mua nhãn hiệu nào vậy.

Nhượng Nhượng quét ánh mắt từ đôi chân thon dài lên đến cổ của anh, cảm thán một câu “Người này đại khái là bị Thượng đế vứt bỏ rồi.” Bởi vì Thượng đế luôn luôn công bằng, người vì bạn mở ra một cánh cửa, nhưng cũng tại thời điểm đó cũng sẽ đóng một cánh khác, thế nhưng người đàn ông trước mắt này tài mao đều vẹn toàn, xem ra chính là đại biểu cho xã hội bất công.

Sự thật chứng minh, lo lắng của Nhượng Nhượng là dư thừa. Những người xung quanh mình đều bị sắc đẹp làm mê say, nhưng chị Vương vẫn là nhanh nhất, bằng tư cách sắc đẹp ở trước mặt vẫn không loạn, thì chị Vương làm quản lý không hề sai chút nào.

“Tiên sinh, xin hỏi ngày uống gì?” Chị Vương đem thực đơn lên.

“Nước suối”. Thanh âm trầm thấp, kêu gọi vang lên, làm kích thích sự hưng phấn của phái nữ, còn có người khoa trương run tay.

Nhượng Nhượng càng ngày càng khẳng định người đàn ông này chính là người trong trò chơi, bởi vì trong trò chơi anh cũng chỉ uống nước suối cũng là loại nước không có màu sắc hay mùi vị gì cả. Ánh mắt Nhượng Nhượng lưu luyến nhìn trên dáng vóc cao lớn đó, cô nhìn người luôn luôn có một đặc điểm chính là thích nhìn từ vóc người nhìn lên, cô quan niệm đàn ông có gương mặt đẹp thì dễ tìm, nhưng vóc người đẹp lại khó gặp, cho nên cô luôn đặc biệt si mê dáng người. Trong một hội nghị đại học, có một câu nói rất hay của một chị khóa trên, khi tắt đèn mặt dài ngắn gì đều như nhau, nhưng dáng người lại không thể mơ hồ, em muốn hôn người ta, có khi chưa với được tới đôi môi đã hôn ngay cái bụng rồi cũng nên.

Nhượng Nhượng cúi đầu nhìn xuống tạp dề rồi ngẩng lên lưu luyến nhìn một vòng cơ bụng, mắt bắt đầu dịch chuyển lên phía trên, sau đó khẳng định. Người đàn ông này, nhất định cô đã gặp qua ở đâu đấy, nhưng không thể nghĩ ngay ra.

Giờ nghỉ trưa Nhượng Nhượng thường cùng đồng nghiệp La Bình ra ngoài ăn, đi ngang qua sạp báo, La Bình tình mắt liếc thấy bìa mặt tờ “Tạp chí thời

đại”, chính là người đàn ông kia, mắt La Bình phát sáng với cảm tò tạp chí kia. “Cư nhiên lại là tổng giám đốc của tập đoàn Lục thị”. Cô gái này ngày thường ngồi xe buýt đến mức dù nóng thế nào cũng nhất quyết không đi xe có điều hòa hạng nhất, hôm nay cư nhiên không nói lời nào, tự nhiên móc 20 tệ mua quyển tạp chí tài chính kia.

Nhượng Nhung thầm nghĩ khó trách cô nhìn quen mắt, thì ra là một danh nhân, lại suy nghĩ tiếp, không đúng, cô cũng đâu có hay quan tâm đến loại tin tức tài chính này, cũng không hay lên mạng đọc tin tức giải trí của người nổi tiếng.

“Chính là cái này!” Nhung Nhung vui mừng cầm lấy tạp chí.

Mặt bìa ngoài là tấm hình một người đàn ông đang cúi xuống nhặt chiếc son môi hồng của nữ minh tinh nổi tiếng. Tấm hình này ở ngay trang đầu tin tức, trong tạp chí còn dùng ba trang giấy ghi chép vụn vặt giới thiệu về đại gia tộc lâu đời Lục thị ở thành phố C, thêm một chút chi tiết từ việc chó nhà đó bỏ đi hay tự thân nhà đó YY như thế nào, độ tin cậy của những tin tức này đều dưới 10%, nhưng tính giải trí lại rất cao.

Nhìn qua hiện tượng dễ thấy được bản chất, thấy thế nào thì cũng là mượn danh nhà giàu để lăng xê tên tuổi, đây cũng không phải lần đầu tiên có chuyện đó.

La Bình ngay cả giá cũng không nhìn đã bỏ tiền, “Các cô quả thật rất may mắn, đây là quyển cuối cùng, các sạp báo khác cũng không có, ha ha”. Ông chủ sạp báo cười thật đáng khinh, “Bốn mươi”.

“Bạn thật biết trả giá nha”. Nhung Nhung bắt đầu nổi giận, chuẩn bị cho ông ta một bài về việc tự tiện nâng giá sẽ bị xử lý theo quy định, gán lên đầu ông ta cái tội danh uy hiếp đến tình hình an toàn ổn định của nền kinh tế quốc dân, cô sẽ chứng minh bằng cách đứng ở đây xem cái tạp chí này mỗi tháng bán giá bao nhiêu, cũng chỉ có 20 tệ mà thôi.

“Trà ông”. La Bình không chớp mắt, móc tiền, lôi kéo Nhung Nhung, “Chớ vì những chuyện này làm trễ nải việc ngắm mỹ nam”

“Bạn hôm nay thế nào hào phóng vậy?”. Cô sờ trán La Bình, “Không có phát sốt”.

“Là nổi tà tâm”. La Bình kéo dài chữ cuối, nhảy nhót ở bên đường trông chẳng khác con ong mật đang tìm bạn nhảy, “Minh đây là thu thập tài liệu, đây gọi là không thả trẻ con không bắt được sói”.

La Bình đi vòng qua quán cà phê tới bãi đậu xe, nơi đó hôm nay chỉ có hai chiếc xe, một chiếc BMW cực kì yêu quý của quản lý Thái, còn có một chiếc xe khác, hai người không nhận ra, chỉ cảm thấy ảo, quá ảo rồi.

La Bình mở soạn soạn tờ tạp chí kia, “Nhìn, mau nhìn”.

Nhung Nhung nhìn vào, “Lamborghini Reventon, xe có số lượng hạn chế toàn cầu, một chiếc giá 150 vạn Dollar”.

Vốn nhìn người con trai kia ăn mặc giản dị, Nhung Nhung còn cảm thấy hắn là người khiêm tốn, nhưng khi nhìn đến xe này, cô không thể không lắc đầu cảm thán một câu, “Chín quá hóa nẫu, chín quá hóa nẫu”. Chỉ mong khủng hoảng tài chính khiến anh phá sản, cô có thể tiện tay chữa chấp anh, không để cho anh ngủ ngoài đường.

“Nói cái gì đó?” La Bình dùng cùi chỏ đụng bạn.

Nhung Nhung liếc mắt lên nhìn ông trời, nguyện vọng xa xỉ nhất của cô cũng chỉ là một người đàn ông lái Audi Q7, không được thì một chiếc Buick đi tạm cũng được, nhưng với loại xe kia thì cô tuyệt đối không dám mơ tới chủ nhân của xe.

Tuy nói xã hội chủ nghĩa vẫn đề cao rằng không phân biệt giàu nghèo, đáng tiếc người ta có xe, một người lái Lamborghini, một người đi xe đạp, nhìn xe của người ta đã có thể phân biệt giàu nghèo rồi. Trong lòng Nhung Nhung thầm mắng, ngày mai mình sẽ góp tiền mua túi Hermes, bỏ xe đạp, giả mạo xã hội thượng lưu.

Vào thời điểm hai người đi vào quán cà phê, chị Vương đang ở trước mặt người con trai tên Lục Phóng kia hỏi, “Tiên sinh cần dùng com không?”

Lục Phóng lắc đầu, rồi nhìn đồng hồ tay.

Chị Vương nhẹ nhàng lui trở lại, người này khí thế quá lớn, ở trong này, căn bản không dám nói chuyện, cũng không dám thờ ơ, cô cảm thấy hết sức nặng nề.

“Chị Vương, anh ấy không ăn à?” Một người núp ở trong quầy hỏi.

Chị Vương không để ý vì mình là quản lý mà kiêu ngạo, cũng ngồi xỏm xuống, “Đúng vậy, người anh ta chờ còn chưa tới, anh ta không ăn cơm, chỉ uống nước, chị đau lòng thay, là tên chết tiệt nào để anh ta chờ như vậy?” Chị Vương bắt đầu cảm thấy lòng đầy cảm phẫn, nhưng vẫn cố đề tiếng nói xuống.

Mấy người phục vụ núp ở trong quầy nói nhỏ, mắng người khiến Lục Phóng chờ gần chết, Nhung Nhung có tật giật mình, để tỏ sự trong sạch của mình cũng mắng theo mấy câu.

Mấy người đều cùng quay ra, nhìn bóng lưng của người đàn ông kia, nhưng cũng đều không có can đảm nhìn thẳng vào mắt anh.

Qua hai giờ, rốt cuộc anh cũng cầm điện thoại lên, không biết nói cái gì, không lâu sau có người đi vào, có tiếng thờ phào nhẹ nhõm, xem ra anh chuẩn bị

đi.

“Giám đốc, tư liệu ngài muốn”. Âm thanh của người vừa tới vang dội càng làm nổi bật giọng nói tao nhã, từ tính của Lục Phóng.

“.....” Mọi người nghe không rõ.

“Giám đốc, ba giờ ngài hẹn giám đốc Trương”.

“.....” Nhượng Nhượng nghĩ thầm nếu hẹn người khác rồi thì đi nhanh lên đi, đi nhanh lên đi, ôn thân, người này còn ở đây chơi trò mèo vờn chuột à, làm cô muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không thể, trước kia trong game cô thật vất vả yêu anh rồi, anh còn làm mình làm mẩy giả vờ là cô ác với anh, không hiểu anh ta đòi trước tu luyện cái dạng phúc khí gì, trong lòng ngứa ngáy tức giận, trong game anh ta tốt thật, nhưng ngoài đời bản chất chưa chắc đã tốt.

Sự thật chứng minh, Lục Phóng không chỉ không đi, ngược lại còn ngồi đó xem văn kiện, tiếp tục uống nước.

“Không ngờ anh ấy làm việc trông đẹp trai hơn ý!”. Bệnh háo sắc của La Bình càng ngày càng nghiêm trọng, trước kia chưa từng nghĩ cô ấy có loại bệnh này, Nhượng Nhượng tự mình cảm thán.

“La Bình, em có thể tan ca.” Sáu giờ tối là tới phiên thay ca. “Không thể”. La Bình cầm lấy tay quản lý, “Chị Vương, xin chị đừng bảo em đi, em tình nguyện tăng ca, tăng ca không tính vào tiền lương được không?”

Chị Vương không trả lời.

“Chị Vương, ngày chủ nhật của chị, em sẽ làm giúp chị được không? Nghĩa vụ!” La Bình tiếp tục phấn đấu. Chị Vương rút cuộc cũng bật cười, nhưng người một chút liền chiếm được tiện nghi của người ta, lại còn không phải trả giá quá cao.

“Bạn là đồ con lợn, vận số đúng là không phải tốt bình thường nha”. La Bình không cam lòng, Nhượng Nhượng có thể lưu lại nhìn mỹ nam, lại được thưởng thức một nửa mặt của mỹ nam.

Hai giờ sáng, dù có khuôn mặt mỹ nam ở đó cũng không thể đầu lại được với con buồn ngủ, chị Vương dùng ngón tay chọc lên lưng Nhượng Nhượng, làm ra vẻ bắt nạt người mới tới, “Em đi ra nói với anh ta chúng ta đóng cửa rồi”. Người đàn ông kia chưa từng ăn com, mà tinh thần còn phấn chấn như vậy. Nhượng Nhượng bắt đầu lo lắng về tình hình kinh tế của anh ta, anh mỗi lần chờ đợi không biết phải tổn thất bao nhiêu tiền đây.

“Em không muốn”. Nhượng Nhượng vội vàng lắc đầu khoát tay.

“Em chê tiền lương hả?” Chị Vương đe dọa.

Nhượng Nhượng không thể không khom lưng vì nắm đầu gạo, nhút nhát đi tới bên cạnh Lục Phóng, “Tiên sinh, quán đã đến giờ đóng cửa”. Lục Phóng ngẩng đầu, Nhượng Nhượng cảm thấy trong ánh mắt anh chợt lóe lên ánh mắt lạnh lẽo, cổ chợt lạnh, cô không kim lòng được mà sờ lên cổ của mình, may quá vẫn còn khỏe mạnh.

“Gọi quản lý của các cô vào đây”. Thanh âm của anh nghe gần mới nhận ra, trầm thấp từ tính mang theo lạnh lẽo thấu xương.

Chị Vương đánh thức quản lý Thái đang ngủ gà ngủ gật trên ghế sofa, hất vội vàng chạy ra nhỉnh nốt thượng khách, kết quả chính là nhóm các cô hôm nay phải thức đêm.

Tối nay không đóng cửa.

Sáng sớm hôm sau, tia sáng mặt trời đầu tiên tiến vào, người đàn ông kia ngẩng đầu nhìn bên ngoài, sửa sang này nọ rồi đi. Lúc gần đi, anh ở bên ngoài nhìn bức tranh mấy phút, xé xuống rồi bỏ vào trong túi sách, lưu lại một bóng lưng cô đơn.

Đợi một ngày một đêm, chung quy lại vẫn là anh không chờ được người đó.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2

Thoát cái thời gian trôi mau, sáu năm của Khanh Nhượng Nhượng ngắn như một đốt ngón tay vậy, từ độ tuổi hoa chớm nở, tình yêu nam nữ hòa cùng tự do, sức khỏe và tuổi trẻ thì nay đã bị công việc mưu sinh làm hao mòn hầu như không còn. Cuộc sống ngày ngày của Nhượng Nhượng không có gì ngoài công việc, lĩnh lương, trả tiền thuê phòng, rồi lại làm việc . . .

Để làm một người phụ nữ độc lập tự chủ, mua nhà, mua cửa, kiếm tiền nuôi gia đình

Nhượng Nhung coi trọng nhất một vấn đề đặc biệt, đó chính là tiền, cô quan tâm đến mức, cho dù trong túi tiền chỉ có 17 tệ tiền mặt, cô cũng tuyệt đối không cho ai trộm đi nữa.

Một ngày kia, Nhung Nhung được cấp trên thưởng cho một số tiền nho nhỏ, cho nên cô quyết định sẽ vui vẻ một chuyến tới quảng trường đất đỏ nhất thành phố - nơi mà từ trước đến nay cô chưa từng đến “Thử Áo”, cũng chính là được thử mà không mua. Nhưng thế nào mà lại xuất hiện một tên trộm không có mắt, cư nhiên móc ví tiền của cô. Sau này, Nhung Nhung tự an ủi mình, nhất định là bản thân mình quá đẹp, nhìn quần áo cô đi, đánh giá một con người không thể dựa trên quần áo, trên người cô toàn là hàng vỉa hè, dựa vào là biết ngay cấp bậc, nhưng cái khí chất thực nữ thể hiện ở trên người cô cũng xấp xỉ một nghìn quẩy chuyên kinh doanh hàng hiệu đấy.

Chẳng qua lúc đó Nhung Nhung không nghĩ tới cái khí chất thực nữ đó của mình, cũng không thoải mái học tập làm chim nhỏ như thực nữ giậm giậm gót giày, uốn éo véo cái eo thon nhỏ, thờ nhẹ một tiếng “Bắt kẻ trộm”.

Phản ứng đầu tiên của Nhung Nhung chính là cời giày cao gót xuống, hường tên trộm gào thét, dùng cảm ném hai chiếc giày, mặc kệ việc có khả năng các thành viên khác trong tập đoàn ăn trộm sẽ trả thù cô, không hiểu sao lại may mắn trúng được mục tiêu, đôi chân trần vội vàng chạy tới thật nhanh cứ như bị ai đuổi giết sau lưng vậy, làm người ta tưởng tượng như trong túi xách của cô có đến mấy chục vạn tiền mặt ý.

Khi nhân viên an ninh đuổi đến, Nhung Nhung đang làm vài cú đá vào mông tên ăn trộm, quả nhiên không uống tiền học phí của cha cô khi cho cô học quyền đạo, hiện tại cô cũng nhớ rõ một hai chiêu, thừa dịp nhân viên an ninh chưa kịp phản ứng, Nhung Nhung đã dùng quyền cước đâm đá, nện mồm tên ăn trộm, “Mày dám trộm đồ của bà à, sao không hỏi bà là ai, lại dám động thủ trên đầu bà mày à!” Cái khó ló cái khôn, khi cô bắt được tên ăn trộm, đầu óc mới có phản ứng, má ơi, nếu thằng nhãi này có đồng bọn, sau này bọn chúng trả thù cô thì làm thế nào? Chuyện này cũng không phải chưa từng xảy ra, trên báo thường có tin tức tên ăn trộm đâm chết người bị hại, cho nên Nhung Nhung vội vàng giả bộ thô lỗ, chứng minh mình cũng là người lẫn lộn ngoài đời, có khi lại làm đại ca . . . , trước tiên là để hăm dọa lũ người này.

Nhung Nhung vừa thở hổn hển ngẩng đầu lên, vừa xoa xoa cái tay đang đánh người, liền thấy một người không nên nhìn, không dám nhìn, cũng không muốn nhìn _ Lục Phóng.

Cô dường như bị sét đánh, người cứng đờ tại chỗ, vừa nghĩ đến việc Lục Phóng nhìn thấy bộ dáng lúc này của người cô liền muốn tự sát, vừa nghĩ đến hình ảnh của mình bây giờ, mồ hôi xuôi theo tóc mái nhỏ xuống đất, đoán chừng lớp trang điểm cũng phai rồi, cũng không biết lớp mascara có chảy ra không cô đã muốn tự sát lần thứ hai, tóm lại người Nhung Nhung chưa kịp phản ứng, chân của cô đã muốn chạy rồi, mặc kệ ăn trộm, tiền thưởng, cô chỉ muốn chạy đến nơi nào Lục Phóng không để mắt tới, giả bộ như tất cả chuyện này đều là mơ, là một cơn ác mộng.

Sau khi Nhung Nhung chạy trốn, hiện trường lưu lại một đồng người cứng ngắc, không biết tại sao cái cô khổ chủ bị trộm này ngược lại bỏ chạy giống như ăn trộm vậy. Chỉ có Lục Phóng nhẹ nhẹ nhún mày, cô gái này hình như lúc trước mình đã từng quen biết, nhưng tuyệt đối chưa có xã giao, xem ánh mắt của cô cũng không giống như loại người ái mộ mình mà chạy trốn chết, nhưng khi anh vừa xuất hiện, cô giống như chạy trốn chủ nợ vậy, chẳng lẽ cô ta thật sự thiếu nợ mình?

Nhung Nhung không ngờ hôm nay lại đem cho mình chuyện “vui mừng” như vậy, cô quyết định sẽ không bao giờ tới quảng trường đó thêm một lần nào nữa. Sáu năm trôi qua, có lẽ cô cũng đã sớm quên là quảng trường đó thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Lục thị A&E.

Nhung Nhung về nhà đắp chăn ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại cô tự động xem chuyện xảy ra ngày hôm qua chỉ là một giấc mơ mà thôi, cô lại tiếp tục sống khỏe mạnh uống thêm một ly nước trái cây, lấy lại tinh thần phấn chấn rồi đi làm. Cô rất quý trọng công việc này, trở thành một nhà thiết kế đá quý làm cô cảm thấy tự hào, mặc dù công ty vàng bạc đá quý này rất nhỏ.

“Ai nha, không nghĩ tới tiêu chuẩn để các cô gái nhỏ bây giờ tìm đối tượng lại là loại này nha”. Chị Quả Quả người lớn tuổi nhất trong phòng thiết kế lắc đầu, làm ra vẻ hối tiếc rèn sắt không thành thép.

“Thế nào?” Thanh niên ở đây cũng khá tích cực.

“Em nhìn đi, yêu cầu là có xe có nhà, cha mẹ đều mất”. Quả Quả tiếc hận vì không thể gả đi, cho nên cô thích nhất là xem chương trình tìm bạn trăm năm trên trang web.

“Khó trách mình không thể lấy được vợ” Hòa Đa mỗi ngày sờ sờ đầu cảm thán “Trên đời duy nhất có công việc và vợ là khó tìm”. Nhiều người vào đến cửa nhìn mấy kẻ dờ hơi này, đều nghĩ mình đi nhầm, vì đây không giống công ty thiết kế vàng bạc đá quý mà lại giống câu lạc bộ những người cuồng kết hôn.

“Này, chị phát hiện suy nghĩ của em nhạy cảm hơn so với người bình thường đấy”. Quả Quả liếc một cái dài đến ngàn năm.

“Chuyện gì thế?” Nhung Nhung đặt túi lên bàn, bắt đầu chuẩn bị ngủ gà ngủ gật, mặc kệ chị Quả Quả phê bình quần áo của cô, nhớ ngày đó mỗi lần chị Quả Quả đưa tiền lương trông chị như nữ thần ánh sáng vậy, Nhung Nhung đã bắt đầu tính toán tiết kiệm tiền để mua nhà. Giá cả nhà đất bây giờ đất đỏ, lần sau gấp năm lần trước, số tiết kiệm của chị Quả Quả trắng trơn như gương mặt của chị vậy, chả có lấy một đồng. Cho nên Nhung Nhung có thể thông cảm cho chị đến bây giờ vẫn không ai thèm lấy, mà cô lại thuận buồm xuôi gió tìm được bạn trai, đối phương lại thích làm công việc quán gia.

“Tiêu Hàng nhà em quả thực là đầy đủ tiêu chuẩn nhé, có xe có nhà, cha mẹ đều mất”. Quả Quả trong lòng thật cảm thấy hâm mộ.

“Không phải, thật ra tiêu chuẩn của em là trong nhà tài sản tiền triệu, xinh đẹp đệ nhất thiên hạ, hiền lành dịu dàng hấp dẫn, ngày ngày để em bắt nạt”. Nhung Nhung vừa ngáp vừa đọc những thứ trên mạng ra một lần.

Quả Quả và em trai kinh ngạc, cười phá lên, đồng loạt quay đầu về phía Nhượng Nhượng. “Còn chưa tỉnh ngủ hả?” Quả Quả sờ cái trán, suyt nữa thì định nói, “Em như vậy mà còn yêu cầu cao thế à?”

“Mọi người nói xem tôi tìm kiếm nhiều năm như vậy, chẳng lẽ với khuôn mặt thế này lại không tìm được đối tượng thích hợp sao?” Hòa Đa mặc dù là đàn ông nhưng vẫn coi trọng khuôn mặt của mình nhất, mỗi ngày soi gương đều tán dương hát ca vẻ đẹp thanh xuân của mình trước gương, nếu soi gương mà thu tiền thì khẳng định anh ta sẽ bị phá sản thôi. “Bạn bè của tôi đều nói diện mạo tôi giống người Hàn Quốc, hai người thấy sao?” Thật ra anh tự nhận là mặt mũi mình đẹp trai hơn Bae Yong Joon, vóc người như Trương Đông Kiện vậy.

Một miệng lưỡi tàn ác hướng về phía người đàn ông có vẻ đẹp trung tính kia, “Đó là bởi vì diện mạo cậu eo là y hệt mấy cái lá cây, bạn bè lại không muốn nói thẳng, nên không làm gì khác hơn ngoài việc nói diện mạo cậu giống người Hàn Quốc!”

“Cò. . . .” Hòa Đa tức giận chỉ tay về hướng Nhượng Nhượng, giẫm chân.

“Lan Hoa Chi, Lan Hoa Chi, đây chính là võ công điều khiển Lan Hoa Chi lợi hại nhất thiên hạ sao? Nhất Dương Chi của Đại lý Đoàn Thị đều không thể so tôn quý với Lan Hoa Chi, Linh Tê Nhất Chi của đều không có cách nào so uy danh với Lan Hoa Chi, a, thật là Lan Hoa Chi đáng yêu của ta”. Nhượng Nhượng nhẹ nhàng cầm đôi tay yếu điệu kia. “Tôi nhất định sẽ thiết kế một cái nhẫn Lan Hoa Chi cao cấp nhất cho cậu”.

Hai cái tay run rẩy thu lại, thật sự muốn dùng sức lực dẫm nát cái sàn nhà, lắc lắc bộ móng rồi rời đi.

Nhượng Nhượng nhất thời cảm thấy có một chút thanh tịnh, đang nghĩ tới sẽ thiết kế một chiếc nhẫn kiểu dáng hoa lan thế nào, cô chợt nghe thấy một âm thanh bén nhọn suýt chút nữa đâm rách màn nhĩ của mình, “Khanh Nhượng Nhượng”.

Nhượng Nhượng vội phản xạ có điều kiện biết ngay là ông chủ tới, ánh mắt lơ dờ của cô liền mở ra ngay, thân thể tự động thẳng lên, tiếc nuối duy nhất của cô chính là mắt kính vẫn còn ở trên kê, chưa kịp đeo lên.

Mơ mơ hồ hồ thấy ở ngoài cửa có bóng dáng của một người đàn ông, mặc dù Nhượng Nhượng không nhìn thấy thấy rõ mục tiêu, nhưng cũng không gây trở ngại gì để cô nhận ra đó chính là ông chủ hòa ái dễ gần của bọn họ Uông Trực.

Sắc mặt Uông Trực khó coi liếc nhìn Nhượng Nhượng, phòng thiết kế này có ba người, Quả Quả luôn vinh quang chói lọi, Hòa Đa thì rất có phong cách model yếu điệu, Nhượng Nhượng thì vạn năm không đổi, áo sơ mi dài quá đùi bỏ ngoài quần Jean, cột tóc đuôi ngựa giả bộ làm nai tơ, lại còn ra vẻ phong cách của một nhà nghệ thuật.

“Thế nào mà em gái nhỏ phục vụ cũng làm ở phòng thiết kế?” Âm thanh quen thuộc vang lên, Nhượng Nhượng mới nhớ ra đó là trợ lý Bob của Lục Phóng, chính là người mang tài liệu cho người đàn ông kia ở quán cà phê đó sáu năm trước.

“Lục tiên sinh bỏ qua cho, Khanh tiểu thư cảm thấy thiết kế đá quý là cánh cửa của nghệ thuật, nên ăn mặc hơi nghệ thuật một chút”. Uông Trực tốt bụng nhanh chóng giải vây, nhưng người ta lại càng không tin, đầu năm nay nhiều người ăn mặc như vậy cũng đâu phải là một nhà thưởng thức nghệ thuật.

Người đàn ông ở bên cạnh Uông Trực gật đầu một cái, Nhượng Nhượng nhân cơ hội này vội vàng đeo mắt kiếng lên, sau đó cùng Quả Quả, Hòa Đa giương mắt nhìn người con trai từ cánh cửa bước ra. Khác biệt duy nhất chính là, hai người kia đều chảy nước miếng còn Nhượng Nhượng chỉ muốn chảy nước mắt.

Sáu năm không gặp anh, từ khi ở quán cà phê đó, ngay cả tạp chí Nhượng Nhượng cũng không dám xem, cô cũng nhất quyết không đọc tin tức giải trí, mỗi khi mua báo là cô lại bảo ông chủ xé những tin tức giải trí và tài chính có liên quan đến người kia đi thì cô mới bằng lòng trả tiền. Khi đi hát Karaoke cô cũng nhất định sẽ gọi bài “Cho ta một ly nước vong tình”, thật ra mọi người đều biết tên bài hát này là nước vong tình, nhưng mỗi lần mọi người gọi bài đó đều gọi thành “Cho ta một ly nước vong tình”.

Nhượng Nhượng khẩn trương như cô chuẩn bị đi cướp ngân hàng vậy, dù Uông Trực nói gì cô cũng không nghe thấy, chỉ có thể nhìn thấy sự chuyển động không ngừng trên bờ môi của ông, cũng không nghe thấy thêm bất cứ âm thanh nào, cô nghĩ không biết có phải ông trời đánh thức cô dậy hay không, vì nghe thấy câu cô nói vừa rồi, nên muốn tìm bạn đời trăm năm đủ tiêu chuẩn cho cô, đẩy lòng cô vội âm thầm tạo thành hình chữ thập, “Ông trời ơi, người nhanh đem Lục Phóng đi đi, con không dám nổi lòng tham nữa đâu”.

Nhượng Nhượng có chút hoài nghi, cảm thấy vận mệnh thật là kì quái, dị hoặc, sáu năm qua đều là gió êm sóng lặng, tại sao mà hôm trước ngoài ý muốn gặp phải Lục Phóng, hôm nay anh ta bỗng nhiên từ đâu nhảy ra đây. Trên thế giới vốn xảy ra rất nhiều chuyện tình cờ, nhưng nhiều tình cờ đều cùng đến, làm Nhượng Nhượng không thể không nghi ngờ, với thân phận của Lục Phóng sao lại xuất hiện tùy tiện cái ở công ty nhỏ này?

Khi Nhượng Nhượng ngẩng đầu lên, những người đó đều không thấy đâu, chỉ còn lại chị Quả Quả và Hòa Đa đang sững sờ, đang cố gắng kéo dài cái cổ tới khoảng trống trước cửa kia.

“Trời ơi, thì ra trên trời thật sự có bánh bao rơi xuống. Công ty của chúng ta rách rưới thế này mà lại bị tập đoàn A&E thu mua rồi, mà người đàn ông kia là ai vậy?” Chị Quả Quả ôm lấy Nhượng Nhượng, kích động đến mức muốn chảy nước mắt, nếu không phải sợ lem mascara thì nước mắt đã rơi rồi, nhóm kia vừa rồi đi, cô vội chạy đi tìm người hỏi thăm tin tức.

“Tôi không phải gay nhưng cũng muốn biến thành gay!” Hòa Đa vẫn đang trầm mê trong sắc đẹp của Lục Phóng.

Suy nghĩ duy nhất của Nhượng Nhượng bây giờ chính là từ chức hay không từ chức, dạo này thật sự rất khó khăn để tìm được một công việc có tiền lương tốt, thêm nữa là môi trường làm việc lại vui vẻ vì có được hai đồng nghiệp hài hước.

Con người muốn sống thì phải khom lưng vì năm đầu gạo, Nhưng Nhưng bắt đầu tự thôi miên mình rằng đây chỉ là một sự trùng hợp, thế nhưng tại sao Lục Phóng phải tự mình đến cái công ty nhỏ như thế này chứ?

Nếu anh ta phát hiện ra thân phận của mình còn chờ đợi đến tận sáu năm sau sao? Nhưng Nhưng có một chút do dự, cô tính toán án binh bất động, nói không chừng là chính cô tự mình đa tình, người ta là tổng giám đốc của công ty thuộc top 500 trên thế giới đấy, làm sao anh có thể nhớ hết dung mạo của viên chức nhỏ được chứ?

Thế nhưng trước đó tại sao lại không có một thông tin gì về việc thu mua nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nhưng Nhưng ngẩng đầu quan sát kĩ tòa cao ốc tiêu biểu của thành phố A&E ở ngay trước mắt, cô bỗng dưng cảm thấy mình thật nhỏ bé. Về phần thể nào là công trình kiến trúc tiêu biểu, chính là khi bạn đến thành phố dạo chơi, điểm sáng nhất của thành phố chính là những công trình kiến trúc nổi bật, ví dụ như tòa cao ốc bạc ở giữa HongKong, sân vận động tổ chim Bắc Kinh và còn rất nhiều nữa...

Nhưng Nhưng khẽ nhắm mắt, dưới mặt trời tập đoàn A&E lóe ra ánh sáng thật chói mắt, tòa cao ốc 95 tầng từ dưới mặt đất đến đỉnh tòa đều là của tập đoàn A&E, không thể không nói mọi người không ghen tỵ, tòa nhà tuy không cao nhưng chủ tịch tập đoàn Lục thị đời trước đã tự tay mình thiết kế, được vinh danh trong cuộc thi top 10 thiết kế kiến trúc tiêu biểu của thế giới, lại không thể không nói nó rất huyền diệu.

Nhưng Nhưng sửa sang lại quần áo, có một chút thấp thỏm đi vào cửa chính, cười cười với anh bảo vệ đẹp trai ngồi ngoài, công ty to có thật nhiều phúc lợi, ngay cả anh trông cửa cũng đẹp trai đến mù mắt, hàm răng trắng sáng của anh bảo vệ được phản chiếu bởi ánh mặt trời trông đến chói lóa, Nhưng Nhưng thấy tự ti với bản thân rồi cô nghĩ mình cũng nên làm trắng răng thôi.

Khi Chị Quả Quả nghe được tin tức mình sẽ được dọn vào tòa nhà này, cố gắng quyết tâm cắn răng dùng ba tháng tiền lương của mình để trang bị cho mình một bộ quần áo hiệu Prada.

Hòa Đa tuy không tỏ vẻ gì, nhưng anh hỏi Nhưng Nhưng một cách rất ý tứ, anh có cần thiết đi Hàn Quốc nâng mũi hay không, Nhưng Nhưng với chứng minh mũi của anh nâng lên một phân thì quá cao mà gọt đi một phân thì lại quá thấp, giữ nguyên như vậy đã đủ đẹp trai rồi, không cần phải lãng phí tiền mồ hôi nước mắt mình của mình như vậy, Hòa Đa nghe vậy thì cảm thấy hài lòng rồi gật đầu, tán dương Nhưng Nhưng đã có trình độ văn hóa của người cổ đại rồi, cũng quan tâm góp ý mong cô suy xét đến vấn đề nâng ngực đi. Đấy lòng Nhưng Nhưng oán thăm một câu, bây giờ mỗi ngày làm một việc tốt quả nhiên không đúng.

Nhưng Nhưng ưỡn ngực vốn chẳng có gì của mình ở trước cửa ra vào, ánh mắt quét từ trên xuống dưới, cảm giác mình so trên không đủ, so dưới vẫn là dư sức có thừa, Hòa Đa khẳng định là đang ghen tỵ mình.

Nhưng Nhưng không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh bước vào tòa cao ốc A&E, sau đó cô nhìn thấy tất cả mọi người ở phía trước trong phạm vi bán kính nửa vòng tròn đều dừng chân cúi chào, kính cẩn lễ phép với cô, cô cảm thấy bối rối. Cô không thể nào ngừng để bản thân mình tự sướng, chẳng lẽ Lục Phóng phát hiện ra thân phận của cô, ngược lại anh ta yêu cô đến mức không có cách nào tự kiểm chế bản thân, cho nên hôm nay anh dùng biện pháp cực đoan này để hoan nghênh mình? Nhưng Nhưng mơ hồ có thể nghe thấy mọi người chung quanh gọi mình là “Phu nhân Tổng giám đốc”, mọi nơi đều là âm thanh tan nát cõi lòng. Cô mơ hồ cảm thấy mình giống như hoàng hậu ở tầng cao nhất của cao ốc, tầng của cửu ngũ chí tôn.

Tầng cửu ngũ chí tôn là do Quả Quả nghe ngóng được từ mấy hội buôn chuyện, Quả Quả biết mình một ngày nào đó sẽ có cơ hội có thể nhúng chàm trai đẹp trong tòa nhà đồ sộ A&E đó, cô đã sử dụng hết nguồn tài nguyên nhân lực trong công ty, đem hết chuyện từ chỗ ngồi của tổng giám đốc trong tòa cao ốc ở đâu đến bà cô nào trong trắng mà nghiên cứu hết.

Cô thậm chí còn dùng mười tám giây cao gót bẽ mặt của mình giẫm chết con kiến, rồi nói với Hòa Đa, “Chị dâu của anh họ của anh trai của bạn trai của con gái của em gái của dì lớn nhà chị biết ông chủ của A&E.”

Hòa Đa lập tức sùng bái, muốn mượn... ai đấy của dì lớn của chị Quả Quả leo lên gặp ông chủ lớn. Vì Nhưng Nhưng đi giày đế bằng, cho nên xoay người bước lên ghế ngồi của mình, từ trên cao nhìn xuống hai người bọn họ, “Chị họ của bà ngoại của vợ của cháu trai của ông ngoại của mẹ tôi là bác sĩ vẫn cùng Obama ăn cơm đấy.”

Nhưng Nhưng tuyệt đối không có nói láo, căn cứ vào nghiên cứu của tập đoàn Microsoft của Mĩ, chia đều thông qua 6 người. 6 người là có thể đưa hai người bất kì ở bất cứ nơi nào trên thế giới gặp nhau. Nhưng Nhưng cảm thấy nghiên cứu này hết sức tuyệt vời, cô từ thực tế để chứng minh lí luận trên, đem dùng trên thực tế, kết quả của nó làm cô cảm thấy sợ, nhìn tình hình trên cũng làm cho Quả Quả và Hòa Đa một phen kinh ngạc.

Đầu óc Nhưng Nhưng vận chuyển tương đối nhanh, trong giây lát đã liên tưởng Lục Phóng đi bằng trực thăng bay quanh quần trên bầu trời tập đoàn A&E, cũng từ trên bầu trời lòi ra dải băng có nẩy dòng chữ lớn màu đỏ tươi, “EVA, I LOVE YOU, WALLE.”

Eva là tên tiếng anh của Nhượng Nhượng, mặc dù cô không biết tên tiếng anh của Lục Phóng, nhưng sau khi xem phim hoạt hình “Người máy biết yêu”, cô cảm thấy tên tiếng anh của Lục Phóng chắc là Walle.

Trong nháy mắt, tốc độ tự sướng của Nhượng Nhượng đã ngang với tốc độ ánh sáng, cô đang còn chìm đắm trong mộng ở giữa ban ngày thì từ phía sau có một giọng nam không nhận được cất tiếng nói: “Xin nhượng nhượng.”

Phát âm hết sức chuẩn, một chút cũng không để Nhượng Nhượng hiểu lầm là đang gọi mình. Nhượng Nhượng hết sức phối hợp tránh đường, khiêm tốn cúi đầu.

Ngay trong nháy mắt, mọi người chung quanh kính cẩn lễ phép hô “Chào buổi sáng Tổng giám đốc.” Khi đó Nhượng Nhượng đã trông thấy Lục Phóng.

Tây trang phẳng phiu, mắt không liếc, thậm chí ngay cả đuôi mắt cũng không liếc qua Nhượng Nhượng, cứ như vậy mà bước đi mạnh mẽ, lưu lại vô số người đang ở đằng sau anh mà chiêm ngưỡng.

Nhượng Nhượng thở phào nhẹ nhõm, rồi thầm cười nhạo mình, không phải trước kia bọn họ đều chơi đùa với nhau ở trong game sao, người ta vốn là tổng giám đốc mỗi ngày kiểm bạc tỷ làm sao còn có thể nhớ được nhân vật trong trò chơi của mình? Có lẽ trong lòng cô có một chút chờ đợi, cho nên mới nằm mơ giữa ban ngày như vậy. Nhượng Nhượng không cảm thấy Lục Phóng đối với mình không để ý mà yên tâm, ngược lại cô có một chút đau lòng, bắt đầu kiểm tra lại sức quyến rũ của chính bản thân.

Dù sao cô cũng là thiếu nữ thanh xuân có “it” xinh đẹp, là đóa hoa trong thời kỳ nở rộ, vì sao anh ta còn không lơ liếc mắt một cái chứ?

Dù gì Nhượng Nhượng ra đường quay đi quay lại nhìn khắp nơi thì thấy đến 80% đều là mỹ nữ, Lục Phóng coi cô như người vô hình vậy, lẽ ra anh ta khi thấy mỹ nữ thì phải nháy mắt huýt gió mới đúng chứ nhỉ? Lần đầu tiên Nhượng Nhượng xem lại cách ăn mặc mộc mạc của chính mình, cô cũng chỉ vì không muốn phụ lòng nhiều nam nhân tốt nên mới che giấu mình như vậy thôi mà, dĩ nhiên cũng là để cho Tiểu Hằng an tâm.

Trong lòng Nhượng Nhượng tự khinh bỉ chính mình, vừa rồi cô giống như con ngốc vậy, trong tình thế khó xử như vậy lại nghĩ đến việc anh ta sẽ lãng mạn tỏ tình rồi cùng anh ta đối mặt với cuộc sống đầy mưa gió, vẫn là cô nên cự tuyệt anh ta, rồi bày tỏ là mình có bạn trai rồi. Cô không hề nghĩ tới căn bản đối phương hoàn toàn không để ý đến mình, ban đầu mình không gặp anh ta là đúng, cũng không được phép bản thân rảnh rỗi tới mức nhàm chán mà nhớ đến chuyện xưa của anh ta và cô dài suốt sáu năm trời. Nếu như ban đầu gặp mặt, hôm nay chỉ sợ nhắc đến tên của anh ta, cô chắc phải cắn răng nghiêng lợi, hận không thể xé anh ta ra.

Nhượng Nhượng tự nhiên lại nhớ đến dáng vẻ của Lục Phóng trước kia ở trong trò chơi, người này khi đó thanh cao không quan tâm đến sự đòi làm ra vẻ như nếu không phải người sao Hỏa thì anh ta cũng không để ý, viên đậu trắng Nhượng Nhượng lúc đó cũng không lọt được vào mắt của anh ta, sau đó không biết thế nào mà Lục Phóng thay đổi khẩu vị, chịu gặm tới viên đậu trắng Nhượng Nhượng này. Cuối cùng Nhượng Nhượng tổng kết lại duy nhất một nguyên nhân, cô ở trong trò chơi quá đẹp. Nhân vật ảo trong trò chơi tạo hình luôn mê người. Đáng tiếc cái thực tế này, cô từ 100% xuống còn 80% mà Lục Phóng thì rập khuôn nguyên dạng rồi.

Nhượng Nhượng liên tục khinh bỉ mình sao có thể ngu ngốc nằm mơ như vậy, cô vội sửa sang lại rồi đi tới chỗ mình làm việc, tầng 55, phòng thiết kế đá quý. Nhượng Nhượng nhìn người ở bên trong mà ánh mắt nhúc nhích, hoàn toàn có thể dùng hai chữ thời trang để hình dung.

Quả Quả cùng Hòa Đa đã đến trước, ánh mắt của mọi người bắt đầu soi mói người mới “Trời ạ, cô ấy cư nhiên còn mặc lại giày Prada năm ngoái.” Một cô gái đang cố gắng nói giọng thấp nhất rì tai đồng nghiệp bên cạnh, nhưng âm thanh vẫn đến tai Nhượng Nhượng đang đứng ở cạnh cửa.

Quả Quả liếc nhìn đôi giày dưới chân Nhượng Nhượng, cô xấu hổ rút ngón chân lại.

Về phần Hòa Đa, mặc dù xem thường tác phong nữ tính của anh ta nhưng trong lòng mọi người đều nhận thức chung anh ta vốn bị gay nên đối với Hòa Đa cũng không bắt bẻ gì nhiều.

Lúc này Nhượng Nhượng mới phát hiện thì ra gay là người được hoan nghênh nhất ở đây, cảm thấy mình bị thua thiệt vì từ trước đến nay đều là cô bất nạt Hòa Đa. Nhớ khi đó cô xem tạp chí đều cảm thán rằng đầu năm nay sự mất cân bằng giới tính càng ngày càng nghiêm trọng. “Năm ngoái ở Trung Quốc nam chiếm 52% tổng dân số, nữ chỉ chiếm 43%.” Nhượng Nhượng cầm tờ tạp chí đọc to cho Hòa Đa nghe.

Hòa Đa rất nhanh làm động tác Lan Hoa Chi: “Không đúng. Tổng cộng có 95% thôi mà, còn 5% nữa đâu?”

Sau đó Nhượng Nhượng giả bộ vô tội ngây thơ nhìn Hòa Đa, thấy anh bây giờ mới nhận ra, không cần đến não mắg Nhượng Nhượng phân biệt chủng tộc.

Quả Quả ở một bên ôm bụng cười: “Em ấy không phải phân biệt chủng tộc, em ấy chính là kì thị giới tính.”

Nhượng Nhượng hối hận không nên phủ nhận người ta là gay, giờ thì cô muốn biến mình thành les cho xong, như vậy mới có thể tránh được một kiếp chạy trốn trước mắt mọi người.

Trong khi Nhượng Nhượng đang đi vào, quả thật có người tránh được một kiếp, người đó chính là Quả Quả. Quả Quả ở phía sau lưng quần chúng bày tỏ tinh thần ủng hộ Nhượng Nhượng.

“Cherry, mau đến xem người sao Hỏa.” Một giọng nữ cao hướng về phía phòng của tổng giám đốc thiết kế gọi.

“Cô theo tôi đi vào”. Cherry mặt lạnh nhìn Nhượng Nhượng.

Nhượng Nhượng thấp thỏm đi phía sau cô ta, đầu đó nghe thoáng thấy có người đang hít sâu, “Trời ạ, chị em mau nhìn áo T shirt của cô ta kìa.” Thật ra Nhượng Nhượng hôm nay đã ăn mặc xưa nay chưa từng thấy rồi. Bên ngoài nhìn vào thì trông khá khiêm tốn, quần dài màu đen, chỉ là áo T shirt của cô là từ hàng vỉa hè, cotton 100%, mặc hết sức thoải mái.

Chỉ là không nghĩ tới mấy cái cô kia mắt lại tinh như thế, “Cái áo T shirt đó kí hiệu Của Nike nhưng bên dưới lại viết Adidas, ha ha ha.”

“Phía sau không phải viết PUMA đấy chứ?” Một giọng nữ chanh chua vang lên.

Nhượng Nhượng thiếu chút nữa thì chân sau đạp lên chân trước, bà kia nói đúng thật, cũng trách mình, nhìn đồ sạch sẽ, tiện nghi như vậy mà còn chê, chỉ tránh ý thức nhân phẩm con người quá kém mà thôi.

Theo Cherry đi vào, cũng không một chút phê bình, bị giảng xuống thành trợ lí thiết kế mặc dù tiền lương không thay đổi. Nhượng Nhượng không thể không cúi đầu khom lưng bày tỏ nhất định sẽ sửa chữa thói quen ăn mặc, không để mất thể diện của tập đoàn. Lúc cô ra ngoài, hít sâu một hơi, không một chút phật lòng, chuyện như vậy cô cũng đã trải qua, hôm nay lại cảm thấy đặc biệt buồn lòng, mình không có ưu đãi đặc biệt gì, càng cảm thấy Lục Phóng bỏ tiền ra thu mua cái công ty rách nát này cũng là hoàn toàn trùng hợp mà thôi.

Nhượng Nhượng thậm chí bắt đầu YY thì là mỹ nhân Lục Phóng xinh đẹp vì muốn theo đuổi Ưông Trục nên mới vung tiền như rác. Lục liên tưởng của cô thật quá dã man.

Trước mắt Nhượng Nhượng hiện ra hình ảnh quả táo rơi xuống đập trúng đầu Newton, đây cũng coi là một loại liên tưởng đi, từ quả táo đến vạn vật hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Ngày đầu tiên Nhượng Nhượng đi làm ở A&E thật là mới, chuyện mới và người cũng mới, có trai xinh gái đẹp để dưỡng mắt, cũng có đồ ăn Trung Quốc và khai vị bằng bữa ăn tây, không thể không khen sự phụ phòng ăn, cũng vì bữa ăn này mà Nhượng Nhượng tình nguyện làm thêm ngày chủ nhật lần làm thêm giờ để được ăn cơm ở công ty. Về sau Nhượng Nhượng hỏi thăm mọi người mới biết được sự phụ phòng ăn kia quả nhiên là đầu bếp cấp năm sao do công ty bỏ số tiền lớn thuê về, từ đó có thể dù Lục Phóng có là một nhà tư bản hung ác đi chăng nữa thì anh ta cũng biết cách giữ được lòng người.

Ở phòng giải khát của công ty pha một cốc cà phê miễn phí, Nhượng Nhượng hít một hơi thật sâu hương thơm cà phê, mặc dù cô không biết bột cà phê này đến từ nơi nào, nhưng không thể so sánh với mấy loại cà phê khác trong siêu thị. A&E thật đúng là một nơi đến rồi cũng chẳng muốn đi, Nhượng Nhượng cảm thán.

“Ồ, Nhượng Nhượng, không ngờ tay nghề pha cà phê của cô lại tốt như vậy?” Mũi Hòa Đa thật thính, vừa ngửi thấy mùi thơm là chạy ngay tới, lấy ngay một ly cà phê.

Nhượng Nhượng ngẩng đầu ưỡn ngực tự hào, nhờ kinh nghiệm làm ở quán cà phê năm đó của cô đấy, sau này có khi cô đi thi chứng chỉ pha cà phê cũng nên, pha cà phê cũng coi như một trong những sở trường không nhiều lắm của cô. Năm đó lúc đi học, cô ghét nhất là điện thông tin, người khác am hiểu nào là Piano, là Violin, nhưng mấy cái đó cô đều không biết.

Khi còn bé trong nhà không có điều kiện, không thể so sánh với đứa trẻ thành phố được học ngoại khóa này nọ, hiện tại đầu Nhượng Nhượng thật đau, giờ thì pha cà phê ngon cũng là một trong những sở trường của cô, vậy cô có thể ưỡn ngực tự hào một chút rồi.

Mặc dù Nhượng Nhượng cảm thấy những đồng nghiệp mới này mặc dù bề ngoài là thành phần tri thức cao cấp kiêu ngạo nhưng cũng đều có bản chất buồn chuyện linh tinh không khác nhau là mấy, cho nên chỉ cần đánh vào trọng tâm của kẻ định là mọi chuyện đều tốt, cũng sẽ không có người chỉ về phía áo T shirt cô đang mặc mà chê cười.

Duy nhất có một điểm cô không thích ứng chính là Nhượng Nhượng cứ có cảm giác bước chân của Lục Phóng đang đi trên đầu cô, có lúc cô có thể nghe được tiếng bước chân của anh ta đang đi trên tầng 95, đây dĩ nhiên là ảo giác rồi, nhưng Nhượng Nhượng vẫn cảm thấy kỳ cục, nhớ ngày đó trong trò chơi hai người đều nói chuyện yêu đương ngang hàng với nhau, tới đây thì một cao một thấp với mối quan hệ bóc lột và bị bóc lột.

Cuộc sống chỉ cần đơn giản thôi, Nhượng Nhượng lắc đầu, định đem mây đen trên đầu hất xuống.

Giờ tan việc, Nhượng Nhượng vừa ra khỏi cổng chính của công ty, liền thấy một người đàn ông tây trang trắng thớm đang cầm một bó hoa đứng ở trước cửa.

“Tiêu Hàng, sao anh ở đây?” Nhượng Nhượng vui mừng nghênh đón.

“Ngày đầu tiên em tới nơi này làm, anh đương nhiên muốn tới đón em.” Xe của Tiêu Hàng chính là xe Polo mà Nhượng Nhượng thích, phản ánh đúng

chính sách tiết kiệm.

Nhượng Nhượng đặt khuỷu tay trên cửa sổ xe, lưng thẳng, nghiêng đầu nhìn một mặt bên của Tiêu Hàng, anh không cao lắm, cũng không tính là đẹp trai, lần đầu tiên xem mặt Nhượng Nhượng đã thấy anh là người đàn ông cần thân, cha mẹ đều mất sớm, từ nhỏ đến lớn đều ở với bà cô, tuổi thơ không được tính là hạnh phúc, người đàn ông như vậy rất dễ dàng có được sự đồng cảm của phụ nữ.

Kiếp sống năm năm độc thân của Nhượng Nhượng đã bị người đàn ông này phá bỏ bởi vì anh hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn chọn chồng tương lai của cô hay cũng nói là yêu cầu của cha mẹ cô đối với con rể.

“Tại sao nhìn anh như vậy?” Tiêu Hàng vốn chăm chú lái xe nhưng vì ánh mắt của Nhượng Nhượng quá mức nóng rực, cho nên anh không thể không quay đầu lại. Cô gái này vừa biết quan tâm lại lý trí, thu nhập cũng khá, cũng coi như thỏa mãn yêu cầu với một nửa kia của anh, ngoại hình cũng được nhưng cũng không phải là loại người trông mặt mà bắt hình dong, huông chi ngày thường vốn đơn giản mộc mạc, sẽ không xài tiền bầy bạ.

Ánh nắng chiều xuyên thấu qua cửa sổ xe vừa đúng lúc chiếu vào đầu Tiêu Hàng, tựa như một ngày của sáu năm trước, Nhượng Nhượng vốn tưởng rằng ánh sáng chiếu trên đầu Tiêu Hàng sẽ tạo thành một vòng sáng, chỉ là hôm nay xem ra, mặt trời vẫn là mặt trời còn Tiêu Hàng vẫn là Tiêu Hàng, tinh thần Nhượng Nhượng không tránh khỏi một chút mê mang, cô vẫn cho rằng ngày đó ánh hòa quang tỏa sáng xung quanh người Lục Phóng chỉ là hiện tượng tự nhiên, nhưng hôm nay mới nhớ tới, bởi vì trí nhớ xa xôi, hình ảnh kia cũng biến thành thần bí mà trầm lắng.

“Anh trông thật đẹp trai.” Nhượng Nhượng nghe được câu hỏi của Tiêu Hàng, trong đầu lập tức đổi ngay ra câu trả lời. Tiêu Hàng vốn là đứa bé thiếu hụt sự tự tin, cho nên chỉ cần hợp ý anh, anh đều giữ thật chặt.

Quả nhiên Tiêu Hàng cười đến vui vẻ, vui vẻ nghiêng đầu nhìn Nhượng Nhượng một chút, “Đôi mắt em sẽ rất đẹp nếu như em không mang mắt kính.”

Sóng mắt Nhượng Nhượng nhộn nhạo, dịu dàng ngọt ngào cười khiến Tiêu Hàng nghĩ thầm trong lòng, nếu cô thực sự làm đẹp thì chắc chắn sẽ mê đắm lòng người.

“Hôm nay sao anh lại tìm em?” Đây chính là lần đầu tiên Nhượng Nhượng gặp, khi bọn họ mới bắt đầu yêu nhau, anh cũng không có tặng hoa, cho nên Nhượng Nhượng cảm thấy hôm nay tâm tình không tệ, cảm thấy mình chọn được người đàn ông hoàn hảo ở mọi phương diện, mới vừa rồi cô nhìn thấy có nhiều ánh mắt ghen tỵ của nhiều cô gái nhìn mình cùng một lúc, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút hư vinh.

“À, công ty chuẩn bị cho khách, lúc em đi không có cầm theo, anh liền mang đến cho em.” Tiêu Hàng trả lời tùy ý, tuy anh và Nhượng Nhượng mới yêu nhau được gần một năm nhưng hai người lại giống như đôi vợ chồng già vậy.

Trên trán Nhượng Nhượng xuất hiện ba vạch đen, bong bóng hư lòng hư vinh bị đâm một nhát không thương tiếc.

“Buổi tối em sẽ nấu cơm cho anh à?” Tiêu Hàng dừng xe ở bên cạnh chợ, điều này hiển nhiên không phải chỉ để hỏi qua loa.

Nhượng Nhượng cúi đầu lơ đãng quét qua đôi tay “Giỏi việc nước, đảm việc nhà của mình” của mình, nấu cơm thật sự không phải là việc nhà mà cô thích, nhưng Tiêu Hàng lại thích một cô vợ biết chăm chút việc nhà, cũng hiểu tại sao ở đây kết hôn còn nhanh hơn cả thời đại và đó cũng là nguyên nhân mà Nhượng Nhượng mặc dù cùng Tiêu Hàng quen nhau một năm nhưng vẫn chưa thích hợp ở chung.

Cô cũng không nguyện ý thành một bà già nấu cơm sớm như vậy.

“Được.” Nhượng Nhượng cười đến rực rỡ, Tiêu Hàng thích nụ cười của Nhượng Nhượng, ở trong đó là sùng bái và ái mộ, trong lòng anh cảm thấy không khỏi thỏa mãn. Mặc dù trong lòng Nhượng Nhượng thập phần không muốn, nhưng khi cô coi Tiêu Hàng như sự nghiệp kinh doanh của mình thì không thể không coi khách hàng chính là Thượng đế.

“Nhượng Nhượng, lễ mừng năm mới năm nay, em theo anh về nhà gặp ông bà nhé?”

Nhượng Nhượng nghe xong đơn giản chỉ muốn móc lỗ tai, đây gọi là cầu hôn sao? Cô hít một hơi thật sâu, anh có nhà có xe, cha mẹ đều mất, nhịn, thì sinh giống như anh cũng không nhiều lắm, diện mạo không tốt, lực hấp dẫn không cao, cũng không cần lo lắng xi căng đan chọc mấy em màu hồng xinh tươi, nhịn, cho nên Nhượng Nhượng mở to đôi mắt, lộ ra vui mừng cùng e lệ, “Được ạ.”

Tối muộn, Nhượng Nhượng lấy có gia giáo nhà mình rất nghiêm, lần thứ n đuổi Tiêu Hàng về.

Nhượng Nhượng từ nhà Tiêu Hàng đang ôm bó hoa về, thấy hàng xóm cách vách đèn sáng, bên cửa sổ giống như có bóng người. Nhượng Nhượng có chút ngạc nhiên, không ngờ nhà bên cạnh đã bán đi rồi, người chủ trước của căn nhà đó là một người thượng hạng, bán phòng ốc so với giá thị trường cao gấp đôi, ban đầu Nhượng Nhượng thấy người kia muốn tiền đến điên rồi, hay có thể đầu bị kẹp vào cửa, đáng tiếc sự thật chứng minh, Nhượng Nhượng thật muốn nước vào óc cho rồi, trên thế giới này đứa nào còn nhiều, phòng đất như thế mà cũng có người mua?

Than thở rồi than thở, Nhượng Nhượng quét tuyết trước cửa, trong lòng vẫn đầy suy tư.

Ngày thứ hai, khi Nhượng Nhượng bước vào cửa tập đoàn A&E, lại đụng ngay phải người vốn ở trên tòa lãnh đạo, chẳng qua là anh ta đi thang máy dành riêng cho anh ta, ánh mắt lạnh như băng xuyên qua đám người, nhưng tựa hồ như không có tầm nhìn, cho nên Nhượng Nhượng cảm thấy mình không có ở trong mắt anh ta.

Nhượng Nhượng sờ sờ cằm, càng thêm yên tâm, xem ra ý đồ Lục Phóng mua công ty nhỏ kia không phải nhằm vào cô.

Lại nói, mỗi ngày Nhượng Nhượng đi làm cũng khéo gặp được Lục Phóng, cô càng cảm thấy căn bản Lục Phóng không biết mình là ai, bởi vì nét mặt cũng ánh mắt của anh thật sự có đủ vô tình, huống chi anh ta cũng không lấy cớ gì để đi tìm cô.

Cho tới một lần, Nhượng Nhượng nhàm chán đến nỗi điên muốn chứng minh quan điểm của mình, cho nên lúc đang đi làm cô cố ý đụng Lục Phóng một cái, trong túi xách đồ vật rơi giải tán đầy đất, trước đó cô còn nhét một túi băng vệ sinh vào trong túi xách, chọc người chú ý, nếu như chiêu này không hiệu quả, cô cũng vô tư thôi. Có câu không sợ kẻ trộm trộm chỉ sợ kẻ trộm nhớ thương, Nhượng Nhượng mỗi ngày đều bị vấn đề “Lục Phóng hoàn toàn không biết cô là ai” ép đến điên rồi.

Cô tự sướng mấy ngày, tất cả các tình huống sến súa đều tưởng tượng ra, rốt cuộc cô cũng hạ quyết tâm tự mình thí nghiệm. Nhượng Nhượng đụng phải đằng sau Lục Phóng, vội vàng cúi thấp đầu xin lỗi, “Giám đốc, thật xin lỗi.”

“Không sao.” Thanh âm lạnh lẽo của anh vang lên, cảm giác như thanh âm của anh đang vuốt ve, an ủi từng lỗ chân lông vậy.

“Bob, giúp vị tiểu thư này nhặt ít đồ.” Thái độ này của anh không tồi, quả thật là không cực kỳ tệ, Nhượng Nhượng đụng phải anh nhưng anh chẳng những không trách tội, còn để cho trời lý Bob đẹp trai giúp cô nhặt đồ, lễ nghi này thật không thể bắt bẻ, lễ phép lại xa cách, khiến người ta không có bất kỳ ý nghĩ nào khác.

Nhượng Nhượng không hề biết trong thâm tâm mình như đang cắn răng nghiền lợi. Chỉ là, có thể khẳng định một chút, người ta thu mua công ty kia cũng với mình đều không có một chút mối quan hệ nào.

Nhượng Nhượng lê bước chân mệt mỏi của mình leo lên phòng làm việc, mặc dù không có ảo tưởng nào, để giữ dáng người, Nhượng Nhượng chỉ ngồi hai phần ba thang máy rồi bắt đầu đi cầu thang cho hả giận.

Nhượng Nhượng thờ hờn hờn ngồi trên ghế, Hòa Đa vui mừng mừng mừng, nhìn như đang bay từ ngoài cửa bay vào. “Này, cô có biết tôi vừa gặp người nào không, trời ơi.” Hòa Đa đắm đuối.

Nhượng Nhượng vẫn còn đang thờ gáp, “Giám đốc quá đẹp trai, quá xuất sắc rồi, lại thân thiết, chủ động cùng tôi nói chuyện, tôi đây vì anh ấy mà muốn từ thẳng bề thành cong rồi.” Hòa Đa kích động đến mức nước mắt lưng tròng.

Cô ngạc nhiên, “Anh không phải là trai cong sao?” Anh ta cho rằng Lục Phóng là chủ tịch quốc gia sao? Nói như bị kích động lắm đấy.

“Nhượng Nhượng, cô đừng có mà trông mặt mà bắt hình dong.” Hòa Đa dậm chân, dùng Hoa Lan Chỉ chỉ vào Nhượng Nhượng.

Nhượng Nhượng vội vàng nói không phải có ý đó, lấy Lan Hoa Chỉ chỉ người của anh ta quả thật anh ta không đúng, “Anh ta nói gì với cậu?” Nhượng Nhượng muốn dập tắt ngọn lửa nhỏ ở đáy lòng đang từ từ dâng lên.

“Không nói gì, giám đốc hỏi tôi có thích nghi được với hoàn cảnh mới không, không ngờ giám đốc lại nhớ tới tôi là người mới chuyển tới.”

Nhượng Nhượng liếc mắt một cái, lại tiếp tục ngồi xuống thờ, Hòa Đa đáng chết, hại cô hưng phấn, thì ra chuyện này không một chút quan hệ với mình, cô còn tưởng Lục Phóng muốn đến gần Hòa Đa là để hỏi thăm tin tức của cô.

Từ đó về sau, Nhượng Nhượng không có quá nhiều ảo tưởng về Lục Phóng, mặc dù trong khi làm việc luôn luôn gặp mặt, cô có thể cho rằng nguyên nhân do hai người có cùng thời gian và làm việc bình thường, bởi vì cô đều vào thời gian ấy mà đi làm, đi điều tra, tổng giám đốc cũng thời gian ấy mà đi làm.

Nhưng nhiều chuyện kỳ quái sau này sẽ còn xảy ra, Nhượng Nhượng vất vả thuyết phục mình, không nên không khô mà ảo tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Ngựa có lúc mất móng, người có lúc sẩy tay, đồng hồ báo thức cũng có lúc vang lên không đúng thời điểm.

Nhượng Nhượng chỉ kịp rửa mặt mà không kịp tắm chạy vội ra khỏi cửa, cô dùng hết tốc độ sét đánh khí thế chạy vào đại sảnh, khi tới thang máy, cô gặp ngay phải Lục Phóng.

Chỉ là cô thật sự không để ý nhiều, lễ phép cũng không có, tro mắt nhìn cửa thang máy ở trước mắt mình từ từ khép lại. Cô khổ sở tựa vào cửa, còn kém một giây nữa thôi mà.

Nhượng Nhượng giơ tay lên, đồng hồ mua được ở quán ven đường trị giá 80 tệ, thời gian bây giờ là tám giờ 57 phút, nếu như cô thuận lợi lên được thang máy thì đã không tới muộn rồi.

Nhượng Nhượng bắt lực hướng về phía cửa thang máy sáng loáng chiếu chiếu trước mặt của mình, nếu biết trước là sẽ đi muộn thế này, cô sẽ rửa mặt cẩn thận rồi mới đi, đáng thương cho cô khỏe mắt vẫn còn chút xiu bột màu vàng. Nhượng Nhượng dùng ngón tay lau nhẹ bột đi. Cũng ở trên cánh cửa thang máy ấy cô thấy tổng giám đốc Lục đang chậm chạp bước vào thang máy chuyên dụng.

Nhượng Nhượng vì tiền thưởng chuyên cần của tháng này, cô đột nhiên xoay người, nhìn Lục Phóng với ánh mắt triền miên.

“Vị tiểu thư này.” Lục Phóng mở miệng nói, Lục Phóng đương nhiên lại lên tiếng, tâm Nhượng Nhượng nở hoa, không nghĩ tới anh ta sẽ mời mình đi cùng thang máy, xem ra người này cũng không tệ lắm, chân cô đang hướng tới thang máy của anh ta, chợt nghe thấy câu nói sau cùng.

“Sau này cô hãy rửa mặt sạch rồi mới đi làm.” Về mặt Lục Phóng lạnh như băng, nghiêm túc nói, đây chính là về mặt tiêu chuẩn của cấp trên khi khiển trách cấp dưới. Sau đó ngón tay của anh ấn lên nút khép thang máy.

Nhượng Nhượng xác định thang máy của anh ta đã đóng, mới dám hướng về phía cánh cửa kia thè lưỡi làm mặt quỷ.

Người này, dù ở trong trò chơi hay ngoài đời thực anh ta chưa bao giờ tốt bụng cả, cho đến bây giờ mình đều là bò đả xuống giếng, xem ra chính mình đã coi trọng anh ta.

Nhượng Nhượng tiếc hận cho tiền thưởng chuyên cần của mình, vừa rời thang máy chuyển xuống, đầu óc cô vừa chậm rãi chuyển động.

Thế nào mà mình đi muộn, Lục Phóng cũng đi muộn theo là sao?

Mất Nhượng Nhượng chớp chớp, cảm thấy mình không nên suy nghĩ nhiều.

Ngày tiếp theo, cô khôi phục bình thường giờ làm việc, mỗi lần gặp Lục Phóng đều khom lưng cúi thấp chào một tiếng. “Chào giám đốc.” Nhượng Nhượng thấy không bình thường, đồng hồ sinh học của cô và Lục Phóng thật hợp nhau quá.

Không riêng cô, Hòa Đa cùng Quả Quả cũng có chút kinh ngạc. Từ quả táo Newton đến lực vạn vật hấp dẫn, liên tưởng phong phú rồi kéo Nhượng Nhượng tới hỏi: “Nếu chị đây quen biết em lâu như lại hiểu rõ em, chị đã muốn nghỉ ngơi em cùng giám đốc ở chung hay không, mỗi ngày một trước một sau trùng hợp đến như vậy.”

Lúc ấy suýt chút nữa thì Nhượng Nhượng bị câu nói đẩy dọa ngã, “Trừ khi mặt trời mọc đằng tây.” Đây là câu trả lời của cô.

Quả Quả dĩ nhiên sẽ không nghỉ ngơi bởi vì sự khác biệt giữa bọn họ quá lớn, hoàn toàn không cùng chung một thế giới.

“Giám đốc, chào buổi sáng.” Nhượng Nhượng có chút chột dạ mà chào hỏi khi không may lại đụng phải. Hôm nay cô lại dậy muộn, chủ yếu bởi vì không có tiền thưởng chuyên cần rồi, cô lười biếng thì có làm sao, chỉ là ông chủ bắt được nhân viên nhiều lần đi muộn là không tốt.

Anh đi qua Nhượng Nhượng một chút thì dừng lại, giơ tay lên nhìn đồng hồ một cái, Nhượng Nhượng liếc nhìn, đây là Patek Philippe, vừa nhìn đã biết ngay giá trị xa xỉ, đồng hồ của người ta bằng một cái nhà đó, Nhượng Nhượng trong nháy mắt đã quyết định, dù anh ta có biết thân phận của mình trong trò chơi hay không, còn nhớ đoạn trò chơi đó hay không, cô đều muốn như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Cô thuộc phòng nào? Trong vòng một tuần mà tới muộn những hai lần, công ty tốn tiền không phải mời về những người như thế.” Dáng người Lục Phóng cao nên từ trên cao nhìn xuống Nhượng Nhượng.

Nhượng Nhượng cảm thấy da đầu tê dại, người ta là đang giải quyết việc công, cô không có nửa câu oán hận, “Thưa giám đốc, sau này tôi sẽ không đi muộn nữa.” Nhượng Nhượng cảm thấy công việc này thật sự rất tốt, đặc biệt là phòng ăn của nhân viên, vì bữa ăn ở đây mà cô không thể mất đi công việc này.

Lục Phóng không lên tiếng, vạt áo anh phất nhẹ gió qua mu bàn tay cô, để cô ở sau lưng đang vẽ thập tự giá, “A di đà Phật.”

“Nghe nói sáng sớm em đã bị tổng giám đốc mắng đến máu chó đầy đầu?” Vì bụng đói nên Quả Quả dùng cùi chò đụng Nhượng Nhượng.

“Ừm.” Lúc này cũng chưa lâu mà lười buồn chuyện của chị Quả Quả đã rải khắp rồi, đúng là nhân tài, ở đâu cũng có chuyện. Nào có khoa trương như vậy, nhưng mà chỉ đúng một câu, cái gì mà máu chó đầy đầu? Cô nào biết Lục Phóng làm ra dáng lạnh nhạt xa cách với người xung quanh, nhưng chưa từng nói nặng lời với nhân viên, Nhượng Nhượng lại là một ngoại lệ.

“Cô gái nhỏ, chị khuyên em, thấy giám đốc Lục còn ở xa thì phải lách xa ra.” Quả Quả làm nét mặt “Nếu là người bình thường thì đừng hòng chị đây nói cho biết”.

Nhượng Nhượng từ trong cơm mà ngẩng đầu lên, phòng ăn A&E thu lệ phí hợp lý, đồ ăn phong phú, chất lượng cơm cũng cao, Nhượng Nhượng muốn buổi tối cũng được ăn cơm ở chỗ này. Ăn một tháng, chưa từng lặp lại các món ăn lần nào, cô đã rất thỏa mãn rồi. “Chị Quả Quả, chị làm sao vậy, không phải giám đốc của chúng ta có rất nhiều người mến mộ - là lộc nhưng sao?” Lúc này Nhượng Nhượng cảm thấy kỳ quái, mấy ngày nay chủ đề của Quả Quả và Hòa Đa đều vo ve xung quanh Lục Phóng.

Hòa Đa đưa ngón tay đặt giữa môi, ý bảo Nhượng Nhượng đừng nói chuyện, anh tỏ vẻ thần bí rồi xúm lại, thanh âm giảm thấp: “Chị Quả Quả là vì tốt cho cô đấy, chúng ta ở cùng nhau đã lâu như vậy, đừng nói tôi không nhắc nhở cô, sau này vẫn đừng nên chọc vào tổng giám đốc thì tốt hơn.”

Nhượng Nhượng nghe xong, làm ra vẻ, sau lưng nghiêm túc như vậy, nhất định là cất giấu bí mật gì đấy rất to lớn.

“Chúng ta vào công ty lâu như vậy, với năng lực của chị và Hòa Đa mà không tra được bất cứ xì căng đan nào của tổng giám đốc”. Quả Quả thần bí nói.

“Không phải đâu, trước đó em có thấy giám đốc với một nữ minh tinh nào đó trên báo mà?” Nhượng Nhượng nhớ tới tờ tạp chí sáu năm trước.

“Không phải, cái loại tin tức lá cải vậy mà em cũng tin, tư cách em quá thấp, không có bằng chứng cụ thể chúng ta không bao giờ tin, hơn nữa những tin tức kia đều được chứng thực là do nữ minh tinh kia mượn danh tên tuổi của tổng giám đốc để lăng xê rồi.” Hòa Đa ra vẻ xem thường Nhượng Nhượng. “Hơn nữa, cô nói mấy năm nay giám đốc đã gặp qua cái cô nữ minh tinh đó chưa?” Hòa Đa đung vào khuấy tay Nhượng Nhượng.

Nhượng Nhượng lắc đầu, đã lâu cô không xem tin tức giải trí.

“Chuyện như vậy tôi cũng đã điều tra qua, năm ngày sau khi có chuyện kia, mấy người không biết đắc tội với ai mà tất cả đều bị truy sát, theo tôi thấy ngoại trừ giám đốc của chúng ta là không có ai làm được những điều anh ta muốn. Máu tanh, thật là quá máu tanh!” Hòa Đa cảm khái, “Sáu năm trước giám đốc còn có mấy đóa hoa nhỏ, mấy năm nay không có một cô gái nào bên cạnh anh ta, cô nghĩ xem một người đàn ông đang rừng rực như vậy mà bên cạnh không có lấy một cô gái nào thì có nghĩa là gì?”

Nhượng Nhượng không nghĩ tới công nghệ buôn chuyện hiện nay là có đầy đủ cả chiều sâu và chiều rộng như vậy, tin tức của mấy năm trước cũng bị lật ra ngoài, còn được phân tích diễn giải, ngay cả nội tâm của Lục Phóng cũng không bỏ qua. “Điều này cũng dễ hiểu thôi, giám đốc của chúng ta giữ mình trong sạch, nói không chừng giám đốc của chúng ta có người trong lòng, mà một người đàn ông si tình hiếm có.” Nhượng Nhượng nghe thấy lời mình nói cô rất muốn học máu, dù tin “Không có núi, đất trời hợp một” cũng không thể tin Lục Phóng vạn năm si tình mà giữ mình trong sạch?

“Cô đọc quá nhiều tiểu thuyết tình yêu à?” Hòa Đa tỏ thái độ không thể cứu chữa với Nhượng Nhượng.

“Giám đốc ngay cả xì căng đan với đàn ông cũng không có.” Quả Quả lắc lắc ngón tay trở trên không trung.

Bọn họ bình thường khi thấy một người đàn ông mà không có xì căng đan với cô gái nào thì họ sẽ suy luận rằng anh ta đồng tính luyến ái, nếu ngay cả đàn ông cũng không có thì vấn đề này rất lớn.

“Hai người xác định?” Nhượng Nhượng rất hoài nghi tư cách của hai người này.

“Em cứ yên tâm một vạn lần đi, ngay cả đồ nhà bỏ đi của giám đốc Hòa Đa cũng đã xem qua, nguồn gốc mạng lưới buôn chuyện của chúng ta tuyệt đối chân thật.” Quả Quả tự hào nói.

Nhượng Nhượng uống nước lạnh, bị tràn sang khí quản, chợt ho khan.

“Sau đó thì sao?” Nhượng Nhượng không hiểu, mấy chuyện này thì có liên hệ gì tới Lục Phóng.

Quả Quả cùng Hòa Đa đem Nhượng Nhượng thành người trên trời rồi nhìn cô. “Giám đốc còn trẻ, đẹp trai, chức cao, nhiều tiền, không có quan hệ với phụ nữ, cùng đàn ông cũng không có quan hệ, cô nói anh ta là người có thể chọc được sao?” Hai người đều trầm miệng một lời.

“Chẳng lẽ anh ta có khiếm khuyết?” Nhượng Nhượng kêu lên.

Quả Quả cùng Hòa Đa cười với dáng xề giảo hoạt, “Chúng tôi không có nói đâu đấy.” Nhưng hình dáng kia thì xác định Nhượng Nhượng nói đúng.

Một người đàn ông thân thể có nhiều khiếm khuyết, trong suy nghĩ tính cách chắc sẽ có rất nhiều biến thái, đây là tư duy theo quán tính, và lại được chứng thực bởi định luật.

Nhượng Nhượng nhớ lại thói quen biến thái của Lục Phóng lúc ở trong trò chơi, cùng với năng lực vượt quá mức bình thường của anh ta, không thể không tin tưởng suy luận về anh ta. Chơi trò chơi mỗi người đều có một tâm tính, thực tế không dám làm cũng không có cách nào làm, ở trong trò chơi sẽ cố gắng ném thử, thậm chí phóng đại đến trình độ kinh người.

Nhượng Nhượng hít một hơi lạnh, cảm thấy lạnh từ bàn chân lên đến đỉnh đầu, cảm thấy Thượng đế thật công bằng, cho Lục Phóng khiếm khuyết những cũng cho anh ta xinh đẹp và tài phú hơn người.

“Chúng ta đứng là không nên chọc tổng giám đốc.” Nhượng Nhượng kiên định gật đầu.

Quả Quả, Hòa Đa vỗ vai Nhượng Nhượng, trẻ nhỏ dễ dạy.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Thật ra thì Nhượng Nhượng căn bản không cần phải chọc tống giám đốc Lục làm gì, bởi vì chín mươi năm tăng và năm năm tăng hơn kém nhau những bốn mươi tăng, không có cách nào để vượt qua khoảng cách đó. Huống chi, đã hơn một tháng sáng sớm không đụng phải anh ta rồi, cô cũng không biết là mình thờ phảo nhẹ nhõm hay là nên thương tiếc đoạn tình cảm nhiều năm trong trò chơi kia.

Nhưng những chuyện này so với một chuyện khác mà nói, thật sự là một case rất nhỏ.

Tiêu Hàng phải ra nước ngoài! Thời điểm nghe thấy tin tức đó, Tiêu Hàng so với Nhượng Nhượng còn ngạc nhiên, đơn giản chính là ông trời ném xuống một cái bánh thật to, nện trúng đầu anh mà.

Công ty của anh phái anh ra nước ngoài học tập hơn một năm, nghe nói sau khi trở lại sẽ được cân nhắc lên làm giám đốc khu vực, chuyện xảy ra như đang nằm mơ vậy, công ty bọn họ cạnh tranh rất cao, bao nhiêu người tài ba cạnh tranh nhau một chức vụ, cũng nhao nhao ngã xuống, hôm nay lại thành lính rơi trên đầu anh.

“Anh sẽ đi một năm?” Trong lòng Nhượng Nhượng kêu rên, quả nhiên đàn ông vẫn xếp sự nghiệp đứng thứ nhất, khi mình định học cao học anh ta bảo mình kết hôn rồi yêu cầu mình tạm nghỉ học. Vốn là nói với hai bên nhà cuối năm sẽ kết hôn, liền thuê khách sạn, đầu năm nay kết hôn cũng không dễ dàng gì, tháng ba kết hôn thì tháng ba đi xếp hàng là có thể định được ngày tốt. Nhượng Nhượng bắt đầu tính tới tính lui, cuối cùng thì cô lại đau lòng đồng tiền đặt cọc kia.

“Nhượng Nhượng, đàn ông không vì sự nghiệp thì không phải đàn ông, hãy hiểu cho anh có được không? Anh muốn sau khi kết hôn có thể cho em và con cuộc sống tốt nhất thôi.” Tiêu Hàng kéo tay Nhượng Nhượng.

Trong lòng Nhượng Nhượng oán thăm, phân biệt nam nữ không phải nhìn ở bộ phận cơ thể à, lúc nào thì phân biệt nam nữ từ sự nghiệp. Chẳng qua do cô trưởng thành rồi, người trong nhà đang chờ tin tức cô dẫn con rể về, giờ anh ta đột nhiên đi, cô chẳng biết làm thế nào cho phải, “Nếu như em không cho anh đi đây?” Nhượng Nhượng có cảm giác trong lòng cô có cái gì đó không đúng, lúc này cô cần Tiêu Hàng ở bên cạnh, giúp cô đối phó với Lục Phóng ma quý kia.

“Nhượng Nhượng, em đừng giống mấy người đàn bà không có đầu óc được không? Anh cũng chỉ đi có một năm, cũng không phải là không trở lại.” Tiêu Hàng tốt bụng, anh đã sớm có vẻ máy bay, ngày mai phải cất cánh, chuyện này tới một cách kì lạ, cũng gấp kì lạ, chuyện này được an bài quá chặt chẽ, nếu không thì anh cũng muốn kéo dài đến tận bây giờ mới nói cho Nhượng Nhượng.

Lần này Nhượng Nhượng không còn gì để nói, cái mũi rách đã chụp xuống đầu rồi, cô không nhận cũng không được, cô đành rộng lượng để người đàn ông này cao chạy xa bay, cô cũng không thể quán quýt giữ chặt lấy người ta, như vậy sẽ rất mất mặt.

“Vậy chúng ta phải làm sao với hôn lễ đây, còn tiền đặt cọc nữa?” Nhượng Nhượng mặt lạnh hỏi.

“Tiền đặt cọc không sao, anh cũng phải đi lấy về, bọn họ cũng không sợ ngày đó không ai kết hôn.”

Lời nói của Tiêu Hàng khiến lòng Nhượng Nhượng thấy lạnh, anh ta có thời gian lấy lại tiền đặt cọc mà lại không có thời gian thông báo trước cho mình một tiếng.

“Vậy em thì làm thế nào?” Nhượng Nhượng không nói được những từ mềm yếu, chỉ cảm thấy Tiêu Hàng đi lần này, có một số việc sẽ thay đổi, thói quen có một người đàn ông trong cuộc sống, thói quen có người cùng ăn cơm, có người bên cạnh mỗi ngày Chủ nhật. Dẫn câu người ta hay nói, “Chị đây không phải quan tâm đến em, là chị cảm thấy cô quạnh mà thôi.”

“Nhượng Nhượng, anh biết là anh quá ích kỷ, cũng không dám hy vọng xa vời rằng em sẽ chờ anh.” Tiêu Hàng cầm tay Nhượng Nhượng.

Rõ ràng người đàn ông này vì sự nghiệp phía trước mà phụ lòng người ta, lại còn bày ra bộ thâm tình, phảng phất ý muốn tốt cho cô, cái gì mà anh ta không dám có hy vọng xa vời? Nói thẳng ra là anh ta muốn từ chối trách nhiệm.

Dù không chính xác nói ra lời chia tay, nhưng mọi người đều trưởng thành cả rồi, chỉ số thông minh cũng coi như 80 trở lên, như vậy ai cũng hiểu.

Hôm nay Nhượng Nhượng mới phát hiện ra Tiêu Hàng chính xác một trăm phần trăm là thằng đàn ông sống rất thực tế, hơn nữa còn là thực tế đáng sợ, một buổi sáng đã cao chạy xa bay rồi, cô sẽ không thêm đề trong mắt tên nhà quê cámbã chưa từng xuất ngoại như anh ta.

Nhượng Nhượng không thể hơi một tý thì một khóc hai nháo ba thất cổ, cô phải nín cười đưa anh ta đi, để bảo vệ tôn nghiêm của phái nữ. Đàn ông chính là thích nhất là cô gái được giáo dục tốt được kính trọng để làm vợ, vừa tiết kiệm được tiền lại vừa giữ được danh dự.

Mà những cô gái tốt như thế lại rất dễ bị đá. Thời gian theo đuổi cô, bởi vì cô không quan tâm đến tiền bạc, một đóa hoa hồng xếp giấy cũng làm cô cảm động, giờ mới biết, chẳng qua là anh ta tiếc 10 tệ cho một bó hoa hồng trong ngày lễ tình nhân thôi. Cô không phải không biết anh ta muốn tiền, nhưng lại cam tâm tình nguyện ngã vào chỉ cần anh ta nói vài câu đường mật. Làm bạn gái, cô hiểu được con gái không nên làm dây leo, mà là cây bông, mọi chuyện sẽ không được làm phiền anh ta, anh ta một tuần không gặp cô, cô phải giả vờ bày tỏ đàn ông nên lấy sự nghiệp làm trọng. Anh ta rảnh rồi thì cô cùng anh ta du sơn ngoạn thủy, vì thời gian của anh ta rất quý báu. Làm người tình, cô cũng phải biết quy tắc của người tình, tuyệt đối không gọi điện cho vợ anh ta, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, làm vợ, tận tâm tận lực, không chừng còn phải khắc phục hậu quả xấu xa của anh bởi vì cô cũng không thể mất thể diện.

Về phần chia tay, vậy thì càng dễ dàng. Chỉ cần anh ta nói chia tay, cô cũng phải để một khuôn mặt tươi cười, bày tỏ mọi người đều là người trưởng thành, tự có lựa chọn riêng, không quan tâm đến tình cảm thiên trường địa cửu đã từng có, trong tình yêu đàn bà không phải là tất cả, anh còn có sự nghiệp. Sẽ không một khóc hai nháo ba thất cổ, để anh ta không hỏi câu hỏi là anh ta nợ cô tiền phí sinh hoạt à.

Bên trong mối quan hệ này, dù tốt hay xấu, đàn ông đều không bị thiệt chút nào, một cô gái cam chịu như vậy chẳng thích? Không trách được Tiêu Hàng vừa nghe cô tốt nghiệp đại học danh tiếng, lại có một căn hộ, lúc xem mắt anh ta liền thay đổi sắc mặt, rất ân cần.

Hôm sau, Nhượng Nhượng trong tình trạng phờ phạc rũ rượi tới công ty, chuyện vừa rồi làm cho cô nhớ tới câu chuyện hạt vừng mà bỏ quên dưa hấu, vậy mà hôm nay đến vùng mình cũng mất rồi, cô vẫn cảm thấy đây chính là do cả dưa hấu lẫn hạt vừng kia đều hỏng.

Quả dưa hấu thì quá to, cô nuốt không trôi, ăn lại sợ đau bụng, mà hạt vừng thì lại quá nhẹ, bị cơn gió Tây thổi qua, liền chạy theo cơn gió kia.

Quả Quả gần đây cũng rất buồn bực, tập đoàn A&E này tuy lớn, trai đẹp cũng khá nhiều, đáng tiếc thượng bất chính hạ tắc loạn, nếu như không đúng giới tính thì cũng đã kết hôn rồi.

“Nhượng Nhượng nà, em nói xem, đàn ông bây giờ đầu óc có vấn đề à, cưới sớm như vậy, đúng là óc ngâm nước hết.” Vì Quả Quả chưa thỏa mãn dục vọng nên sáng sớm đã bắt đầu cầu nhậu.

Hòa Đa lắc lắc cái miệng múa hình số 8, ngón tay Lan Hoa Chỉ rêu rao tiến vào phòng làm việc, bị Quả Quả nhắm đầu vào chửi rủa, “Chị hận những người gay như cậu, các cậu tìm đàn ông còn chưa tính, các cậu còn tìm đàn ông đẹp trai như vậy để làm gì? TMD, trong tiểu thuyết đam mê toàn trai đẹp, định không cho người ta sống à, còn một đồng cô gái thích xem tiểu thuyết đam mê nữa chứ, ngày sau bà đây tìm cho các cô một chậu nhân vật đam mê xuất sắc, buộc các cô nhìn, các cô mà không ghê tởm đến chết cũng nhất định không bỏ qua, nhìn các cô sau này còn dám ảo tưởng đam mê nữa hay không.”

“Tôi không phải gay, đáng ghét.” Hòa Đa dậm chân, oan uổng quá mà, anh chẳng qua là theo trào lưu một chút, đã bị người ta ép buộc gắn chặt lên người ngay cái bảng hiệu gay rồi, thật là chèn ép người mà.

Sau khi Quả Quả phát tiết xong lại ngồi xuống, mở trang web ra, bắt đầu vào trang web tìm bạn trăm năm “Thế giới gia viên”. Một lúc sau đã thấy mặt mày hớn hờ lên. Có một anh chàng nào đó gửi cho cô một tin nhắn, bên trong là thông tin tìm bạn trăm năm của anh ta.

Mặt mày Quả Quả hớn hờ thì thầm với Nhượng Nhượng, không có một chút oán giận như vừa rồi, “Nhượng Nhượng xem đi, thành thực chừng chạc . . .”

“Chị Quả Quả, em nói chị phải xuyên thấu qua hiện tượng mới thấy được bản chất, cái gì mà thành thực chừng chạc, đó chắc chắn là ngốc như tảng đá vậy, cùng nghĩa với từ nhầm chán không thú vị sao?” Gần đây Nhượng Nhượng đối với đàn ông đang cực kỳ bất mãn, cho nên khó tránh khỏi có chút suy nghĩ chệch lệch. Hòa Đa cảm thấy mình chưa chừng chạc lắm nên cũng ở bên cạnh gật đầu ủng hộ Khanh Nhượng Nhượng, anh đây gọi là không ăn được nho thì nói nho xanh, hai người kết luận nhất trí, nhưng điểm xuất phát lại hoàn toàn bất đồng.

“Thôi đi, em xem còn có phía sau đây, thành phần tri thức, có phòng có xe.” Quả Quả không cam lòng lại tiếp tục đọc.

“Thành phần tri thức, nói không chừng lại là một bộ tây trang Armani giả thêm mấy cái cà vạt kém chất lượng nữa, có nhà có xe thì lại càng dễ đoán, phòng trọ giá rẻ, xe thì một chiếc Alto second hand, có xe đạp thì cũng coi như là có xe.” Nhượng Nhượng liên tục bôi xấu người khác.

“Nhượng Nhượng, em tích một chút đức có được hay không?” Quả Quả không phục.

“Vậy chị để cho đàn ông tích một chút đức hạnh không được à?” Khí thế Nhượng Nhượng không thua Quả Quả.

“Em chẳng là nhìn thấy người có điều kiện tốt tìm đến chị, ghen tỵ thôi.” Quả Quả chỉ lên nhãn màn hình “Dáng vẻ xuất chúng, yêu thương tha thiết, chỉ yêu sâu sắc một người”.

“Em ghen tỵ chị, chị nhìn người đàn ông này đi, nói đến dáng vẻ xuất chúng ư, vừa trắng lại vừa mập, yêu thương tha thiết, đúng vậy, là nhiệt tình yêu thương thân thể người ta, yêu sâu sắc một người, anh ta đối với mỗi một người đàn bà đều chỉ yêu một.”

“Nhượng Nhượng, em bất mãn vì Tiêu Hàng đá em?” Hiện tại Quả Quả không nổi giận, đưa mắt nhìn hồi lâu mới nói một câu như vậy, còn cười mỉm một tiếng, rất ra dáng trí khôn.

Mặt Nhượng Nhượng đỏ lên, mắt cũng đỏ lên, hít mũi một cái, không nói, tâm trạng ủ rũ, nước mắt cũng tranh nhau rơi xuống.

Quả Quả ngay lập tức hoảng hốt, không nghĩ tới chuyện này cũng bị cô nói đúng. “Không sao, không sao, bây giờ cóc ba chân khó tìm chứ đàn ông hai đùi thì đầy đường, chị cho em cái này.” Quả Quả hào phóng vỗ nhẹ bả vai Nhượng Nhượng.

“Em không đàn.” Nhượng Nhượng vội vàng lắc đầu, dùng giấy lau nước mắt. Về phần Tiêu Hàng, cô chỉ cảm thấy quá uất ức, không có chỗ nào để nổi giận, đè nén ở trong lòng nên tràn lan thành nước mắt, cô luôn khinh thường những người như thế, cái gì cũng không hiểu chỉ khóc thút thít. Lúc ấy cô nên trực tiếp cho Tiêu Hàng một chậu nước rửa chân, để anh ta cút ra khỏi Trung Quốc đi, ít nhất thì đừng để đàn ông Trung Quốc mất thể diện, đáng tiếc cô lại giữ thể diện mà đem mình ủy khuất thành như vậy.

Trên thế giới có câu mà người ta nói mãi, thật sự rất đúng, chính là “Thượng đế vì bạn đóng lại cánh cửa, nhưng cũng sẽ vì bạn mà mở ra một cách cửa khác.” Lại có thể nói tình huống thất ý, sự nghiệp đặc ý.

Tháng trước mỗi người phỏng thiết kế đều phải nộp tác phẩm để tham gia cuộc thi trang sức quốc tế HRD, đây là quy định cứng nhắc, không nghĩ tới lại có kết quả, Nhượng Nhượng dù không được tham gia vào vòng sơ tài HRD, nhưng ở công ty cô cũng được coi là xuất chúng, trang sức thiết kế được

vào danh sách sản phẩm mới năm sau của công ty, cũng được phép đi Bỉ xem trận chung kết cuộc thi thiết kế trang sức HRD.

Cùng đi còn có Hòa Đa, hai người bọn họ hưng phấn không phải vì cuối cùng cũng được ra khỏi nước, mà là vì cuộc so tài HRD giống như đi dự giải Oscar vậy, nói là đi quan sát học tập nhưng lại vui vẻ đến mức kia, đoán không chừng hai người bọn họ đã bị người ta khinh bỉ xem thường rồi, cần bản là chọc nhiều người tức đến đỏ mắt, đến ngay cả Quả Quả cũng không để ý đến bọn họ rồi.

“Trời ạ, cô nghĩ xem, chúng ta có thể chụp ảnh cùng anh ấy được hay không? Rồi để anh ấy ký tên.” Hòa Đa bắt đầu xoay quanh tại chỗ làm Nhượng Nhượng có chút choáng đầu hoa mắt, chỉ là cô đang hưng phấn vô cùng.

Các ngành nghề đều có thần tượng của riêng mình, ví dụ như bơi lội, tất cả mọi người đều theo đuổi Phelps. Trong chuyến đi này, người mà bọn họ cực kì hâm mộ chính là nhà thiết kế “Văn hời” thần bí kia.

Sáu năm trước vị tiên sinh thần bí A này vốn không xó danh tiếng gì, hiện tại cũng không ai biết thân phận của anh ta, chỉ biết sáu năm trước anh ta thiết kế chiếc nhẫn “Văn hời” ở HRD trong trận chung kết rồi nổi tiếng, từ đó trong ngành thiết kế trang sức xuất hiện một ngôi sao mới.

Xét thấy thân phận của anh ta quá mức thần bí, đám chó săn lần qua lần lại, tự động YY vô số phiên bản khác nhau, sau lưng còn vô số câu chuyện bí kịch rất máu chó, có khi còn dọa chết Shakespaere, nhân tiện còn khinh bỉ cả Quan Hán Khanh, cứ như vậy đem anh ta xào đến tận hôm nay.

“Trời ạ, không ngờ năm này chúng ta may mắn có thể nhìn thấy “Văn hời” thật rồi.” Hòa Đa hạnh phúc đến phát run.

“Văn hời” có thể phủ thêm áo khoác huy hoàng chói lọi như vậy, cô cho rằng đó là đặc biệt. Cuộc so tài quy định các tác phẩm tham gia trận chung kết phải là chính phẩm, chỉ có người thiết kế “văn hời” là từ chối, nói “văn hời” không có cách nào chuẩn bị xong, cuối cùng ban giám khảo quyết định anh ta không cần mang chính phẩm tới, kết quả không cần nói cũng biết, người thiết kế “văn hời” là người đoạt giải.

Mà năm nay, nghe nói vị tiên sinh A kia sẽ tự tay mang “văn hời” mà mình mài trong sáu năm tới HRD, trở thành một trong các giám khảo.

Tin tức này lan ra, cả thế giới trang sức đều náo động.

Cho nên tâm tình Nhượng Nhượng cũng khá hơn nhiều, đi theo Cherry cùng Hòa Đa lên máy bay đi Bỉ, lại còn là khoang hạng nhất, Nhượng Nhượng quyết định quyết tâm sống chết cũng phải bám vào A&E, phúc lợi quá tốt.

Khi đèn cabin sắp tắt, hai vị hành khách cuối cùng mới khoan thai đi tới, Nhượng Nhượng tròn to đôi mắt nhìn Lục Phóng cùng trợ lý Bob đang tiến vào khoang hạng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Cherry nhìn thấy Lục Phóng thì ánh mắt sáng lên, không nghĩ tới lại được cùng đại boss ngồi cùng một máy bay, cô dẫn đầu đứng lên chào hỏi, Nhượng Nhượng theo tình hình hiện tại cũng chỉ có thể đứng lên, vốn là cô muốn giả vờ xem tạp chí mà không thấy hai người này.

Chuyến này công ty chỉ định có Cherry, Nhượng Nhượng cùng Hòa Đa đi Brussels, cũng không có tin tức là giám đốc cũng đi, chỉ có điều người ta là đại boss nên thích đi đâu thì đi, không cần người khác giao phó.

Lục Phóng nhìn ba người bọn họ, gật đầu một cái, mặt không thay đổi ngồi ở ghế trên của anh, đoán chừng là quá muộn, không thể cùng Bob ngồi chung một chỗ, lại ngồi cạnh một người phụ nữ ngoại quốc đầy đặn.

Khoang hạng nhất của máy bay đã ngồi đầy, không biết có phải nguyên nhân là cuộc thi thiết kế trang sức kia hay không, Nhượng Nhượng và Hòa Đa cũng không thể ngồi cạnh nhau, bên cạnh cô là một người đàn ông ngoài bốn, năm mươi tuổi.

Máy cay cất cánh bình an, Nhượng Nhượng nhìn thấy vị phu nhân ngồi bên cạnh Lục Phóng kia đang đi tới trước mặt mình, bô bô không biết nói cái gì, Nhượng Nhượng chỉ có thể xác định bà kia nói không phải là tiếng anh.

Vị phu nhân kia mặt đỏ tới tận mang tai nhìn Nhượng Nhượng, mang theo vẻ mặt cầu khẩn, Nhượng Nhượng hoàn toàn rơi vào trong sương mù. Nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp vội vàng tiến lên, “Vị phu nhân đây nói tiếng Hà Lan, bà nói vị bên cạnh cô là chồng bà, khi lên máy bay hai người có chút mâu thuẫn nhỏ nên không ngồi cạnh nhau, hai người giờ đã hòa thuận nên bà muốn ngồi chung một chỗ với chồng mình, cô có thể đổi chỗ ngồi với bà được không.” Nữ tiếp viên hàng không cười hết sức dịu dàng tốt đẹp.

Bình thường Nhượng Nhượng tuyệt đối sẽ không cự tuyệt mỹ nữ. Cô liếc nhìn vị trí bên cạnh Lục Phóng kia, cảm thấy vạn phần không ổn, nếu như là máy bay trong nước cô nhất định sẽ vô tình cự tuyệt.

Nhưng đây là máy bay quốc tế, phải giữ thể diện với người nước ngoài, không thể để người ta nghĩ mình hẹp hòi không hiểu ý người, hơn nữa cô cũng

không hiểu tiếng Hà Lan, nếu để cho nữ tiếp viên hàng không dịch nhầm, đoán không chừng toàn bộ khoang sẽ khinh bỉ cô hẹp hòi.

Nhượng Nhung không thể không gật đầu một cái, nói câu “ok”, đây là từ nước ngoài vẫn hay dùng, vị phu nhân kia nghe chắc cũng hiểu, kích động đến gật đầu cảm ơn.

Hai chân Nhung Nhung vịn phần không tình nguyện đi đến bên cạnh Lục Phóng, nói một tiếng, “Giám đốc khỏe.”

Lục Phóng đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tiếng nói mới mở mắt, nhìn chằm chằm vào Nhung Nhung, ánh mắt kia phảng phất như đang nói, “Cô tới đây để làm gì?”

“Tôi cùng vị phu nhân kia đổi vị trí.” Nhung Nhung vội vàng giải thích, bày tỏ rằng mình không phải có ý nghĩ không an phận. Cô ngừng thở, tim đập rộn lên, sợ bị Lục Phóng phát hiện ra mình đang khản trương. Cô nhất định phải đi qua Lục Phóng mới có thể ngồi vào vị trí cạnh cửa sổ của mình.

Lục Phóng quay đầu nhìn đôi vợ chồng kia, lại nhìn Nhung Nhung, ánh mắt toát ra vẻ châm chọc dễ hiểu, phảng phất như đang nói thủ đoạn của Nhung Nhung quá mức thấp kém.

Ông trời cũng như đang muốn chứng minh suy đoán của Lục Phóng, lúc quan trọng này lại cảm thấy một hơi thở. Nhung Nhung đang cố gắng hít hơi hóp bụng nhón chân tận lực dán chặt vào hàng ghế trước, nghĩ làm sao để tránh Lục Phóng càng xa càng tốt, ngăn vịn lần đứng dựa vào anh ta, vậy mà người tỉnh không bằng trời tỉnh, trọng tâm không ổn định nên suýt chút nữa là cô nhào vào người Lục Phóng.

Nói suýt nữa, là vì Lục Phóng nhanh tay chống hai tay lên đầu người Nhung Nhung.

Mặt Nhung Nhung đỏ tới tận mang tai không biết nên làm gì bây giờ, bởi vì khi Lục Phóng chống đỡ thân thể cô, đôi tay hổ báo kia vừa đúng giữ tại phía dưới ngực cô mập mờ không rõ vị trí. Nhung Nhung đỏ mặt vì chính cô không thể bảo mình bị người khác khiếm nhã, nhưng đối phương lại là Lục Phóng, thoát nhìn cũng giống như là cô đang khiếm nhã với anh ta. Dù sao trong mắt Hòa Đa và người khác thì Nhung Nhung vốn là đang làm như vậy. Nếu thay bằng người đàn ông khác, cô đã sớm cho anh ta một bạt tai, đáng tiếc lại là Lục Phóng, cô có chút có tật giật mình.

May mà Lục Phóng nhanh thu tay lại, Nhung Nhung giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra vội vàng ngồi xuống, cũng không dám nhìn Lục Phóng, chẳng qua là vẻ mặt Lục Phóng lúc thu lại kia làm cho cô có chút khó chịu, giống như cô là virus không bằng, chỉ sợ tránh còn không kịp. Hơn nữa lại càng thêm xác nhận đây là thủ đoạn quyến rũ người của Nhung Nhung. Cô thậm chí còn thấy trợ lý Bob khinh thường bêu môi, đoán chừng Bob đã trông thấy nhiều cảnh này rồi.

Nhung Nhung ngồi vào chỗ của mình mới chột dạ nhìn Lục Phóng, rõ ràng người sai không phải là cô nhưng chính cô lại chột dạ, Lục Phóng đang dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, nhìn như chưa từng có chuyện xảy ra, làm Nhung Nhung cảm thấy buồn bực, anh ta thật quá đáng, đây là thái độ của đàn ông khi vừa chạm vào ngực con gái sao?

Dù gì thì anh ta cũng phải nói lời xin lỗi chứ. Thật ra phát sinh tình huống như vậy thì chỉ dẫn tới hai nguyên nhân, hoặc là anh ta cảm thấy đây là Nhung Nhung đang quyến rũ anh ta, hoặc là chính anh ta là người trêu chọc, không thể không biết mà nói xin lỗi. Chẳng qua Nhung Nhung đang nghĩ đến chuyện khác. Chỗ ngồi rất rộng rãi, khi Nhung Nhung ngã xuống người Lục Phóng, anh ta có thể xe dịch ra chút, tránh cô, cánh tay của cô có thể chống lên thành ghế, như vậy sẽ không đến nỗi nhếch nhác như này. Nhưng anh ta lại lựa chọn đỡ cô.

Chỉ số thông minh của Nhung Nhung vốn không cao đến mức có thể phân tích phương án A cùng phương án B. Cho nên chỉ có thể tưởng tượng đến cảnh Lục Phóng xin lỗi, “Thật xin lỗi, tôi không nên dựa vào ngực cô.”

“Không sao.” Nhung Nhung cảm giác mình sẽ thuận miệng đáp như vậy.

Nếu như dựa vào game trước kia thì sẽ trả lời Lục Phóng thế nào đây? “Vậy thì sờ thêm lần nữa đi?”

Nhung Nhung càng không có cách nào kiềm chế để mặt bớt đỏ, chỉ có thể điều chỉnh tư thế ngồi, đem toàn bộ ảo tưởng đuổi đi, đem tiểu thuyết ra đọc để giết thời gian.

Trên bìa là năm chữ “Đồ chơi của giám đốc.” Quyền này Nhung Nhung tùy tiện mượn được từ chỗ cô em họ ngu ngốc của cô, nào ngờ quyền sách có cái tên này, chỉ là một phút xui xẻo, Lục Phóng lại mở mắt, đang nhìn bìa mặt quyền sách cô đang cầm, sau đó anh mắt quét dần lên trên, Nhung Nhung khản trương, ngón tay cầm sách bắt đầu trắng nhợt nhạt. Cô cầm quyền sách mà muốn thả xuống cũng không xong mà đọc cũng không được, dù sao trong lòng cũng có quý, cuối cùng thì chỉ có thể trấn định mở ra, bày tỏ đây chỉ là một quyền sách mà thôi.

May mà Lục Phóng cũng không dây dưa, rất nhanh rời đi lực chú ý, bắt đầu đọc tài liệu của anh.

Nhung Nhung ngồi bên cạnh Lục Phóng, thần kinh trở nên khản trương, bàng quang cũng khản trương theo, hậu quả là phải đi vệ sinh, nước cô không dám uống, sợ nếu đứng dậy sẽ quấy rầy anh ta, cũng sợ mình đã đi tiểu nhiều lần sẽ tạo ấn tượng cho anh ta. Nhung Nhung cũng không muốn để cho anh ta một ấn tượng tốt, đây chính là tâm hư vinh của con gái. Dù cô đã buông tha người đàn ông trước mặt, nhưng cũng không muốn lưu lại ấn tượng xấu cho đối phương, luôn muốn cả đời người khác đem mình trở thành thiên tiên mỹ nữ. Lục Phóng đang để ý cô, cô có muốn cũng không dám muốn anh ta.

Cho nên hôm nay cô nói chuyện cực kỳ dịu dàng ngọt ngào, tư thế dùng cơm cực kỳ ưu nhã, nhai kỹ nuốt chậm tận lực giảm lượng cơm ăn, mọi cử động đều cố gắng không giống người thường mà giống như tiên nữ không vương khói lửa nhân gian, có trời mới biết đây là lần đầu tiên cô ngồi khoang hạng nhất, thức ăn ngon lại phong phú, Nhung Nhung nhìn đến đau cả bụng.

Bất quá không thể nói mọi chuyện may mắn chỉ bằng một câu, Nhưng Nhưng cảm thấy tổng giám đốc Lục có thể dùng câu đi tiểu thường xuyên để hình dung, cũng không thấy anh ta uống nhiều nước, chính xác cách một giờ anh ta lại đứng dậy đi toilet, Nhưng Nhưng cũng nhân cơ hội này đứng dậy hoạt động, chạy đến khoang phổ thông dùng toilet, lúc này phiền não vừa rồi mới tiêu tan đi hết.

Sau khi cô thoải mái mới có cơ hội suy nghĩ, người đi tiểu thường xuyên là bởi vì thận hư, Nhưng Nhưng càng khẳng định phán đoán của mình, anh ta có thể là khiếm khuyết cơ thể, nhưng xét thấy anh ta thật có khiếm khuyết cơ thể như vậy, Nhưng Nhưng cảm thấy anh ta có thể được tha thứ, cũng rất đáng được đồng tình.

Huống chi biểu hiện của anh ta ác liệt như vậy.

“Tôi có thể xem quyển sách kia của cô được không?”

Đầu óc Nhưng Nhưng nổ tung, cô nghi ngờ có phải mình nghe nhầm hay không, cho đến khi Lục Phóng đưa mắt nhìn cô, cô mới dám khẳng định. Giám đốc Lục là muốn mượn quyển “Đồ chơi của tổng giám đốc” vừa rồi để xem.

Ánh mắt Nhưng Nhưng nhìn không được co quắp, “Đây là tiểu thuyết ngôn tình của nữ sinh.” Đây rõ ràng là cự tuyệt anh ta?

“Không sao, chẳng qua là giết thời gian.”

Nhưng Nhưng không thích giám đốc thân thiết như vậy một chút nào, cô miễn cưỡng đưa sách qua, còn mắt tinh phát hiện một tia cười nhạo của Lục Phóng đặt ở tên sách. Cô giả vờ ngủ, mắt không nhìn thấy, tâm sẽ không phiền, cô không hiểu thế nào mà em họ cô lại có thể thường thức đến loại sách này, hại hình tượng nữ của cô thất bại thảm hại.

Nhưng Nhưng kinh hồn bạt vía nghe âm thanh lật sách của Lục Phóng, anh làm thế không tính là nhanh, so với tốc độ xem tài liệu thì chậm hơn nhiều, có cần thiết phải nhìn từng chữ không? Nhưng Nhưng trầm trồ trở mình.

Ba giờ sau, Lục Phóng đem sách trả lại cho Nhưng Nhưng, cô mới thở phào nhẹ nhõm “Thật thú vị.” Lục Phóng thả lỏng nói.

Nhưng Nhưng chỉ có thể cười lạnh, không biết anh ta có ý gì. Cái câu “Thật thú vị” này thật có ý tứ.

“Khanh tiểu thư có ý kiến gì đối với quyển sách này không?” Lục Phóng giống như hăng hái rất cao.

Hiểu biết của Nhưng Nhưng với quyển sách này vênh vênh chỉ giới hạn ở bìa mặt, vừa rồi căn bản cô không đọc nội dung, tùy tiện lật hai trang đã để xuống. Mở đầu chính là một cô gái ẽ hô to với thiên hạ không cần đàn ông. Mặc dù chưa đọc qua nội dung, nhưng Nhưng Nhưng hiểu rõ nội dung đại khái của mấy loại sách này. Cô một lòng muốn bù lại hình tượng của mình trước Lục Phóng, cũng muốn cất cao mình, từ góc độ cao hơn nhìn lại thì cũng gọi là có tỷ lệ nói, cho nên nói, “Bất quá một nữ tác giả nhằm chán nản YY thôi, đều không thực tế, giết thời gian thôi.” Một phần nâng cao mình cũng là chèn ép người khác, Nhưng Nhưng không đau lòng một chút nào khi đập thuyền người khác.

“Cái gì gọi là YY?” Lục Phóng tròn to hai mắt, khó có khi nào anh lại không hiểu.

Nhưng Nhưng tự nhận mặc dù tuổi mình không nhỏ, nhưng chưa từng rời internet, loại ngôn ngữ Internet này cô rất quen thuộc, “Chính là tà dâm.” Khi cô nói đến chữ “dâm” kia, cô thật sự rất muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Lục Phóng không có trả lời, chẳng qua là nhìn chăm chăm vào cô, phảng phất như cô chính là người nổi tà dâm kia. Hai bên tai Nhưng Nhưng ửng đỏ, anh ta đừng cho là mình có ý dâm với anh ta nhé?

Cuộc nói chuyện vội vã kết thúc, Nhưng Nhưng hoàn toàn không có năng lực ứng phó với người này, cô chỉ muốn không nói sẽ không xấu, nói ít ít lỗi.

Khi Lục Phóng ngủ, Nhưng Nhưng mới dám ngẩng đầu lên lần nữa, không chút kiêng kỵ nhìn một mặt bên của anh, lúc này cô mới phát hiện anh lớn lên rất giống hơi thở của quý tộc Anh quốc cổ điển, toàn thân cao thấp đều có khiếu ngạo cùng tôn quý. Vàng trán thông minh, xuống dưới là chiếc mũi cao rồi đến cánh môi mỏng, Nhưng Nhưng cảm thấy ánh đèn đang thiên vị, lưu luyến trên người của anh, lưu luyến trên miên, cảm giác như muốn cùng anh dung hợp cùng một chỗ, ánh sáng chung quanh anh tỏa ra bốn phía. Thật giống như câu “Đá kết như ngọc quý, thân từng như ngọc xanh, vẻ tươi riêng một cõi, thiên hạ chẳng người tranh.” (trích Nhạc phủ thi tập, quyển 47).

Nhưng Nhưng nhằm chán quá lại nghĩ đến mẹ của anh ta, không biết người đẹp thế nào mà sinh ra con trai như vậy, may mắn là khiếm khuyết cơ thể, mẹ anh ta quá vĩ đại, chỉ hy vọng mẹ anh ta không giống anh ta, để ở chung là tốt rồi. Cô cũng không biết rằng mình đã bắt đầu lo lắng mẹ Lục Phóng có dễ tính hay không, có lẽ trong tiềm thức cô đang hy vọng vào Lục Phóng. Lý trí lại nhắc nhở cô, đem ý nghĩ không thiết thực này bóp chết trong trứng nước.

Nhưng Nhưng không phải là loại người ngủ ngoan, theo đại nhân mẫu thân cô hình dung, cô trừ mộng du bên ngoài thì cái gì cô cũng đều làm qua, ví dụ như chảy nước miếng, nghiêng răng, nói mê, tóm lại là cực kỳ đáng sợ, mẹ cô vốn lo lắng, cô sau khi kết hôn liệu chồng cô có thể vì tướng ngủ của cô mà bỏ cô hay không, cho nên tối nay Nhưng Nhưng không dám ngủ, sợ mình sẽ quấy rầy Lục Phóng, hoặc là bị mọi người chế giễu. Càng về sau dứt khoát không ngủ, len lén đem quyển “Đồ chơi của tổng giám đốc” lấy ra đọc.

Vừa nhìn thì không sao nhưng càng đọc thì mặt càng đỏ. Tiểu thuyết kia mở đầu bằng việc nữ chính vì cơ duyên xảo hợp mà đụng phải tổng giám đốc lạnh lùng như núi băng, trong túi băng vệ sinh bay đầy đất, tự nhiên để tổng giám đốc khắc sâu ấn tượng. Càng về sau chính là tình cờ tình một đêm, sau đó bị tổng giám đốc giữ bên người làm bạn gái cung chiều, dùng sức ngược, ngược tính thần, ngược thân thể, cuối cùng bởi vì thích ngược đãi mà yêu

tổng giám đốc, bị tổng giám đốc ngược, bị mẹ tổng giám đốc ngược cũng không một câu oán hận, cuối cùng nữ chính xảy ra tai nạn xe cộ, hoán đổi thân thể với tổng giám đốc, hai người vui vẻ ở cùng một chỗ, nữ chính không so đo bất cứ cái gì.

Nhượng Nhượng chột dạ, cô từng đựng qua Lục Phóng, băng vệ sinh bay ra, chẳng qua trong truyện nói nữ chính là vô ý, nhưng mà cô cố ý, cũng không biết khi Lục Phóng đọc đoạn này thì suy nghĩ cái gì.

Nhượng Nhượng hận không thể về nhà để mừng năm mới ngay, một hoàng hoa khuê nữ như cô lại đọc tiểu dân thư này, Nhượng Nhượng đọc thấy một đoạn miêu tả trong sách làm cô chỉ muốn chui ngay xuống dưới.

Tổng giám đốc kia biết nữ chính không muốn, còn làm Bá vương ngạnh thượng cung (thô bạo cướp đoạt), trong miệng còn nhắc đi nhắc lại, “Tiểu yêu tinh, em còn nói không muốn, bên dưới đã ướt như vậy rồi.”

Nhượng Nhượng cũng ướt, nhưng mà là gương mặt bị nước mắt làm ướt, nếu như không phải vì sợ ảnh hưởng đến một người, cô muốn khóc đến trời đen kịt. Quyền sách này trước trước sau sau giám đốc đều ngược nữ chính tất cả đều ở trên giường tiến hành, Nhượng Nhượng nghĩ quyền sách này mà được chuyển thể thành phim thì tiền vốn chủ yếu vẫn là thanh toán vào tiền giường.

Một đời thanh danh của Nhượng Nhượng cứ như vậy bị phá hủy, trời mới biết khi cô xem TV nhìn thấy cảnh nam nữ hôn nhau cô đều nhắm mắt lại giả vờ mình là loại người thuần khiết. Trong mắt người đời luôn là nhân phẩm cùng học vấn đều ưu tú, cũng không quan hệ nam nữ bừa bãi, cho đến năm ngoái cô tìm hiểu Tiêu Hằng nhưng vẫn bảo vệ được trinh tiết, muốn đem tâm hôn mới bằng lòng tặng cho chồng mình.

Dễ dàng chịu đựng được đến khi chuyển đến Đan Mạch, cô mới thoát khỏi phạm vi của Lục Phóng, tìm đến Hòa Đa thao thao bất tuyệt hồi lâu, cô kìm nén không nói lời nào lâu như vậy, lại còn phải giả vờ thực nữ, thể xác và tinh thần của cô đều mệt mỏi.

“Nếu là tôi . . . tôi ngồi bên cạnh anh ấy cũng không dám cử động, cô không phải không biết, nhiệt độ chung quanh anh ấy so với nhiệt độ phòng trung bình cũng phải thấp hơn 3 độ.” Hòa Đa khoa trương vỗ vỗ bả vai Nhượng Nhượng, nhưng con người anh khá tốt, còn chủ động đem bả vai cho cô dựa vào, để cô nghỉ ngơi trong chốc lát. “Nhưng cô cũng thật lớn mật, đến đầu hũ của tổng giám đốc mà cô cũng dám ăn.”

“Rõ ràng là anh ta ăn tôi.” Nhượng Nhượng không thể không ngồi dậy giải thích cho mình, oan uổng cho cô quá mà.

Hòa Đa khinh thường liếc Nhượng Nhượng một cái, “Cô có tiền vốn không mà đòi tổng giám đốc ăn đầu hũ của cô, người ta cúp D kia kia mà tổng giám đốc còn không thèm nhìn lâu bằng hai mắt đấy.” Nhượng Nhượng hung hăng tròn mắt nhìn Hòa Đa một cái. Điểm này Hòa Đa là đáng ghét nhất, anh ta luôn cho rằng con gái cúp D mới chính là con gái, giống như cô từ D trở xuống coi là tàn phế cấp độ ba. Nhượng Nhượng rất muốn chọc anh ta, có bản lĩnh anh ta thử tự mình biến thành cúp D đi, cho là đáng đáp cúp D tốt như vậy à?

“Hòa Đa, anh nói đáng đáp tôi có thuần khiết không?” Hôm nay Nhượng Nhượng khá là quan tâm đến vấn đề này.

“Đáng đáp thuần khiết ở cái cái xã hội này thì càng làm cho người ta bối nhọ thôi, nếu bây giờ cũng không có người nào đến bối nhọ cô thì . . .” Hòa Đa cũng không dám nói hết câu.

Nhượng Nhượng làm quả đấm ngay trên ngực Hòa Đa, anh gào khóc, bình thường Hòa Đa có thanh âm trong trẻo giống nữ, nghe không rõ lại tưởng đây là đang làm nũng, nghe đặc biệt mập mờ, không phải kêu thảm thiết, mà là tiếng kêu vừa đau vừa thoải mái, làm rất nhiều người liếc mắt qua. Hình tượng Nhượng Nhượng không thuần khiết lại cao thêm một tầng.

Chết từ tế không xong còn bị Lục Phóng và trợ lý Bob nhìn thấy lúc trở về, Lục Phóng nhủ mày một cái còn Bob thì bĩu môi.

Trở lại khoang máy bay, Nhượng Nhượng vui mừng khi thấy người ngồi bên cạnh mình đã đổi thành Bob, chẳng lẽ máy bay bay trên trời cách Thượng đế tương đối gần, nên Thượng đế dễ nghe thấy lời cầu nguyện của mình, nhân từ thực hiện ý nguyện của mình?

Nghĩ lại thì thái độ của Lục Phóng rất biết làm đau thương người khác, mặc dù thâm tâm cô không nguyên ý ngồi cạnh Lục Phóng. Nhượng Nhượng bị tổng giám đốc ghét bỏ khiến Hòa Đa cười nhạo cô một hồi lâu, nói nếu lấy cô làm tâm điểm chung quanh phạm vi là ba mét, đều là khu đàn ông “chân không”, đàn ông không có cách nào sinh tồn ở đó. Có khi chỉ duy nhất nước Mĩ là cô có thể dọa được.

Chuyến này máy bay hạ xuống, Nhượng Nhượng cảm thấy cả người mình đều “tàn”, có điều cô hoàn toàn yên tâm là Lục Phóng thật sự không biết chính mình là người đó, nếu không chắc chắn sẽ không có thái độ này. Bình thường nam cấp trên đều là vẻ mặt ôn hòa cùng cấp dưới nữ trao đổi đều là công việc, nếu không thì chính là tâm địa không xấu xa, thẳng thắn vô tư, hoặc là có mưu mô gian ác gì đó. Lục Phóng vừa hòa nhã nhưng thái độ lại xa cách, phải là người trước, chỉ là đi đường quá tịch mịch, nên tìm người nói chuyện phiếm mà thôi. Anh ta cỡ này tự nhiên sẽ không nguyên ý mang danh tiếng ngạo mạn cho mình, anh ta luôn chú ý chăm sóc nhân viên của mình.

Sau khi xuống máy bay, Nhượng Nhượng mới biết là bọn họ ở chung một khách sạn, chỉ là Lục Phóng là “phòng tổng thống”, bọn họ chỉ là viên chức nhỏ nên chỉ ở phòng thường, vì Cherry không thích người ở chung, Nhượng Nhượng phải kiếm một cái phòng đơn, rất vừa lòng, chỉ cần Lục Phóng không có trong phạm vi mười mét xung quanh, cô đều vừa lòng.

Ngày thứ nhất, Hòa Đa còn tưởng rằng có thể nhìn thấy ngay lập tức hình dạng thật của “văn hời”, không ngờ ban tổ chức lại nói “văn hời” sẽ được trưng bày sau khi buổi lễ ban thưởng kết thúc ngày thứ hai, hơn nữa chỉ trưng bày có nửa ngày.

Chẳng lẽ sợ “văn hời” đã kích mấy thiết kế lần này? Vì “văn hời” là tác phẩm của nhà thiết kế Trung Quốc nên Nhượng Nhượng đối với “văn hời” đặc biệt ưu ái, đối với kiểu dáng cô cũng mê luyện đã lâu. Có chức có quyền thật sướng, Nhượng Nhượng sợ hãi than, thật may là vé máy bay khứ hồi của công ty là buổi chiều ngày đó.

Chương 8

Mấy ngày Nhượng Nhượng ở Bỉ cũng không thấy qua bóng dáng của Lục Phóng, nghĩ lại thì dĩ nhiên anh ta mang người đi là vội vàng làm ăn, đến khi kết quả trận chung kết ban ra, thiết kế của Cherry được giải nhì, cô mới gặp được Lục Phóng.

Nhượng Nhượng cùng Hòa Đa muốn chúc mừng Cherry, tính toán đi quầy rượu tụ họp, thấy anh ta ở đó vì giữ lễ phép đành mời Lục Phóng, không ngờ anh ta lại muốn tham gia, nhưng khi anh ta nghe xong, nghĩ cũng chưa nghĩ, trực tiếp hỏi thời gian và địa điểm luôn. Điểm này thì Nhượng Nhượng bội phục Lục Phóng, bộ phận thiết kế trang sức trong tập đoàn A&E không tính là sản nghiệp trụ cột, đại sản nghiệp cũng không được tính vào, anh ta là tổng giám đốc còn hy sinh nhiều tiền như vậy làm gì, vì chúc mừng viên chức nhỏ mà sắp xếp thời gian tới chúc mừng, thật là không dễ dàng, xem ra anh ta là muốn am hiểu nhân tài nên phải ra sức sản xuất đạo lý.

Tối nay Lục Phóng ăn mặc rất giản dị. Chẳng qua là một áo T shirt màu xanh ngọc cùng quần jean trắng bệch, nhưng lại thu hút toàn bộ ánh mắt xung quanh, Nhượng Nhượng mới phát hiện dù đêm Lục Phóng đặt ở giữa một đám nước ngoài nhưng anh ta cũng sẽ hết sức chói mắt, dọc đường đi nhìn anh ta “Chọc hoa đỡ liễu” tới đây, chọc không ít ánh mắt xinh đẹp.

Dù Lục Phóng ăn mặc rất bình dân, nhưng mỗi hành động giờ tay nhắc chân đều thể hiện khí chất hiếm có, cũng khó che giấu được thân phận cấp cao của anh ta. Đối với người khác đều có ý khiêm tốn, Nhượng Nhượng rất khinh bỉ, rõ ràng tài trí hơn người, giả vờ cùng người khác vui vẻ, lại khiến mọi người thấy phiền phức.

Ví dụ như hiện tại, mặt mũi Cherry cứng ngắc, Hòa Đa không dám gọi Lan Hoa Chi, Nhượng Nhượng chỉ có thể không ngừng cảm ly rượu đỏ nhấp môi, nếu không cô sẽ không nhìn được mà cắn miệng, mấy người bọn họ an tĩnh đến mức kì quái.

Mà Lục Phóng không thể không biết điểm này, lại chẳng có một chút ý tứ, hai bên đã có hai mỹ nữ tóc vàng ánh mắt họ quấy rầy anh ta vô số lần, anh ta cũng không có phản ứng. Hai chân vắt chéo, nhàn nhã nghe nhạc trong quán rượu. Ở bất kì nơi nào người như anh ta ở đâu cũng sẽ cảm thấy không được tự nhiên, cũng không nhìn người khác không được tự nhiên, phảng phất như cả thế giới đều di chuyển theo anh ta, Nhượng Nhượng chỉ dám để mắt bắt nắn trong lòng.

Bởi vì Nhượng Nhượng không được tự nhiên ngay, cho nên không thể không nhìn chung quanh, một chuyện đã bị cô nhìn trúng. Trong quán rượu đang tiến hành một hoạt động, nghe nói khách sạn đang chúc mừng tròn một năm, nếu có thể trong vòng một phút, uống xong ba vại bia đen, có thể miễn phí ăn ở phục vụ trọn gói ở khách sạn.

Nhượng Nhượng động lòng, đây chính là khách sạn năm sao đấy, đến vé máy bay Bỉ cũng không coi là quá đắt, nếu như có cái này, cha mẹ hai người chưa từng xuất ngoại lần nào có thể tới đây chơi mấy ngày, thật đúng là chuyện tốt tuyệt vời.

Nhượng Nhượng uống rượu cũng tạm được, chưa từng quá say, chủ yếu là bởi vì cô chưa từng uống đến say quá, cho nên đối với tư lượng của mình chưa được đánh giá khách quan. Hòa Đa ở bên cạnh lại giật dây thêm, gì mà con gái sinh ra đã có ba phần tư lượng, ánh mắt của Lục Phóng không biết đã bay sớm tới nơi nào, Nhượng Nhượng nhất thời kích động, đứng lên đi tới.

Cô đi lên nhìn ba vại bia đen kia, có chút yếu lòng, không đề cập tới tư lượng, chỉ là với lượng bia này người bình thường khó có thể chấp nhận.

Cô hèn nhất nhìn về hướng bàn của mình, kết quả thấy ánh mắt Lục Phóng có chút mệt mỏi, giống như đang nói không có việc gì thì đừng đi lên để rồi làm mất mặt, mất cả thể diện ở nước ngoài. Cô nhất thời không có dũng khí, chuyện này liên quan đến quốc tế, cô không thể không cho phép mình không kiên cường. Cô nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, đem bia đen đổ vào trong miệng, vại thứ nhất xuống bụng vốn rỗng, đặc biệt cảm giác khó chịu.

Ở phía dưới Hòa Đa vỗ tay, Nhượng Nhượng cầm lên vại thứ hai, cô đã cảm thấy có lúc vì đất nước mà về vâng, cô gái yếu đuối như cô không nên chọn gánh nặng này. Cô nhanh tay lau nước mắt, khổ sở đem ly thứ hai đổ xuống miệng.

Vại thứ ba, thơ ca bỗng nảy ra, rất muốn nói một câu, “Tình yêu thật đáng quý, lòng yêu nước lại cao hơn, nhưng khi say bia, thì hai thứ kia đều vứt.” Đáng tiếc cô không thể phiên dịch câu kia thành tiếng Anh, hơn nữa cô cũng không có thời gian đau khổ, phía dưới bắt đầu đếm ngược, “twenty-five, twenty-four. . .”.

Nhượng Nhượng có cái tính bướng bỉnh, đó chính là không chịu được thua thiệt, cô đã thống khổ uống hai vại rồi, không có đạo lý không uống vại thứ ba, nếu không chính là vô duyên vô cớ tìm chịu nhục, xưa nay cô không muốn chịu nhục trước người khác. Trong mắt chủ chiều dài quán rượu đang điên cuồng vỗ tay về phía cô, cô vừa rơi nước mắt vừa uống rượu, chỉ hy vọng nước mắt chảy ra có thể pha loãng bia đi.

Dưới đài tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía, ai cũng không ngờ cô gái đông phương đáng người nhỏ nhắn này trong một phút có thể uống xong ba vại bia đen, Nhượng Nhượng còn hoa lệ giống như vũ công nhảy Latin bình thường chào cảm ơn một cái, tràn đầy kiêu ngạo tổ quốc vì mình mà tự hào.

Thần trí cô cảm thấy hết sức tỉnh táo, vẫn kiên trì nhận phần thưởng khách sạn từ trong tay người chủ trì, bước chân kiên định đi về chỗ ngồi, “âm” một

tiếng ngã vào trong ngực Hòa Đa, nghĩ thầm mình cũng chưa làm thể diện của tổ quốc.

Khi cô tham gian trần uống rượu kia, Cherry đang cùng một người nước ngoài nói chuyện cho hết thì giờ, ai chịu nổi ngồi bên cạnh Lục Phóng. Bob đã sớm đi theo mỹ nữ tóc vàng, chỉ có người anh em Hòa Đa ở lại chờ Nhượng Nhượng.

Thật ra thì anh ta không phải thật tâm, mới vừa rồi bên cạnh còn hai mỹ nữ tóc vàng đang quyến rũ Lục Phóng, ngược lại quyến rũ Hòa Đa nhiều hơn, Hòa Đa vì chưa từng trải qua tình yêu, nên nhất thời đầu óc choáng váng quên mình ở phương nào rồi.

Một mặt anh ta không muốn buông tha cơ hội cùng mỹ nữ luyện tập khẩu ngữ, một mặt lại được chăm sóc Nhượng Nhượng, hết sức không giúp được. Người ta nói sắc đẹp che trời, lời này thật là lời kinh nghiệm, Hòa Đa xưa nay hâm mộ Paris, vừa lúc hai mỹ nữ kia lại nói tiếng Pháp, đến lúc này anh ta muốn đi cũng không đi được.

Đợi đến khi quay đầu nhìn lên, chỉ thấy hai mắt Nhượng Nhượng đang nhìn thẳng về phía trước, mặc dù cảm thấy quái dị, nhưng nhìn cô đi cũng vững mà ngồi cũng ngay, nên vấn đề cũng không lớn lắm, cho nên Hòa Đa hướng Lục Phóng nhìn.

“Đề tôi đưa cô ấy trở về.” Lục Phóng bỏ ly rượu xuống.

Lúc này Hòa Đa hận không thể quỳ xuống lau giày cho anh ta, thật đúng là người tốt. Hòa Đa hết sức yên tâm để Lục Phóng đưa Nhượng Nhượng trở về, thứ nhất là bề ngoài Nhượng Nhượng hoàn toàn không có sức hút, thứ hai là hai vị mỹ nữ trước mắt sánh ngang Nicole mà tổng giám đốc Lục còn không cảm thấy hứng thú, từ đó có thể thấy anh ta chắc chắn mang trên đầu vòng nguyệt quế “khiêm khuyết cơ thể” trên đầu rồi.

“Đứng lên.” Lục Phóng hướng về phía Nhượng Nhượng đang tựa trên bả vai mình lạnh lùng nói.

Nhượng Nhượng thuận theo đứng lên, sắc mặt hơi trắng bệch, dưới ánh đèn sáng như bạch ngọc, ánh mắt trong suốt thấy đáy, thấy thế nào cũng giống như người bình thường.

Hòa Đa lại càng yên tâm.

Lục Phóng hướng thang máy đi tới, quay đầu lại thấy Nhượng Nhượng vẫn đang đứng tại chỗ, ánh mắt bắt đầu mê mẩn, phảng phất như không tìm được mẹ đứa nhỏ. “Đi nào.” Lục Phóng nói.

Ánh mắt Nhượng Nhượng nhất thời sáng lên, như đang nhận lệnh người máy, bước thẳng tắp theo sát sau lưng Lục Phóng, không có dáng đi đường số 8 của người say rượu, trừ việc trên người cô nồng nặc mùi rượu, cho ai thì cũng không tin cô uống rượu đến say.

Hòa Đa cảm thán một câu, không nghĩ tới tư lượng của Nhượng Nhượng lại sâu không lường được.

Lục Phóng đi vào thang máy, nhấn tầng hai mươi bốn cho Nhượng Nhượng, lại nhấn tầng năm mươi hai của mình, hai tay bỏ vào túi quần, không có chút ý muốn nói chuyện với Nhượng Nhượng.

Nhượng Nhượng yên lặng, cô buồn bực tại sao Lục Phóng lại biết cô ở tầng hai tư? Cô không nhớ rõ mình và anh ta có cùng nhau làm thủ tục đặt phòng nha? Nhưng hiện tại chẳng qua là cô đang thuận cúi đầu đứng sau lưng Lục Phóng, không hiểu đang suy tư cái gì.

Khi thang máy dừng ở tầng hai tư, cửa mở. Lục Phóng chờ mãi không thấy Nhượng Nhượng có ý đi ra. Anh cũng không nói, cho đến khi thang máy tới tầng thứ năm mươi hai, anh cất bước ra ngoài, Nhượng Nhượng đang nhắm mắt theo đuôi phía sau.

Anh mở cửa phòng, Nhượng Nhượng cười thực nữ đối với anh, không nhúc nhích.

Chân mày Lục Phóng nhăn lại, “Không phải cô muốn đi vào đây chứ?”

Nhượng Nhượng chẳng qua là đang dõi theo anh, mặc dù trong mắt có tiêu cự nhưng không có ánh sáng suy nghĩ cùng trí khôn, sau đó cô trông rất tức cười bắt chước thanh âm Eva, “Di-----rec-----tion.”

Bởi vì công việc nghệ thuật của Nhượng Nhượng đều là dựa vào đầu óc cùng trực giác, một thiết kế đã nghĩ đến rách đầu, kể từ khi cô xem phim “Người máy biết yêu”, cô vẫn ảo tưởng mình cũng có thể giống như một Eva, hết thấy đều nghe chỉ thị mà làm việc, cuộc sống như vậy mới trở nên đơn giản, huống chi còn có một WALL-E si tình ở phía sau. Chẳng qua ám hiệu quá mãnh liệt cũng không phải chuyện tốt.

Người uống rượu say sẽ có nhiều hành động vô cùng kì quặc, có khóc lớn, có cười to, có mắng chửi người, có ngủ, thật ra thì Nhượng Nhượng khi sai cũng cùng một đặc thù khi cô ngủ, cô lựa chọn để đại não của mình ngủ, những cái còn lại đều theo chỉ thị đi.

Lục Phóng giờ mới biết Nhượng Nhượng uống đến say rồi. “Đi vào.”

Quả nhiên Nhượng Nhượng ngoan ngoãn đi vào, sau đó mang theo nụ cười rất máy móc nhìn anh, không chút nào phát hiện cô nam quả nữ mập mờ ở chung một phòng. Thay đổi khác so với thường ngày, Nhượng Nhượng không hô cứu mạng, cũng không nhắc chân lên chạy, đáng tiếc giờ này cô đang nghe theo mệnh lệnh.

“Cho tôi cốc nước.” Lục Phóng tháo cúc áo ở cổ áo sơ mi rồi ngồi trên ghế sa lon.

Nhượng Nhượng khéo léo rót cho anh một cốc nước. “Chủ nhân, mời dùng nước.”

Lục Phóng kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt nhìn trên mặt Nhượng Nhượng kéo dài đến ba mươi giây, cũng không thấy cô cúi đầu hay xấu hổ, chỉ vô tội nhìn anh, vô tội đến mức nếu người ta bắt nạt sẽ có cảm giác rất có lỗi với cô.

“Đắm bóp bả vai cho tôi.” Anh nhẹ nhàng nói.

Nhợng Nhượng rất tự nhiên đi ra phía sau anh, đắm bóp cho anh,

“Đi tắm!” Lục Phóng ngửi thấy mùi rượu trên người Nhượng Nhượng liền cau mày, sau đó trơ mắt nhìn Nhượng Nhượng đi vào phòng tắm, cũng không đóng cửa phòng tắm, cứ đứng ngây ra dưới vòi hoa sen đang chảy.

“Cởi quần áo.” Lục Phóng thấy thế không thể không nhắc nhở cô. Sau đó nhìn thấy Nhượng Nhượng ở ngay trước mắt anh bắt đầu cởi xuống cái quần ướt nhẹp. . . .

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Hai tay Nhượng Nhượng đỡ trán, khó khăn mở mắt, cô cảm thấy cả người như ba năm không luyện yoga, sau đó một ngày lại luyện ba giờ vậy, có một nơi trên người đặc biệt không thoải mái, cô thử hoạt động tứ chi của mình, cảm thấy không có vấn đề, trong lúc nhất thời phản ứng không biết là nơi nào không thoải mái.

Nhưng cô lại biết nguyên nhân tại sao đầu mình lại đau như vậy, vì tối hôm qua cô uống nhiều quá. Nhượng Nhượng ôm đầu, ánh mắt liếc xuống phía dưới một cái, đột nhiên cảm giác cả người mềm nhũn, giật mình, đem chân vén lên nhìn, mới phát hiện một cánh tay đang đè phía trên người cô.

Cả người Nhượng Nhượng cứng ngắc không dám động, cô không phải người ngu, nhất thời đã hiểu là xảy ra chuyện gì. Thời điểm này nếu buồn bã khóc lóc vì mất đi lần đầu tiên của mình cũng chẳng có ích gì, điều cô muốn nhất là giải quyết như thế nào với tình trạng khốn nạn này mà thôi.

Căn cứ vào việc cô hoàn toàn không có ấn tượng gì với hoạt động tối hôm qua, cô đã muốn gặn giữ mắng mở người bên cạnh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cô tiếp nhận chuyện xảy ra cũng không được khóc, trong đầu chỉ có hai chuyện, chuyện thứ nhất là vội vàng đi mua thuốc ngừa thai ngoài ý muốn, chuyện thứ hai là đến bệnh viện kiểm tra xem mình có nhiễm virus HIV không, bình thường trong cuộc sống nhiều người tùy tiện như vậy nên tỷ lệ mắc bệnh tương đối cao, có thể cùng đàn ông xa lạ mang theo loại vi khuẩn này làm chuyện đó thì tỷ lệ càng cao.

Nhợng Nhượng tin tưởng tôi không tìm anh phụ trách thì thôi, anh cũng đừng mơ tưởng tìm tôi chịu trách nhiệm, tính toán đem toàn bộ quần áo từ trên đất nhặt lên rồi chạy trốn.

Cho nên Nhượng Nhượng nhẹ nhàng đem tay kia lấy ra, tay kia cũng thật biết nghe lời, không phản kháng trượt theo đường cong từ eo cô xuống rốn, đến tận cùng Nhượng Nhượng mới biết là nơi nào không thoải mái, Nhượng Nhượng hạ quyết tâm bắt lấy tay kia, dù sao cũng tốt hơn là để anh ta đụng vào nơi kia, cô chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, tính rằng gặp được thì xa được, trong lòng âm thầm luyện câu đầu tiếng anh, chỉ có một câu nói, “Goodbye”.

Nhợng Nhượng nghiêng đầu sang chỗ khác thấy Lục Phóng đang nằm ngay bên cạnh, trên người, đầu tóc có chút xốc xếch, chau mày như có người gọi dậy rồi giường, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, đầu óc Nhượng Nhượng nhanh chóng linh hoạt, nếu như gặp gỡ người khác, cô nhất định sẽ chọn lựa kẻ sách trước, nhưng gặp phải Lục Phóng thì hoàn toàn là chuyện khác.

Ánh mắt của Nhượng Nhượng đã phản ứng trước đầu óc, sắp thấy hình ảnh hiện ra, đó là một màn Lục Phóng nhìn mình khinh miệt, không cần lên tiếng cô có thể hiểu được ánh mắt của đang ám chỉ cái gì, phảng phất như cô là dâm phụ, có thể tùy tiện cùng đàn ông lên giường vậy. Nhượng Nhượng khổ sở muốn chết. Nhưng đó chỉ là do cô ảo tưởng thôi, nét mặt Lục Phóng trên thực tế không nhìn ra bất kì khinh thường nào, ánh mắt híp lại, vận mi, phảng phất như đang bắt mắt cái gì đấy.

Sợ tiếp theo đó Lục Phóng sẽ nói mình quyến rũ anh ta, Nhượng Nhượng lựa chọn kẻ sách đánh đòn phủ đầu, “Anh, anh, không nghĩ tới anh đường đường là tổng giám đốc lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn thế này, hạ lưu, vô sỉ!” Vì mình, Nhượng Nhượng ngay trang thành tiểu Loli run rẩy.

Lúc này ánh mắt Lục Phóng mới hoàn toàn mở ra, quả nhiên anh cười châm chọc một tiếng, “Tôi không nghĩ tới người ác lại tố cáo trước.”

Nhợng Nhượng cũng biết anh ta là người không những ăn khô lau sạch người ta mà còn đem đũa trả người, “Tối hôm qua tôi uống say, căn bản là không thể.”

“Tôi thấy cô rất tinh táo. Khanh tiểu thư cô có thể đi, tôi có thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.” Lục Phóng vén chăn lên rút một cái khăn tắm vậy quanh hạ thân, tính toán vào phòng tắm.

Đây chính là kết quả mà Nhượng Nhượng mong muốn, nhưng quá trình xảy ra không phải như vậy. Anh ta là có ý gì đây? Đúng là có cái có thể nhin

nhưng cũng có cái không thể nhìn.

Đầu óc Nhượng Nhượng cũng linh hoạt, cô dùng hết sức vén chăn lên, tìm thấy một bãi nhỏ màu đỏ ở trên giường, chứng minh máu kia là cô đã giữ mình trong sạch hai mấy năm qua, lòng đầy cảm phần nhìn Lục Phóng.

Lục Phóng nhìn lướt qua, “Nếu cô cần tôi có thể trả tiền cho cô giải phẫu vá lại một lần.” Bộ dáng Lục Phóng rõ ràng chính là không tin, ngược lại còn làm cho người ta cảm thấy đây là Nhượng Nhượng thiết kế dùng lần đầu tiên của mình để hãm hại anh ta, hơn nữa còn không biết đây là lần đầu tiên thứ mấy.

Lần này Nhượng Nhượng có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“Lục Phóng, anh đừng có khinh người quá đáng như vậy.” Nhượng Nhượng hận không thể nhào tới cắn anh ta một cái.

Ngược lại, Lục Phóng đi tới ghế sa lon, cầm lên một bộ DVD, giao cho Nhượng Nhượng, “Chính cô xem đi.” Rồi anh xoay người vào phòng tắm.

Mặc dù Nhượng Nhượng không hiểu, nhưng cũng đành phải nhìn theo bóng lưng anh ta, đề xuống tức giận, mở DVD ra xem.

Hình ảnh thứ nhất vừa xuất hiện, Nhượng Nhượng đã tròn to hai mắt, mặt đỏ bừng. Hình ảnh Lục Phóng đang ngồi trên ghế sa lon uống nước, mà cô cứ nhiên lại ở trước mặt anh cầu xin anh cởi áo, tháo thắt lưng, còn liên tục ném về phía anh ta mấy cái ánh mắt quyến rũ. Đầu cô đang ướt, trên người chỉ có mỗi áo choàng tắm, nhưng trong phút chốc áo choàng kia đã phủ trên nền đất, mặc dù Nhượng Nhượng chỉ thấy bóng lưng của mình, nhưng đã có thể tưởng tượng được phong cảnh xuất hiện trước mắt Lục Phóng là cái dạng gì rồi.

Nhưng về mặt người kia thật quá ghê tởm, không thấy bất kì vui vẻ gì, cũng không có bất kì đặc biệt gì, phảng phất như Nhượng Nhượng bình thường không phải là đang cởi quần áo mà là đang giải quyết công việc mà thôi.

Hình ảnh ngay sau đó liền thay đổi, cô nhìn thấy Lục Phóng chạy đến bên cạnh cửa, đưa lưng về phía ống kính, mở cửa, làm tư thế xin mời đối với cô, thật như thà chết chứ không chịu nhục, cô cứ như vậy, anh ta thờ ơ ờ ờ, vẫn cố đuổi cô đi, có thể thấy anh ta vô tội cỡ nào, Liễu Hạ Huệ cỡ nào, mỹ nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn cỡ nào. Nhưng Nhượng Nhượng dường như không biết liêm sỉ, lắc đầu một cái, chọt nhào tới môi Lục Phóng, cưỡng ép đè lên trên.

DVD này không nhìn ra có bất kì vết cắt nối biên tập nào, ngoại trừ DVD không có thanh âm, những thứ khác đều chính xác đến hoàn hảo, chứng minh Nhượng Nhượng không biết liêm sỉ quyến rũ người khác nhưng lại là một cô gái thất bại. Không thể không nói rất muốn đánh người.

Nửa đoạn sau, có thể vì động tác của cô quá mạnh, Lục Phóng không ứng phó kịp đã bị cô đẩy ngã trên mặt đất. Nhượng Nhượng nhìn thấy tay mình đặt lên dây lưng của Lục Phóng, anh ta đẩy cô ra, lại bị cô rút được dây lưng, dây lưng quất vào bộ mông kia, chuyện kể tiếp thật sự quá bạo lực, cô không ngờ bản thân mình uống rượu vào lại thích SM, dám cưỡng bức Lục Phóng, còn dùng dây lưng trối tay anh ta lại.

Mất thấy chuẩn bị trình diễn vở kịch đã lên đến đoạn cao trào, Nhượng Nhượng giật mình, ném DVD xuống đất, cô hoàn toàn không tin được mình mà uống rượu lại đạt được đến trình độ này, không trách được khi còn bé mẹ luôn nói không được uống rượu, luôn nói uống rượu say sẽ bị người lừa gạt mang đi bán còn giúp người ta đếm tiền. Đại khái cô hiểu rằng mình mà uống say sẽ trở thành một phần tử bạo lực?

Lục Phóng đã xối nước lạnh xong đi ra, “Thế nào, còn chưa tin sao? Đây là phòng của tôi, chúng ta có thể tìm màn hình giám sát của khách sạn, nhìn xem là tôi bắt cóc cô hay cô tự động chạy đến phòng tôi.” Khuôn mặt Lục Phóng châm chọc.

Nhượng Nhượng trầm mặc không nói, thật sự cô không còn mặt mũi gặp người.

“DVD kia cô mang đi đi, tôi ghi hình chỉ vì đề phòng mấy chiêu này của phụ nữ như các cô thôi, rõ ràng là yêu thương nhưng nhớ, quay đầu lại đã thành oan uổng rồi.” Lục Phóng trải ra nhiều bộ dáng, thật là muốn ăn đòn mà.

“Đây là lần đầu tiên của tôi, tôi uống say, không phải cố ý . . .” Nhượng Nhượng lấy tổn thất của mình để chứng minh một chút mình cũng là người bị hại, cô cũng không cố ý phạm tội, cô cũng không phải loại người tùy tiện quyến rũ người khác.

Lục Phóng nhướn mày, “Cô muốn tôi phụ trách sao? OK, cô cần bao nhiêu?” Lục Phóng móc ra một tập chi phiếu.

Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục, anh ta nghĩ mình là loại người nào. Nhượng Nhượng rất muốn mang tảng đá đập chết mình, “Ai muốn tiền thôi của anh, tôi nói thật cho anh biết, tối hôm qua tôi uống say, cái gì cũng không nhớ, những chuyện này căn bản dưới tình huống đầu óc tôi mơ hồ mà làm, coi như là tòa án có thể phán tôi vô tội. Phụ trách, anh cho rằng tiền là có thể phụ trách sao, tôi muốn phụ trách ở đây là lấy kết hôn làm điều kiện đầu tiên!” Nhượng Nhượng rống giận.

Thật là đã nghèo lại còn đen, anh ta biết cái gì, lần đầu tiên của Nhượng Nhượng cô muốn để lại cho chồng tương lai, thật vất vả mới giữ được đến tối hôm qua, chỉ là một đêm tối tệ xảy ra, nghĩ đến lần đầu tiên của mình cứ nhiên lại không có ấn tượng gì, cô cảm thấy đáng tiếc vô cùng, cô chẳng khác gì Trư bát giới ăn được một quả nhãn sâm mà chẳng nắm được cái vị gì cả, đây chính là lần đầu tiên của cô, sau này cô cũng không còn cơ hội để thưởng thức lần đầu tiên của cô nữa.

Lục Phóng ngăn người, mặt ra vẻ “Cô cứ ở đây mà nằm mơ đi” nhìn Nhượng Nhượng, sau đó nhìn đồng hồ, “Tôi còn có việc gấp.”

Sau khi Nhượng Nhượng thấy anh ta đóng cửa lại, nhào lên giường khóc mãnh liệt, đúng là đàn ông không có ai tốt. Hôm nay cô khóc, cũng không phải là khóc vì mình bị bắt nạt, chẳng qua là tiếc hận cuộc đời cô, đơn giản là phí của trời, vì chuyện này Nhượng Nhượng khóc đến thương tâm.

Thật ra nghĩ đến tối hôm qua người cùng cô không phải người khác mà lại là Lục Phóng, cô không để ý xấu hổ tự hỏi một chút, thật ra thì tâm cô đang buông một hơi thở dài, ít nhất cô cũng không cần lo lắng anh ta mang mầm bệnh HIV, một luồng cảm giác ngọt ngào không biết liềm si từ từ dâng lên, cô cảm thấy phần đó không đáng kể.

Nhượng Nhượng đi vào phòng tắm, ở gương phòng tắm cô nhìn thấy thân mình một mảng xanh, một mảng hồng, rõ ràng chính là vết hôn, cô chưa ăn qua thịt heo nhưng cũng biết heo đi thế nào. Vết hôn này không có khả năng tự mình hôn mình chứ?

Chẳng lẽ là anh ta, tại sao trên người mình lại có nhiều vết hôn như vậy? Nhượng Nhượng vừa dội nước nóng, đầu óc có một chút tỉnh táo. Anh ta là một người đàn ông, cứ như vậy mà dễ dàng để một cô gái yếu đuối trôi lại? SM hả?

Nhượng Nhượng không thể không ngửa mặt lên trời kêu gào, hèn hạ, vô si, cô không nghĩ có một người đàn ông vô si hèn hạ như vậy, lại còn quay DVD, Nhượng Nhượng hận không thể xông ra giết tên Lục Phóng vô si đó. Cô cũng không biết anh ta dùng chiêu thức hạ lưu gì để mình với anh ta nói gì nghe vậy, cứ nhiên làm ra cái DVD gây bất lợi cho mình.

Chuyện tối hôm qua, coi như anh ta không chủ động, khẳng định anh ta cũng là cam chịu, thậm chí còn hoan nghênh nữa, lửa cháy thêm dầu cộng thêm kỹ thuật chỉ đạo. Cô không tin không có mèo nào không trộm thịt, đều do mình bị chị Quả Quả và Hòa Đa chỉ bày, cứ nhiên tin tưởng anh ta bị kiếm huyết cơ thể.

Nhượng Nhượng khóc hồi lâu mới nhớ tới hôm nay nên đi nhìn “văn hồ”.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Mất Nhượng Nhượng sưng lên tựa như quả đào làm cô không thể không đeo mắt kính khi đi ra ngoài.

Cô vừa vào cửa chính của triển lãm đã thấy Hòa Đa. “Cô gái chết tiệt, ngủ đến bây giờ mới đến à?” Hòa Đa nhiệt tình kéo Nhượng Nhượng hướng đến tủ trưng bày “văn hồ”.

Nhượng Nhượng đang muốn mở miệng hỏi chuyện tối ngày hôm qua, không ngờ Hòa Đa đã mở miệng trước. “Cô có biết hay không, tối hôm qua tổng giám đốc đưa cô trở về đây?” Hòa Đa lăm chuyên nói, sau đó đề thấp âm thanh, đẩy đẩy bả vai Nhượng Nhượng, “Sao cô không nhân cơ hội đó mà quấy rầy anh ấy?” Hòa Đa mặc dù biết đạo lý nên đi vòng qua Lục Phóng, nhưng căn cứ vào nguyên tắc thứ nhất của lăm chuyên, còn hy vọng Nhượng Nhượng có thể tạo một chút xi căng đan với Lục Phóng, hơn nữa trong nội tâm anh vẫn cảm thấy khối thịt to béo đang ở trước mặt mà không liềm một cái thì thật xin lỗi “lương tâm”.

Nhượng Nhượng không mở miệng, vì Hòa Đa đã đem kính đeo trên mặt cô kéo xuống “Đi xem triển lãm mà cô còn đeo mắt kính . . .” Hòa Đa vốn đang muốn cười nhạo Nhượng Nhượng mang đồ linh tinh loạn phong cảnh, kết quả lại thấy ánh mắt cô hồng hồng đỏ đỏ, tạm thời anh có chút thay đổi.

“Cô sẽ không phải dụ dỗ gian dân tổng giám đốc đấy chứ, bị anh ấy . . .” Hòa Đa làm động tác cắt cổ, “Cho nên cô khóc thành như vậy? Đừng có nói là cô bị hạt cát bay vào mắt nhá, tôi không có ngu.”

Nhượng Nhượng tức giận đoạt kính trở lại, “Tôi không chỉ dụ dỗ gian dân anh ta, còn cưỡng bức anh ta đấy, như thế nào? Đây là tôi quá kích động nên mới khóc.”

Hòa Đa không lên tiếng, hồi lâu mới nói: “Cứ cho là đầu óc cô đột nhiên thay đổi đi, cô nói xem con ếch với con cóc khác nhau ở điểm nào?”

“Con ếch có thể biến thành hoàng tử.” Giọng Nhượng Nhượng nửa nghi vấn đáp

“Không phải, con ếch là trường phái bảo thủ, ếch ngồi đấy giềng, mà con cóc là phái cách tân, muốn ăn thịt thiên nga.” Hòa Đa cười đến nổi thất lưng không dậy nổi.

Nhượng Nhượng không có phản bác, cho dù ai nghe chuyện này thì chắc chắn sẽ không tin được, nhưng hết lần này đến lần khác nó lại xảy ra.

Hòa Đa cùng Nhượng Nhượng đã đi gần đến tủ trưng bày “văn hồ”, bình luận viên đang dùng tiếng anh giới thiệu “văn hồ”, trước mắt là “văn hồ” duy nhất trên thế giới được trưng bày trong tủ, người thiết kế nó tự mình mài suốt sáu năm mà hoàn thành nó, từ tìm kiếm kim cương đến khám nạm đều là người đó tự làm từng chút.

Nhượng Nhượng chỉ nghiên cứu mặt bằng “văn hồ”, lần đầu tiên nhìn thấy đồ thật làm cô kinh ngạc vạn phần, không nghĩ tới vật thật xuất hiện trước mắt, còn có thể trải qua được lần kinh ngạc lần đầu tiên, đúng là không dễ dàng gì.

Người chung quanh ở đây đều cảm thấy sợ hãi người thiết kế thiên tài này, Nhượng Nhượng nhìn “văn hồ” đến mê muội, chiếc nhẫn giống như đang kể

lại một chuyện xưa ngọt ngào mà đau thương, bất luận kẻ nào đến gần nó, cũng có thể cảm nhận được hương vị tràn đầy tình yêu bên trong nó, cùng với đó là một chuỗi tiếc nuối. Dưới ánh đèn, kim cương phản xạ ánh hào quang giống như những giọt nước lưu động, một loại lay động khua đến trong lòng mỗi người xem, “văn hồi” giờ này dù là hình dạng gì, đã không còn quan trọng, trong lòng mỗi người đều khắc ghi ánh hào quang lưu động đó, có một loại tình yêu đau đớn hành hạ mỗi người, ngọt ngào mà đau đớn, đây cũng chỉ là tư vị tình yêu. “Văn hồi” là người con gái làm người ta tiếc nuối, gặp chuyện mà không thành đôi, không biết lúc nào thì mới có thể xuất hiện một người đàn ông tương xứng đây.

Nhượng Nhượng nhớ khi “văn hồi” được thiết kế, chỉ cảm thấy hình dáng nó trang nhã, đơn giản nhưng lại sâu sắc ý nghĩa, đạt giải nhất cuộc thi là hoàn toàn xứng đáng, nhưng nó ở trong ngành thiết kế hoành hành nhiều năm như vậy, cô cảm thấy không phục lắm. Mỗi đến hôm nay, thấy Lục Phóng tự mình mài thành “văn hồi” thì cô mới nhận thấy điểm mạnh của “văn hồi” là thuyết minh bằng cách điều chỉnh ống kính ánh sáng, dùng ánh sáng để diễn dịch một cuộc tình truyền kì oanh liệt. Cô cũng mới hiểu được, ở phương diện thiết kế của mình còn rất nhiều thứ chưa đủ, bởi vì trong lòng cô đang thiếu hụt thứ gì đó.

Cho đến khi Lục Phóng đứng ở trên đài, người chủ trì tuyên bố anh ta chính là người thiết kế “văn hồi”, Nhượng Nhượng mới phục hồi lại tinh thần, chung quanh là tiếng vỗ tay dấy sấm.

Văn hồi, biết người thiết kế là Lục Phóng, Nhượng Nhượng mới suy ngẫm đến hàm nghĩa của nó. Tên trong trò chơi của cô không phải có chữ “văn” sao? Chẳng qua là từ trước đến giờ Nhượng Nhượng không đem văn hồi liên hệ với Lục Phóng. Chỉ là cái tên này không biết có phải hay không của chiếc nhẫn này cũng làm cho người ta mộng tưởng rồi, Nhượng Nhượng không nhận được mà đỏ mặt, cũng không dám nhìn Lục Phóng, sợ chính mình mà nhìn thấy thì lý trí lại không đứng lên nổi.

Ngần vịn lần tính Nhượng Nhượng cũng không đoán ra được người thiết kế văn hồi lại chính là Lục Phóng, căn bản anh không phải là một nhà thiết kế trang sức, một người đàn ông vạm vỡ không tìm không phổi, sao có thể thiết kế ra thứ “văn hồi” tinh tế tỉ mỉ, cảm động như vậy? Nhượng Nhượng cảm thấy ông trời thật biết đùa.

Nhưng mà thực sự kì quái, trong năm nay hết lần này đến lần khác, Lục Phóng ra mặt thừa nhận mình là người thiết kế “văn hồi”, hơn nữa tối hôm qua chất lượng cuộc sống của bọn họ còn bay vọt, Nhượng Nhượng cảm thấy trùng hợp thế nào ý.

Lúc này Lục Phóng đang trên đài tuyên bố, tập đoàn A&E thành công thu mua công ty vàng bạc đá quý trứ danh của Bỉ, chính thức tiến quân vào thị trường quốc tế.

Một chút nghi ngờ của Nhượng Nhượng mới được xóa bỏ, cô nghĩ Lục Phóng là muốn thay công ty đá quý A&E tạo thế, vừa thu mua, vừa là người thiết kế văn hồi, muốn không lợi nhuận cũng không thể.

Nhượng Nhượng quyết tâm đem hết ảo tưởng của mình bóp chết từ bên trong, đem tất cả trùng hợp quy về phương diện đại gian thương Lục Phóng vì buôn bán mà không từ thủ đoạn nào . . .

Hòa Đa nhiệt liệt vỗ tay cổ vũ, sau đó chen chen bả vai Nhượng Nhượng, “Anh ta nhất định là khiếm khuyết cơ thể”. Hòa Đa xúc động phần nộ, người đàn ông may mắn như vậy, trời cao cho anh ta tài hoa như vậy, nếu không phải khiếm khuyết cơ thể thì cũng không nói được gì.

Mặt Nhượng Nhượng không khỏi đỏ lên.

“Cô thấy đúng không?” Hòa Đa như đang muốn Nhượng Nhượng giúp anh khẳng định.

Có tật giật mình, Nhượng Nhượng không thể làm gì khác hơn là hàm hồ đáp một tiếng.

Trên đài, người chủ trì vẫn tiếp tục câu hỏi, “Xin hỏi, khi nào thì “văn hồi” chính thức được đưa ra thị trường tiêu thụ?”

“Văn hồi sẽ không ra thị trường, tôi tạo ra nó chỉ vì vị hôn thê của tôi.” Ở trước mặt mọi người cười đến mê người, nụ cười kia tràn đầy ngọt ngào, làm cho mỗi người ở đây ai cũng hân hoan.

Hiện trường bắt đầu oanh động, đèn flash nhấp nháy liên tục không ngừng, trừ “văn hồi” xuất chúng ra, kì giả đều có hứng thú với cuộc sông riêng tư của vị tổng giám đốc thù thân như ngọc này, huống chi hôm nay anh ta lại chủ động nhắc tới hôn thê.

Vô số kì giả tại hiện trường bắt đầu hỏi Lục Phóng về chuyện kết hôn, anh cũng không trả lời, về mặt xin vui lòng đợi, nụ cười kia quá đổi ngọt ngào, nghiêm nhiên như ngày mai anh sẽ là chú rể đi vào lễ đường.

Miệng Hòa Đa mở lớn, cơ hồ có thể nhét vừa quả trứng gà, nét mặt trợ lý Bob cũng không khác biệt lắm với nét mặt của Hòa Đa, Nhượng Nhượng liền hiểu, đoán chừng trợ lý Bob cũng không biết chuyện kết hôn của Lục Phóng, có thể thấy được đây là anh ta nói bậy, chính là lãng xê trả hình. Đáy lòng Nhượng Nhượng âm thầm khinh bỉ Lục Phóng, đây là gian thương, chờ anh ta kết hôn chắc phải đợi đến mấy đời, hoàn toàn là vì tạo thế cho công ty vàng bạc đá quý của tập đoàn A&E, thật đúng là cao thủ lãng xê.

“Tổng giám đốc muốn kết hôn?” Đại não Hòa Đa còn chưa tiêu hóa hết tin tức này.

“Trời đổ mưa, mẹ phải gả người ta, anh ta kết hôn thì có gì kì quái.” Nhượng Nhượng bĩu môi.

“Tôi thật sự tò mò hình dáng của phu nhân tổng giám đốc trông như thế nào? Bọn họ nhất định là những người được nuôi dưỡng tốt, nếu không thì thật không thỏa đáng nếu như đôi phương làm ô nhiễm gen tốt của tổng giám đốc mất.”

Nhượng Nhung không quan tâm đến vấn đề này, cô chỉ nghĩ một lòng nghĩ đến con say rượu sấm sét giữa trời quang kia. Cô hoàn toàn không thể hiểu sự việc là thế nào, cô uống rượu say sẽ làm như thế? Nhung Nhung cần cứ hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, nhất định phải hiểu rõ sự việc kia là như thế nào, dùng tinh thần nhà khoa học quyết tâm thử nghiệm lại lần thứ nhất. Coi như lần đầu tiên cô mạnh mẽ với Lục Phóng thì thế nào, dù sao đã có lần đầu tiên thì cũng không quan tâm lần thứ hai.

Thật may là vé máy bay đặt là vào ngày mai, Nhung Nhung hoàn toàn có thời gian. Ban đêm cô mua một chai rượu đỏ ngồi trong phòng, uống từng ngụm từng ngụm một, sợ mình say sẽ không đủ nhanh. Cô không có DVD, cho nên đặc biệt đeo một cái máy ảnh kỹ thuật số trên cổ, bên cạnh có một dòng chữ, viết “Nhớ đi tìm Lục Phóng” cùng “Nhớ chụp hình.”

Bốn giờ rạng sáng ngày tiếp theo, Nhung Nhung chợt từ trên giường ngồi dậy, cả người run rẩy, cô chỉ hy vọng tất cả đều là giả. Cô vội tháo máy ảnh ra, âm thầm cầu nguyện ngàn vạn lần không được xuất hiện cảnh tượng cô không muốn nhìn.

Trong máy ảnh chỉ có một tấm hình, là một giáo đường nhà thờ. Nhung Nhung hét lên một tiếng, hận không thể lập tức té xỉu. Cái ảnh này giống như đúc giáo đường mà cô thấy sau khi say. Nhung Nhung không biết tại sao lần này mọi chuyện xảy ra khi cô say rượu cô lại nhớ rất rõ ràng.

Cô nhớ mình tìm được Lục Phóng, chính ở trước giáo đường này, không biết từ nơi nào mà cô tìm được dao găm, cứ nhiên lại to gan lớn mật gác lên cổ Lục Phóng, la hét muốn anh ta phụ trách, muốn anh ta cưới cô. Sau đó hai người đi vào giáo đường, trong tâm hình là đôi nam nữ đang quay lưng lại, phía trước là một người giả dạng thành mục sư.

Lời trong miệng của vị mục sư kia nói ra cũng chính là ác mộng của Nhung Nhung “Tiểu thư Nhung Nhung, xin hỏi cô có nguyện ý gả cho tiên sinh Lục làm vợ, từ đó cùng sống cùng chết, dù họa hay phúc đều cùng hưởng?”

Cô trả lời “Tôi nguyện ý.”

Sau đó là Lục Phóng, sau đó nữa cô nhìn thấy Lục Phóng hôn mình. Tình cảnh như thế giống như thật, Nhung Nhung không có cách nào không tin. Thậm chí cô còn nhớ hoa văn trên nóc giáo đường, nhớ một hàng vết xước nhỏ trên ghê ở giáo đường này.

Nhung Nhung không biết làm thế nào mà mình trở lại được phòng của mình, thế nào cô trở lại được trên giường, hiện tại cô chỉ có một ý niệm, chính là tìm được Lục Phóng, chứng minh tất cả.

Đầu óc của cô là một đồng hồ loạn, cô bị chuyện kết hôn cùng Lục Phóng dọa đến phát sợ rồi, mà hoàn toàn quên mất người mục sư kia sao có thể nói được tiếng trung. Cô biết lúc ấy mình nghe là tiếng anh, cô cũng chỉ cho là ông ta phiên dịch mà thôi.

Áo ngủ Nhung Nhung cũng không đổi, một hơi lên tầng 52 tầng, điên cuồng gõ cửa Lục Phóng vào bốn giờ sáng.

“Cô ở đây làm cái gì?” Lục Phóng đang buồn ngủ nhìn Nhung Nhung ở phía trước, mang theo bất mãn.

Nhung Nhung lập tức đi vào, xoay người đóng cửa lại, run rẩy nói ra tiếng, “Tại sao anh lại đồng ý, tại sao anh lại đồng ý, là tôi uống say mới buộc anh kết hôn, đầu óc của tôi không thanh tỉnh, hôn nhân như vậy tôi tuyệt đối không thừa nhận.”

Nhung Nhung đang kích động, Lục Phóng rót nước, nghe cô nói như thế, không hiểu ra sao quay đầu nhìn Nhung Nhung, nhưng Nhung Nhung hoàn toàn bỏ quên vẻ mặt của anh, ở trong phòng phiên nào đi tới đi lui. “Tôi biết rõ là tôi không đúng, tôi không nên uống rượu, tôi không biết về sau tôi uống rượu lại có thể thành ra như vậy.” Nhung Nhung bắt đầu tự lẩm bẩm.

Lục Phóng đi đến bên cạnh cô, “Nhung Nhung . . .”

Giọng nói êm ái như vậy, trong nháy mắt Nhung Nhung cả kinh, trừ khi quan hệ của bọn họ thật sự đã thay đổi “Chúng ta thật sự đã kết hôn?” Nhung Nhung có chút chờ đợi nhìn Lục Phóng, hỏi cẩn thận, cô không biết mình đang chờ đợi anh sẽ nói phải, hay đang chờ đợi anh nói không phải.

Lục Phóng không trả lời, “Nhung Nhung, cô mệt mỏi rồi, ngủ một giấc thật tốt, ngày mai cô tỉnh táo lại rồi chúng ta nói chuyện tiếp được không?”

Lúc này Nhung Nhung vì rượu đã không còn tỉnh táo, ôn thuận nghe lời, mặc cho Lục Phóng đỡ cô lên giường, giúp cô đắp chăn, cô từ từ khép mắt lại.

Chỉ để lại một người Lục Phóng đang ngồi trong đêm tối, ánh sáng chói mắt bức người phát ra mạnh mẽ cho dù là trong đêm tối, giống như con sói đang nhìn vào con mồi. Lục Phóng đem mở ra máy chụp hình từ trong tay Nhung Nhung, nhìn tấm ảnh giáo đường, hình như trong lòng có điều suy nghĩ.

Ngày tiếp theo Nhung Nhung tỉnh lại, nhìn thấy Lục Phóng ngủ ở bên cạnh mình, khuôn mặt bình thản. Cô biết chuyện hồng бет rồi, chỉ có vợ chồng mới có thể cùng giường đúng không?

Lục Phóng phảng phất cũng cảm nhận được Nhung Nhung đã tỉnh, anh mở mắt nhìn Nhung Nhung cười cười. Không có giường cung bạt kiếm giống như sáng sớm hôm qua, hôm nay phảng phất giống như một dòng chảy nhỏ trong cuộc sống thường ngày, một đôi vợ chồng sáng sớm rời giường, chào nhau buổi sáng tốt lành.

Khi Lục Phóng để cô đi về trước, anh nói anh còn có nhiều việc ở địa phương khác nữa, cơ hồ Nhung Nhung chạy trời chết.

Thời điểm sáng sớm khi Lục Phóng trả phòng, Nhung Nhung cũng đang ở đại sảnh, cô xúc động kéo vạt áo Lục Phóng, ôm chờ đợi cuối cùng, hi vọng anh nói “Không phải”. Đáng tiếc chẳng qua là lưng đại gia, cười nói với cô, “Cô đi về trước đi, mấy ngày nữa tôi sẽ tới.”

Nhìn Lục Phóng chạy mất, Nhượng Nhượng nước mắt là chảy nhìn Hòa Đa, úp mặt vào bả vai anh ta bắt đầu khóc, cuộc sống thật quá tuồng hóa rồi, ai có thể nghĩ tới Nhượng Nhượng cô là nụ hoa tươi sáng, thế nào mà giờ đã thành phụ nữ kết hôn rồi, đó chính là mất to bằng cả chết làm mất đi rất nhiều anh trai tốt đấy. Cô cũng không nên ham từ thiện đãi ngộ của A&E, sớm biết như vậy cô đã quay đầu bỏ chạy, kết quả, hôm nay lại rơi vào tình cảnh này, ngay cả hôn lễ cũng thành trò đùa, huống chi cô có được là do cầm dao ép buộc người ta.

“Nhượng Nhượng, là gan của cô cũng to thật đấy, lại dám kéo vạt áo của tổng giám đốc, tôi và chị Quả Quả đã dạy dỗ cô bao nhiêu lần rồi, thấy tổng giám đốc thì phải đi đường vòng, cô lại còn cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, đêm trước bị dạy dỗ còn chưa đủ à, cô còn ngại không đủ mất mặt à.” Hòa Đa còn tưởng rằng Nhượng Nhượng bị Lục Phóng ghét bỏ, cô lại còn chưa từ bỏ ý định dây dưa.

Nhượng Nhượng không có tính lực tranh cãi cùng Hòa Đa, thế giới của cô đột nhiên long trời lở đất, chỉ là cô vẫn nhớ Hòa Đa vừa nói câu nói sai lầm đó, đó chính là con cóc chưa chắc đã muốn ăn thịt thiên nga, là thiên nga quá tự luyện, bọn họ một chim bay một lữ đoàn, phương thức xxoo hoàn toàn bất đồng, con cóc sao có thể nghĩ ăn thiên nga, thật là trò cười lớn nhất thiên hạ. Hôm nay có lẽ Lục Phóng đang ngồi máy bay hướng đến nơi khác, mà cô vẫn bồi hồi ngồi trên đất, thật đúng là giống cóc và thiên nga. Đã không cùng loại thì làm sao lại giống, hoàn toàn không tìm được nơi hạ thủ, cảm xúc của Nhượng Nhượng hôm nay chính là loại này.

Máy bay của Nhượng Nhượng cất cánh sau, cô cũng không còn cơ hội nhìn thấy có một giáo đường tại Bỉ đang tuyên truyền hình ảnh, cùng giáo đường cô chụp trong ảnh giống nhau như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Trở về nước Nhượng Nhượng vô cùng buồn bực, cô cảm giác mình quá thông minh sẽ bị thông minh hại, cho rằng lần thứ hai say rượu có thể sẽ tìm ra chân tướng, đã không có kết quả lại còn bị tổn thất thêm một đêm, ai mà biết ngay cả hôn lễ của cô cũng được trò chơi hóa, còn ép buộc chú rể vào lễ đường, nghĩ lại thì có phải là gan của cô quá nhỏ trong thế giới hiện thực này hay không, cho nên uống rượu vào lại to gan lớn mật như vậy? Chỉ là lần đầu tiên cùng với hôn lễ của cô, trí nhớ cô cứ như thể mơ hồ không xác định, hai sự kiện lớn nhất trong đời cô lại hóa thành trò chơi như vậy.

“Nhượng Nhượng, chị thấy em gần đây trông phờ phạc rũ rượi vậy, em tiêu tụy vẫn vì Tiêu Hàng à?”. Quả Quả sờ đầu Nhượng Nhượng.

Nhượng Nhượng cho rằng Quả Quả vẫn còn quan tâm chuyện của cô và Tiêu Hàng. Về chuyện Tiêu Hàng, có vẻ như Tiêu Hàng đã quên Nhượng Nhượng mà Nhượng Nhượng cũng quên mất Tiêu Hàng, một ít tin tức cũng không liên hệ. Anh ta cũng không phải người khiến Nhượng Nhượng tiêu tụy. Gần đây cô chỉ tập trung suy nghĩ có một việc, chính là người chồng chết tiết kia. Cô không rõ rằng làm thế nào mà cánh tay yếu đuối kia của cô cầm con dao nhỏ lại có thể bức Lục Phóng đi vào khuôn khổ? Trên ngón tay cái của cô cũng không đeo nhẫn kết hôn, mặc dù kì quái, nhưng nghĩ đến quá khứ, người ta cao quý như vậy sao có thể tự nhiên đeo “văn hời” vào ngón tay mình, chẳng qua không biết lần này anh ta tính kế ở chỗ nào. Phải nói thật, cô muốn có cũng không có cái gì, cũng không có gì đáng giá để kẻ trộm lo nghĩ, cứ coi như gương mặt này chấp nhận được đi, nhưng vẫn chưa đẹp mắt đến nỗi có thể đạt đến trình độ uy hiếp đàn ông kết hôn với mình.

“Nhượng Nhượng, em xem mắt em to như mắt cá chết rồi kia, nói cái gì, không phải là đàn ông sao? Mặc dù nhìn tốt một chút, có tiền nhưng rút cuộc vẫn là đàn ông? Nhượng Nhượng cả kinh, ngay lập tức cô hiểu ý Nhượng Nhượng là đang chỉ người khác. Cô vội vàng che đi ánh mắt, không phải đâu, anh trai tốt quá thông minh, anh ta nói phụ nữ kết hôn chính là đổi mắt cá chết, không ngờ nhanh như vậy Nhượng Nhượng từ một đầm nước trong veo sáng đẹp đã biến thành đôi mắt cá chết rồi.

Thật ra thì Quả Quả chỉ hình dung ánh mắt của cô không còn sức sống mà thôi. “Chị biết hết rồi, Hòa Đa cũng đã nói cho chị, đứa bé ngốc này, em cho rằng cô bé lẹm ở thực tế sẽ có sao? Đó chỉ là ông chủ vì không có tiền nên biên soạn ra để lừa gạt mấy em gái nhỏ thôi. Em cho rằng những thứ như chim sẽ phượng hoàng trong truyện ngôn tình kia sẽ có ở thực tế sao? Chẳng qua là tác giả không có việc gì nên mới tự sướng thôi.” Quả Quả khuyên giải sâu xa cho Nhượng Nhượng.

“Em . . .” Nhượng Nhượng đẩy đẩy mắt kính, giờ cô mới hiểu được chị Quả Quả so với mình thì chị vẫn còn phải đột phá hơn nữa, cô sớm đã quên Tiêu Hàng rồi. “Tiêu Hàng . . .” Nhượng Nhượng có ý đồ cố dẫn đề tài rơi trở về Tiêu Hàng, cô không muốn cùng chị Quả Quả thảo luận tiếp vấn đề về Lục Phóng nữa.

“Tiêu Hàng?” Nụ cười Quả Quả nhất thời hiện lên, “Thì ra là vì Tiêu Hàng, chị còn tưởng em . . .” Quả Quả bắt đầu tự mình nói. “Nghe nói tổng giám đốc muốn kết hôn, có thật hay không?” Nếu Nhượng Nhượng không có một tí ý định kia, Quả Quả bắt đầu tám chuyện, “Lúc ấy mấy người các em đang ở hiện trường, em nói cho chị nghe một chút đi, ở đó giám đốc có biểu hiện khác thường gì không? Có thời gian nấu cháo qua điện thoại hay không? Có ngăn người cười khúc khích hay không? Có . . .” Quả Quả rất dùng các câu tu từ, ví dụ như. “Em cho rằng . . .”, “Có hay không . . .”, trực tiếp làm cho Nhượng Nhượng nổi điên.

“Em không biết.” Giọng Nhượng Nhượng hơi nặng, kết quả đề tài vẫn không có thay đổi.

Quả Quả vốn là cao thủ tình trường, vừa nhìn bộ dáng Nhượng Nhượng như vậy, cũng đoán chừng cô vẫn còn ảo tưởng không thực tế, hơn nữa Tiêu Hàng vừa mới quăng cô đấy, Vương Thiên từng nói qua, đàn ông đều lăng nhăng, còn không bằng tìm trai đẹp, Quả Quả sợ Nhượng Nhượng nhất thời

đầu óc nóng lên tìm “quá đẹp trai”. “Chị nói em cái đứa bé này làm sao để đầu óc đi đâu rồi, cây quá cao sẽ không thích hợp với em. . em một khi treo lên dù đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ thì chân sẽ không chạm đất, sẽ thành quỷ thất cổ đầy.”

Nhượng Nhượng cảm thấy chị Quả Quả nói rất có lý, cây quả thật rất cao, cô không có lựa chọn nào khác, đã sớm thành quỷ treo cổ rồi, bất quá không phải tự sát mà là do anh ta giết.

Cô đứng lên, “Chị Quả Quả, em không có một chút ý tứ gì với tổng giám đốc, chị chẳng lẽ muốn em móc tim ra cho chị xem sao? Em đây là đang tưởng niệm Tiêu Hằng mà buồn bã ỉu xiu.” Nhượng Nhượng quyết định đôi bị động thành chủ động, nếu không cả công ty sẽ biết chuyện “theo đuổi tổng giám đốc không thành” của cô.

Thật ra chuyện này nếu quay lại rất nhiều năm trước cũng không phải chuyện hiếm gì, khi đó người theo đuổi Lục Phóng bao xung quanh tập đoàn A&E cũng không hết, nhưng khi đó anh ta kiên cường phòng ngự, hạ toàn bộ toi tã mà về, nhiều năm như vậy cũng không có người công phá.

Lại nói năm đó có người cả gan lấy cái chết uy hiếp Lục Phóng phải yêu cô ta, kết quả Lục Phóng chỉ cần một cú điện thoại, bệnh viện tâm thần liền đem cô ta đón đi, đến này cũng không thả ra. Mọi người thật ra đều hiểu, đây tuyệt đối là ra công khai quyền lực mà, tinh thần cô đó rất bình thường, chỉ là đầu óc không tốt lắm mà thôi.

Kết quả cô lại chứng minh sức mạnh của nhà tư bản một lần nữa, người không có bệnh tâm thần cũng có thể tạo một bệnh án tâm thần ra ngoài cho người ta.

Sau dần dần các ý định của các đại gia đối với anh ta phai nhạt dần, hiện tại đã đạt tới việc đem anh ta thành trạng thái “kiếm khuyết cơ thể”, có thể đứng xa mà nhìn chứ không thể chạm vào.

Cho nên hôm nay nếu có ai nói cô thăm mền tổng giám đốc, vậy chính là một mẩu tin tức rồi, mọi người rất ưa thích việc cắn hạt dưa tám những chuyện tình thăm mền bị kịch máu chó mà.

Quả Quả nhiều tuổi như vậy còn giả bộ loli như thật. “Chị . . . chị cũng không nói là em thăm mền tổng giám đốc mà?” Lần này tội danh Nhượng Nhượng thăm mền Lục Phóng sợ là thật rồi.

Cũng may Hòa Đa xuất hiện đã giải cứu Nhượng Nhượng trong nước sôi lửa bỏng thế này.

“Hòa Đa, đến đây nhanh, có nghe ngóng được gì không?” Quả Quả hưng phấn hỏi, mọi người trong phòng làm việc đều vây quanh tới đây, tinh thần buồn chuyện của Hòa Đa quả nhiên dừng mãi.

“Hòa Đa em đã ra sân? Sao có thể không làm được chuyện? Gần đây chỉ có vị tiểu thư của tập đoàn Cự Long, vị thiên kim của công ty kiến trúc Hòa Bình, ngày tiếp theo là siêu sao Đồng Minh Minh đều truyền ra tin cưới, không rõ thân phận đối phương là ai, nhưng đều ám hiệu nhà bên kia thuộc loại tài sản hiển hách.” Hòa Đa vừa giơ tám hình của ba cô gái đó ra vừa nói.

Phòng làm việc lập tức nổ oanh, Nhượng Nhượng buông một hơi thở dài, đoán chừng đoán chừng ba cô gái này từ nhỏ đã mang danh trên người rồi nên mới có thể bị bọn cô đào ra ngoài. Cô vỗ ngực một cái, phía sau cảm nhận được ánh mắt nghi ngờ của chị Quả Quả, lập tức hưng phấn tham gia thảo luận.

Đồng Minh Minh cùng ba cô gái khác tạo thành ba chân cục diện, nhất thời ai cũng không biết là người nào, trưởng phòng thiết kế Cherry bắt đầu mở phiên giao dịch, đánh cuộc người nào có thể trở thành phu nhân Tổng giám đốc tập đoàn A&E.

Nhượng Nhượng cũng không thể không theo phong trào đặt cược, trừ khi muốn bị sét đánh mới không đi theo quần chúng nhân dân, Nhượng Nhượng kìm nén lệ rơi trong lòng đặt 10 đồng xuống đất, cô thật đau lòng, tiền một ngày cơm trưa cứ như vậy biến mất, đáy lòng cô nguyên rủa Lục Phóng một trăm lần. Nghĩ lại, nếu bọn họ đem cô lên để bắt đầu phiên giao dịch, không biết tỷ lệ đặt cược là bao nhiêu, đại khái sẽ là 500: 1 đi, khi đó có khi chính cô sẽ được bao nhiêu tiền khi đặt cược cho mình đây? Nhượng Nhượng tự an ủi rằng mình vẫn là người hiểu biết nhất.

Xét thấy áo T shirt của cô phía trước là Nike phía sau là Puma mà cô cũng dám mua, mọi người thấy cô bỏ ra 10 đồng cũng không quá để ý và khinh thường, chủ yếu là khinh bỉ trong im lặng.

Thời gian trôi qua, tổng giám đốc Lục cũng không xuất hiện, lời đồn cũng chẳng biến mất, ngược lại càng diễn ra mãnh liệt, có tin đồn anh đi nửa tháng nay là vì chuẩn bị hôn lễ, tiệc rượu đặt ở nơi nào, người nào thiết kế áo cưới vân vân một loạt tin đồn cũng đủ để làm vốn.

Đến cuối cùng, Nhượng Nhượng cũng tin tưởng là Lục Phóng muốn một lần nữa cho mình một cái hôn lễ long trọng, bất quá sự thật đã chứng minh, là cô nghĩ quá nhiều.

Xét thấy Lục Phóng đã lâu không xuất hiện, cũng không có liên lạc gì với mình, Nhượng Nhượng cảm thấy có lẽ hai người chưa từng làm những chuyện đã xảy ra. Cho nên anh ta bây giờ đã không còn vướng víu gì nữa rồi, cô cũng gia nhập hàng ngũ làm chuyện, trở thành đội viên đội Đồng Minh Minh, bởi vì đáng đáp cô ấy xinh đẹp nhất, nhằm chán có thể sáng tạo ra mấy chuyện nhằm để tiêu khiển, chỉ cần nhân vật chính của chuyện không phải là mình cô đều cảm thấy vừa lòng.

Sau khi Nhượng Nhượng trở về căn nhà nhỏ bé của mình, tâm trạng của cô trở nên thoải mái để tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo ở nhà, đang chuẩn bị cầm quyển tạp chí lên đọc thì bỗng cô nghe thấy tiếng chuông cửa.

Trẻ như vậy mà ai còn gõ cửa, cô nghĩ vừa lúc đây là đầu tháng, đoán chừng là người ta là tới thu tiền vệ sinh, nhà cô mua lại là nhà secondhand, khu này

là khu hết sức cũ kỹ, vì tham rẻ mà cô mua, chỉ là tiền vệ sinh tính riêng, mỗi người mỗi tháng mười năm đồng.

Cô lấy ra ví tiền, cũng không suy nghĩ nhiều cứ thế ra mở cửa, lại thấy Lục Phóng bình tĩnh đứng ở cửa ra vào, vẻ mặt mệt mỏi. Nhượng Nhượng còn chưa phản ứng kịp, Lục Phóng đã kéo hành lý đi vào.

“Anh . . . Anh muốn làm gì?” Đầu óc Nhượng Nhượng bắt đầu co rút rồi, nơi này cũng giống nơi đó à?

“Anh rất mệt mỏi, mới vừa xuống máy bay.” Lục Phóng trở về tựa như đây là nhà anh vậy, làm bộ dáng ngang ngược, mở ra hành lý, cầm quần áo tắm rửa rồi đi vào nhà vệ sinh, lúc đóng cửa còn quên không nói một câu, “Giúp anh lấy quần áo ra rồi treo lên.”

Nhượng Nhượng hận không thể cầm bất cứ thứ gì để đập anh ta, nhưng đây là nhà của cô, cô không thể đập bất kỳ vật gì, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là tức giận phẫn phẫn đi tới cửa toilet. Vì cô quá mức khiếp sợ và tức giận mà cô căn bản không hiểu lý do vì sao Lục Phóng vào nhà mình lại quen thuộc như vậy, lần đầu tiên đến cũng biết nhà vệ sinh ở nơi nào.

Lục Phóng nói nhỏ một câu, “Em muốn cùng anh tắm sao?”

Nhượng Nhượng im lặng, cô hung hăng đem cửa nhà vệ sinh đóng sầm lại, đem anh ta nhốt trong nhà vệ sinh, kể sách tốt nhất hiện giờ là chờ anh ta ra ngoài rồi so đo tiếp.

Thật dễ dàng đợi được Lục Phóng vừa đi ra vừa lau cái đầu đang ướt nhẹp, anh vung tay ném cho Nhượng Nhượng cái khăn lông, “Giúp anh lau.”

“Nơi này là nhà của tôi, không phải của anh, tôi không phải bảo mẫu của anh, anh đang mộng du à, tổng giám đốc Lục?” Nhượng Nhượng điên cuồng hét lên.

“Âm thanh của em sao lại thô như thế? Em là vợ anh, nơi này đương nhiên là nhà anh. Huống chi em đừng quên là chính em buộc anh kết hôn. Vợ lau tóc cho chồng thì có gì là không đúng, em gọi đầu, anh cũng có thể giúp em lau khô.” Lục Phóng làm ra vẻ không hiểu ra sao cả, phảng phất như bọn họ là đôi vợ chồng lâu năm đang cãi nhau mà thôi. Cái này không phải là trọng điểm, hai chữ bức hôn kia chính là tử huyệt của Nhượng Nhượng, cô nhất thời trở nên ủ rũ, không nhận mệnh cũng không được.

Nhưng Nhượng Nhượng vẫn cảm thấy Lục Phóng tiến vào cuộc sống của cô quá nhanh, không hề có tính tự giác của việc bị ép kết hôn, ngược lại cứ như anh đang chờ đợi muốn hòa vào cuộc sống hôn nhân vậy. Chuyện như vậy thật lạ, cô lại không nghĩ ra được nguyên nhân, Nhượng Nhượng như đầu vuốt vuốt huyết thái dương.

“Em như thế nào?” Lục Phóng đến bên người Nhượng Nhượng, nhận lấy công việc trên tay cô, giúp cô xoa bóp trên huyết thái dương.

Con gái đều mềm lòng, Nhượng Nhượng lại mềm lòng hơn nữa, cô đem toàn bộ lập trường nguyên tắc bỏ xuống hết, chỉ hưởng thụ cái cảm giác dễ chịu thoải mái từ đôi bàn tay kia, lúc đạt đến tận cùng thoải mái, còn giống như con mèo kêu ư ư hai tiếng, thậm chí cô còn quên mất đây là ngày thứ nhất bọn họ sinh hoạt vợ chồng, tựa như thời gian trôi qua của đôi vợ chồng già.

Hồi lâu sau Nhượng Nhượng mới nhớ tới mình muốn hỏi một vấn đề, “Lúc em cầm dao buộc anh vào giáo đường kết hôn, tại sao anh lại dễ dàng vâng lời vậy?”

Lục Phóng nhìn cô, đại khái là quan sát cái gì, suy nghĩ cái gì, cuối cùng anh nói: “Đó là vì em lấy dao đặt trên cổ mình, anh không thể nhìn thấy máu tươi của em bắn ra mấy thước mới phải chứ?”

Lời nói này có đạo lý, cô buộc anh, anh có thể kiên trì không khuất phục, nhưng nếu cô dùng tính mạng mình ra uy hiếp Lục Phóng thì lại là chuyện khác. Lúc này Nhượng Nhượng hiển nhiên không thể hiểu một suy ra ba, vì sao cô gái năm đó lấy cái chết uy hiếp Lục Phóng, kết quả là Lục Phóng tổng cô ta vào bệnh viện tâm thần?

Lúc này điện thoại Lục Phóng chợt vang lên, Nhượng Nhượng thầm thở phào một cái, dù sao cô cũng không biết tiếp theo nên nói cái gì. Cô chỉ mơ mơ hồ hồ nghe được cái gì mà kí hợp đồng, cái gì bán.

Căn cứ vào bản tính tò mò Nhượng Nhượng ngẩng đầu nhìn Lục Phóng, người nọ cúp máy chậm rãi nói: “Quyền “Đồ chơi của tổng giám đốc” đó anh cảm thấy thật thú vị, cho nên anh tính toán tái bản, tác giả còn kí tặng sách bán ra, em có muốn đi không, anh bảo nhân viên sắp xếp?”

Nhượng Nhượng như bị sét đánh, tâm tư của người này quá kì dị, cái loại sách đó đáng giá để tái bản sao?

“Anh còn tưởng em thích mấy loại chuyện đó?” Lục Phóng mở to hai mắt, giả vờ khó hiểu, sau đó tăng thêm một câu, “Cái tình tiết đánh rơi băng vệ sinh đó có phải hết sức buồn cười không, làm cho người ta ấn tượng sâu sắc à?”

Nhượng Nhượng giờ mới biết người này đang biến đổi phương thức châm chọc mình, làm hại cô lúc trước còn nghĩ anh cái tà quy chính, dịu dàng khéo hiểu lòng người như vậy.

“Em mệt mỏi, em muốn đi ngủ.” Nhượng Nhượng giận dỗi nằm xuống đem chăn kéo cao đắp lên nửa bên mặt.

“Tám giờ sáng ngày mai gọi anh dậy.” Lục Phóng cũng nằm xuống bên cạnh Nhượng Nhượng.

Điều này làm cho Nhượng Nhượng cảm thấy kỳ cục, nghĩ tới tướng ngủ của mình cô lại phiền lòng, ban đầu mẹ cô đã cảnh cáo cô, vì tướng ngủ của cô,

trước khi cưới quyết không thể cùng đàn ông ở chung, nếu không sớm muộn gì cô cũng đem đối phương hù dọa. Huống chi Lục Phóng còn chăm chọc làm cô cảm thấy phiền lòng, “Ai nào, ai là vợ của anh, anh nói rõ cho em?”

Lục Phóng không có lên tiếng, chẳng qua lạnh lùng nhìn Nhượng Nhượng, ánh mắt như đang nói, bên trong đó là chăm chọc rất rõ ràng, rất bắt mắt, không cần lời lẽ tầm thường, còn câu nào ngoài câu, “Đều là em ép anh kết hôn.”

“Em, em, không có nhẫn kết hôn anh cho rằng đã kết hôn sao?” Nhượng Nhượng đưa ngón tay chỉ chỉ, thật ra cô cũng không phải là đang đánh chủ ý lên vấn đề, nhưng vật xinh đẹp như vậy mà không cần thì thật đáng tiếc, nếu anh muốn cho vị hôn thê, cô tự nhiên có thể . . . Nhượng Nhượng vốn là có tinh thần vật chất, chỉ cần có vật chất là có thể chấp nhận người ta.

Từ trong túi xách Lục Phóng móc ra một tấm thẻ tín dụng, “Cầm đi đi, mai em tự đi mua một cái.”

Nhượng Nhượng chưa kịp phản ứng cũng như tức giận, cô đã thấy Lục Phóng nói: “Em là đang trách anh không thực hiện nghĩa vụ chồng nên mới nói không phải vợ anh sao? Đến đây, dù hôm nay anh rất mệt mỏi, nhưng vẫn có thể thỏa mãn em.” Anh ngoắc ngoắc tay.

Dáng vẻ kiêu căng của Nhượng Nhượng nhất thời liền đi xuống.

“Nếu như không muốn làm cũng không cần bảo anh, tắt đèn cho anh đi.” Lục Phóng kéo chăn đắp kín, không để ý tới Nhượng Nhượng.

Nhượng Nhượng ngồi trong bóng tối, vốn cô muốn ngủ trên ghế salon, đáng tiếc trong phòng chỉ có mỗi một cái giường, trên mặt đất ngoài cái giường thì cái gì cũng không mua, chứ đừng nói đến ghế salon.

Nhà này là cô vay tiền mà mua, bởi vì thứ nhất cô không muốn đóng tiền thuê nhà, hai là cô không muốn trả lãi, cho nên mấy năm trước cô vay tiền mua, bây giờ vẫn còn đang trong giai đoạn trả nợ, đây cũng là lý do cô không dám từ chức, nguyên nhân chính mà cô tiết kiệm cẩn thận.

Lục Phóng chiếm đoạt giường của cô, Nhượng Nhượng nhăn nhó nửa ngày, khẽ cắn răng, mới lại nằm xuống một lần nữa, coi như cô đang nằm cạnh một con heo đi.

Cuộc sống chính là điều kỳ diệu, bạn hoàn toàn không biết được một giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, Nhượng Nhượng cũng không dự tính được cô lại nằm bên cạnh một người đàn ông, trước kia cô sẽ là qua “Ngày thiếu nữ 8-3”, không nghĩ tới bây giờ cô phải đổi thành “Ngày quốc tế phụ nữ 8-3” rồi, cô thờ dài phiền não.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Thời điểm Nhượng Nhượng mở mắt, trong phòng đã tràn đầy ánh nắng trời, cô không kịp suy nghĩ tại sao cái đồng hồ nhỏ bé kia không có vang thì đã kinh ngạc phát hiện hai chân của mình bị Lục Phóng ôm vào trong ngực, không có cách nào nhúc nhích.

“Anh làm gì thế?” Không nghĩ tới anh lại có thói quen ngủ ôm chân, thật là không thể nhìn người qua bề ngoài mà.

Lục Phóng mở mắt, “Em đá thật độc, một đêm em đá anh bao nhiêu lần, anh nghĩ rằng em đây chính là có ý đấy.”

“Anh nói em đá anh?” Nhượng Nhượng hưng phấn mở to hai mắt, ông trời đúng là có mắt.

Về mặt Lục Phóng vô cùng dịu dàng, nên nhất thời cũng không bắt bẻ Nhượng Nhượng đang hưng phấn, anh nhẹ nhàng kéo cánh tay nhỏ bé, đặt nhẹ nhàng ở một địa phương đang cao vút.

Nhượng Nhượng hô to một câu. “Anh biến thái.” Cô đang chuẩn bị là cá chép vượt long môn, lại bị người khác Phi long tại thiên cứ như thế ngã xuống giường.

“Nhượng Nhượng, nơi này sáng sớm mà không cao được thì mới là biến thái.” Âm thanh Lục Phóng cực kỳ dịu dàng có từ tính, anh khẽ mỉm cười.

Khi Nhượng Nhượng biết một tòa núi băng bắt đầu cười thì đó chính là chuẩn bị động đất rồi. Hơn nữa thời điểm đàn ông có việc cầu người thì anh ta sẽ kéo cái mặt nạ lạnh nhạt xuống, ngay trang thành sự dịu dàng.

Nhượng Nhượng thừa nhận mình cảm thấy nặng nề áp bức khi anh dịu dàng như vậy, vô lực phản kháng cũng chỉ là muốn cho đối phương gia tăng niềm vui thú mà thôi, cho nên anh trực tiếp nhảy vọt đến quá trình kia, hướng chỉ đối với lần đầu tiên nuốt cả quả táo cô vẫn canh cánh trong lòng, cô rất muốn hiểu rõ cái cảm giác đó có giống như trong tiểu thuyết nói muốn sống muốn chết thật hay không?

Cho nên khi Lục Phóng đặt môi lên môi Nhượng Nhượng, cô bắt đầu lo lắng trong đầu “Mình vẫn chưa đánh răng, không biết có mùi hay không”. Nhượng Nhượng cũng thầm khinh bỉ mình, cô thật hết thuốc chữa, bị người khác mạnh mẽ bề bộn, cô còn lo lắng mình có mùi hay không, lại còn sợ

không hợp với khẩu vị đối phương. Nhưng trước đó trong đầu cô chỉ có một ý tưởng, đó chính là phải thử một lần, nhất định phải thử một lần.

Đầu ngón tay Lục Phóng ở trên thân thể Nhượng Nhượng điểm từng nhóm từng nhóm tia lửa, cô say mê mơ màng, người này đã sáu năm không có tin tức màu hồng gì mà tại sao kỹ thuật lại tốt như vậy?

Vốn Nhượng Nhượng muốn giả vờ phản kháng, đáng tiếc cấp bậc đối thủ quá cao, đơn giản chính là chưa đánh đã thua, thân dưới anh khéo léo làm cô nức nở mềm mại, cô chỉ có thể phối hợp với anh làm một số động tác có độ khó cao.

“Anh hy vọng lần này em có thể tỉnh táo, anh chờ em tỉnh ngủ đã lâu rồi.” Mặt Lục Phóng gần Nhượng Nhượng đến mức cô có thể đếm được lông mi của anh.

Mặt Nhượng Nhượng đỏ lên, mặc dù trên miệng anh nói tiếng người nhưng phía dưới lại không phải chuyện người đang làm, Nhượng Nhượng không phản bác anh, trong miệng chỉ có thể phát ra thanh âm đơn vớ tan.

Sau khi gió êm sóng lặng, Nhượng Nhượng ngồi thẳng người, mới phục tinh thần cô quát: “Anh không dùng biện pháp an toàn.”

Lục Phóng chau mày, “Nơi này không có, giờ tan việc em thuận tiện mua một hộp đi.” Anh miết miết gương mặt Nhượng Nhượng, sau đó đi vào phòng vệ sinh.

Nhượng Nhượng vỗ cửa phòng nói: “Tại sao lại là em mua, cũng không phải là em muốn làm?” Cô không có mặt mũi nào đi mua cái đó, mỗi khi đi dạo siêu thị, ngay cả khoe mắt cô cũng không dám liếc qua cái khu vực đó.

Lâu sau người đó đi ra, mới rảnh rỗi ném đến một câu: “Vay tan việc anh cùng em đi mua.”

Nhượng Nhượng đang muốn cãi lại, Lục Phóng lại nói, “Em không tắm sao?” Nét mặt kia chính là em rất mất vệ sinh, Nhượng Nhượng không thể làm gì khác hơn là đi vào phòng vệ sinh.

Lúc đi ra, ngoài ý muốn phát hiện ra Lục Phóng đang làm điểm tâm, thật là làm cô giật mình hơn cả người da đen đầu tiên làm tổng thống Mỹ.

Mặc dù điểm tâm hết sức đơn giản, chỉ là hai quả trứng chần nước sôi mà thôi, nhưng Nhượng Nhượng lại vô cùng thỏa mãn.

Cô ăn uống no đủ là có tinh thần ngay, “Chúng ta coi như đã kết hôn? Không có bất kì chứng minh gì sao?” Nhượng Nhượng vẫn thấp thòm, ở Trung Quốc cô có thói quen cảm chứng nhận rồi, thứ gì cũng có thói quen có chính phủ đóng dấu, trong lòng mới thấy thực tế.

“Có, chờ chứng minh ở đại sứ quán Bỉ là chúng ta có thể đăng kí ở Trung Quốc.” Lời này của Lục Phóng bình tĩnh đến khác thường, trong giọng nói cũng không có một chút gọn sóng, phảng phất như đang nói hôm nay thời tiết thật tốt vậy.

Nhượng Nhượng “à” một tiếng, ở phương diện này cô còn quá đơn thuần, chưa từng nghĩ đến việc có thể làm giả chứng minh người chưa kết hôn thành người đã kết hôn, chỉ là cô còn muốn hỏi một câu “Chứng nhận kia khi nào có thể lấy được?”

“Hôm nay em không cần đi làm sao?” Thành linh Lục Phóng hỏi một câu, cắt đứt suy nghĩ của cô, lúc này Nhượng Nhượng giống như lửa thiêu mộng nhảy dựng lên, “Xong rồi, bị muộn rồi.” Cô nhìn điện thoại di động, nguyên nhân chủ yếu là cô không nhìn thấy đồng hồ báo thức lợn nhỏ của cô ở chung quanh.

Gần đến lúc ra cửa, cô mới nhìn thấy đồng hồ báo thức của cô đã thành từng mảnh linh kiện, đáng thương nằm ở góc cửa.

“Không cần nghi ngờ, tại buổi tối em đã hỏng nó. Anh sợ làm bị thương đến chân em, cho nên mới ném nó ra cửa.” Thời điểm Lục Phóng nói káo cũng không thêm chớp mắt một cái.

Nhượng Nhượng cũng không phải người ngu. “Một năm em đá nó vô số lần nó đều không hỏng, thế nào mà tối qua nó đã hỏng rồi?” Đây nhất định là nó vang lên vào sáng sớm nên bị anh đá hỏng.

“Em chưa nghe qua câu giọt nước tràn ly sao?” Lục Phóng thay giày, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, tính nhắc nhở Nhượng Nhượng thời gian không nhiều lắm.

Nhượng Nhượng quyết định tạm thời không đề cập tới chuyện này nữa, buổi tối sẽ cùng anh tính sổ, tiền chuyên cần tháng này mới là quan trọng nhất, thật ra thì cô không nóng vội, nghĩ tới hôm nay cô có thể đi nhờ xe anh, nhanh hơn so với xe bus ngày thường, nên vẫn còn kịp. Xem ra kết hôn không có gì là không tốt, cô có phòng, anh có xe.

Chờ đến khi xuống tầng dưới, Nhượng Nhượng mới tròn to mắt, “Anh không lái xe?”

“Anh thích ngồi xe bus.” Lục Phóng nhún nhún vai.

Nhượng Nhượng rất muốn nói, sở thích này của anh thật đáng chết mà. Anh cùng cô cùng nhau ngồi xe bus, Nhượng Nhượng quẹt thẻ, nhìn thấy Lục Phóng đang tò mò xem máy quẹt thẻ, lại nhìn cô.

Tài xế không nhìn được, người phía sau cũng không bình tĩnh rồi, “Nếu anh không cả thẻ thì bỏ tiền đi, nếu không thì xuống ngay.”

“Vợ à, em quên cả thẻ cho a rồi.” Lục Phóng gọi một tiếng vợ tương đối thuận miệng, vì Nhượng Nhượng đang gấp gáp đi làm, cho nên không thể không quay lại cả thẻ cho anh, cô nghĩ thầm, sau khi tan việc, cô nhất định phải ngồi xuống giáo huấn anh, cho anh biết từ “vợ” này không thể gọi loạn được. Để tìm tới phòng viên tin tức mất, có khi ngày mai là leo lên tít trang đầu tiên “Tổng giám đốc Lục giàu nhất nước, ngồi xe bus vất vả ra nước.”

Phía sau Nhượng Nhượng bắt đầu tự sướng, cuối cùng cũng thuận khí, anh đâu phải thích ngồi xe bus, đây chẳng qua là biến đổi phương thức chính mình, nhìn thấy bản thân mình đi muộn, anh thật vui mừng sao?

Nhượng Nhượng vẫn đang giận Lục Phóng, anh đã lấy tay vịn, đem cô ôm vào trong ngực, dùng thân thể của mình tách đám người chật chội ra, Nhượng Nhượng cảm thấy có một người đàn ông đi cùng mình trên xe bus thì thật là tốt, ít nhất không cần lo lắng mấy bàn tay quấy rối.

Đợi chút, cô đột nhiên cảm thấy bàn tay quấy rối cũng không có đáng sợ như vậy, bởi vì bàn tay người nào đó đã bắt đầu không an phận. “Em thật là nhạy cảm à?” Nhượng Nhượng định quay lại châm chọc Lục Phóng, cứ như vậy cọ xát một cái, cái kia của anh đã. . ., thật là biến thái, đáng xấu hổ.

“Anh cũng vậy.” Anh cười đến mập mờ, Nhượng Nhượng nhớ tới sự kiện sáng nay cô bị anh trêu đùa đến toi tã, cô không khỏi đỏ mặt lên, nào có ai quy định phải nữ không thể hưởng thụ sinh hoạt?

Thời điểm xuống xe, Lục Phóng bỗng nhiên nói, “Em muốn chúng ta vào cùng nhau sao?” Lục Phóng dặt tay Nhượng Nhượng.

“Không cần, không cần, lão ngài đi trước.” Nhượng Nhượng bắt đầu khúm núm.

“Không được, chúng ta là vợ chồng nên cùng tiến cùng lùi.” Lục Phóng đứng đó không đi.

Nhượng Nhượng vội vàng, mắt thấy đám người đang hướng công ty đi tới, cô sợ bị người nhìn thấy. “Không phải vậy, không phải vậy, chỉ là chúng ta không thuận đường, anh ngồi thang máy chuyên dụng mà em. . .”

“Không sao, dù sao thang máy của em chen chúc như vậy, không bằng em với anh cùng ngồi chung một thang máy?” Lúc này Lục Phóng đặc biệt dịu dàng hào phóng, cười đến quỵến rũ, trong đôi mắt kia toát ra ánh sáng vui vẻ chói lọi đâm vào người cô.

Nhượng Nhượng rất muốn nổi bão, cô mạnh mẽ đề xuống, “Nhưng là em. . .” Cô cố gắng tui thân, mắt to ngập nước nháy nháy van xin, một chiều này quả nhiên dùng tốt.

“Vậy cũng được, phu nhân không đến hôn anh sao?” Lục Phóng để ngón tay lên môi gật gật đầu, động tác đơn giản của anh như vậy như đang mời, sau lưng lại chứa vô số mập mờ.

Nhượng Nhượng thấy bộ dáng không chịu đi của anh, hung ác đem mồ trên môi anh một cái, anh chộp miệng tựa như không hài lòng, nhưng vẫn bỏ qua cho cô rồi sai bước đi thẳng.

Nhượng Nhượng hít một hơi thật sâu, về sau cô lại hồi tưởng, có phải Lục Phóng có ý, rõ ràng anh muốn giấu giếm chuyện hai người kết hôn, cuối cùng lại ép cô diễn tả ý định này, giống như là cô đang cầu xin anh vậy.

Sự thật chứng minh, phúc đến thì ít mà họa tới dồn dập, bản thân cô đã tới muộn lại bị Lục Phóng trì hoãn một hồi, thang máy đang từ tầng hai đi lên trên, không biết tới ngày tháng năm nào mới có thể đi xuống.

Lục Phóng nho nhả mỉm cười, đi vào thang máy chuyên dụng của anh, còn hết sức tốt bụng chỉ chỉ đồng hồ đeo tay, rồi hướng Nhượng Nhượng phát tay một cái, bày tỏ hẹn gặp lại.

Nhượng Nhượng cảm thấy có vài người bên ngoài thì tốt bụng nhưng thực chất bên trong lại cất giấu dã tâm, là cô đã quá thiếu cảnh giác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Mất bao nhiêu khí lực Nhượng Nhượng mới đề nén kích động xuống, cô nghi ngờ anh là muốn nhìn thấy cô đi làm muộn để cô gấp đến mức giò chân lên chạy, thật là một người có hứng thú tệ hại.

Nhượng Nhượng cắn răng nghiêng lợi, cố gắng đem Lục Phóng loại ra khỏi đầu, bởi vì người này không chỉ có âm hồn bất tán mà ngay cả bóng dáng cũng bất tán, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là chăm chỉ làm việc. Thiết kế ra bản vẽ không phải là cá sấu thì cũng chính là sư tử, một đường cao nhất đều là động vật ăn thịt. Kể từ khi có Lục Phóng, hiệu suất công việc ít nhất cũng đạt gấp đôi, nếu không ngày thường vào lúc này cô đều lên web chơi mạng chược.

Đến thời điểm năm giờ chiều, di động Nhượng Nhượng chợt vang lên, màn hình biểu hiện số xa lạ, nhưng khi Nhượng Nhượng nghe thấy thanh âm Lục Phóng qua điện thoại cô cũng không ngạc nhiên lắm, Lục Phóng mà không tìm được số của cô thì mới làm cho người ta ngạc nhiên đấy.

“Alo, ai đấy ạ?”

“Là anh.”

“Alo ai đấy? Ai đấy? . . . Gọi điện mà không lời nói nào, chắc là người xấu rồi?” Nhượng Nhượng làm bộ không phân biệt được thanh âm của ai, làm bộ tín hiệu không tốt, sau đó thuận tiện nắn thêm một câu, cũng trút bớt tức giận trong lòng. Mặc dù cô biết Lục Phóng không dễ lừa gạt, biết hành động của mình là ngây thơ, nhưng cô phải biểu đạt rằng mình có một chút bất mãn.

Nhượng Nhượng cắt đứt điện thoại di động, điện thoại trong văn phòng chợt vang lên, cô nhìn đồng hồ đeo tay, đúng năm giờ là tan việc, cô hoàn toàn có lý do không tiếp nhận điện thoại. Cô không nghĩ ra lý do vì sao phải cùng người khác đi mua áo mưa, cũng không phải là cô muốn mưa.

Nhượng Nhượng vẫn không làm rõ ràng, ông trời đổ mưa, nhưng ông trời chưa bao giờ dừng áo mưa, mưa áo mưa đều là người bị xối. Sự thật chứng minh, Lục Phóng rất hiểu đạo lý này.

Nhượng Nhượng thu dọn đồ của mình, đi thang máy đến tầng trệt, cô đang chuẩn bị từ cửa sau chạy đi thì lại nghe thấy công ty truyền thanh, “Phu nhân Nhượng Nhượng, phu nhân Nhượng Nhượng, người nhà của cô đang chờ cô ở chỗ tiếp khách.” Chân Nhượng Nhượng ngay lập tức trở nên mềm nhũn, cô xoay người lại thấy Lục Phóng cũng đang đứng ở đại sảnh, rất có ý tứ muốn vào khu tiếp khách, lúc này chỗ tiếp khách không có một bóng người.

“Nhượng Nhượng, có người tìm cô kia.” Một đồng nghiệp nhiệt tình kéo Nhượng Nhượng, cô cười xấu hổ, thả chậm bước chân hướng khu tiếp khách đi tới.

Nhất thời Nhượng Nhượng đã sáng tỏ lòng người hiểm ác, nhất là Lục Phóng hiểm ác, mặc dù hai người bọn họ đều không muốn công khai quan hệ ra ngoài ánh sáng ở công ty, nhưng một khi ra ánh sáng, đối với Lục Phóng mọi người sẽ thăm than thì ra tổng giám đốc Lục lại là người thích ăn rau cải đậu trắng, anh làm gì thì sẽ làm thế, chẳng lẽ còn có người dám đi ra bảo anh một tiếng là không được?

Nhưng đối với Nhượng Nhượng tuyệt đối là tai ương ngập đầu, đoán chừng lần sau cả công ty sẽ đánh cuộc bao lâu thì Lục Phóng sẽ quăng cô? Mỗi ngày cô sẽ như một con Đại gấu mèo bị mọi người xăm soi. Nhượng Nhượng khổ sở vuốt vuốt mái tóc, bấm điện thoại gọi Lục Phóng.

“Alo, là em.” Nhượng Nhượng có tật giật mình, cô vội vàng hạ thấp âm thanh.

“Ai đấy?” Âm thanh lạnh giá của đối phương từ trong loa truyền ra.

“Là em, Nhượng Nhượng.” Nhượng Nhượng biết Lục Phóng đang trả thù mình, rõ ràng cô đã có biểu hiện, anh sao có thể không biết là ai?

“À, vậy anh là ai?”

Nhượng Nhượng giật mình, cô hết sức hiểu người đó có hứng thú tệ hại cỡ nào nhưng cô chính là không nói, “Tổng giám đốc, ông chủ, Boss.”

Đối phương thật lâu không trả lời, sau đó Nhượng Nhượng nghe thấy “Đồ đồ. . .” Cô bĩu môi, âm thanh này, anh lại cúp điện thoại.

Một lúc sau, đại sảnh công ty lại xuất hiện âm thanh thông báo, “Phu nhân Nhượng Nhượng, phu nhân Nhượng Nhượng, trước sảnh lầu một khu tiếp khách đang có người chờ cô.” Theo lẽ thường thì sẽ lặp lại ba lượt, Nhưng Nhượng thật muốn chết tâm.

Cô cơ hồ có thể đoán được ngày mai cô phải đối mặt với gió với sóng rồi. Cô vội vàng gọi điện thoại cho Lục Phóng lần nữa. “Thân ái, Darling, Honey, Sweet heart. . . .” Trong mơ hồ cô có thể nghe thấy Lục Phóng đang cười.

“Anh chờ em ở cửa?” Nhượng Nhượng có thể nghe ra khẳng định là khoe miệng anh đang nhếch lên.

“A, không cần không cần, em gần đây muốn cần rèn luyện, trạm 101 tiếp theo anh chờ em là tốt rồi.” Nhượng Nhượng nhanh chóng hạ điện thoại, cảm giác hôm nay mình đã đến muộn lại còn suốt ngày lo lắng đề phòng không biết khi nào thì chuyện có thể xảy ra, nhưng trong khủng hoảng đó lại ẩn chứa một tia ngọt ngào, cô không biết tại sao mà trong sinh hoạt hôn nhân của bọn họ lại có thể thưởng thức được hương vị ngọt ngào như vậy. Nhưng thế này là hoàn toàn không có đạo lý, hôn nhân không phải tình yêu mà kết hợp thì làm sao ngọt ngào được?

Nhượng Nhượng cảm giác như bọn họ đang đứng ở phiến đá chênh vênh trên vực sâu vạn trượng, sợ ý một chút sẽ đập rách phiến đá mỏng manh này, nát thành bột mịn.

Nghĩ thì nghĩ nhưng Nhượng Nhượng vẫn phải làm theo ý tứ của anh, trước tiên ở công ty ngồi xe 101, trạm sau xuống xe, cô đau xót cho chính mình. Cô đứng ở sân ga trên, hết nhìn đông tới nhìn tây lại nhìn xung quanh đều không thấy bóng dáng Lục Phóng, không nghĩ tới chiếc xe thể thao của anh lại không thể đuổi kịp một chiếc xe bus.

“Đang nhìn cái gì?” Đầu Lục Phóng vươn ra từ một chiếc xe to cũ màu đen.

“Anh. . .” Nhượng Nhượng cúi thấp đầu, lấy túi che mặt, cô chỉ sợ người quen nhận ra, nhanh chóng mở cửa ngồi vào bên trong xe. Thật ra thì chiếc xe này cô đã sớm thấy, chỉ là không ngờ Lục Phóng lại lái nó.

“Ah, anh không phải là mở. . .” Lần đầu tiên Nhượng Nhượng thấy chiếc xe thể thao đẹp đẽ kia, ký ức trong cô như mới, cho đến tận bây giờ cô vẫn nghĩ Lục Phóng thích lái xe thể thao, thật không thể tưởng được anh lại lái một chiếc xe to đen khiêm tốn như vậy, cô vốn cho là anh dù không lái chiếc

xe thể thao trước kia, cũng sẽ lái xe Bentley, như vậy mới đủ uy danh chứ sao. Bất quá nguyên nhân mà cô chột im tiếng chính là cô ý thức được mình phạm phải một sai lầm lớn, rất lớn, nói vậy chẳng phải cô thừa nhận mình là người anh đố ở quán cà phê mấy năm trước sao? Sai lầm, sai lầm.

“Mở cái gì?” Long mi Lục Phóng héch lên.

“Không có gì, chúng ta đang định đi đâu?” Nhượng Nhượng vội vàng chuyển đề tài.

“Siêu thị.” Anh làm ra vẻ hỏi thừa, tiện tay thả một CD vào máy.

Nhượng Nhượng đoán loại nhạc anh nghe thường ngày nếu không phải hòa âm thì cũng là khúc dương cầm . . . thanh tao cao nhã, nhưng thời điểm “Hoa địa vi lao” của Vũ Tuyền vang lên, Nhượng Nhượng cảm thấy không thể nhìn về bên ngoài của một người, hình tượng to lớn cao ngạo của Lục Phóng nhất thời được giảm bớt nhiều.

Không ngờ tổng giám đốc Lục cư nhiên lại thích loại ca khúc phổ biến lưu hành tám năm trước này. Trong nháy mắt Nhượng Nhượng cảm nhận được sự khác biệt, trong nháy mắt cô rất muốn nói cho mọi người biết, cô không biết anh.

“Anh thích nghe nhạc thịnh hành bây giờ không? Gần đây Jaychou ra album mới đây, đứng đầu bảng xếp hạng âm nhạc đã bảy tuần rồi. . .” Nhượng Nhượng vì không muốn không khí trở nên ngại ngùng, cô cố gắng phá vỡ không khí này bằng cách nói chuyện phiếm, hơn nữa Lục Phóng là ông chủ lớn của cô, cho nên lúc Nhượng Nhượng đối mặt với anh, dĩ nhiên sẽ mang theo một chút nịnh hót và lấy lòng.

Thời điểm trầm mặc, trong không khí dường như có thể nghe thấy dòng điện chạy xèn xẹt, quái dị, lời ca của bài này thật quá buồn nôn rồi, không ngờ Lục Phóng lại thích thể loại nhạc thăng thần như vậy, thật không giống với tính tình hay buồn bực của anh.

Lục Phóng liếc cô một cái, quay đầu đi không nói lời nào, nghiêm túc lái xe.

“Tôi nay chúng ta ăn cái gì đây?” Nhượng Nhượng vui mừng nhớ tới, cư nhiên cô không quên câu chào hỏi thông tục này.

Lục Phóng không trả lời, bọn họ đã đến mục đích, chỉ là Nhượng Nhượng tự hỏi về ý tứ không muốn trả lời của anh. Lục Phóng dừng xe xong, vòng qua đầu xe, mở cửa cho cô, đối với hành động phong độ này của anh, Nhượng Nhượng rất thưởng thức.

Nhượng Nhượng quay đầu lại nhìn xe kia, vừa rồi vì cô quá chú ý bên cạnh có người quen hay không, cũng không nhìn thấy biển số xe, hôm nay nhìn mới biết bảng số xe là một dãy số 9, mặc dù không bánh bao, nhưng bảng số xe này chỉ có giới trâu bò ở giữa mới có, Nhượng Nhượng biết anh là người thế nào, rõ ràng là muốn khoe khoang mình khiêm tốn nhưng khắp nơi lại lộ ra khá giả, ý nói có phải khó chịu hay không, cô sẽ không để ý khó hiểu như vậy.

Lục Phóng tự nhiên dặt tay Nhượng Nhượng, đi vào siêu thị, nhưng Nhượng Nhượng nhớ bọn họ cũng không phải là rất quen, mặc dù đã có hai lần kia rồi nhưng không có nghĩa là quan hệ của bọn họ đã có thể tiến triển đến mức dặt tay rồi. Về phần cầm tay, Nhượng Nhượng cho rằng đây mới là chuyện nên làm của hai người đang yêu nhau.

Nhượng Nhượng có chút mất tự nhiên muốn thoát ra, lại bị Lục Phóng vững vàng cầm lấy. Cô không muốn người khác nhìn thấy bọn họ lôi kéo, người lại bị người khác chú ý, gây ra phiền toái không cần thiết. Cho nên dù anh không lôi kéo tay của cô, cô vẫn cảm giác thật tốt khi hai người cùng nhau đi siêu thị, đặc biệt là bạn lấy một đồng lớn sữa chua, cola . . . và nhiều vật nặng khác, vừa có người trả tiền lại vừa mang đồ.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Vì đối phương quá nghe lời nên Nhượng Nhượng đang tính toán xem có nên thừa dịp cháy nhà hôi của này, mua thêm mấy chai nước hoa hồng hay mua đủ một năm băng vệ sinh. Đầu óc cô chưa kịp phản ứng thì cô đã đứng trước gian hàng bán áo mưa rồi, đủ loại màu sắc khác nhau, màu nào cũng có, Nhượng Nhượng phóng tầm mắt ra xung quanh, một mảnh phồn hoa, rất nhiều chủng loại, cô chưa bao giờ biết vật này lại đa dạng đến như vậy.

Mất cô nhìn phía trước, cố gắng thật bình tĩnh, nếu không thì cô sẽ rụt cổ giả làm rùa, lúc này cô cảm thấy như mỗi người đi qua bọn họ đều dùng ánh mắt kì quái nhìn cô. Cô cố gắng làm người chính trực không sợ gian tà.

Bộ dáng Lục Phóng không coi ai ra gì, cầm lên một hòm áo mưa, đặt ở trước mặt Nhượng Nhượng, giống như muốn để cô lựa chọn.

Nhượng Nhượng lập tức giơ tay đầu hàng, “A, em quên mua sữa rửa mặt rồi.” Đây đương nhiên là cô lấy cớ.

Lục Phóng không nói gì, mỗi loại cầm một hộp, trong xe đủ loại màu sắc làm người xung quanh chóng hết cả mặt. “Muốn thử từng loại?” Âm cuối Lục Phóng nói cao lên, cảm giác như đang trên đùa.

Không làm sao được, da mặt Nhượng Nhượng vốn mỏng, không có bất kì phản kích nào, huống chi cạnh cô còn là một nhân vật nguy hiểm. Cô lấy tốc

độ Lăng Ba Vi Bộ nhanh chóng vọt đến gian bán sữa rửa mặt bên cạnh.

“Nhượng Nhượng, cô cũng tới nơi này mua đồ à, tôi không nhớ là nhà cô ở gần đây.” Hòa Đa nhiệt tình kéo Nhượng Nhượng.

“À, nơi này tương đối thuận tiện.” Nhượng Nhượng cố trấn định.

“Cô có biết tôi vừa nhìn thấy người nào không?” Hòa Đa đề thấp đầu Nhượng Nhượng xuống, hai người khom lưng rất bí ỉ ỉ tai nhau.

“Không biết.” Ánh mắt Nhượng Nhượng tỏ ra vô tội.

“Tôi thấy tổng giám đốc.” Hòa Đa cười toét miệng đến tận mang tai, “Cô có biết ngài đang mua cái gì không?” Hòa Đa cười đến mắt hờn.

Nhượng Nhượng chỉ hy vọng cậu ta không thấy mình ở chung một chỗ với Lục Phóng vừa rồi.

“Ngài mua áo mưa.” Hòa Đa như vừa nhặt được bảo bối vậy, anh lấy điện thoại di động của mình ra, trong mắt bắn ra một loạt ánh sáng, trong lòng Nhượng Nhượng cảm thấy lạnh giá. “Mới vừa rồi có hình như có một cô gái ở bên cạnh ngài ấy, ta còn tưởng đó là bạn gái, đáng tiếc không phải, phụ nữ hiện đại quả nhiên mạnh bạo, tự mình ra ngoài mua áo mưa.” Hòa Đa nhân tiện cảm thán một câu về cô gái không thuần khiết vừa rồi.

Nhượng Nhượng sờ đầu, “Anh muốn làm gì?”

“Cô xem qua ‘Gossip Girl’ chưa? Tôi với mấy đồng chí cùng chung chí hướng lập lên một trang web, hôm nay sẽ dùng ‘tổng giám đốc sử dụng loại áo mưa nào’ làm quả pháo đầu tiên khai hỏa. Không ngờ vận khí của chúng ta lại tốt như vậy, tin tức lớn này chúng ta lại có thể thấy được.”

Hòa Đa đưa điện thoại di động giao cho Nhượng Nhượng, “Tôi sẽ thu hút lực chú ý của tổng giám đốc, cô chụp.”

“Tại sao lại là tôi chụp?” Nhượng Nhượng hết sức không muốn, đây không phải tự khai ra lý lịch của mình sao?

“Vậy cô thu hút lực chú ý của tổng giám đốc nhé?” Hòa Đa hỏi ngược lại một câu.

Nhượng Nhượng bị cậu ta vòng vo, vốn là cô không muốn chụp, cũng không lấy đi sự chú ý của Lục Phóng, nhưng bị Hòa Đa hỏi như vậy, cô đang suy tư xem nên chụp hình hay đi thu hút. Cô chỉ sợ Lục Phóng không biết chút nào tình huống này, tiết lộ quan hệ của hai người bọn cô, cho nên đánh chết Nhượng Nhượng cũng không thể đi lên hấp dẫn sự chú ý của anh.

Vì vậy sau khi Nhượng Nhượng trải qua suy nghĩ thận trọng, cô nhận nhiệm vụ chụp ảnh vinh quang và gian khổ này.

Hòa Đa tiến lên chào hỏi, cô hướng về phía xe đồ của Lục Phóng chụp được hình ảnh quý báu, trên hình là một hộp áo mưa nhãn hiệu nổi tiếng vị đầu tây loại xoắn ốc. Tự nhiên còn là một bức ảnh có cả Lục Phóng và áo mưa.

Nhượng Nhượng cảm giác cô rất có tiềm chất là chó săn, bởi vì Hòa Đa tán dương Nhượng Nhượng, “Không nghĩ tới cô nhớ rõ phải chụp được cả người, góc độ này chụp không tệ, tổng giám đốc nhìn thế nào trông cũng rất đẹp trai.”

Thật may Hòa Đa vội vã về nhà giải quyết tin tức này, cho nên anh cũng rất nhanh đã đi, lưu lại Nhượng Nhượng đang thờ dài một hơi. Sau đó chậm rãi trở về bên cạnh Lục Phóng, cô cảm thấy thế giới này thật không an toàn chút nào.

“Em đi làm cái gì vậy, sao lâu thế?” Lục Phóng hỏi cô.

Nhượng Nhượng cảm kích cha mẹ ngày thường rèn luyện làm cô trở nên nhanh trí, cô giơ cao hai tay, “Tặng anh cái này.” Đây là cô tiện tay nhặt bữa một món đồ ở giá phía trên, dù sao ứng phó chuyện vừa rồi đã.

“Anh không cần quần lót loại này.” Lục Phóng liếc nhìn thứ trong tay Nhượng Nhượng, nhưng vẫn lấy bỏ vào trong xe hàng. “Bất quá nếu em thích, anh có thể thử một chút.” Lục Phóng mặt mờ nháy mắt, điểm trên môi Nhượng Nhượng một nụ hôn.

Nhượng Nhượng mặt đỏ xấu hổ muộn độn thổ, quan hệ của bọn họ đã tiến triển nhưng chưa đủ thân mật để cô giúp anh chọn lựa vật riêng tư đó. “À, tối nay chúng ta ăn gì?” Nhượng Nhượng quá lúng túng nên cô chỉ có thể nghĩ đến loại vấn đề này.

Lục Phóng thả lại cho Nhượng Nhượng nét mặt em rất không có đầu óc, dẫn cô đến khu thực phẩm tươi, Nhượng Nhượng mới nhận ra tối nay bọn họ dùng cơm tại nhà.

Trong chuyện nấu cơm, Nhượng Nhượng không có nhiệt tình, thậm chí phải gọi là chán nản, cô vừa nghĩ tới mình đã từng vì Tiêu Hàng mà nấu cơm, đã cảm thấy con gái thật ngu xuẩn. Sự thật chứng minh, dù có nắm được dạ dày của người đàn ông thì cũng chưa chắc có thể giữ được người của anh ta. Nhượng Nhượng không bao giờ muốn làm chuyện mà mình không muốn làm nữa.

Bất quá động tác chọn lựa rau thịt lại hết sức thuần thực, Nhượng Nhượng có chút giật mình. Một người đàn ông có tài có mao, không có khiếm khuyết cơ thể lại biết nấu cơm? Nhượng Nhượng thật muốn hô cứu mạng, ngoài mặt thoạt nhìn càng giống người đàn ông hoàn mỹ, nhưng địa phương phía dưới của anh ta lại làm cho người ta phát điên, đáy lòng Nhượng Nhượng cảm thấy sợ.

“Chúng ta ăn ở bên ngoài được không?” Nhượng Nhượng ngồi ghé sau, hỏi vậy, cô vẫn còn muốn giãy giụa.

“Em không định nấu com?” Lục Phóng hỏi lại.

Nhượng Nhượng cảm giác có nguy cơ, chẳng lẽ anh đánh chủ ý lên mình? Chẳng lẽ cô sinh ra đã thích hợp làm một bà già nấu com cho đàn ông sao? Cô nhìn ngón tay thon dài trắng nõn của mình, đôi tay này chỉ thích hợp để thiết kế, để gảy đàn dương cầm thôi. Tại sao mỗi người đàn ông đều trông cậy cô gái của mình sẽ nấu com? Nhượng Nhượng đem đôi bàn tay trắng nõn thon dài của mình ra trước mặt Lục Phóng, ý tứ rất rõ ràng, ngón tay xinh đẹp như vậy sao có thể nấu com được chứ?

Lục Phóng quả nhiên là người thông minh, không tiếp tục hỏi, chỉ đem tay trái đang ở trên vô lăng đặt ở trước mắt Nhượng Nhượng. Tay này, không thể nói gì hơn, thon dài, da cũng trơn bóng, ngón tay kêu gọi, thấy thế nào cũng không giống là tay cầm muôi.

Đầu Nhượng Nhượng tựa sang một bên, mắt không nhìn, tâm không phiền, giả vờ như không hiểu được ý tứ của anh, nghĩ thầm đánh chết cô cũng không vào phòng bếp, thật may là trong nhà còn có mì ăn liền.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Lúc về đến nhà, Nhượng Nhượng quyết định sẽ ra tay trước để chiếm được lợi thế, “Gần đây em giảm cân, không ăn com tối.” Cô ngẩng đầu, ám hiệu rõ ràng như vậy chắc anh sẽ hiểu được, cô vốn là không có ý định nấu com.

Lục Phóng thả mắt lướt nhìn qua Nhượng Nhượng, “ừ, em cũng nên giảm đi một ít.”

Nhượng Nhượng choáng váng, theo điều tra, nếu có mười bạn gái thì mười bạn trai đều nói như vậy, mỗi lần các cô nhắc tới giảm cân, đối phương luôn trả lời rất chân thành, giảm cái gì mà giảm, thân thể khỏe mạnh mới là quan trọng nhất, béo nữa anh cũng thích. Đây chính là câu thông tục nhất, còn muốn câu buồn nôn hơn nữa thì là, “Thật ra anh thích em đầy đặn hơn một chút, ôm sẽ thoải mái hơn.”

Không phải Nhượng Nhượng cố ý điều tra, chủ yếu là con gái luôn muốn ở trước mặt những người cô đơn mà khoe khoang.

Nhượng Nhượng tức giận xoay người, ưỡn thẳng lưng, vênh mông lên, bày tỏ mình còn có lỗi có lỗ, uốn éo đi vào phòng tắm.

Từ phòng tắm đi ra, cô đã ngửi thấy mùi bò bít tết, Lục Phóng mặc tạp dề đang bận rộn. Thấy cô ra ngoài, anh còn đối với cô cười đến mê người.

Anh tự nhiên bung khay đến bàn ăn, lấy ra một bình rượu, Nhượng Nhượng nhận ra rằng, khi cô mới bước chân vào giới thiết kế, say mê cho là chỉ có hàng hiệu mới có thể chứng tỏ được, vậy nên cô cố gắng tìm tòi học hỏi. Mặc dù hiện tại cô đã thành thực, kín kẽ rồi, nhưng vẫn như cũ cô chưa từng quên những thứ này.

Đây là loại Rafael năm 82. Xa xỉ, thật là xa xỉ, ăn com trong nhà mà cũng dùng loại long trọng thế này sao?

“Mặc dù em giảm cân nhưng rượu vẫn có thể uống, em có muốn một ly không?” Thoạt nhìn Lục Phóng hết sức hào tâm, một chút cũng không có ý tứ ngăn cản Nhượng Nhượng giảm cân. Có một loại người chính là anh ta càng làm tốt thì mình lại càng không yên lòng, Lục Phóng nghiêm nhiên là người như thế.

Nhượng Nhượng chưa từng hưởng qua loại rượu này, mặc dù cô rất khát vọng nhưng cô cũng có lòng tự ái, quyết không giống ăn xin, hưởng chi, uống rượu hồng việc, cô là sao biết anh muốn như thế nào, lần trước say rượu, mặc dù có DV làm chứng, nhưng Nhượng Nhượng vẫn không tin mình là loại người đã man như vậy.

Cho nên Nhượng Nhượng cố gắng hưởng thụ cái khăn lông mà Lục Phóng mới mua, nhãn hiệu hoàng thất Anh quốc đang dùng, dùng cái này lau tóc cảm giác thật khác lạ.

Lục Phóng ưu nhã ăn, Nhượng Nhượng cảm thấy dạ dày trống rỗng thì khó chịu muốn chết, lần đầu tiên cô cảm thấy phòng này quá nhỏ, nếu có phòng ăn riêng thì có thể mắt cô không nhìn thấy, bụng sẽ không đau.

Đường này không thông, cô tìm thật kỹ những cách phát tiết khác, ví dụ như thư từ, cô nhìn thấy một phong thư, đến từ Tiêu Hàng. Nhượng Nhượng hăng hái mở ra, hôm nay ở trước mặt Lục Phóng, bất kì đàn ông nào viết tin cho Nhượng Nhượng cô đều rất hăng hái, cảm thấy khoái cảm khi vượt tường.

“Tất cả dàn xếp tốt lắm, đừng đọc.” Người đàn ông này cho là mình phát điện báo sao? Ngắn gọn như vậy, còn chớ đọc, Nhượng Nhượng thật phục anh ta, đoán chừng Tiêu Hàng bây giờ cũng coi như đàn ông trung cực phẩm rồi. Bất quá phong thư này đến đúng lúc rồi, Nhượng Nhượng rất hăng hái đến mức cô rất muốn viết thư tình trả lời cho Tiêu Hàng, chỉ hận không thể gấp một viên đậu tương tư để diễn tả tâm ý của mình thôi. Cho nên lúc một cô gái nhiệt tình với một người đàn ông khác, người đàn ông kia cũng không nên hài lòng vội, trước tiên cần phải điều tra kỹ, chưa chắc cô tức anh ta nên tìm một người đàn ông khác để trêu đùa anh.

Nhượng Nhung vui vẻ nhìn Lục Phóng, người này vẫn còn ưu nhã ăn, lại cố ý dụ hoặc Nhung Nhung, bất quá lúc này cô cũng không hành động vội, bởi vì cô đang suy nghĩ, Lục Phóng vẫn còn đang cao hứng ăn thế kia thì chắc anh không biết vợ anh đang cùng với người đàn ông khác trao đổi ngầm.

Nghĩ đến đây trong lòng Nhung Nhung liền thẳng băng, mặc dù cô ý thức được mình làm vậy là không tốt, nhưng cô không có cách nào để kiềm chế, cô cảm thấy mình đã bắt đầu tôn thờ nữ thần báo thù rồi.

Sau khi Lục Phóng thu thập chén đĩa, cũng không nghỉ ngơi, Nhung Nhung vừa lòng nằm trên giường, lật xem tạp chí, anh thì vén tay áo lên, lau quét bụi bặm.

Nhung Nhung kinh sợ từ trên giường nhảy lên, cô biết thời điểm đàn ông tốt quá chính là chuyện rất đáng sợ, “Một tuần sẽ có một di tới quét dọn.” Nhung Nhung nghèo thì nghèo, nhưng lười lại xếp hạng nhất, cho nên đều thêm tiền thuê người đến quét dọn.

“Anh không thích người khác bước vào không gian của mình.” Lục Phóng quay đầu lại, giọng nói như rất cần ăn đòn.

Nhung Nhung rất muốn nói đây là không gian của ai, nhưng lại nghĩ tới người khác đang cố gắng làm chuyện tốt, cô cũng không có đạo lý không bớt được tiền, cho nên anh căn bản không nghĩ tới mình trầm mặc đồng nghĩa với việc đã chấp nhận đây là không gian của Lục Phóng.

Thật ra tối nay cô có chuyện quan trọng muốn cùng Lục Phóng thương lượng, cho nên tạm thời không muốn đắc tội với anh.

“Anh, anh dùng cái gì lau bàn?” Nhung Nhung dù muốn giữ vững im lặng nhưng thật ra trời không chiều theo lòng người.

Phảng phất trong tay Lục Phóng là cái “khăn”, phía trên có thể thấy được mờ hồ dấu hiệu Nike, Puma vẫn ở đây, đây chính là áo T shirt cô thích nhất rồi, loại tơ tốt nhất.

“Đây là áo của em” Nhung Nhung tức giận.

“Ý của em là muốn để anh dùng khăn lông lau tóc để quét dọn sao?” Lục Phóng là một bộ dáng như đây là chuyện đương nhiên.

Nhung Nhung nhất thời yên lặng ỉu xiu, giá của cái khăn lông này đủ để mua rất nhiều cái áo T shirt rồi, cho nên trên lý thuyết Lục Phóng không có làm sai, nhưng về tình cảm thì lỗi này không thể tha thứ.

Nhung Nhung thề nhất định phải lấy lợi ích lớn hơn nữa để bồi thường mình.

Cho nên sau khi Lục Phóng quét dọn vệ sinh xong, Nhung Nhung rất đứng đắn nói: “Em muốn cùng anh nói chuyện một chút.”

Lục Phóng rất phối hợp Nhung Nhung, không cảm thấy anh lộ ra vẻ đại Boss chút nào.

“Phòng này một mình em mua, vợ chồng là cùng chung tài sản không phải sao.” Nhung Nhung nhẹ nhàng tăng hăng một cái.

Nụ cười trong mắt Lục Phóng chợt lóe lên, Nhung Nhung biết người ta là đang nhìn cô rách rưới như vậy, cho nên điều này làm cô không thoải mái.

“Cho nên, anh phải đóng tiền thuê phòng cùng tiền điện nước.” Nhung Nhung gật đầu một cái, cuộc sống vội vã của cô cũng vì phòng ốc dè, đã thật lâu cô không có cuộc sống của người bình thường. Cũng may cô nghĩ ra lý do vì chồng vào ở nên mới đỡ được phần nào.

“Không thành vấn đề.” Lục Phóng rất rộng rãi, “Đại khái một tháng bao nhiêu?”

Nhung Nhung háng giọng, bày tỏ hài lòng với Lục Phóng, đang ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, hướng chỉ anh không đồng ý, cô cũng nghĩ ra biện pháp, cô có thể tức giận cự tuyệt anh, lý do tức giận rất đúng lúc, đây chính là cái bẫy dôi. “Nơi này phong thủy tốt, diện tích rộng, lại an tĩnh, cách khu đô thị rất gần, giao thông thuận lợi, cho nên . . .”

“Một tháng tám ngàn được không?” Lục Phóng cắt đứt thuyết phục của Nhung Nhung.

“Đồng ý.” Nhung Nhung vội vàng vươn tay sợ anh đổi ý, đây thật là một khoản thu vào ngoài ý muốn mà. Cảm ơn Phật chủ, mang người đàn ông này đến cho con, Amen.

“Còn có chuyện gì sao?” Lục Phóng êm ái hỏi.

“Không có.”

“Ừ, tốt nhất là em giám cân đi.” Anh sờ sờ bụng Nhung Nhung, đây chính là chỗ đau của Nhung Nhung. Anh còn ngắt nhéo một cái, đem Nhung Nhung bôi lợi vòng mà niết lên.

Cô vội vàng hít sâu, ý đồ đem bụng thu vào, nhưng Lục Phóng rất ngông cuồng cười cười. “Cười cái gì mà cười, anh không có sao?” Nhung Nhung nhất thời tức giận mò lên áo T shirt của Lục Phóng, bóp bụng anh, nhưng chỉ lộ vẻ cứng rắn của bắp thịt.

“Đừng nóng vội, anh đi tắm rửa đã.” Lục Phóng cười đẩy tay Nhung Nhung ra, còn mở tròng hai mắt trêu đùa. Nhung Nhung bất khả tư nghị nhìn anh, đây chính là bộ mặt bí mật của đại boss núi băng bình thường nghiêm mặt sao?

Thả Lục Phóng ra, Nhượng Nhượng bắt đầu giả bộ ngủ, tối nay cô đặc biệt ngủ sớm, một là bởi vì đói, hai là không biết ban đêm làm như thế nào, đặc biệt là ở trên giường với Lục Phóng.

Sau khi anh tắm rửa, Nhượng Nhượng tỉ mỉ nghe tiếng động xung quanh, nghe được anh trước tiên xoa xoa tóc, sau đó mở máy vi tính ra, có tiếng nhấp chuột, một lúc sau, anh liền nằm xuống đụng tới cô. Nhượng Nhượng khấn trương buộc chặt hai chân, anh chỉ nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, cũng không có động tác kế tiếp.

Nhượng Nhượng hết sức cảnh giác, tính toán nếu anh có điều gì bất chính, cô sẽ giả vờ nằm mơ đá chân, đập vào cái kia của anh, đừng tưởng rằng kết hôn mà có thể tùy tiện gì kia.

Nhượng Nhượng đếm cừu đến 1000, Lục Phóng cũng không có phản ứng gì, ngược lại hô hấp càng vững vàng, cô nhẹ dời đi tay của anh, đứng lên nấu một bát mì ăn liền, còn thêm một quả trứng và một cây chân giò hun khói, nghe thôi đã thấy ngon vô cùng.

Cô vừa mới cầm chiếc đũa trong tay, đã có người từ sau lưng rút mất chiếc đũa cô đang cầm trong tay.

“Em có biết lượng calo trong một bát mì ăn liền là bao nhiêu không?”

Nhượng Nhượng tròn tròn mắt, người này thật hèn hạ tới cực điểm, đợi người ta nấu xong mới xuất hiện.

“Trong một gói mì ăn liền 100g có 470 calo, một quả trứng ước chừng 80 calo, một cây chân giò ước chừng 180 calo, cho nên một bát mì là 730 calo. Một bát com hết 200 calo. Nhượng Nhượng, em mà ăn thì cố gắng tối nay của em đều mất trắng hết, em bỏ qua com, bỏ qua Rafael, đây không phải là cách làm của người thông minh.” Lục Phóng nỉ non bên tai Nhượng Nhượng.

“Làm sao anh biết?”

“Anh là đang quan tâm em, chuyện của em cũng là chuyện của anh, cho nên trước khi ngủ anh tìm hiểu trên mạng một chút.” Lục Phóng rất sẵn sàng nói.

Nhượng Nhượng chỉ cảm thấy anh rất đáng sợ, làm sao anh lại tính được mình muốn nấu mì ăn liền, còn có thể tính được cả quả trứng gà và chân giò hun khói nữa? Nhượng Nhượng còn muốn đồ thừa, “Nhưng là sẽ rất lãng phí”.

“Ngoan, đi ngủ, ngủ thì sẽ không đói bụng, mì này anh sẽ thay em ăn hết, cũng coi như không lãng phí.” Lục Phóng kéo Nhượng Nhượng, dẫn cô về giường, còn đắp chăn mỏng lên người cô.

Sau đó anh ăn thật ngon lành giải quyết nhanh hết bát mì ăn liền, Nhượng Nhượng ở trong chăn đói bụng đến mức phải nuốt nước miếng, chỉ mong anh ăn lâu một chút, để cho cô nghe thấy tiếng húp mì ăn liền cũng được.

Cô rất muốn đứng lên hỏi một câu, “Em ăn một miếng, nhai nhai ở trong miệng rồi phun ra có được không?” Lời như vậy dĩ nhiên cô sẽ không nói. Chỉ là cô còn có biện pháp, sải bước nhảy tới, đoạt lấy chiếc đũa rồi nói: “Nhưng em phải ăn chút gì đó rồi mới có sức để giám sát đúng không?”

Đáp lại Lục Phóng cười ha ha, lại còn ôm bụng cười.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Thời điểm Lục Phóng rửa bát đánh răng xong, trong lòng Nhượng Nhượng bắt đầu suy tính, lại nói no bụng thì đậm đặc, cô e sợ Lục Phóng ăn no xong sẽ cần vận động.

Người bình thường đối mặt với tình cảnh áp bức thì luôn có thói quen phản kháng, cho nên sinh ra rất nhiều từ ngữ, ví dụ như ồm ồm, muốn cự tuyệt nhưng lại ra vẻ mời chào đợi chút. Nhượng Nhượng thừa nhận Lục Phóng sáng sớm nay không phải là “Bá vương ngành thượng cung”, nhưng đây chỉ là nhằm vào vấn đề sinh lý, về tâm lý, Nhượng Nhượng cảm thấy tội danh xúi giục người khác của anh đáng xử tù chung thân, tước đoạt quyền lợi cả đời XX, không thể tạm tha được.

Nhượng Nhượng cũng biết mình nên phản kháng, nhưng từ thân thể kia đi lên thì lại nói đó chính là kiểu cách, không chừng còn tăng tình thú cho người khác, kích thích cuộc sống XX của người khác sau này sẽ phát triển theo hướng không bình thường, sau đó lại đưa người ta đến hứng thú dâm dục hơn. Cho nên Nhượng Nhượng lựa chọn thuận theo, mặc dù đi từ tính toán đến đầu tư – phân tích để suy ra hành động cô nên làm như vậy thì kết quả vẫn là có lợi nhất, nhưng trong lòng cô lại thầm khinh bỉ mình, cảm thấy mình nên xin lỗi bầu trời phụ nữ hiện đại.

Nhượng Nhượng khinh bỉ mình xong rồi từ từ thỏa hiệp, trong lòng cô suy tính coi như xong rồi, có thể tâm không then mà ngủ ngon lại còn cả đêm không mộng mị.

Sáng sớm âm thanh “tít tít tít” đánh thức Nhượng Nhượng, cô mơ mơ màng màng nhớ mình nên làm cái chuyện gì, đây là việc cô thường làm hơn một

năm nay, mỗi ngày cô không làm đều không thoải mái. Dĩ nhiên cô dùng tốc độ cực nhanh tắt chuông báo thức, chỉ sợ kinh động đến người khác.

Nhượng Nhượng ngừng thở ba mươi giây sau, phát hiện Lục Phóng không có động tĩnh gì, cuối cùng cô cũng buông một hơi thở dài, đang tính toán muốn rời giường, lại phát hiện Lục Phóng hết sức tự nhiên đưa cánh tay khoác lên trên lồng ngực mình, hai chân đem mình kẹp ở giữa, ác —— ma —— đã thức tỉnh.

Nhượng Nhượng cân nhắc qua rồi thuận theo, nhưng cô cảm thấy nếu không giãy giụa thì lương tâm sẽ bất an, tại sao cô có thể chẳng phân biệt được thị phi, không rõ trắng đen, anh mạnh mẽ xâm nhập nhà cùng thân thể người khác, người xấu sao có thể thỏa hiệp được? Tâm lý cô xây dựng tối hôm qua còn chưa đủ.

Huống chi, Lục Phóng còn nói một câu mà Thiên lôi bỏ mười lần cũng không đủ anh chết, anh nhủ mày một cái, “Thế nào mà hôn em như đang hôn mì ăn liền vậy?”

Ông trời chứng giám, Nhượng Nhượng cô tối hôm qua ăn mì ăn liền nhưng đã đánh răng rồi nha, cô là thanh niên tốt yêu vệ sinh, cũng không biết hơi mì ăn liền tối qua còn lưu lại trong phòng hay trong miệng cô, chỉ là câu nói này quá đã thương người rồi, đúng là người thích đã kích người khác.

Bất quá Lục Phóng rất nhanh liền phản ứng lại, ở sau miệng Nhượng Nhượng vỗ một cái, “Bất quá mì ăn liền so với mì sợi thì đường cong hơn nhiều.” Cái sau gọi là đèn bù.

Kế tiếp dĩ nhiên là chuyện làm theo, com ăn theo, ngoại trừ tâm tình bị Lục Phóng đã kích thì tất cả đều tốt.

Sau đó, Lục Phóng quan tâm săn sóc vì Nhượng Nhượng mà chuẩn bị bữa ăn sáng phong phú. Nhượng Nhượng từng xem qua rất nhiều phim tình yêu lãng mạn phương Tây, nữ chính lười biếng rời giường, nam chính săn sóc đưa lên bữa ăn sáng, lúc ấy cô rất hâm mộ, thời điểm phát hiện chính mình được hưởng thụ, cô cảm giác một số sự vật quá tốt đẹp lại không đủ chân thật. Dĩ nhiên cô càng hy vọng mình có thể có hơi sức để xuống giường ăn com.

Hình dáng quả trứng chần trông rất đáng yêu, lại là hình trái tim, Lục Phóng rất đặc ý vì ngày hôm qua anh mua khuôn đúc trứng gà ở siêu thị, chính là một khuôn thép hình trái tim. Mặc dù giá trị dinh dưỡng của trứng luộc không cao, nhưng đủ để một cô gái bồi bổ.

Nhượng Nhượng cảm giác như hiện tại mình đang ở trên mây vậy, hay có thể nói giá cổ phiếu đột nhiên tăng vậy, trong lòng vô cùng không nở.

“Sữa tươi này uống ngon thật.” Nhượng Nhượng chép chép miệng, mùi vị không giống bình thường. Lục Phóng tâm bỏ cho cô liền rót thêm một chén, cô thuận tiện nhìn nhãn hiệu một chút, nhãn hiệu hoàn toàn chưa nghe qua, không giống tác phong yêu thích hàng hiệu của tổng giám đốc Lục lắm.

“Đây là sản phẩm từ sữa ở New Zealand của công ty mà chúng ta thu mua, từ nông trường nuôi bò sữa đến sản phẩm từ sữa, mọi quá trình đều được theo dõi kiểm tra nghiêm ngặt.”

Nhượng Nhượng tiếp tục uống sữa tươi, phạm vi “thực của tập đoàn A&E vẫn luôn rất rộng, cho nên phát triển nông nghiệp hữu cơ cũng không có gì đáng kinh ngạc.

“Đây đều là vì đứa bé của chúng ta có thể được uống sữa chất lượng cao, em là người đầu tiên được uống loại sữa này.”

Nhượng Nhượng có hai lựa chọn, một là đem sữa phun ra, như vậy sẽ làm ướt cái chăn, không phù hợp với thói quen vệ sinh sạch sẽ của cô. Cho nên cô lựa chọn sắc khí quân, liều mạng ho khan, đến phổi vì ho khan cũng muốn đi ra, bởi vì dạng này cô có thể lấy cớ rơi lệ mà không bị người nhạo báng.

Hy vọng anh ngàn vạn lần đừng nói sữa này là vì cô mà mua, cô sẽ bị sét đánh mất.

Huống chi, trẻ con là chuyện hết sức xa xôi, bọn họ vốn bỏ quên quá trình yêu, trực tiếp nhanh chóng làm đám cưới, sau đó nhanh chóng hưởng thụ đãi ngộ của vợ chồng lâu năm, sau đó. . . .

Nhượng Nhượng bắt đầu có cảnh giác, cô có thể nhịn mà cười chui, chịu được hôn nhân không lấy tình yêu làm trụ cột, nhưng không thể chịu được khi bỗng nhiên xuất hiện một đứa bé. Trong đầu cô bắt đầu có một suy đoán đáng sợ, nhưng vì không muốn đánh rạn động cơ, cô kiềm chế không lộ ra vẻ mặt, rất bình tĩnh tuyên bố, cô nên đi làm.

Cô dùng hết ba bò chín trâu nước miếng, cuối cùng cũng lên được xe Lục Phóng, bởi vì cô sắp tới muộn, nhưng cô kiên trì muốn Lục Phóng giữ bí mật chuyện hai người kết hôn, điều này dĩ nhiên chỉ hai người bọn họ biết, và Nhượng Nhượng là người chủ động đề ra.

Nhưng hôm nay cô không thể tự mình đánh mình một bạt tai, bảo đảm cho dù bị đồng nghiệp phát hiện, cũng tuyệt đối không trách Lục Phóng. Ngày hôm qua cô bị Cherry dạy dỗ một bữa, hôm nay dù lý do gì cũng không thể đến muộn, thuận tiện hạ quyết tâm, tuyệt đối không thể tiến hành cái loại vận động đó vào sáng sớm.

Nhượng Nhượng vượt từ đỉnh đầu dọc theo cái mũ, từ xe Lục Phóng lạng lẹ đi xuống, sau đó thời điểm không người nào chú ý, thuận tay ném vào thùng rác, đáng tiếc cho cô bỏ ra 10 đồng để mua mũ che nắng.

Sự thật chứng minh cô hành động hết sức sáng suốt.

Bởi vì khi cô vừa bước vào cửa phòng làm việc, liền bị trận thể của Hòa Đa ở bên cạnh dọa sợ, cả không gian phòng làm việc hơn một trăm mét vuông, dân số đều tập trung bên trong phạm vi một trăm mét đó.

“Cái người đội mũ mặt trời đó là ai?” Lúc này, mũ mặt trời không phải là đỉnh đầu của cái mũ mà nó đã thành một lý hiệu, đại biểu cho một cô gái, một cô gái thần bí.

“Xem ra là hàng thuận tiện rẻ tiền, chẳng lẽ tổng giám đốc yêu thích kiểu cô gái nhỏ?” Mặc dù Quả Quả dùng hỏa nhãn kim tinh để giám định, nhưng mọi người vẫn có nghi vấn, bên cạnh tổng giám đốc là một xấp dầy cô gái nhỏ, trước kia chưa từng nghe anh ta nói thích loại này nha.

“Nhượng Nhượng, em tới xem cái mũ này là ở đâu?”

“Ừ có thể mua ở chợ Hoa Thương.” Chợ Hoa Thương là nơi nổi danh buôn bán hàng giá rẻ, là nơi Nhượng Nhượng thường mua đồ.

Trải qua người luôn biểu diễn đồng phục giá rẻ Nhượng Nhượng giám định, mọi người đều nhất trí khẳng định nguồn gốc cái mũ, cũng khẳng định giá trị tồn tại của Nhượng Nhượng, khích lệ cô về sau nên tiếp tục nghiên cứu quần áo trang sức giá rẻ.

Cái người chụp hình chỉ chụp tới mũ đội, về phần trang phục, Nhượng Nhượng không khỏi đắc ý cười. Phúc lợi công ty to thật là tốt, các mùa quần áo làm việc đều phát, tất cả đều là hàng hiệu, mặc dù dáng vẻ giống nhau như đúc, nhưng được mặt đồng phục của tập đoàn A&E cũng là một loại vinh dự, Nhượng Nhượng đặc biệt cảm tạ về điểm này.

Cho nên, chiều cao hình thể nhiều người không sai biệt lắm, muốn đào ra người có hiếm nghị từ người mặc đồng phục nữ cũng không phải chuyện dễ dàng, huống chi cô cũng sẽ không đội cái loại mũ đó thêm lần nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Nhượng Nhượng yên lặng ngồi vào vị trí, kết quả là trốn vẫn không thoát được móng vuốt của Quả Quả và Hòa Đa, “Nhượng Nhượng, ngày hôm qua xảy ra chuyện gì xảy ra vậy, truyền thanh báo có một vị nào đó tìm cô mà?”

Nhượng Nhượng ngồi nghiêm chỉnh, “Làm sao có thể, là Nghe —— tiền sinh tìm tôi.”

“Anh ta tìm cô có chuyện gì?” Bất quá nhân sĩ bất luận người nào tò mò đều có hứng thú.

Nhượng Nhượng xưa nay đều hiểu rõ điểm này, nếu cô ngậm miệng không nói, bọn họ có thể tự YY, Nhượng Nhượng không biết mình nên khóc hay nên cười, làm người nghe kinh sợ chuyện xưa, hơn nữa còn có thể khiến những người nghe tin tưởng, ví như Nhượng Nhượng vốn là con dâu nuôi từ bé của một nhà nào đó, hiện tại vị tiền sinh xưa kia đang tìm tới cửa.

Cho nên cô cảm thấy mình nên tự YY thì tốt hơn.

“A, cô tôi giới thiệu đối tượng hẹn hò cho tôi, tôi và anh ta không liên lạc gì thể nhưng anh ta lại cứ dây dưa mãi, lại còn theo đuổi tới công ty.” Nhượng Nhượng lộ ra vẻ mặt rất khinh bỉ, thật ra trong lòng cô đang thâm khinh bỉ một người khác.

“Ừm, thế nào cũng có loại cực phẩm này, lại còn họ Nghe, cái này không tốt, cái này không tốt.” Nhượng Nhượng không biết ý của bọn họ là tính của người đàn ông này không được hay nói người đàn ông này không tốt.

Chỉ là sau đó Nhượng Nhượng đã thỏa mãn được hứng thú của Hòa Đa và Quả Quả, cuối cùng cô cũng tránh được một kiếp, câu trả lời cô đã nghĩ hôm qua tốt quá, cảm tạ còn có một dòng họ Nghe trên thế giới này.

Nhượng Nhượng theo thường lệ mở ra hòm thư, nhớ tới email tới qua cô cảm thấy có chút xin lỗi Tiêu Hàng, mặc dù đối phương bất nhân, nhưng cô cũng không thể bất nghĩa, không chịu trách nhiệm trêu đùa đối phương là không chính xác.

Thư hồi âm của Tiêu Hàng chỉ có hai chữ ngắn ngủn, “Cảm ơn.”

Nhượng Nhượng có chút bối rối, mặc dù cô không tốt nghiệp hệ tiếng Trung, dù gì tin kia cũng đã nhiệt tình rồi, nhiệt tình đến mức chính cô cũng không dám nhìn, cứ hai chữ ngắn ngủn “Cảm ơn” như vậy đã đem cô đuổi đi, dù gì anh ta cũng nên học một ít tiếng Anh như “me too” có được hay không.

Nhượng Nhượng thuận tay trả lời một câu, “Không cần cảm ơn.”

Nhượng Nhượng có mười phần lý do tức đến đau dạ dày.

Lúc xế chiều, Nhượng Nhượng lấy có đau dạ dày, vội vàng xin nghỉ rồi chạy về nhà, chạy thẳng tới mục tiêu. Đem toàn bộ ngăn kéo đồ ra, hướng về phía mặt trời từng bước từng bước kiểm tra có lỗ kim ghim hay không. Đây là mới là lý do chính mà cô đau dạ dày.

Người bình thường tuyệt đối sẽ không làm chuyện này, không thể dùng ánh mắt của người bình thường mà đối đãi với hành động của Lục Phóng. Nhưng Nhưng có ngàn lý do để hoài nghi anh gian lận, mà Nhưng Nhưng cho rằng phương pháp có khả năng nhất là áo mưa bị kim ghim thủng, ai bảo anh sáng này không cẩn thận đã nói lộ ra miệng ——đứa bé, đây thật chẳng khác gì vũ khí sinh hóa khiến con người phải kinh hồn bạt vía, một khi bị quần lây, đời này xong rồi.

Nhưng Nhưng thậm chí YY đến hình ảnh Lục Phóng bị ỉm ngồi trong góc phòng lấy kim chọc từng cái, đáng tiếc sự thật chứng minh Lục Phóng không có làm như vậy.

Có một chuyện xưa kể là, một công ty sản xuất hộp xà phòng, trên dây chuyền sản xuất luôn có một trong hai hộp xà phòng là hộp không đựng xà phòng, Tổng giám đốc không hài lòng, tìm đến một kỹ sư yêu cầu anh ta giải quyết vấn đề này, sau đó vị kỹ sư này mất hết sức ba bò chín trâu cùng bao nhiêu tiền của, cuối cùng cũng thiết kế được một trình tự, khiến người máy có thể lấy hộp không xuống.

Còn tại một công ty nhỏ khác, cũng gặp phải vấn đề giống như vậy, cuối cùng lại được một công nhân lao động giải quyết đơn giản, anh đem đặt một chiếc quạt điện cạnh dây chuyền sản xuất, gió thổi hộp không đó đi.

Ở chỗ này, Nhưng Nhưng chính là người suy nghĩ nhiều, người ta là công nhân lao động giản đơn nào có thời gian rảnh rỗi mà mấy chuyện bị ỉm như vậy chứ.

Chỉ có thể nói Nhưng Nhưng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi, ở trong chuyện hăm hỗi Nhưng Nhưng này, anh luôn luôn lựa chọn thủ đoạn quang minh chính đại.

Trở lại chuyện chính, Nhưng Nhưng chưa từ bỏ ý định mấy cái áo mưa, cô sau đó nghiệm chứng bằng cách thổi khí vào trong từng cái cao su xem có cái nào phồng không, lúc đó cô mới xem như hoàn toàn yên tâm.

Nhưng Nhưng toàn tâm toàn ý thổi bóng, thời điểm kiểm tra xem có lỗ kim hay không, tự nhiên bỏ quên tiếng mở cửa sau lưng.

“Em ở đây làm cái gì? Lớn như vậy rồi còn chơi thổi bóng?” Đây là âm thanh của Lục Phóng.

Nhưng Nhưng chợt dạ, hít vào một hơi lạnh, bóng trong miệng thoát khỏi đôi môi cô, “Xì xì” một tiếng đã ỉu xìu, sau đó thành đường vòng cung rơi xuống chân của Lục Phóng.

“Anh không biết em còn có loại yêu thích này? Nhưng dùng cái này mà thổi có phải mắc tiền một tí hay không vậy?” Về mặt Lục Phóng cười như không cười.

“Không phải, em chỉ đang kiểm tra xem chất lượng của những thứ này có đạt tiêu chuẩn hay không thôi mà.” Nhưng Nhưng phì cười một cái, lúng túng từ dưới đất đứng lên.

Hai người đưa mắt nhìn nhau trong chốc lát, Nhưng Nhưng vốn có tật giật mình nên cúi đầu. Lục Phóng không có nên tiếng, nhưng hình như trong lòng đã biết rõ chuyện, sợ rằng với sự thông minh của anh không thể không nhìn ra. Chỉ là Nhưng Nhưng phát hiện một ưu điểm lớn nhất của người này, chính là dồn sức đuổi theo bất tận để hỏi một vấn đề.

“Có tinh thần như vậy, xem ra dạ dày của em cũng tốt lắm?” Lục Phóng thả túi mua hàng trong tay xuống.

Nhưng Nhưng cảm kích anh đã đổi một đề tài an toàn. “Ách, cái này, ừ...” Nhưng Nhưng cảm giác mình là một nửa kia của đại Boss tuyệt đối không phải là chuyện tốt, bởi vì lúc này cô không thể không nói dối đúng lý hợp tình. “A..., còn đau.” Nhưng Nhưng dùng đôi tay xoa nhẹ dạ dày, nằm dài trên giường, thăm nghĩ chẳng lẽ Lục Phóng là vì bệnh tình của cô mà tan việc sớm hay sao?

“Nhất định là do tối hôm qua giảm cân chưa ăn cơm tối.” Lục Phóng nhẹ nhàng dẫn dắt cung chiều trách cứ, sau đó lời kế tiếp có phải nên là “Xem em như vậy có muốn giảm cân nữa hay không.” Đáng tiếc Nhưng Nhưng không đợi được những lời này.

Lục Phóng cất xong túi, ở mép giường ngồi xuống, “Mọi việc quý ở kiên trì, làm nhiều ngày sẽ thành thói quen, như vậy cũng sẽ không bị đau dạ dày rồi, hôm nay anh tìm trên internet, thì ra không ăn cơm buổi tối hiệu quả giảm cân sẽ rất tốt.”

Nhưng Nhưng vô tội chớp mắt, bày tỏ mình tối hôm qua không có lừa anh, không phải bởi vì cô không muốn làm cơm nên mới nói mình muốn giảm cân.

“Cho nên, em phải kiên trì, nếu đói bụng thì uống chút nước.” Lục Phóng vỗ nhẹ gò má của Nhưng Nhưng, đứng dậy đến phòng bếp.

Nhưng Nhưng tỉnh mắt nhìn thấy con tôm tươi đang giẫy giữa xung quanh con cua to cứ như vậy đi vào nồi, lại là cháo hải sản, Nhưng Nhưng nuốt nước miếng, không có việc gì thì làm cơm tối sớm vậy để làm gì, Nhưng Nhưng một chút cũng không thể nào xuống bếp, cho nên không biết nồi cháo tốn thời gian đến cỡ nào.

Lục Phóng làm xong tất cả, lại trở về bên người Nhưng Nhưng, cô làm bộ dường bệnh đọc tiểu thuyết lịch sử, cũng không dám đọc truyện ngôn tình, cô phải đem mình giống như người có văn hóa.

Anh lấy một túi, phía trên bì là clarins, đây là nhãn hiệu mỹ phẩm có chức năng tốt thứ nhất, Nhưng Nhưng âm thầm vui mừng, cô vẫn không dám bỏ tiền ra mua, không ngờ Lục Phóng cư nhiên là người có kiến giải, có phẩm vị như vậy, cô liếc thấy mỹ phẩm của mình đã nhanh chóng thấy đầy.

Nhưng bên trong lại là một chai xoa ngực, còn là loại lớn. “Anh có ý gì?” Chuyện liên quan đến tôn nghiêm, Nhượng Nhượng dù tính khí có tốt thế nào cũng không khỏi không ưỡn ngực ngẩng đầu.

“Đây là anh sợ nơi em cần giảm lại không giảm, nơi không cần lại giảm xuống, cho nên mới chuẩn bị một chút, cần anh giúp em xoa sao?” Lục Phóng cười đến “chân thành”.

Thật ra thì chuyện Lục phóng nói không phải là không xảy ra, cũng vì Nhượng Nhượng trước kia giảm cân mà bánh bao của cô từ C có lại thành B cô đã hồi hận dài đến một ngày, mặc dù cô cũng nghĩ tới phải mua lọ xoa ngực, nhưng lại không hy vọng người mua là Lục Phóng, anh đây là muốn biểu đạt không hài lòng với lớn nhỏ của cô sao?

Lục Phóng không ngừng cố gắng móc một chai ô liu ra ngoài.

“Đây cũng là làm cái gì?”

“Nghe nói mỗi ngày nếu dùng ô liu xoa bóp mông có thể phòng ngừa cái mông rủ xuống.”

Nhượng Nhượng lại nghĩ, anh đây lại muốn biểu đạt rằng cái mông của cô đang rủ xuống thật sao? “Cảm ơn, không công không nhận lộc.” Nhượng Nhượng cảm giác bộ mặt của mình hiện giờ nhất định sánh ngang với mặt than rồi, ít nhất cũng có thể làm chết rét một con kiến.

“Làm sao được, em vì để cho dáng vóc mình tốt hơn, muốn anh nhìn thấy cảnh đẹp ý vui, cư nhiên tình nguyện bị đau dạ dày, cũng phải nhịn đói giảm cân, anh như thế nào có thể không cảm động, cho nên anh cũng muốn vì em cố gắng thêm mấy phần lực để em thực hiện kế hoạch.”

Nhượng Nhượng dám dùng đầu mình bảo đảm, Lục Phóng đang nén cười. Cho nên cô hít một hơi thật sâu, “Ai nói em giảm cân là vì anh?”

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Nhượng Nhượng rất thực nữ mức một muỗng cháo hải sản, chủ yếu là sợ mùi vị, cô có đầy đủ lý do tin tưởng, tổng giám đốc Lục rất có thể cho quá nhiều muối, hoặc là đem đường đổ vào khi thả muối.

Bởi vì Nhượng Nhượng cảm thấy nồi cháo của Lục Phóng sao mà tốt như vậy, chẳng phải quá hoàn mỹ sao? Thứ gì đó quá hoàn mỹ đều rất tà ác.

Về mặt Nhượng Nhượng trở nên cứng ngắc, chính là cái cảm giác chột ăn được mỹ vị cao cấp nhưng lại không muốn biểu hiện ra, cho nên cô nhăn nheo rất khổ cực.

“Thế nào, ăn không ngon sao?” Lục Phóng nhìn Nhượng Nhượng, liền lấy cái muỗng trong tay cô ăn một miếng, sau đó nhăn mặt cau mày. “Ừ, tôm không tính là tươi.” Lục Phóng đứng dậy bụng lên nồi cháo, làm bộ vứt sạch.

“A, anh có biết hiện tại lương thực đang tăng giá không hả? Anh có biết phải dùng tiền mới mua được gạo không? Anh có biết có bao nhiêu trẻ em châu Phi phải nhịn đói?” Nhượng Nhượng vừa che chở nồi cháo, vừa khiển trách Lục Phóng, thật dễ dàng để lấy ra một cái lý do, và lại có thể lên tới độ cao quốc tế. Không trách được chị Quả Quả lại thích dùng câu song song như vậy, rất có khí thế.

Căn cứ vào việc đoạt lại bữa cơm này, nên Nhượng Nhượng ăn say sưa ngon lành, không hề bị gò bó giống như vừa nãy. “Anh nói tôm không tươi, chính là anh chớ ăn.” Nhượng Nhượng cả làm không rõ, nóng nảy nhìn Lục Phóng đã ăn đến bát thứ ba. Đồ trong bát cô vẫn còn chưa ăn xong, liền vội vàng xới thêm.

“Em đã ăn xong đâu, sao lại xới thêm bát thứ ba?” Lục Phóng nhìn Nhượng Nhượng, không hiểu.

Nhượng Nhượng xác định mình đang đồ mặt, “Em đây là muốn cái nồi nhanh hết, để anh dễ dàng mang đi rửa nồi.”

Lục Phóng hôn khéo môi Nhượng Nhượng, “Ừ, em thật biết săn sóc anh.”

Thời điểm Nhượng Nhượng không biết nên làm sao đáp lại, Lục Phóng liền thu hồi lại thân thể bắt đầu húp cháo. Cô làm bộ như chưa từng có chuyện xảy ra, tiếp tục ăn cơm. Chỉ là hành động thân mật của Lục phóng vừa rồi làm cô rợn cả tóc gáy. Về chuyện chàng trai và cô gái cùng lên thuyền, có thể đồ cho là do quá kích động, thế nhưng một cử chỉ hôn nho nhỏ thôi, so với việc cùng lên thuyền thì nỗi khiếp sợ lại lớn hơn.

Đó là tâm lý thân mật, không giống với thân mật trên sinh lý.

Chỉ là Nhượng Nhượng có một đặc điểm, chính là không vì chuyện xảy ra mà không lo lắng, cho nên cô tiếp tục nghiêm túc cố gắng ăn cơm, đồ giành được mới là đồ ăn ngon, Nhượng Nhượng hài lòng vỗ bụng mình, bên mắt thấy dáng vẻ Lục Phóng đang thu bát, dáng vẻ rất tự nhiên.

Đến bây giờ Nhượng Nhượng vẫn không nghĩ tới, mình và Lục Phóng có thể có cuộc sống như thế. Sau khi com nước xong, tựa như anh đang dắt chó đi dạo vậy, trườn mình. Tiểu khu an ninh, Nhượng Nhượng đều không thể nào để quên biết, nhân viên an ninh kia liền chủ động chào hỏi Lục Phóng, “Lục tiên sinh cùng phu nhân đi tản bộ à?”

Ban đêm, Nhượng Nhượng nhìn tạp chí, còn anh thì xem văn kiện, bốn phía tĩnh lặng giống như không khí ngưng tụ thành khí lạnh trong suốt, bọn họ không đối thoại, nhưng lại giống như vợ chồng đã kết hôn bảy đến tám năm rồi.

Bất quá chỉ có Lục Phóng là kiên trì.

“Em không muốn.” Nhượng Nhượng che chở cái miệng, người này cũng quá tiết kiệm, mua dầu oliu liền kiên trì nhất định dùng, nhất định phải xoa bóp cho Nhượng Nhượng. Lý do là, cái miệng vênh lên dù đứng hay ngồi thì mới có xúc cảm.

Nhượng Nhượng không có thói quen khi tắm YY với cơ thể, quan hệ vợ chồng của bọn họ giống như không thích hợp để hành động thân mật như vậy. Hơn nữa, Nhượng Nhượng cảm thấy đàn ông bình thường đều không biến thái như vậy, thật ra thì tối muộn sau khi Lục Phóng xoa bóp cho cô xong, cũng không tiến thêm một bước, điều này làm Nhượng Nhượng cảm thấy không bình thường, người đàn ông này thỉnh thoảng làm một chính nhân quân tử giống Liễu Hạ Huệ, thỉnh thoảng lại giống như người lữ hành đói khát trên sa mạc.

Thời điểm Lục Phóng đang dịu dàng hầu hạ Nhượng Nhượng, cô giả lơ đăng hỏi một câu, “Có phải đàn ông nào cũng thích dáng người của Phạn Đào Ái hay không?”

Lục Phóng không mặn không nhạt nói, “Không biết.”

“Thế Võ Đăng Lan thì sao?” Tục ngữ không phải đã nói rồi sao, là người thì không thể không biết Võ Đăng Lan.

Tay Lục Phóng không dừng lại chút nào, “Không biết.”

Đây cũng quá thuần khiết đi, đến Nhượng Nhượng cũng biết đến tên tuổi của hai người này. “Trương Mạn Ngọc chắc anh cũng biết?”

“Em đã từng xem qua nó?” Tay Lục phóng dừng lại, lông mày chớp lên tia nghi ngờ.

Nhượng Nhượng chợt chống thân thể lên, tròn to hai mắt, nhìn, bộ dáng bị ta tóm được. Cô còn chưa kịp phát biểu Lục Phóng là sắc quỷ thì đã bị anh hỏi trước, người này da mặt dày không tương tượng nổi, không chút lúng túng sau khi người khác phát hiện anh nói dối.

“Em xem qua tác phẩm Phạn Đào Ái?”

Câu nói đầu tiên đem ngọn lửa trong lòng Nhượng Nhượng tưới tắt. Nói cô chưa có xem qua đi, giống như đang cố gắng giả bộ thuần khiết, đều gần tuổi băm rồi làm sao nói thể được, nhưng thật sự cô chưa có xem qua, kỷ lục cao nhất chính là cô lén lút lút cùng với bạn cùng phòng xem qua phim “Vô sắc” mà thôi. “Không có.” Âm thanh Nhượng Nhượng phát ra mà chính cô nghe cũng có chút chợt dạ. Thật ra khi cùng Tiêu Hàng lui tới hàng ngày, anh đã từng ám chỉ công khai muốn mời Nhượng Nhượng cùng nhau ở nhà xem DVD, cái đĩa thuộc loại tặng giá kia làm Nhượng Nhượng chạy trời chết.

“Đúng lúc, anh cũng chưa có xem qua, mỗi lần đi mua luôn có chút ngưng ngừng, không bằng chúng ta cùng đi mua đi, người ta thấy chúng ta là vợ chồng đi mua nên cũng sẽ không suy nghĩ nhiều.” Lục Phóng chợt dồi dào hứng thú.

Nhượng Nhượng cảm thấy không bằng tìm Thiên lôi đánh chết anh, Lục Phóng mà chưa xem qua cái loại phim đấy, cô tuyệt đối không tin, đáng tiếc người này còn ở trước mắt cô giả bộ thuần khiết, chết cũng không nhận, làm cho người ta bắt cô cũng không có cách nào. Thuyết phục liền động, Lục Phóng tuyệt đối là phái hành động. Bất Nhượng Nhượng phải đi ra ngoài.

“Không, em không...”

Người khác vốn là không nghe lời cự tuyệt, nhưng hôm nay lại rất dễ nói chuyện, quay đầu lại cười cười với Nhượng Nhượng, nói: “Cũng đúng, bản thân mình cũng có thể diễn mà, không phải sao.”

"Hắc —— hắc —— hắc ——" Nhượng Nhượng cười lúng túng nhưng cũng rất ai oán.

Chỉ là, đạo cao một thước, Nhượng Nhượng một chút cũng không phải là đối thủ của Lục Phóng, bị buộc làm diễn viên cả buổi tối, lại còn bị xé nát một cái quần ngủ. Có một số việc chính là ăn vào tận trong bụng mới biết được vị, hai người liên tục phát sinh làm áo ngủ của Nhượng Nhượng cũng đặc biệt mau hỏng. Cho nên ngay cả Tiêu Tiểu Du bạn thân của Nhượng Nhượng cũng buồn bực.

“Nhượng Nhượng, cậu định đem áo ngủ thành com bữa hàng ngày đấy à?” Trong vòng một tháng Tiêu Tiểu Du đã bồi Nhượng Nhượng mua tới năm cái áo ngủ, nói như vậy.

“À, tại áo ngủ này mau hỏng quá.” Nhượng Nhượng đang nói láo.

“Làm ơn đi, mặc dù đây là hàng via hè nhưng dù gì cũng là vải bông kéo sợ, làm sao hỏng dễ dàng như vậy được?” Tiêu Tiểu Du dùng sức kéo áo ngủ Nhượng Nhượng vừa mới mua, áo ngủ vẫn không bị rách.

Nhượng Nhượng chớp chớp mắt, lực đạo của phụ nữ làm sao so được với đàn ông, Tinh Văn người ta thích xé quạt, anh ta lại thích xé áo ngủ, xé nhiều như vậy Nhượng Nhượng cũng không thể phản kháng được, phản kháng anh ấy cũng xé thôi.

Thời điểm mỗi lần xé, Nhượng Nhượng cũng khấn trương, cả người cũng bị buộc chặt, âm thanh vải xé rách thật rất YD, rất YD (ý dâm hoặc duy nghĩ bất chính). Mà khi đó ánh mắt của Lục Phóng cũng thật đáng sợ, quá đáng sợ. Cũng không phải anh tiếp đó sẽ nhào lên mà đáng sợ, đáng sợ chính là anh không nhào lên.

Anh dùng một đôi mắt sói trong đêm tối nhìn chăm chăm vào lưng cô, Nhượng Nhượng rợn cả tóc gáy, không biết lúc nào anh sẽ tiến công. Vẫn treo ngược thân kinh yếu ớt của Nhượng Nhượng tựa giống như “đàn ông tầng trên”, rõ ràng mỗi ngày đều đem một đôi giày ném xuống đất, nhưng anh ta lại cố tình ném mỗi một chiếc, khiến “cô gái tầng dưới” một mực nghĩ khi nào thì chiếc còn lại sẽ rớt xuống.

Mỗi ngày Nhượng Nhượng đều phải gánh vác tâm thế, cái “giày” kia của Lục Phóng khi nào rớt xuống.

Tiểu Tiểu Du nhìn Nhượng Nhượng đang ép giá mua ba áo ngủ ở quán trước, mà lúc này trong tay cô đã có hai cái rồi. “Nhượng Nhượng, cậu có cái gì đó không đúng, thành thật khai báo cho mình gần đây cậu thế nào?” Tiểu Tiểu Du hai tay chống nạnh, nhất định muốn nghe Nhượng Nhượng nói ra.

“Được rồi, tớ thẳng thắn, gần đây tớ mắc phải chứng chỉ mặc được áo ngủ một lần duy nhất, mỗi bộ đồ ngủ tớ chỉ có thể mặc được một lần, mặc nhiều hơn một lần tim tớ sẽ đập gia tốc, đại não thiếu dưỡng khí, toàn thân co quắp.” Nhượng Nhượng là chuyên gia chém gió, nhưng Tiểu Tiểu Du lại đương nhiên tin, đây chính là nguyên nhân Nhượng Nhượng và Tiểu Tiểu Du là bạn bè.

“Đầu năm nay thật là chuyện lạ gì cũng có, tớ đều hiểu biết rõ, gái ế thì tật xấu nhiều lắm, Nhượng Nhượng, Hormone của cậu khẳng định siêu cấp khác thường rồi.” Tiểu Tiểu Du thở dài một tiếng, “Tiêu Hàng đá cậu, cậu cũng không cần phải như vậy chứ?”

Nhượng Nhượng rất phối hợp chảy xuống “nước mắt cá sấu”, lừa Tiểu Tiểu Du đồng tình thêm một bữa tối, thật ra cô cũng rất cần thông cảm, chỉ là không phải là vì gái ế mà thôi, mặc dù nguyên nhân không giống nhau, nhưng kết quả đều cần được thông cảm.

Vì Lục Phóng xỏ mũi, đã mấy lần cô đi làm muộn, đón nhận tung đầy lần Cherry trách cứ, hiện tại đã không còn hơi sức để mắng cô, tiền lương của Nhượng Nhượng cứ bị trừ dần, chỉ chốc lát là cô đành phải dựa vào sự bố thí của Lục Phóng để sống qua ngày.

Cho nên Nhượng Nhượng quyết định chủ động một lần. Khi Lục Phóng xé nát áo ngủ, xoa bóp cái mông của cô, Nhượng Nhượng tắt đèn, bò lên người Lục Phóng, mạnh mẽ —— hôn —— anh.

“Em uống rượu?” Lục Phóng hơi thờ không yên hôn trả, nhưng cũng không gây trở ngại khoảng cách khi anh nói chuyện.

“Sau này chúng ta làm buổi tối thật tốt có được không?” Nhượng Nhượng vì thêm can đảm, uống một chút rượu, nếu không khẳng định cô sẽ không nói ra những lời như thế. Dĩ nhiên căn cứ vào DVD lúc trước, cô say rượu sẽ có thể biểu hiện của nữ vương, cho nên cô hy vọng có thể tàn bạo với người kia.

Lục Phóng không đáp lời, bởi vì miệng anh còn bẽ bộn nhiều việc, cho nên Nhượng Nhượng đợi đến khi anh chấp nhận.

“Em muốn thử cái loại tư thế đó sau khi uống say.” Trong bóng đêm Nhượng Nhượng lớn mật hơn rất nhiều, bởi vì anh sẽ không nhìn thấy cô đỏ mặt.

Dĩ nhiên Nhượng Nhượng cũng chuẩn bị xong dây lưng cho Lục Phóng, đáng tiếc anh lại dùng dây kia trói hai tay cô lại, mà không phải cô trói anh. Đây chẳng lẽ là chân tướng của đêm kia sao?

Sáng sớm hôm sau Nhượng Nhượng vẫn đến muộn. Bởi vì sự thật là Lục Phóng đã chấp nhận làm buổi tối, nhưng không có nói sáng sớm không có làm. Cô nhìn thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc chậm rãi khép lại.

Thật ra cô rất muốn vọt vào, như vậy cô cũng sẽ không tới muộn. Thế nhưng thăng nhai này mỗi lần đến tính toán thời gian đều đặc biệt chính xác, thời điểm cô và anh đến công ty không sớm cũng không muộn làm người ta không thể nghĩ ngờ.

Thật ra cô muốn xông tới cùng anh đi một chiếc thang máy, nhưng cô luôn không có lá gan đó, cô không cách nào chịu được kết quả sau khi công bố quan hệ. Bởi vì cô cảm giác mình danh không chính mà ngôn cũng không thuận.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Nhượng Nhượng ủy khuất ngồi ở trên ghế, nhìn mình rồi nhìn công việc ở trong gió phiêu phiêu, cô có lý do hoài nghi Lục Phóng là cố ý, đều nói kết hôn với đồng nghiệp là không tốt, đặc biệt là anh ta và mình lại là quan hệ trên dưới.

Lục Phóng cư nhiên bày ra chiêu số hèn hạ, chẳng lẽ muốn cho mình bị cuốn gói? Không có lối thoát, người cãi nhau từng câu, Phạt tranh một nén nhang, Nhượng Nhượng cô quyết không thể bị Lục Phóng dùng thủ đoạn này đuổi đi, cô mới không cần buông tha phúc lợi phòng ăn A&E. Cô đã nghĩ xong, buổi trưa hôm nay cô muốn ăn thịt bò bít tết, thịt bò bít tết A&E ngon đến vô cùng.

Nhượng Nhượng nhìn màn hình điện thoại không ngừng phát sáng hai chữ “Sao Hỏa”. Hai chữ sao hỏa này Nhượng Nhượng phải vất vả lắm mới tranh thủ được. Người quản lý kia quản lý quá rộng, ngay cả điện thoại di động của người ta mà cũng muốn trông nom.

Ví dụ như, một đêm, họ Lục kia tâm huyết dâng trào gọi điện thoại cho Nhượng Nhượng, sau đó cầm lên điện thoại của Nhượng Nhượng, phía trên cái gì cũng không viết, chẳng qua là một chuỗi số. Nhượng Nhượng căn bản không dám đem số của Lục Phóng lưu vào điện thoại, chỉ sợ loại chuyện “điện thoại hồng đem đi sửa” phát sinh, hoặc là Hòa Đa thỉnh thoảng mượn gọi điện thoại.

Kết quả ngày đó vốn là làm lẩu, sau đó đã đổi thành ăn cháo trắng dưa muối, bởi vì tâm trạng Lục Phóng không tốt. Từ đó điện thoại di động của Nhượng Nhượng mặt mã mở máy là sinh nhật của họ Lục, số điện thoại của họ Lục trên màn hình biến thành “Chồng yêu”, mỗi lần họ Lục kia gọi điện thoại thì nhạc chuông biến thành “Chồng à em yêu anh.”

Nhượng Nhượng đến nay còn nhớ rõ ngày đó Lục Phóng gọi điện thoại cho cô, chị Quả Quả cùng Hòa Đa đang ở bên cạnh, thời điểm vang lên nhạc chuông “Chồng à em yêu anh”, miếng chanh đang ngậm trong miệng Hòa Đa phun thẳng lên mặt Nhượng Nhượng, từ đó Nhượng Nhượng nghiêm nghị cấm cậu ta uống nước chanh, đổi lại cậu ta lại uống nước suối.

“Nhượng Nhượng, bé con đáng thương, Tiêu Hàng rời khỏi em đã tạo thành bao nhiêu tổn thương vậy?” Chị Quả Quả còn rất khí phách cho Nhượng Nhượng nick QQ của một đồng người xa lạ, tất cả đều là của nam thanh niên chưa vợ, đều là chồng dự bị của Quả Quả, ngày thường Quả Quả tuyệt đối không chia sẻ tài nguyên này.

Cuối cùng Nhượng Nhượng lấy tên Lục Phóng là “Sao Hỏa”, cô phải liên tục giải thích với anh đây là nickname, xưng hô đặc trưng, hơn nữa buổi tối còn làm thêm mấy động tác, điện thoại di động của mới không tái xuất hiện hai chữ “Chồng yêu”.

Dĩ nhiên chuông điện thoại di động cũng thay đổi, nhưng sóng chết không để Lục Phóng nghe. Nghe bài “Tăng gấp bội”, cô thở dài một tiếng, “Alo.”

“Hôm nay anh phải ra nước ngoài, tạm thời quyết định, buổi tối không cần chờ anh.”

Cái này làm cho Nhượng Nhượng sững đến phát rồ, tin tức này ý nghĩa là cô không cần về nhà lúc tan tầm rồi, không cần từ chối yêu cầu đi chợ đêm của Tiêu Tiểu Du rồi, không cần nhìn sắc mặt của người khác để sống rồi, cũng không cần tới muộn.

Cho nên Nhượng Nhượng say mê cuồng nhiệt hẹn Tiêu Tiểu Du, đi quán bán hàng ăn đến no bụng, trừ thêm một đồng áo ngủ lẫn nữa, sau đó rủ đi KTV ca hát.

“Cậu làm sao thế, Nhượng Nhượng, ngày mai cậu không đi làm à? Ha ha, chuyện này lớn nha, gã trông sát như cậu hôm nay cư nhiên lại không sát, trúng trăm vạn à?” Tiêu Tiểu Du ra dáng vẻ “cậu rất khá nghỉ” nhìn Nhượng Nhượng.

“Không có, nào có, tớ chưa từng mời cậu làm khách nên trong lòng thấy đau, cậu chỉ cần cảm kích là được.” Nhượng Nhượng chột dạ, trên thực tế cô hiểu, cô chỉ không nguyện ý trở về căn phòng hắc ám đó, Lục Phóng vừa đi, liền không thích ứng được giống như cả thành phố bị cúp điện.

“Ít thôi, cậu người này không tìm không phải chẳng lẽ tớ lại không biết, cậu sẽ đau lòng à? Trừ phi heo mẹ biết leo cây.” Về mặt Tiêu Tiểu Du thăm viếng, cuối cùng tuôn ra cái vấn đề mà Nhượng Nhượng suy nghĩ ngả ngào, “Chẳng lẽ cậu vì Tiêu Hàng mới đâm mình như vậy, nên ở bên cạnh đại gia nào đó để hưởng mặt hả?” Không thể trách Tiêu Tiểu Du, công việc của cô cho phép thấy nhiều không khí không lành mạnh cho xã hội.

“Tớ nhỏ vào, cậu xem tớ là loại người như vậy sao?” Nhượng Nhượng lạnh đến buồn nôn.

Tiêu Tiểu Du khinh bạc nâng cằm Nhượng Nhượng lên, “He he he, da mịn thịt mềm chính là khoái thích nhất đấy.”

“Thật?” Nhượng Nhượng nhớ tới Lục Phóng cũng coi là người giàu có một vùng. Hôm nay cô tình nguyện hò dô, cũng không dám sau lưng suy nghĩ nguyên nhân đích thực Lục Phóng chịu kết hôn cùng cô. Bất quá nhớ tới Lục Phóng xác thực rất quan tâm đến da của cô, có lúc còn đặc biệt chuẩn bị cho cô sữa tắm, thật ra thì không thể không nói cuộc sống vợ chồng như vậy thật thoải mái. Ánh mắt Nhượng Nhượng lộ ra ánh sáng mờ mịch.

“Này, hồi hôn rồi, tư xuân à nha?” Tiêu Tiểu Du không nhịn được giơ tay quơ múa trước mặt Nhượng Nhượng, hôm nay cô cũng không được rảnh rỗi, nếu không nhất định sẽ hỏi thăm Nhượng Nhượng một chút, cô gái này thoát nhìn rất khá nghỉ. Chỉ tiếc cô phải vội vàng đi gặp bạn mới kết hôn của mình.

Nhượng Nhượng nhàm chán lại trở về nhà, nên chịu căn phòng yên tĩnh, được Lục Phóng nói lòng mấy ngày nay, phòng này của cô chẳng khác gì ổ chó, Nhượng Nhượng phảng phất như hoàn toàn đánh mất năng lực tự lo liệu cuộc sống bản thân, trước kia cô có thể nấu cơm rửa chén quét sân, công việc cũng không mặc kệ, cái này gọi là ba ngày không luyện thì ngượng tay. Bất quá cô cũng coi như kiên cường, chịu đựng như vậy cũng không gọi điện thoại cho Lục Phóng, hỏi xem anh ta đi nơi nào, cũng không hỏi khi nào anh trở về khi nào, phảng phất như anh đi liền đi, muốn tới sẽ tới, đối với cô đều không sao cả. Nhưng là người này cũng quá không sao đi, anh ta cũng không thêm gọi điện thoại cho mình, thế nhưng cô sợ vì sai giờ mà bỏ lỡ điện thoại của anh, hai mươi bốn giờ đều mở máy.

Khi Lục Phóng rời đi sau năm ngày mười hai giờ lẻ ba phút, Nhượng Nhượng đã gặp được anh trong phòng ăn A&E, anh không nhìn cô, mặc dù cô biết tại sao, nhưng trong lòng vẫn không khỏi tức giận, chuông báo động đã gõ.

Hôm nay phóng ăn tràn đầy tình huống có thể tưởng tượng, tổng giám đốc Lục rất ít khi tới nơi này dùng cơm, cho nên tất cả mọi người đều hưng phấn.

“Tổng giám đốc vừa xuống máy bay, cho nên mới tới nơi này dùng cơm.” Hòa Đa báo cáo chính xác. Nhượng Nhượng lại thầm nghĩ trong lòng, anh trở

lại mà không báo với mình một tiếng, anh ta còn coi mình là vợ anh ta sao? Nhưng Nhưng căn bản cũng không phát hiện, cô đối với cái từ này đã tán thành.

Thời điểm Nhưng Nhưng mua xong cơm đang chuẩn bị ngồi xuống, Lục Phóng đã ăn xong rồi, tính toán bụng đĩa để vào trong hộp. Mặc dù Nhưng Nhưng thấy Lục Phóng hướng cửa ra vào ở cạnh mình mà đi, anh nếu còn làm bộ như không nhìn thấy mình, mình đương nhiên cũng có thể làm bộ như không nhìn thấy anh. Chỉ tiếc người tính không bằng trời tính, sao Hỏa sẽ đụng sao Thủy. Lục Phóng buông tay chính xác không làm đổ vào cổ áo Nhưng Nhưng canh và thức ăn thừa, cô hét lên rồi lui về phía sau, thân là người trong cuộc, cô có thể 200% xác định, đoán chừng Lục Phóng đem thức ăn đổ lên người cô, còn sợ rớt không đủ nhiều, hận không thể úp cả đĩa lên. Chẳng qua là từ góc độ của người khác thì đến tột cùng cũng không nhìn ra là lỗi của người nào, đến tột cùng là người nào đụng người nào, nhưng lại lo nghĩ tổng giám đốc sẽ không phạm phải sai lầm loại nguyên tắc nhỏ này, mặt của tất cả mọi người đều ám chỉ “là lỗi của cô” mà nhìn Nhưng Nhưng.

“Thật xin lỗi.” Lục Phóng nhìn bảng tên ở trước ngực Nhưng Nhưng. “Khanh tiểu thư, phòng làm việc của tôi có phòng thay quần áo, cô có thể ở rửa mặt ở đó, quần áo tôi sẽ đền cho cô.”

Sau đó dưới con mắt của mọi người, Lục Phóng liền dẫn Nhưng Nhưng tới phòng làm việc của mình, lý do rất “Đúng lúc”. Mà Nhưng Nhưng vì không có cách nào nhìn được mùi dầu mỡ bay nhậy trên người, cho nên cũng không có phản kháng.

Đây là lần đầu tiên Nhưng Nhưng lên tầng chín mươi lăm, lần đầu tiên cô đến phòng làm việc của Lục Phóng. Phòng làm việc của anh cực kỳ rộng rãi, sáng ngời, đứng ở tầng chín năm trông coi dưới chân, nhất thời cảm giác như mình đang là ngôi cừu ngu chỉ tôn.

Lục Phóng đặt ngón tay lên nút áo trước ngực Nhưng Nhưng.

“Anh làm gì?” Nhưng Nhưng che chở ngực.

“Chẳng lẽ em định để bản như vậy mà đi xuống?” Lục Phóng khêu mi cười một tiếng. “Anh gây họa, đương nhiên anh sẽ phụ trách làm cho em sạch sẽ.” Lục Phóng đẩy Nhưng Nhưng vào gian phòng nghỉ ngơi của anh, cũng là phòng thay quần áo tạm thời của anh.

“Em tự mình làm là được rồi.” Nhưng Nhưng dùng lực muốn đóng cửa nhà vệ sinh, đáng tiếc người ta làm bản quần áo của cô, cũng không phải vì để cho cô chỉ tắm mà thôi.

“Chẳng lẽ anh không thể nhìn đến tôi?” Nhưng Nhưng vô lực kháng nghị dưới vòi phun.

“Chúng ta còn chưa thử qua phòng làm việc đúng không?” Lục Phóng hỏi một đặng trả lời một nẻo.

“Em mà không ra ngay sẽ bị người ta hoài nghi.” Nhưng Nhưng không muốn cùng nhau điên cuồng với một người đàn ông tính trùng lên não, cô đoán chừng giờ này thư lý Linda đã bắt đầu hoài nghi, thế nào mà cô thay quần áo lại lâu như vậy.

“Em có thể lựa chọn, một là bây giờ lập tức xin nghỉ về nhà, hai là chúng ta tiếp tục.” Giọt nước theo sợi tóc của Lục Phóng nhỏ xuống xương quai xanh Nhưng Nhưng.

“Cái gì, bệnh gì?” Nhưng Nhưng bắt lấy tay Lục Phóng, không để cho anh tiếp tục trượt xuống.

“Bệnh tương tư.” Lục Phóng ngậm chặt môi Nhưng Nhưng, giễu giễu nói.

Cuối cùng Nhưng Nhưng không thể không thỏa hiệp, Lục Phóng mới quần áo làm việc mà Lynda chuẩn bị cho Nhưng Nhưng để cô mặc vào. “Ồ chỗ cũ chờ anh.” Đây là nơi hai người gặp nhau sau khi tan việc, Lục Phóng ở bên tai Nhưng Nhưng níu non.

Mới đi công tác có năm ngày mà anh như biến thành người khác vậy, càng ngày càng dính cô, Nhưng Nhưng hít sâu một hơi, mới thoát khỏi móng vuốt của anh.

Đi ngang qua bàn Lyda, đầu cô cũng không dám ngẩng.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Trên đường về nhà Nhưng Nhưng vẫn lẩm bẩm miệng, không để ý tới, anh là một người đàn ông “bạo lực” và “quyền thế” bức bách chèn ép một cô gái như cô, thẳng không cần dùng võ, đáy lòng Nhưng Nhưng thâm khinh bỉ anh, ừ, đây thật là một lý do đường hoàng mà.

Lý do này khiến Nhưng Nhưng có một chút làm kiêu với người khác, nhưng xét thấy Lục Phóng đã rời đi năm ngày lại tựa như mất tích năm ngày vậy, trong lòng cô vẫn còn có chút kỳ cục, không nói ra được không thoải mái, điểm này cô chưa bao giờ phủ nhận, nhưng mọi người đều nói “Yêu nhau dễ dàng, chung đụng khó khăn”, Nhưng Nhưng lời nói này có hơi chút văn nghệ, nhưng cũng tiết lộ một phần chân lý.

Lý do thứ hai, mặc dù gượng ép, nhưng cũng là một cái có rất tốt không mất gì, đủ để Nhượng Nhượng đánh đòn phủ đầu. Cái đó là do đồng đảng Tiêu Tiểu Du, vì ngày mừng 8-3 trước đó vị bạn trai tiền nhiệm chưa tặng hoa cho cô ấy, cô liền cho rằng bạn trai đó không thương mình, không thương có nghĩa là không hướng áp sát tổ chức, chính là không ủng hộ Đảng, không ủng hộ Đảng cũng không thỏa thuận. Như vậy cái mũ đã được chụp lên đầu, bạn trai trước của cô ấy không tan thành mây khói thì cũng không còn bộ hài cốt. Quên nói, Tiêu Tiểu Du là đảng viên tốt một lòng vì nhân dân quân chúng mà phục vụ.

Được rồi, mặc dù Nhượng Nhượng đã nộp n lần đơn xin vào đảng, nhưng không được thông qua, không thương, cô liền không thể đánh đồng với không hài hòa, nhưng anh không gọi điện thoại, cũng không gửi mail, chỉ có thể đánh giá là anh không yêu quý lao động mà thôi.

Bình thường chúng ta thẩm tra chính trị, trong ba câu đầu, căn bản đều là nhiệt tình yêu thương đảng, ủng hộ tổ quốc thống nhất, nhiệt tình yêu thương lao động, xem đi, ba kỉ luật lớn thì anh liền phạm một cái trong đó.

Nhượng Nhượng không thể không thừa nhận cô rất dễ ý. Để ý người đàn ông này năm ngày không chút nào liên lạc, trở lại thì “nhiệt tình” như vậy, không một lời hỏi thăm, giống như cô chỉ là một “công cụ”, cô trái lo phải nghĩ cũng không muốn thuận theo tâm ý của anh. Lúc trước cô còn vui mừng Lục Phóng trở lại, lại bị anh lừa, hiện tại tỉnh táo mới trở về.

Nhượng Nhượng hướng đầu ra ngoài cửa sổ không nói lời nào, không mập mờ như ở văn phòng lúc trước. Lục Phóng nghiêng đầu nhìn cô, từ sau xe ngồi cầm một cái túi đưa cho cô.

“Em không mở ra xem một chút sao?” Âm thanh Lục Phóng nghe có vẻ mệt mỏi, trong lòng Nhượng Nhượng đã không nhận được, đều nói lòng nữ nhân quá mềm yếu chính là có lỗi với chính mình.

Thật ra cô chỉ muốn thuận tay ném quà tặng này đi, anh cho rằng món quà nhỏ như vậy là có thể mua lòng người? Tiền không mua được tình yêu! Nhượng Nhượng tự nhủ với mình.

Nguyên nhân chủ yếu không ném là sợ rơi trúng người đi đường, cho dù đập nhẹ nhàng thì cũng là không tốt. Được rồi, cô không thừa nhận là mình đã thấy được hai chữ “LP”.

Đây chính là mỹ phẩm tốt nhất của Thụy Sĩ, bao nhiêu lần trơ mắt nhìn nhưng cũng không dám vào cửa hàng xem trộm.

Nhượng Nhượng cố làm căng thẳng mồm ra nhìn, cố gắng khống chế vẻ mặt của mình, thật ra thì mặt cô quắp cũng không tốt lắm. Thứ bên trong túi nhanh chóng làm Nhượng Nhượng hoa mắt.

Những thứ đồ này Nhượng Nhượng đều không quen thuộc, sau làm âm thầm sau lưng Lục Phóng lên mạng tìm, mới giương mắt suy tính có muốn dùng hay không, chỉ là không thể không thừa nhận, người này thật rất biết mua đồ, ngày thường thay đổi liên tục, anh cho rằng ít tiền này có thể thu mua lòng người sao?

Nhưng đây là loại nước hoa hạn chế LP, thân bình đều là tự tay thủ công tạo thành, toàn cầu hạn chế có 1000 bình. Còn có hộp trứng cá xa xỉ, toàn cầu hạn chế có 250 hộp. Về phần giá cả, Nhượng Nhượng đọc lên tới cũng đủ cô nhức nhối tới nửa năm.

Căn cứ vào việc tiền của Lục Phóng không có nghĩa là của mình, Nhượng Nhượng không thể không khen ngợi anh, phá gia chi tử. Chủ yếu là bởi vì Lục Phóng không giao số tiết kiệm cho Nhượng Nhượng trông coi, cho nên anh không cho đó là vợ chồng cùng chung tài sản.

Bản số lượng có hạn cộng thêm Nhượng Nhượng vừa đang thiếu mỹ phẩm, cô không thể không nhận, nói đúng hơn là vừa khinh thường Lục Phóng sa đọa dùng tiền bạc tấn công, lại vừa hưởng thụ sự sung sướng.

Bất quá những thứ này đều nói sau, lúc này Nhượng Nhượng cũng không rõ giá trị chính xác của những thứ này, nên lưng cô rất thẳng.

“Không thích nhãn hiệu này sao?” Lục Phóng êm ái hỏi, còn hơi mang điểm tủi thân. “Anh còn đặc biệt hỏi nhân viên bán hàng, da em là da hỗn hợp, phần chữ T trên mặt đều là dầu, cô ấy đề nghị cái này thích hợp với em”

Lúc này, Nhượng Nhượng có chút cảm động, một người đàn ông có thể nhớ vợ mình thuộc loại da nào, thật sự là chuyện không dễ dàng. Cởi đời này có một bó lớn ông chồng, cùng vợ mình ngủ bao nhiêu năm, cũng không biết vợ mặc cái áo bra nào.

Hướng chi, người vợ đức hạnh là người nên suy nghĩ quan tâm chồng mình trong mọi tình huống, không quản giờ giấc, thương anh gấp đôi. Nhượng Nhượng cảm thấy đây thật là một cơ hội tốt.

Vừa vào gian phóng, cô đem thả văng găng tay, ngược lại để túi quà tặng thật nhẹ nhẹ, ai bảo găng tay mua là đồ cũ mua ở trên mạng chỉ có 3 tệ.

“Em làm sao vậy?” Giọng nói Lục Phóng có chút không kiên nhẫn, Nhượng Nhượng chính là muốn hiệu quả cái này.

“Em thế nào, anh không suy nghĩ xem anh thế nào, anh coi nơi này là cái gì, khách sạn sao? Bãi đỗ xe? Nói đến là đến, đi là đi.” Phụ nữ một khóc hai nháo ba thất cổ đúng là đòn sát thủ với đàn ông, thời điểm Nhượng Nhượng cảm giác mình không cách nào rời đi Lục Phóng, phương thức tốt nhất chính là anh rời đi trước cô, làm cô không tránh khỏi một mình vào buổi tối, anh lặng yên không tiếng động rời đi, lưu lại cô một người đối mặt với sự cô tịch yên tĩnh.

“Anh cho là em không muốn nghe được âm thanh của anh.” Âm thanh Lục Phóng rất trầm thấp, mang theo một chút uất ức, cực kỳ làm đau lòng người,

Nhượng Nhung thiếu chút nữa bị sự nguy trang của anh lừa gạt, thật may cô cực kỳ hiểu rõ anh, nếu như tin tưởng anh sẽ uất ức, vậy thì thật là đầu óc bị sét đánh.

“Anh không cần kiểm soát, anh đi, đi bây giờ luôn đi.” Nhung Nhung học động tác trong phim truyền hình, đem quần áo Lục Phóng trong tủ, ném tới trước mặt anh.

Rất tốt, sỏi rất nhanh liền hiện nguyên hình, thu hồi lại uất ức. Hai tay ôm trước ngực, một tư thái bề ngễ thiên hạ, “Nhung Nhung, em nháo đủ chứ, đừng giống như người đàn bà chanh chua trong phim truyền hình như vậy.”

“Đây là phòng em, anh đi ngay bây giờ cho em.” Thật ra Nhung Nhung rất muốn nói cút, nhưng căn cứ vào khí thế ngày càng lớn mạnh của Lục Phóng, cô tạm thời đổi thành chữ đi, hướng chỉ từ nhỏ mẹ cô đã dạy làm người phải có lễ phép, được rồi đây là cô đang lấy có hèn nhất.

“Chỉ sợ không phải. Phòng này em mượn tiền anh cũng giúp em rồi, nếu như em không muốn vợ chồng cùng chung tài sản, vậy có thể coi như anh là chủ nợ. Tiếp theo, phòng này một tháng có thể mượn tám ngàn sao? Hướng chỉ anh đã dự chi một năm tiền mượn phỏng rồi.”

Nhung Nhung giận đến cả người phát run, cô ấy thế nào mà cô lại tham tiền như vậy, không trách được người này sao lại hảo phòng thế, đáng tiếc cho cô tham luyến một chút lợi tức, đối với khoản này, anh ta thần thông quảng đại, cô dĩ nhiên biết, căn cứ vào tình huống cô được anh bao ăn, đổi lại một tỷ lợi tức thì có cái gì không đúng, cho nên khi Lục Phóng không đề cập tới, Nhung Nhung giả vờ coi như không biết.

Hiện tại tốt lắm, thiên hạ quả nhiên không miễn phí bữa trưa.

“Thế nào mà không phải tám ngàn, thường ngày anh mượn phòng còn có thể được ngủ cùng nữ chủ nhà trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp như thế này sao?” Thời điểm Nhung Nhung hô lên, cô cũng vì mình lớn mật mà đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Lục Phóng kinh ngạc trong chốc lát, rất nhanh hoàn hồn, không có bất kỳ bày tỏ nào, chỉ cầm lên chìa khóa xe đem Nhung Nhung kéo ra ngoài.

“Anh mang em đi nơi nào?”

“Dẫn em đi để biết dung mạo xinh đẹp của chủ cho thuê nhà.” Lục Phóng để trên mặt nụ cười hài hước có xóa cũng không mất, chỉ là nụ cười không có nhiệt độ. Sức lực trên tay anh không nhỏ, khung cửa cũng không thể ngăn cản bước tiến anh kéo đi cô.

Xe lượn quanh rồi chui vào một cái hẻm nhỏ, mặc dù còn là ban ngày, thế nhưng con hẻm hẹp dài khiến nó trở nên vô cùng u ám. Nhà nào cũng lóe ra đèn nê ông màu hồng, phảng phất trong không khí mập mờ một lớp dày màu hồng.

Lục Phóng chưa để xe xong, thì có một cô gái trẻ tuổi mặc áo dây nhỏ cùng quần ngắn, chân đi đôi giày cao gót tiến lên chào hỏi.

Thời tiết đã vào thu, Nhung Nhung mặc một áo khoác mỏng cũng không thấy nóng, cô gái này vẫn còn “phong lưu” như thế. Nhung Nhung rất muốn huyt gió hướng về áo dây màu vàng cùng bắp đùi trắng, nếu như không phải là không khí không phù hợp lắm.

Nhung Nhung từ trong xe nhìn ra ngoài, phía sau cô gái là một quán người mù xoa bóp, bên trong có mấy cô gái ăn mặc không sai biệt lắm ngồi nói chuyện với nhau, chẳng qua ánh mắt đều dừng trên người Lục Phóng.

Quán người mù xoa bóp không có người mù, Nhung Nhung nhất thời hiểu đây là địa phương nào, đoán chừng là “phố hoa và dương liễu” đi.

Lục Phóng lấy điện thoại di động ra, điện thoại di động Nhung Nhung rung lên, cô thấy số Lục Phóng, “Dừng di động nghe.” Anh dứt lời bước ra khỏi xe.

Nhung Nhung một chút cũng không nghe được Lục Phóng nói cái gì với cô gái mặc áo màu vàng vừa tiến lên chào hỏi, chỉ nhìn thấy mặt mày cô ta hớn hờ liếc đồng hồ Lục Phóng, xem ra là loại người biết điều.

Sau đó ông nghe lại truyền ra âm thanh.

“Bao cả buổi tối đây?” Âm thanh Lục Phóng nghe có chút cọc nả, một tay đặt lên tường sau lưng cô kia, thân thể nghiêng người dựa vào tường, mặt ngó Nhung Nhung nháy nháy mắt...

“50.” Cô gái áo dây vàng đưa ra năm đầu ngón tay.

“Bao ỏ sao?”

“Bao, điểm tâm ngày mai cũng bao, sữa đậu nành, bánh bao hấp tùy anh chọn.” Áo hai dây vàng rất hào khí, đoán chừng khó tìm được người mua đẹp trai như vậy, một lòng muốn buôn bán cửa này.

“25.” Nhượng Nhượng cảm thấy anh trả giá chém quá độc ác, anh chém cũng có ý tốt, mang đồng hồ nổi tiếng, lái xe hàng hiệu, loại cải trắng này giá cũng dám cho, thật là bỉ ổi.

Trong lòng Nhượng Nhượng, Lục Phóng không phải là cái loại đó, cải trắng rõ ràng năm xu một cân, anh cần phải đưa người ta 10 tệ một cân với loại người như vậy, nếu không thật sự xin lỗi phô trương chạy Mercedes-Benz đến chợ bán thức ăn. Nếu truyền đi, tổng giám đốc Lục mua gái, hai mươi lăm một đêm, đoán chừng giá trị con người anh cũng rơi theo.

Cô kia khẽ cắn răng, “Thành, mở cửa buôn bán, đẹp trai.”

Nhượng Nhượng chờ nhìn Lục Phóng làm thế nào để xong việc, chẳng lẽ thật sự cùng cô gái này đi vào?

“Có thể quét thẻ tín dụng không?” Lục Phóng làm bộ móc túi tiền.

Mặt áo hai dây vàng liền thay đổi rồi, xoay người rời đi, trong miệng còn buông câu “Nhật nguyệt tinh thần”(đoạn mắng chửi người của Châu Tinh Trì trong phim “Cửu phẩm qua tếp riu”).

Nhượng Nhượng ở trên ghế cười đến không thẳng lưng được.

Lục Phóng ngồi vào chỗ lái xe, “Như thế nào, đây đông đủ cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đi, mới mười chín tuổi. 25 tệ còn bao điểm tâm, cũng không cần anh quét dọn vệ sinh.” Lục Phóng rất nghiêm túc.

Cô kia mặc dù nhiều son phấn, nhưng khi nhìn ngũ quan, cũng coi như xinh đẹp, cũng được xưng tụng là trẻ tuổi tướng mạo đẹp rồi.

“Anh có ý gì, anh đang đem em so sánh với loại người đặc biệt đó?” Nhượng Nhượng dùng từ cũng coi như uyển chuyển. “Hơn nữa cô ta lại coi mở như vậy.”

“Không phải anh đem em so sánh, mà chính em đem em so sánh, nữ đại nhân cho thuê nhà bồi ngủ.” Mặt Lục Phóng lạnh băng, thanh âm vững vàng trầm thấp, lại làm cho người ta cảm thấy trong lòng anh đang dậy sóng mãnh liệt.

Dáng vẻ kiêu căng của Nhượng Nhượng nhất thời đi xuống, mới vừa rồi là cô nói chuyện không thông qua đại não, lại nói câu như vậy. “Được rồi, cho dù như thế, mà em ít nhất cũng tốt nghiệp đại học.” Nhượng Nhượng ưỡn ngực, mặc dù cảm thấy so sánh với áo hai dây kia có chút vô lý, nhưng thua số tuổi cũng không thể thua trận. Trong lòng Nhượng Nhượng đánh mạnh tới, tại sao cô lại có thể so với người như thế? Chẳng lẽ cô lại hạ thấp mình như thế?

Lục Phóng khởi động xe, không nói thêm gì nữa. Lưu lại Nhượng Nhượng một mình đang suy tư, tại sao anh lại dễ dàng thông thạo tìm đến nơi này, lại còn am hiểu rất sâu giá thị trường, chẳng lẽ lúc trước tin đồn anh không có xi căng đan, là bởi vì anh có yêu thích “đặc thù”, thích đến “phố hoa và dương liễu” tìm đến “hai mươi năm tệ” để vui chơi?

“Tổng giám đốc đại nhân thường xuyên đến đây sao?” Về mặt Nhượng Nhượng khinh bỉ.

Lục Phóng không nói lời nào, chuyên tâm lái xe, còn vui vẻ mở một chút nhạc nhẹ.

Nhượng Nhượng cảm thấy hôm nay là tự mình đi tìm nhục mình, vốn là có thể ở trong nhà hưởng thụ thật tốt anh “phục vụ”, buồn bã, mình không có việc lại tự tìm tới?

Nhưng nếu tìm, thì phải tiếp tục tìm xuống, nếu không thì thật là tiền mất tật mang. Người này rất biết cách bắt lòng người khác, biết rõ trong lòng mình như mèo gãi, anh cũng không thêm đề ý tới cô, cũng không phân bác, Nhượng Nhượng lúc này mới cảnh giác với sự ghen tức của mình, thì ra là cô hy vọng anh phân bác, cho dù lừa gạt mình cũng tốt.

Đây cũng là nỗi bi ai của phụ nữ, Nhượng Nhượng vừa bắt đầu chính là không muốn mình một ngày nào đó rơi vào tình cảnh đau khổ, nên một lần lại một lần né tránh Lục Phóng.

Đều nói khi một cô gái rơi vào bẫy tình của người đàn ông, liền trở nên tâm thường, ngay cả Bảo Ngọc ca ca yêu thương phái nữ tôn trọng phái nữ đều nói “Nữ nhân một khi gả cho người đều là mất cá chết”, Nhượng Nhượng vẫn muốn đứng ngoài, muốn làm một cô gái yếu đuối, không muốn làm một cô gái cứng rắn.

Nhượng Nhượng cắn môi, cũng không nói, rất tốt, rùng mình cô đều rất am hiểu.

Cho đến khi xuống xe, Lục Phóng cũng không nói lời giải thích, có câu danh ngôn nói như thế này, “Thời điểm đàn ông không giải thích, nguy hiểm đang đến gần.”

Lục Phóng dẫn cô vào một cung điện rực rỡ xanh vàng, gọi “Thần Thoại Hy Lạp”.

“Lục tiên sinh.” Một người đàn ông trung niên tây trang giày da rất nhanh xuất hiện trước mặt Lục Phóng.

Một tiếng Lục tiên sinh này lập tức khiến Nhượng Nhượng cảnh giác, xem ra Lục Phóng là khách quen, nơi này ánh đèn thấp trầm, có không khí không khí mập mờ, Nhượng Nhượng dùng đầu ngón chân cũng đoán ra.

Người hầu đưa lên một tờ thực đơn, không phải là rượu, mà là “Bữa ăn chính”, Lục Phóng gọi một phần bữa ăn “Danh thiếp tốt nghiệp đại học, song ngữ anh pháp” “Lộ Lộ”.

Thời điểm Lộ Lộ xuất hiện, trang phục màu đen, còn mang theo ánh mắt xinh đẹp, ánh lên vẻ hào phóng lịch sự, đôi môi anh đào đỏ thắm, là một mỹ nữ tám mươi phần trăm trở lên, không chút vẻ phong trần.

“Lộ Lộ tiểu thư ra sân sao?” Lục Phóng buông thẻ bài, lông mày anh thoáng qua một tia mệt mỏi, Nhượng Nhượng không biết mình làm sao mà thấy được.

“Bình thường là năm trăm, phục vụ toàn bộ là một ngàn hai.” Không thấy Lộ Lộ nhăn nhó chút nào, rất có phong thái chuyên nghiệp.

Nhượng Nhượng vừa nghe đến một ngàn hai, ánh mắt nhất thời sáng lên, tà tà liếc nhìn Lục Phóng, bày tỏ bất mãn của mình, xem đi, một ngày một ngàn hai, một tháng chính là ba vạn sáu, mình quả nhiên là thua thiệt. Cho dù là năm trăm, mình cũng coi như là thua thiệt.

“Lộ Lộ tiểu thư tốt nghiệp đại học gì?” Lục Phóng đột nhiên đổi chủ đề.

“Đại học G.”

Lục Phóng và Nhượng Nhượng đều rất rõ ràng trình độ học vấn của Nhượng Nhượng, đại học G là đại học số một cả nước, Nhượng Nhượng không có thi đậu, một lòng suy nghĩ thi nghiên cứu sinh đại học G đã là thỏa mãn lắm rồi.

Lông mày Lục Phóng nhẹ nhàng nhảy lên, trong miệng xì xô xì xào nói mấy câu, Nhượng Nhượng có thể phân biệt ra được không phải tiếng Anh.

“Tiếng Đức của Lộ Lộ tiểu thư thật lưu loát, tại sao phải chịu đựng ở nơi này?” Lục Phóng hình như cũng rất tò mò.

Lộ Lộ cười cười sáng rỡ, “Hứng thú, hơn nữa Thần Thoại Hy Lạp không phải là nơi cô gái nào cũng có thể làm.”

Lục Phóng cũng cười cười, rất tự nhiên, cũng không có ý tứ xem thường, lao động không phân giá cả thế nào.

“Bạn của tôi đây tò mò muốn biết thế nào là phục vụ toàn bộ, có thể xem một chút nhạc đạo được không?” Lục Phóng cười cười nói.

Anh làm sao biết mình tò mò toàn bộ phục vụ? Nhượng Nhượng mặc dù bị Lục Phóng cùng tiểu thư Lộ Lộ đã kích một phen, có thể ngay cả phục vụ cũng không có tư cách, bất quá cũng không ảnh hưởng đến lòng hiếu kỳ của cô.

Lộ Lộ có chút khó khăn, loại yêu cầu này bình thường không được cho phép, bất quá cô cũng biết là Lục Phóng, cho nên mới hướng vị trung niên kia xin chỉ thị.

Người đàn ông kia mỉm cười tiến lên, “Nếu là yêu cầu của Lục tiên sinh, dĩ nhiên là phải chấp thuận rồi.”

Nhượng Nhượng cùng Lục Phóng đứng đặc sau một cái gương đặc thù thường thức một mặt gương khác, một nam một nữ đang phấn khích biểu diễn, mà qua cái gương này, người kia lại không biết hành vi của mình đang bị người khác nhìn sau lưng.

Nhượng Nhượng kiên trì được ba mươi giây, liền đỏ mặt xoay người. Chỉ có thể nói, “Thối đời bạc bẽo, thối đời bạc bẽo.” Hoặc cũng có thể nói “Văn hóa Trung Hoa quá uyên thâm”.

Lục Phóng dẫn cô đi ra ngoài, “Như thế nào, em cảm giác có thể cùng các cô kia so sánh sao?”

Nhượng Nhượng vốn cho là Lục Phóng dối tính, cũng không cay nghiệt chanh chua như trong trò chơi, nhưng hôm nay xem ra, quả nhiên bản tính khó dời. Lại còn nói mình “cảm thú” khó bằng! (nơi này cảm thú cùng một loại với gia cầm).

Nụ cười Lục Phóng trong đêm tối, không chút kiêng kỵ nở rộ, rõ ràng đang cười, Nhượng Nhượng có thể cảm nhận con giận của anh, cô lại không biết vì cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Trên đường về, Lục Phóng không nói chuyện, trong không khí giống như tràn đầy khí các-bon-đi-ô-xít làm người ta hít thở không thông. Nhưngong đã sớm quên chính cô là người ban đầu khơi lên chiến tranh, cũng chỉ vì có thể để cho Lục Phóng rời đi.

Mà chiến tranh bùng lên, cũng chỉ vì Lục Phóng không gọi điện thoại hay gửi tin nhắn cho cô. Chẳng qua là kẻ khác không thể tưởng tượng nổi lại xảy ra cái kết quả này.

Họ Lục vốn là đang tức khí, mà Nhưngong Nhưngong lại cho rằng Lục Phóng là ngựa quen đường cũ đối với những thứ thanh sắc kia làm cô tức giận, so với tức giận lúc trước vượt qua gấp trăm lần.

Nhưng làm người ta không biết nên khóc hay nên cười chính là, cô không giải thích được vì sao mình lại ăn dấm của một người đàn ông cô không muốn cũng không dám muốn, loại chua xót này làm cô có cảm giác dạ dày mình đang bị thiêu đốt, cô không thích cảm giác đau khổ này, giống như bị hành hạ khá lâu, đem lăng trì từng đao từng đao một, không biết khi nào mình sẽ không thể chống đỡ nổi mà ngã xuống.

“Anh thường xuyên đến những chỗ như thế?” Được rồi, Nhưngong Nhưngong cô không phải không được hỏi, nếu không sau này cô sẽ ngủ không yên, ăn không ngon, đây là điều tối kỵ đối với hai bên nam nữ giao chiến, mỗi người đều muốn làm bộ như bí hiểm, cất giấu tim của mình, người giấu được sâu nhất mới là người chiến thắng. Nhưng, đôi khi lý trí không thể chiến thắng được cảm tính.

“Ý em là sao?” Câu hỏi này của Lục Phóng hết sức u oán, trong nháy mắt Nhưngong Nhưngong muốn bật cười, cô không nghĩ tới không ai bị được với sự oan ức của Lục Phóng.

Đúng vậy, cô đề ý, cô hận không thể mỗi phút không gọi điện thoại cho anh, hỏi anh đang ở đâu, đang ở cùng người nào, có phải ở bên cạnh một mỹ nhân tóc vàng hay người đẹp mắt đen không, cô hận không được thần thám Lý Xương Ngọc đưa mình một máy thăm dò từ ngoại, để tất cả dấu vết trên người anh cùng vật chất không có cơ hội ẩn trốn.

Cô hận không thể đem anh rút nhỏ rồi bỏ vào trong túi áo, đi đâu cũng mang theo. Chính là sự cuồng nhiệt trí mạng này, cô không thể không tỉnh táo, cô sợ sẽ đem anh và mình đốt cháy.

Cho nên cô không có cách nào hùng hồn tuyên bố “Em đề ý”, cô chỉ có thể trầm mặc.

Lục Phóng phanh xe “kít” một tiếng dừng ngay, Nhưngong Nhưngong chột nhào tới trước, suýt chút nữa đụng đầu, còn chưa kịp oán trách, liền bị anh hung hăng hôn, dùng lực chộp lấy cùng đè ép.

“Ý em là sao? Có phải đề ý thời điểm anh đi công tác hy vọng gọi điện thoại cho anh, đề ý khi anh bước vào loại địa phương đó hận không thể cho anh một bạt tai hay không?” Đèn đường chiếu xuống, ánh mắt Lục Phóng phá lệ sâu thẳm, phảng phất như một động tối đem mọi thứ thu vào, cắn nuốt bất luận vật chất nào bao gồm cả ánh sáng, Nhưngong Nhưngong một chút không dám nhìn thẳng.

Ừ, bây giờ cô thấy không thích hợp để thú tội thâm tình, coi như là thú tội đi, cũng không biết có gọi là thâm tình hay không.

Thời điểm cô đối mặt với người khác thổ lộ thâm tình bình thường cô không biết làm sao trả lời. Bình thường bị người hài hước đả kích, gặp gỡ người tán dương cô một câu, cô cũng sẽ không được tự nhiên nửa ngày, huống chi lại thú tội như vậy.

Cho nên Nhưngong Nhưngong ngoan ngoãn “trả lời” Lục Phóng bằng một cái bạt tai, thanh âm kia dưới bầu trời đêm cực kỳ thanh thúy, “Ách...” Nhưngong Nhưngong còn chưa sắp xếp lại suy nghĩ, muốn nói lời xin lỗi, thật ra bình thường cô không có bạo lực như vậy.

Ánh mắt Lục Phóng nguy hiểm tiến tới gần.

“Anh muốn làm gì?” Nhưngong Nhưngong né tránh anh, mặc cho anh cường ngạnh điều chỉnh cái ghế của cô nằm ngang xuống.

“Anh đây là đang làm chuyện chính đáng.” Hơi nóng của Lục Phóng phả lên ngực Nhưngong Nhưngong, tháo dây an toàn.

Nhưngong Nhưngong có chút khản trương, mặc dù đã là vợ người ta, nhưng đối với cô mà nói thế sự xoay vần phải bước trước thôi. “Anh lái xe cũng không mang áo mưa an toàn sao?” Nhưngong Nhưngong bởi vì khản trương, cho nên đầu óc chập mạch, vì chập mạch, cho nên cô nói chuyện bừa bãi, nói sai lời. Nhưngong Nhưngong phải nói là dây nịt an toàn, thật ra thì Lục Phóng lúc này đã sớm dừng xe lại.

“Thời điểm lái xe anh mới đeo.” Lục Phóng đáp lại rất thuận miệng.

Nhưngong Nhưngong chịu khuất phục, “Nhưng chúng ta không có mang cái đó?” Lời nói của Nhưngong Nhưngong bị Lục Phóng nuốt vào trong miệng, đến cuối cùng suýt nữa đã lớn tiếng hét chói tai, “Tại sao anh lại mang theo cái này.”

“Đề phòng bất kỳ tình huống nào.” Cơ hội luôn đến với người có chuẩn bị, lời lẽ thật lý trí.

Sau, Nhưngong Nhưngong sửa sang lại quần áo, chột dạ nhìn xung quanh, bởi vì đã tương đối muộn, người đi đường hơi thưa thớt, cô thở ra một hơi dài, vừa rồi cô phải nín không dùng lực kêu lên, đối với người khác ngược lại rất vui mừng. Không ngờ mình cũng rơi xuống thành người tiện lợi rồi.

Lại nói giữa vợ chồng là đầu giường đánh nhau cuối giường làm hóa, đây cũng không phải là không có đạo lý, Nhưngong Nhưngong mặc dù khinh thường mình, nhưng khi nhìn anh vừa rồi ra sức phấn đấu, cô thấy tâm tình không đến mức hồng bét, thậm chí đôi môi còn uốn cong lên.

Nhưng người khác không như vậy, sắc mặt âm trầm hơn, chẳng qua Nhượng Nhượng không còn khí lực để suy nghĩ vấn đề này, hiện tại cô muốn ngủ, vì buồn ngủ mà cảm thấy khó chịu.

Đội bọn họ về đến nhà, thời điểm đầu óc Nhượng Nhượng còn chưa tỉnh táo, Lục Phóng bắt đầu ra chiều.

“Mới vừa rồi anh nên trả em bao nhiêu tiền? Xét thấy đó là địa điểm đặc thù, không phải là anh nên trả cho em nhiều hơn một chút chứ, cô chủ nhà.” Anh lấy ra một tập chi phiếu, dùng sức vuốt, Nhượng Nhượng sợ anh vuốt đến mức làm hỏng mấy tờ.

Một tờ chi phiếu tung bay trên mặt cô, vốn là cô có thể tức giận, nhưng đôi mắt bây giờ của cô đã nhìn toàn sương mù, phía trên con số kia, một chục triệu, không tệ, cô có thể tha thứ anh vô lễ, Nhượng Nhượng thuận tay nhét vào áo trong, trực giác nhắc chi phiếu phải dính vào trong ngực mới ổn thỏa.

Không khí chung quanh càng ngày càng lạnh, Nhượng Nhượng nhấn nút mở máy điều hòa, đột nhiên cô cảm thấy mình rất thông minh, có thể giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cho nên mục tiêu cuối cùng mà loài người tiến hóa đến chính là da mặt so với tường thành phải dày hơn.

Nhượng Nhượng lại lấy chi phiếu từ trong ngực ra, hôn một cái, “Ngày ngày thấy chi phiếu thật là tốt.” Cô đây diễn hình cho việc heo chết không sợ nước sôi, không vào dầu muối. Cô biết rõ rằng Lục Phóng muốn nghe lời nói đó, nhưng chỉ là cô không muốn nói. Ai bảo anh dám lừa gạt cười!

Lục Phóng cũng coi là người hiểu biết, rất nhanh bình tĩnh lại, một lần nữa ký thêm một tờ chi phiếu cho Nhượng Nhượng, coi như là phí dịch vụ, sau đó đặt lên môi cô. Hàng tiện lợi cũng không cần nổi chấn giường thoải mái, Nhượng Nhượng than thở một tiếng, đuổi người một cái chuẩn bị rời giường.

Cô cười hết sức ngọt ngào lấy từ dưới gối ra tờ chi phiếu năm con số ra ngoài, hôn một cái, sau đó hét lên một tiếng, “Lục Phóng, này, đây là cái gì..”

Lục Phóng đang trong phòng bếp chiên trứng gà tình yêu, nhìn Nhượng Nhượng hét lên, nụ cười liền tỏa sáng.

“Anh ký bốn mươi năm sau mới có thể thực hiện được.”

“Nhượng Nhượng, chúng ta là vợ chồng, tại sao có thể dùng tiền mua bán, đây là anh chuẩn bị tiền hưu trí cho em.” Lục Phóng đặt một nụ hôn lên trán Nhượng Nhượng, “Em có thể đi đánh răng.”

Sau đó Nhượng Nhượng bận rộn không ngừng che miệng đi đánh răng, chuyện này cũng không tính để kiện, chỉ đồ thừa cô mơ làm phú bà trăm vạn, nhất thời không đề phòng mà trúng gian kế của người xấu, còn đem một thân trong sạch bù vào, vì bắt chẹt người tay mềm, cho nên phá lệ phối hợp thôi, muốn tạo thành khuôn mẫu gì thì tạo như vậy thôi.

Đội Nhượng Nhượng ra cửa chuẩn bị đi làm, mới phát hiện người khác dù bạn vẫn ung dung khóa trái cửa, còn sợ người không nhìn thấy còn đem chìa khóa quơ đi quơ lại trước mặt cô.

“Đã tỉnh ngủ, cơm cũng ăn no, chúng ta có thể tiếp tục thảo luận đề tài hôm qua được không?” Hai tay Lục Phóng đút trong túi quần, nhàn nhã, giống như một ông chủ nhàn nhã, bởi vì anh không lo không có thời gian.

“Ha ha, thật ra anh đi công tác không cho em gọi điện, một chút em cũng không để ý.” Nhượng Nhượng cảm thấy kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt.

“Nhưng anh ngại.” Giọng điệu Lục Phóng nghe không giống như đang nói giỡn.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Nhượng Nhượng không lên tiếng, lúc này dù có nói gì đều là ngụy biện, hai người đều biết rõ lòng dạ của nhau, chỉ là một phút đánh cuộc mà thôi. Cùng trầm mặc, Lục Phóng dù trong một cái chớp mắt cũng không rời đi sự chú ý của mình trên vẻ mặt tinh tế của Nhượng Nhượng, cho nên anh chỉ có thể cúi đầu.

Thời gian mới qua ba phút, Nhượng Nhượng cảm thấy thời gian dài tựa như ba năm, anh nhìn cô giống như một phiến đá đè trong lòng cô, cô chỉ có thể nín thở. “Nhượng Nhượng, nếu như chúng ta cách nhau một ngàn bước, em chỉ cần bước một bước, 999 bước còn lại anh sẽ hoàn thành.”

Lục Phóng cầm chìa khóa xe ra cửa, “Em ngồi xe bus đi, nếu em sợ đưa quan hệ của chúng ta ra ngoài ánh sáng.” Nói anh cũng không quay lại nhìn cô.

Nhượng Nhượng nhìn bóng lưng anh nghĩ thầm, anh cho là một bước kia rất dễ dàng sao? Đây chính là biến đổi về chất, 999 bước chẳng qua chỉ là biến đổi về lượng thôi, anh cho rằng cô ngu à?

Thời điểm cô chen lên xe bus, vẫn có một chút hoài niệm đến chiếc ghế thoải mái trong sảnh trên xe Lục Phóng, tự nhủ đàn ông xấu xí một chút cũng không sao, nhưng nhất định không thể nhỏ nhen.

“Nhượng Nhượng em không sao chứ, sắc mặt em trông không được tốt lắm.” Chị Quả Quả tiến lên quan tâm hỏi thăm, ánh mắt lóe lên ánh sáng tò mò, Nhượng Nhượng tuyệt đối không nhìn nhầm, trong lòng cô hơi hồi hộp một chút, không phải bị lộ mối quan hệ ra đi?

“Đúng vậy, gần đây cô thường xuyên xin nghỉ, tôi nghe nói phái nữ các cô đến ngày đó mà không chảy sạch ra sẽ rất đau đớn.” Hòa Đa cũng kéo tới đây.

Trông mắt Nhượng Nhượng hơi hép lại, “Ý cậu là gì?”

“Khụ, quan hệ của chúng ta thế nào, chừng nào thì cô có tật xấu đau dạ dày này.” Hòa Đa vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu.

“Cho nên...” Nhượng Nhượng đánh hơi được một tia không ổn.

Chị Quả Quả đau lòng ôm lấy bà vai Nhượng Nhượng, “Chị cho em mượn bà vai để khóc, phái nữ chúng ta chính là chịu tội. Đi một Tiêu Hàng, còn có hàng ngàn hàng vạn Tiêu Hàng, em phải chú ý thân thể mình. Nói cho em biết, thuốc kia nếu chảy không hết sẽ rất thảm, có muốn chị xin phép nghỉ để cùng em đi bệnh viện kiểm tra một chút?”

Chảy, thuốc chảy, Nhượng Nhượng chấn động mạnh, điều này làm cho chị Quả Quả càng thêm tin chắc bọn họ đang điểm trúng tử huyệt của Nhượng Nhượng.

“Chuyện như vậy chúng ta cùng Cherry cũng phản ứng qua, chúng ta đều là nữ giới, hiện tại cũng hiểu nguyên nhân em thường xuyên đi trễ.” Hiện tại Nhượng Nhượng đã hiểu vì sao gần đây Cherry không hung thần ác sát như trước rồi.

“Khi nào thì em nói em có?” Nhượng Nhượng không biết tin tức bất quá truyền ra như thế nào, nghe còn rung động hơn cả việc Tổng thống nước Mỹ là người da đen.

“Xuyt.” Hòa Đa đặt ngón trỏ lên môi, “Chuyện này sao có thể cổ động tuyên truyền, chúng ta một lòng biết rõ là tốt rồi.” Người khởi xướng chuyện này lại còn có lá gan giữ bí mật cơ đấy?

Nhượng Nhượng giải thích chỉ càng thêm tô đen. Tóm lại tin tức “Tiêu Hàng bạc tình bạc nghĩa, Nhượng Nhượng vì quá đau đớn mà sảy thai” là chắc chắn rồi, quần chuyện thật hay giả, chỉ cần có chủ đề tán gẫu của mọi người trước khi ăn cơm hay sau khi ăn cơm là được.

“Em xem, chị đem bôi đen những người đàn ông giống Tiêu Hàng trong tim bạn trăm năm rồi, còn dư lại đều là bảo bối của chị, hôm nay phá lệ cho em lựa chọn.” Chị Quả Quả kéo Nhượng Nhượng tới trước màn hình máy tính, hiển vật quý tựa như điều ra hình một người đàn ông.

Thật ra thì bôi bô đàn ông giống như Tiêu Hàng cũng không có gì sai, sau này Nhượng Nhượng nhận được email “Cảm ơn” kia, Tiêu Hàng lấy cớ bẻ bộn nhiều việc, mệt quá nên lâu không cùng cô liên lạc, cái này gọi là “chia tay lạnh” đi?

“Như thế nào, có thể chứ, có phải lớn lên giống Ngũ Bách hay không?” Hòa Đa đứng một bên phê bình, xem ra phải chọn lựa tỉ mỉ cẩn thận.

“Chỉ giống có một nửa.” Nhượng Nhượng bĩu môi.

“Cái con bé này tại sao lại như vậy?” Chị Quả Quả liếc nhìn Nhượng Nhượng, “Cái này thế nào, anh tuần chứ?”

“Không tệ, anh tuần đến mức có thể đóng vai nam chính trong ‘Nhà thờ đức bà Paris’ rồi.”

“Đủ rồi Nhượng Nhượng, cô đừng vì lệ rơi máu chảy một người đàn ông, mà bắt bẻ những chàng trai khác có được không? Cô nói cô phải tìm nhiều trai đẹp?” Hòa Đa thật ác độc, khi nào thì cô vì đàn ông mà máu chảy lệ rơi?

“Đẹp trai để dùng cái rắm, quay đầu lại còn không phải bị tốt ăn hết!” Hôm nay Nhượng Nhượng rất có tâm trạng với trai đẹp.

“Đẹp trai có sĩ bồi, có pháo đánh, có mã cưới, có xe ngồi, có hai tướng thăm mến, đẹp trai không tốt ở điểm nào?!” Hòa Đa tiêu sái phần nộ, bởi vì chỉ có phần nộ cậu mới bình tĩnh được.

“Nhượng Nhượng, không cần hận đời có được hay không, khẩu hiệu của chúng ta là thà yêu 3000 người, cũng không bỏ qua một người, một Tiêu Hàng đã đánh ngã em như vậy?” Chị Quả Quả cảm thấy Nhượng Nhượng thật làm mất thể diện gái ế. “Nhanh chóng chọn một người, từ nơi nào ngã nhào liền từ nơi đó bò dậy, một người đàn ông gieo họa cho em, thì em phải đi gieo họa cho một người đàn ông khác, dù sao bọn họ cũng là đồng loại, hướng người nào trả thù cũng đều giống nhau.” Chị Quả Quả rất có khí thế của một nữ vương, nếu như Nhượng Nhượng không chọn một người đàn ông, vậy đơn giản chính là đi không hết.

Nhượng Nhượng bị hào khí của chị Quả Quả xâm lấn, cảm động tinh thần không sợ hy sinh, thật ra thì cô nhỏ mọn muốn nhìn xem Lục Phóng có ghen hay không, ai bảo hôm qua anh tặng cô lễ vật một bình dấm to như vậy cho cô uống, một người như cô thế nào uống cho hết.

“Chị nói với em nhé, kể tiếp chị giới thiệu cho em người này, ba anh ta là cục trưởng, chú anh ta buôn bán bên ngoài, cậu anh ta làm quản lý ở HongKong! Chị Quả Quả đối xử với em không tệ chứ?”

“Điều kiện thật không tệ.” Nhượng Nhượng nghe cũng bận rộn gật đầu, “Vậy chị tính toán để cho em cùng người nào hẹn gặp, là ba anh ta hay chú anh ta?” Nhượng Nhượng hỏi rất chân thành.

“Nhượng Nhượng, em thuần tâm giận chị phải không?” Chị Quả Quả bắt đầu bày ra bộ dáng người đàn bà chanh chua chửi đổng lên.

“Được rồi, không cần đẹp trai, tìm cho em thanh niên nào mặc ba đời làm nghề nông gian khổ, ngoại hình an toàn, tư cách nội bộ không mâu thuẫn là được.” Nhượng Nhượng bây giờ không có ý nghĩ gì với trai đẹp cùng giàu có, suốt ngày chạy trên con đường phố hoa và dương liễu kia, thật đúng là chẳng ra sao.

“Đã hiểu.” Chị Quả Quả hạnh phúc gõ bàn phím, giúp Nhượng Nhượng tìm kiếm rồi ước hẹn.

Nhượng Nhượng mạo hiểm nguy hiểm tính mạng nhấn tin cho Lục Phóng, nói là buổi tối cô cùng đồng nghiệp liên hoan.

Chị Quả Quả sợ Nhượng Nhượng lâm trận chạy trốn, tự mình giải cô đến hiện trường rồi mới đi, lúc gần đi còn lau nước mắt, thế nào mà lại đem đàn ông tốt như vậy giới thiệu cho Nhượng Nhượng, thật là nhức nhối quá.

“Tên Bi họ Hường, tên một chữ họ một chữ, rất hân hạnh được biết cô, Khanh tiểu thư.” Người đàn ông này tây trang giấy da, nhưng rõ ràng chính là hàng 100 tệ, Nhượng Nhượng cảm thấy không tệ, về sau đi dạo hàng vỉa hè đã có người đi cùng rồi.

“Trước tiên tôi giới thiệu một chút, tôi sinh ở Tứ Xuyên, bất quá cũng là tộc Thổ Gia, không quá giàu có, là địa phương nói tiếng dân tộc, tôi có một anh trai ở Thổ Nhĩ Kỳ, tôi học mộc.”

“Trước anh chọn món ăn đi.” Nhượng Nhượng lễ phép nói, cố gắng tìm kiếm cảm giác về đối phương.

“Bánh mì nướng, cảm ơn.” Hần chỉ cái này, “Tôi chỉ thích ăn cái này.”

Nhượng Nhượng nghe quen chuyện cực phẩm đi xem mắt của bạn bè, nhất thời nổi lên cảnh giác. Tối nhà hàng Tây chọn bánh mì nướng không kỳ quái, nhưng chỉ chọn bánh mì nướng lại rất kỳ quái.

Quả nhiên, sau đó vị tiền sinh này nói này hần là người dân tộc, phải ăn đồ ăn Trung Quốc mới được. Cho nên Nhượng Nhượng theo hần vào một quán mì nhỏ.

“Hai mì thịt bò, cảm ơn, bà chủ, thả nhiều hành nhiều thịt đấy.” Hường Bi đem mấy khăn giấy kém chất lượng đút vào trong túi.

“Muốn nhiều như vậy, cho hai lạng không biết thế nào?” Bà chủ ở một bên nói thầm.

“Hai lạng tôi ăn không xong.”

Lúc ấy Nhượng Nhượng liền bỏ chạy.

Có một loại cảm giác gọi là từng gặp biển xanh không muốn làm sông nhỏ, đột nhiên cảm thấy chị Quả Quả nhất định là được ông trời phái tới đây để giúp Lục Phóng, Lục Phóng khỏe mạnh đẹp trai, trừ có tiền một chút, những thứ khác đều không có khuyết điểm gì.

Ngày tiếp, chị Quả Quả bắt được Nhượng Nhượng, hỏi cô tại sao lại phí của trời. Nhượng Nhượng không thể không trả lời một câu, “Chị tìm cho em chính là ba đời làm nghề nông sao?”

“Xin em, đầu năm nay tìm người ba đời làm nghề nông còn khó khăn hơn tìm người đẹp trai.”

“Cho nên chị tìm cho em người dân tộc Thổ ở Tứ Xuyên học mộc làm đế nhũ chui trong đất, còn ủng hộ cái cách ruộng đất, phản đối chôn cất! Chị cho rằng cứ đất nhiều chính là thanh niên cách mạng ba đời làm nghề nông.”

“Nhượng Nhượng, đủ chưa, người ta ủng hộ cái cách ruộng đất, phản đối chôn cất thì thế nào, đây là hiệu triệu hưởng ứng đảng, không trách được cô không vào được đảng.” Hòa Đa một bên chen miệng vào, nhất thời cậu đã giẫm lên trũng tử huyệt của Nhượng Nhượng. Thời đại học, ba mươi người các cô, có hai chín người vào đảng, Nhượng Nhượng sống chết bị bài xích bên ngoài. Mỗi lần người ta tổ chức hội nghị, cô tựa như cô hồn đã quý ở bên ngoài loạn quạng.

“Tôi không vào được đảng không phải vì tôi ủng hộ chôn cất, là do tôi học địa lý không được tốt.” Nhượng Nhượng đỏ mặt cãi lại.

Đây là lời nói thật. Cô cùng Tiêu Tiểu Du từ nhỏ đến đại học đều là bạn cùng lớp. Cái này là bạn học chung, mới vừa tròn mười tám liền bị tổ chức thu nạp. Đây là quyết định tư cách từ nhỏ, dùng lời của Tiêu Tiểu Du mà nói.

Nhớ thời điểm trên tiểu học, thầy giáo Địa lý từng hỏi: “Nếu như Trái đất không xoay tròn, thế giới của chúng ta sẽ như thế nào?”

Bạn học Tiêu Tiểu Du giờ tay đầu tiên: “Coi như Trái đất không xoay tròn, chúng ta sẽ bao quanh lấy chủ tịch đảng trung ương làm trung tâm để chuyển động!!!” Đây là cái gì, đây quả thực là thần đồng, cho nên bạn học Tiêu Tiểu Du thi đậu nhân viên công vụ.

Thầy Địa lý lại bảo Nhượng Nhượng bên cạnh Tiêu Tiểu Du trả lời, bởi vì cô cũng tích cực giờ tay, “Vậy em muốn di dân đến nước Mỹ.” Thời điểm Nhượng Nhượng thi nhân viên công vụ, ngay cả đánh giá tư cách cũng không qua.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24

Đề tài trở lại một ngày trước, sau khi Nhượng Nhượng xem mắt xong, tâm trạng thấp thòm mở ra cửa vào nhà, Lục Phóng đã trở lại, ngồi trên chiếu tựa vào bên giường lật xem tài liệu.

Nhượng Nhượng không lên tiếng, lẳng lặng quan sát anh mấy chục giây, mọi cử động đều là đáng về ưu nhã khuyếch thành, quan trọng nhất là sẽ không ăn mì thịt bò lại còn bảo bà chủ cho thêm nhiều hành nhiều thịt, chỉ biết bình tĩnh nói, bà chủ mở một chai Rafael. Trên đường về nhà Nhượng Nhượng còn suy tưởng Hường Bi chính là loại người "Tôi nay ăn tôm, có dấm, tìm ai xin ít tôm", mà Lục Phóng chính là ăn mì thịt bò đều dùng Rafael thưởng thức, xem ra người sau cũng không tốt so người trước.

Thật ra thì cái gọi là rau cải củ cải ai cũng có sở thích riêng, đổi lại trước kia không chừng Nhượng Nhượng còn cảm thấy Hường Bi này không tệ, rất biết cách trị gia, nhưng sau khi đi theo Lục Phóng sa đọa, Nhượng Nhượng cảm giác mình có phần bị một chút độc hại của tiền bạc rồi, cũng học người khác khinh thường phẩm chất cần kiệm của dân tộc Trung, cũng bắt đầu hướng tới cách sống ăn mì thịt bò thường thức Rafael.

"Em đã về." Nhượng Nhượng chủ động lên tiếng, chủ yếu là lương tâm lo lắng, mặc dù hôn nhân của bọn họ có chút đùa giỡn, nhưng dầu gì Lục Phóng người ta không có vượt tường, mình chính là người đuổi lý.

Lục Phóng ngừng đầu cười hỏi, "Liên hoan như thế nào?" Anh cất túi xách trên tay cô, kéo hông cô ngồi xuống, còn giúp cô xoa bóp bả vai.

"Tạm được." Nhượng Nhượng vô ý thức hưởng thụ những thứ ngày thường cô được nuông chiều, cảm giác mình có phần chút đáng buồn, bị anh mạnh mẽ nói gì vào đều dùng hàng hiệu thu hút, chưa gì đã quên mất gốc, kỳ thật những năm đại học của cô, mỗi lần cô lấy cơm đều phải giả bộ đáng thương với thím bán cơm, "Cho cháu nhiều thức ăn nhé." Còn bị một con rống của bác thím trả lại, "Run cái gì mà run, bị kinh phong à?" Đầu lòng nhìn bác thím đem muống ăn đang tràn đầy bột lại một nửa.

Không nên hỏi tại sao thái độ của bác thím với cô lại kém nhiều như vậy, chủ yếu là vì mỹ nhân kế đối với bà thím không dùng được, chỉ có thể so với bà xem ai hung hãn hơn, bà mới có thể cho thêm nhiều đồ ăn.

Nét mặt Lục Phóng rất bình thường, hành động cũng rất bình thường, Nhượng Nhượng thở phào nhẹ nhõm, cô đã nói Lục Phóng cũng không phải là Thần Tiên, làm sao có thể chuyện gì cũng biết, thật an tâm mang theo một chút xíu khoái cảm vụng trộm nhỏ.

Trong lúc đợi Lục Phóng tắm xong, cô tò mò nhìn hình trong tài liệu của anh, tha thứ cho cô nhiều chuyện, cô nhẹ nhàng vén lên —— chiếc hộp Pandora

Cái này, đây không phải hình ảnh chụp cô cùng Hường Bi ăn cơm thì là cái gì? Cô chưa về nhà, hình này cũng đã đưa trên tay anh? Nhượng Nhượng giận đến gân xanh cũng nổi lên rồi.

Đây là xâm phạm riêng tư người khác, chà đạp tôn nghiêm hiến pháp, biểu hiện thái độ không yêu nước.

Đợi chút, phần sau là bản in email cô viết cho Tiêu Hàng? Thư tình nóng bỏng như vậy, Lục Phóng cũng xem? Sắc mặt còn bình thường như vậy, Nhượng Nhượng nhớ tới lúc trước Lục Phóng một bên "Nhẹ thương mật yêu" vuốt ve tóc của cô, hôn khoe môi cô, vừa nhìn tài liệu này? Hình tượng này rất quý dị, quả thật chính là rợn cả tóc gáy.

Kỳ quái là sau khi Lục Phóng tắm rửa đi ra ngoài, Nhượng Nhượng cũng không nhảy dựng lên đem hồ sơ ném tới trên mặt của anh, bởi vì cô vẫn còn ở tình thế khó xử, tiếp tục phối hợp diễn với anh, đợi sự giả tạo an ổn, đợi khi anh chưa chú ý vạch trần tất cả ra ngoài, sau đó. . . . .

Về chuyện sau đó, Nhượng Nhượng không cách nào dự đoán được, căn cứ kinh nghiệm của cô, gậy gỗ cùng Lục Phóng chắc chắn sẽ ăn phải thứ không tốt.

Cho nên Nhượng Nhượng cho mình án treo trong một ít thời gian, trước hết cô đi tắm rửa, tắm thời điểm dễ dàng sinh ra linh cảm, cho nên anh đi qua đi lại phòng vệ sinh, thật rồi rầm.

Lúc đi ra, Lục Phóng vẫn đang xem hồ sơ của cô, thấy cô ra ngoài lập tức khuôn mặt tươi cười chào đón, dùng khăn lông dịu dàng giúp cô lau tóc.

Anh là dịu dàng như vậy, khiến Nhượng Nhượng như đứng trên đồng lửa, "Khụ." Cô háng giọng.

"Anh phải người đi điều tra em?" Giọng nói rất nhẹ nhàng, giống như là hỏi tin tức thời tiết vậy .

Tay Lục Phóng ngay cả một dấu hiệu dừng lại cũng không có, tiếp tục duy trì động tác lau dịu dàng, "Ừ." Một tiếng này không có bất kỳ đau lòng, Nhượng Nhượng coi như hiểu, người trước mắt này là rõ ràng điều tra cô, còn không sợ cô biết.

Nhượng Nhượng cảm giác thời điểm mình có phần rất kỳ quái, anh vi phạm quyền riêng tư của cô, cô không tức điên, nhưng khi anh rõ ràng khi dễ cô, cô lại không dám phản kháng khiêu khích , cô nổi giận.

"Nếu anh xem, thì anh nên biết tối nay em làm cái gì, anh không tức giận sao?" Nhượng Nhượng tức giận cũng không nhảy xuống hết lên, co chỉ nhẹ ngang tránh tay Lục Phóng, đứng ở trên giường, trên cao đưa mắt nhìn xuống anh, khí thế như vậy tương đối cường đại, vẫn còn tương đối ưu nhã, nàng có thể không học bộ dạng người đàn bà chanh chua chửi đổng, thời đại mới phái nữ phải nói sự thật, bày đạo lý, vận dụng luật pháp làm vũ khí bảo vệ mình.

"Em biết rõ anh sẽ tức giận nhưng vẫn còn muốn đi làm!" Đây cũng không phải là câu nghi vấn, giọng Lục Phóng thêm vào chút lạnh lẽo.

"Cho nên anh biết rõ em sẽ tức giận cũng muốn đi điều tra em?" Nhượng Nhượng suy một ra ba.

"Nhượng Nhượng, nếu như em cho anh cảm giác an toàn đủ nhiều, anh há lại sẽ như vậy, chẳng lẽ anh biết không điều tra như vậy người tức chết trước sẽ là anh sao?" Lục Phóng thả khăn lông xuống, nghiêm túc nói.

Thế đạo này đổi trắng thay đen rồi, Lục Phóng cư nhiên hỏi Nhượng Nhượng muốn nâng cảm giác an toàn rồi, cô còn tưởng rằng mình mới là người trong lòng bàn tay anh, mặc anh nhào nặn, mặc anh vuốt ve.

Trong lời nói có tình ý, Nhượng Nhượng không phải ngu ngốc, tự nhiên có thể nghe được. Từ khi Lục Phóng lừa gạt cưới đến che chở bây giờ, trừ dùng tình yêu để giải thích ra, thật cũng không tìm được lý do khác thích hợp hơn nữa. Nhưng là, phụ nữ luôn là có Cảm Giác Thứ Sáu, cô vẫn không thể không tin trực giác của mình.

Đáng tiếc thứ chứ những tình yêu như thế này chỉ là tầng nam thạch mây mờ, chỉ cần nhẹ nhàng đập lên, tầng nam thạch mỏng manh này sẽ sụp đổ, ai biết vực sâu phía dưới kia sẽ là cái gì.

"Nhưng như vậy cũng không chứng minh được anh có quyền điều tra em!" Nhượng Nhượng dùng tức giận cắt đứt ngọt ngào đang dâng lên trong lòng mình.

"Như vậy em thì có quyền lợi lấy thân phận gái chưa chồng để đi xem mắt? Sau khi kết hôn, viết thư tình buồn nôn cho một người đàn ông khác?" Lục Phóng khoanh tay vào ngực.

Đây là một cục diện hai bên đều tổn hại, bởi vì mỗi người đều cảm vũ khí trong tay. Huống chi, Lục Phóng cho dù nhìn lên Nhượng Nhượng, khí thế cũng mạnh mẽ hơn cô.

Nhượng Nhượng bắt đầu suy tư, là tội xâm phạm riêng tư lớn hơn, hay tội hồng hạnh xuất tường lớn hơn.

"Vậy chúng ta hãy xem như tất cả đều chưa từng xảy ra." Cô thật sự là lười biếng quản, làm gì cái vì cái loại sự kiện bé nhỏ này mà hao phí tế bào não một buổi tối.

"Ý của em là anh tiếp tục điều tra, em tiếp tục vượt tường, hay là anh không điều tra, em cũng cái tà quy chánh?" Người khác có bộ dạng như rất dễ ý.

Nhượng Nhượng tăng hăng một cái, còn tưởng rằng có thể lừa dối vượt qua kiểm tra.

Cuộc sống vì cái gì phải khó cả đôi đường, vì cái gì phải nhiều lựa chọn như vậy? Cô tiến vào trạng thái suy tưởng. Nếu như về sau cô nói cho đời sau biết, đời này cô chỉ hưởng qua một người đàn ông, có thể bị cười nhạo chết hay không?

"Em cái tà quy chánh." Mặc dù mình biết rõ như vậy rất thiệt thòi, nhưng cô vẫn không có biện pháp khi ánh mắt anh lấp lánh có hồn như vậy nếu lựa chọn thứ nhất, huống chi cho dù bị đời sau cười nhạo, cô cũng không có dũng khí tìm chết, cái này gọi là đại trượng phu có được dẫn được.

Lục Phóng tiếp tục nhẹ nhàng lau tóc Nhượng Nhượng, nhân tiện vì cô mà mỗi ngày làm bài tập —— xoa bóp, đừng nói, hình như là có chút hiệu quả, Nhượng Nhượng thích ở phòng vệ sinh nghiêng thân thể nhìn đường cong của mình.

Mỗi một lần cùng anh gây gổ, anh đều có biện pháp để cho cô cảm thấy việc này là đang lãng phí thời gian, dù sao cũng sẽ trở lại trạng thái ban đầu.

Chỉ là người đàn ông này cũng bắt bẻ quá quá mức, ngày tiếp Nhượng Nhượng đang hung hăng đánh răng, lại nói thân thể của cô làm rất nhiều tư thế cơ thể không bày ra được, chẳng khác gì đàn ông, một cô gái vốn không thích bị người khác phê bình nói eo cô không đủ mềm mại. Cho nên lăm mồm đáp lại anh một câu, đây đều là trách anh cái đó không đủ dài.

Lời này tựa như chọc phải tổ ong vào vết, người này cư nhiên sáng sớm cho mình tập yoga, xem ra nhất định phải đem cô bày ra tư thế cơ thể đó mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Mặc dù ban ngày yoga, buổi tối cũng yoga, hơi cực khổ một chút, nhưng nếu như cả thế có thể không ký tên của mình, không cần nghĩ tới làm sao trả

hết nợ trong thẻ tín dụng, Nhượng Nhượng cảm thấy cuộc sống này trong đau khổ có hạnh phúc.

Bị Lục Phóng nung đúc mấy tháng, Nhượng Nhượng đã từ từ không thích ứng với chuyện đi dạo quán ven đường rồi, bởi vì bà chủ quán ven đường kia không cho phép cô cà thẻ, nhưng không cà thẻ sẽ phải móc túi bên eo của mình, Nhượng Nhượng cảm thấy món nợ này tính thế nào đều không có lời.

Cho nên cô nàng Tiêu Tiểu Du người vắt cổ chày ra nước vì món gà thuốc hấp dẫn, nên mới hẹn Nhượng Nhượng ra ngoài.

"Ồ, mấy ngày không thấy, càng ngày càng mập mà, xem ra chạy bộ sáng sớm rất có chỗ tốt đấy." Tiêu Tiểu Du càng nhìn ngày càng thấy Nhượng Nhượng xinh đẹp.

"Đã lâu không chạy bộ sáng sớm, đổi sang luyện yoga rồi." Nhượng Nhượng không khỏi buồn bực nói, sáng sớm căn bản cô không lên nổi.

Hai người đi tới quán bán áo ngủ, "Thế nào, cậu không cần mua áo ngủ?" Tiêu Tiểu Du buồn bực, đây là vì mỗi lần bọn họ đi dạo phố đều phải lựa chọn những thứ cần mua.

"À, để tiết kiệm tiền, tớ ngủ trần truồng luôn rồi." Chủ yếu là mua áo ngủ không có cách nào cà thẻ, cũng không thể mỗi ngày mua loại áo mấy ngàn tệ để cho anh xé chứ?

"Không phải chứ, Nhượng Nhượng, chẳng lẽ mặt trời lại quay xung quanh Trái Đất sao? Cậu mà ngủ trần truồng, không phải cậu vẫn không có cảm giác an toàn, sợ khi hỏa hoạn xảy ra trần truồng chạy ra sẽ mất mặt nên cậu mới thích mặc quần áo ngủ sao?" Tiêu Tiểu Du tròn to hai mắt.

Nhượng Nhượng cũng sững sốt, làm sao cô quên được nguyên nhân mặc đồ ngủ năm đó, gần đây đúng là cô chưa từng nghĩ đến khi ngủ sẽ gặp phải hỏa hoạn hoặc ăn trộm... mấy chuyện không an toàn này.

Tiêu Tiểu Du kỳ quái nhìn Nhượng Nhượng một cái, hiểu rõ nói: "Hiểu rồi, đi theo tớ." Cô dẫn theo Nhượng Nhượng tới một chợ đêm bên cạnh khu dân cư trong đường nhỏ, ánh đèn mờ mờ làm Nhượng Nhượng nghĩ thầm có phải Tiêu Tiểu Du đang lừa gạt bán mình đi không.

Trên đường lừa thừa mấy người đàn ông thô bỉ đang đứng bên đường, buổi tối khuya còn đeo kính đội mũ.

"Có bộ dê con hay không?" Tiêu Tiểu Du lôi kéo tay Nhượng Nhượng coi như là thêm can đảm, hỏi người đàn ông đầu tiên trên con đường.

Nhượng Nhượng cả kinh, "Tiêu Tiểu Du cậu muốn tự đâm đầu vào chỗ chết à, lại còn mua AV?" Nàng chợt kéo Tiêu Tiểu Du đến dưới đèn đường sáng loáng, "Cậu không biết là có thể tìm trên web sao?"

"Gần đây trên web bị cấm nhiều quá." Tiêu Tiểu Du không khỏi tiếc nuối nói.

"Không phải bạn trai tiền nhiệm trước đây của cậu được xưng là kho hàng di động A sao? Lúc đó cậu không có hỏi hân ta đồ dự phòng?" Nhượng Nhượng cảm thấy tiêu tiền cho những thứ phim ảnh như thế này thật không có lời.

"Đàn, càng trước mặt người như thế cậu càng phải giả bộ trong, mặc dù lúc ấy tớ cũng tò mò, tớ phải nhẫn nhịn lòng hiếu kỳ, làm dáng vẻ không dám nhìn."

Nhượng Nhượng gạt đầu một cái, Tiêu Tiểu Du nói lời này không sai. "Vậy bây giờ cậu thế nào. . . ."

"Tớ đây còn không phải là vì cái giúp chị em tốt mà không tiếc cả mạng sống sao, cậu phải biết thủ dâm không khỏe mạnh, cho nên tớ đưa cậu đi tìm một ít ý dâm gì đó, tớ đạt đến một trình độ nào đó, cư nhiên còn làm mất dầy giúp cậu mua cái này, cậu cũng chưa xem qua, tớ cũng chưa có xem qua, buổi tối vào nhà tớ xem một chút?"

Tiêu Tiểu Du đang lúc Nhượng Nhượng không nói lời nào, rất hiểu vỗ vỗ bả vai Nhượng Nhượng, "Thực ra bắt đắc dĩ lắm thì tớ cùng cậu đi một chuyến tới cửa hàng người lớn, cậu cũng đứng trong sáng cho rằng đưa chuột thật có thể dùng."

Nhượng Nhượng thật 囧, những thứ này còn để cô nàng Tiêu Tiểu Du nửa cái siêu này tới dạy mình? Huống chi cô đã sớm cùng Lục Phóng sủng thật đạn thật diễn qua AV rồi.

Nhượng Nhượng bên này vẫn còn đang 囧, ánh mắt Tiêu Tiểu Du đã "đính" trên người phía sau cô.

"Không ngờ đàn ông đẹp trai như vậy mà cũng tới mua cái này? Thật đúng là phí của trời." Tiêu Tiểu Du thờ dài nói, thấy người đàn ông kia càng đi đến gần, có đôi lời nói như thế nào, vì bằng hữu giúp bạn không tiếc cả mạng sống, vì đàn ông có thể cắm vào bạn hai nhát dao, cho nên Tiêu Tiểu Du không mang theo một chút do dự đẩy Nhượng Nhượng ra, vừa đứng đứng vào ngực người đàn ông kia.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, bạn tôi uống nhiều quá." Tiêu Tiểu Du mạnh mẽ đè đầu Nhượng Nhượng xuống, không cho cô ngẩng đầu lên, sau đó kéo cô từ ngực người kia ra.

Trai đẹp còn chưa lên tiếng, một cánh tay duỗi ra từ sau lưng Tiêu Tiểu Du, "Tiểu thư, đĩa của cô đây."

Chính là người đàn ông đeo mắt kính bán đĩa kia, đang cầm trong tay cái đĩa, mấy chữ to bất mắt, 《□ dê con 》. Nếu như đổi lại là em trai nhỏ, cô còn có thể lừa dối hân, nhưng trước mắt là người đàn ông đẹp trai thành thực đến mức tận cùng này, Tiêu Tiểu Du rất không xấu hổ đem cái đĩa nhanh chóng đút vào tay Nhượng Nhượng.

"Ha ha, cô ấy uống say nhất định đòi xem loại này."

"Tiêu Tiểu Du." Nhượng Nhượng ra sức tránh ra, ngẩng đầu lên liền thấy Lục Phóng ở ngay trước mặt của mình.

Anh liếc cái đĩa rồi lại nhìn Nhượng Nhượng, sau đó cười cười, "Tra cứu tư liệu tham khảo à?" Anh ôm chăm lấy Nhượng Nhượng kéo từ người Tiêu Tiểu Du. "Mẹ em gọi điện thoại cho em, em lại quên mang điện thoại đi động, anh sợ có chuyện gì gấp, cho nên mới tìm em."

Lý do rất đầy đủ, Nhượng Nhượng đối với chuyện tự động ra ánh sáng này nhất định phải giải thích cho Lục Phóng hiểu. Hơn nữa cô cũng không kịp có thời gian không hiểu, điện thoại đã lại vang lên.

"Mẹ."

"Mới vừa rồi người nhận điện thoại của con đó là ai?" Khanh mẹ rất kích động, Nhượng Nhượng biết bà đã kích động, phàm là trong nhà có khuê nữ hai mươi bảy hai mươi tám còn chưa gả đi, có thể nghe được giọng của một chàng trai từ trong điện thoại của con gái, mẹ đã muốn kích động một phen.

"Là em trai đồng nghiệp của con, cùng học tiếng Anh với con, dự định ra nước ngoài." Nhượng Nhượng nói dối rất trơn tru, đây chính là cái khó ló cái khôn. "Mẹ, người tìm con có chuyện gì gấp sao?"

"A, không có, tại con lâu rồi không gọi điện về nhà, cho nên mẹ mới gọi điện hỏi thăm một chút." Sau là theo thông lệ là cầu nhàu, ví dụ như có ăn no mặc ấm không, thời tiết đầu thu rất âm áp, nếu như không phải vì Lục Phóng cùng Tiêu Tiểu Du ở một bên trò chuyện rất vui sướng, Nhượng Nhượng cũng không bỏ được việc cúp điện thoại.

"Trong nhà có việc gấp sao?" Lục Phóng quan tâm hỏi.

Nhượng Nhượng cảm thấy người như Lục Phóng thật quá thông minh, làm sao có thể nghe không ra là mẹ cô gọi điện tới tán gẫu, nói láo, người này thuần túy là lấy cớ để xuất hiện. Chỉ là vợ chồng trong nhà phải đóng cửa bảo nhau, cô cảm thấy trước tiên phải tạm thời kiềm chế lại cảm xúc muốn hét chói tai này.

"Không phải cậu muốn mới mình ăn gà thuốc sao?" Nhượng Nhượng quay đầu lại nói với Lục Phóng: "Em cùng Tiêu Du muốn đi ăn khuya, anh trở về trước đi." Nhất định phải ngăn cách để hai người kia không liên lạc, ngăn cản Tiêu Tiểu Du lộ mình, ngăn cản Lục Phóng công khai quan hệ của hai đứa.

"Gà thuốc là cái gì, anh chưa từng ăn, không bằng để anh mời hai vị mỹ nữ." Lời Lục Phóng vừa nói ra, Nhượng Nhượng cũng biết, họ Tiêu vất vả chày ra nước kia chắc chắn sẽ không thả Lục Phóng lần này.

Ba người ngồi xuống quán gà thuốc ven đường, Lục Phóng ân cần vì hai vị nữ sĩ phục vụ món ăn, Tiêu Tiểu Du rất vui vẻ, hai người trao đổi ý kiến về tình hình chính trị trong và ngoài, chủ yếu là Tiêu Tiểu Du nói, Lục Phóng nghe, thỉnh thoảng đáp lại một câu, câu trả lời của Tiêu Tiểu Du đều là: "Đúng rồi, làm sao anh đoán được?"

Cuối cùng Tiêu Tiểu Du tổng kết một câu, "Người như anh vừa phán đoán được chính trị lại hiểu biết kiến thức về chính trị, không nói đến quản lý Quốc Vụ Viện, chọn anh làm tỉnh trưởng cũng không thành vấn đề."

Sau đó dẫn dò Nhượng Nhượng một câu, về sau ra cửa nhớ đem Lục Phóng theo, cô mới có đối tượng để nói chuyện trời đất, hai người đã tiếng nói chung rồi.

Đến thời điểm tính tiền, bà chủ tới bàn đến chân, chính là một chân ngắn là hai xu rưỡi hai, một chân dài là năm xu, Nhượng Nhượng cùng Tiêu Tiểu Du tròn to mắt nhìn bà chủ, chỉ sợ bà đếm tăng một chân, nhưng hai người bị động tác của bà căng đếm căng hồ đồ, cho nên mỗi lần đếm chỉ là động tác uy hiếp tượng trưng tính, bày tỏ chúng tôi đang nhìn bà đấy.

"58 chân ngắn." Bà chủ nói.

"Phải là 53 chân." Lục Phóng chột lên tiếng, Nhượng Nhượng một chút cũng không biết khi nào thì anh để ý tới hành động đếm của bà chủ quán.

Bà chủ mặt đỏ lên, "A, a, tôi lại đếm lại một lần nữa." Quả nhiên là 53 chân.

Nhượng Nhượng cùng Tiêu Tiểu Du cùng nhau đồng thời hô, "Xiên xiên." Bày tỏ lần sau nhất định mang Lục Phóng ăn xiên, anh phụ trách đếm xiên.

Với skills đặc thù này của Lục Phóng, lòng Tiêu Tiểu Du thật sự ngứa ngáy khó nhịn, kéo Nhượng Nhượng tới "Nhượng Nhượng ra giá đi, thế nào mới bằng lòng đem khối này thịt béo nhường cho tớ, về sau tớ ngày ngày mời cậu ăn gà thuốc?"

Nhượng Nhượng trong lòng chột căng thẳng, ý thức được trong tiềm thức của mình không muốn cùng bất luận kẻ nào chia sẻ Lục Phóng.

"Nghĩ hay quá nhỉ." Nhượng Nhượng "cắt" một tiếng

"Vậy cậu nên coi trọng nhà Lục Phóng." Tiêu Tiểu Du thành khẩn nói.

"Nấu chín con vịt này." Nhượng Nhượng kiêu ngạo ngẩng đầu, nhớ tới mấy tháng ở cùng Lục Phóng, trong lòng rất hả hê, lại liên tưởng đến anh vì mình mà thù than như ngọc suốt sáu năm, nhất định phải lấy.

"Đây không phải là vịt, đây là thiên nga, con vịt mặc dù đã mọc cánh lại không biết bay, thiên nga đã mọc cánh là sẽ bay." Tiêu Tiểu Du “cất” trở về.

Hai người cười đùa một hồi, cuối cùng Nhượng Nhượng đồng ý dùng mười chân con vịt nướng mới đem con thiên nga này từ tay Tiêu Tiểu Du định hạ dao nữa đổi đi, cô mới bỏ qua.

Đưa Tiêu Tiểu Du về nhà, Lục Phóng quay đầu lại nhìn Nhượng Nhượng nói: "Bạn của em thật có ý tứ."

Nhượng Nhượng không tự chủ được chu miệng lên, "Là anh đối với cô ấy có ý tứ à, hay là cô ấy thật sự có ý tứ?" Lời này vừa nói ra, cô hơi hồi hộp một chút, cư nhiên mình lại ăn dấm của bạn tốt nhất, thật nhiều bất mãn, xem ra đàn ông quả nhiên là họa thủy, nên nhìn rồi tránh xa thì tốt hơn.

Ánh mắt của Lục Phóng bắt đầu sáng lên, hạ xuống một nụ hôn trên môi Nhượng Nhượng, "Em cũng thật có ý tứ."

Nhượng Nhượng đỏ cả mặt vì cái “có ý tứ” này, chỉ là ít nhất thì bọn họ coi như là tạm thời sau cơn mưa trời lại sáng rồi.

Mặc dù đám mây gây gổ áp suất thấp đè ở hai người đỉnh đầu đã biến mất, đáng tiếc dòng nước lạnh lại xâm lấn, Nhượng Nhượng nhìn người bệnh Lục Phóng trên giường, trăm mối vẫn không có cách giải, thế nào mà ngày thường kiện tướng thể dục thể thao, khỏe mạnh như vậy, lại bị cảm nặng. Đến Nhượng Nhượng là người sợ lạnh cũng không bị đợt lạnh nhỏ này quật ngã. Chỉ là cũng không sai biệt lắm, sớm muộn gì thì cô cũng bị Lục Phóng làm cho mệt chết.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

"Anh không phải là heo cảm cúm chứ?" Nhượng Nhượng sợ hãi nhìn Lục Phóng trông có vẻ ốm yếu đang đứng ở cửa, vội vàng lấy ra nhiệt kế, nếu nhiệt độ của anh ngoài dự liệu sẽ không cho anh vào phòng.

Lục Phóng là người ra sao chứ, không để ý đến Nhượng Nhượng đang phản kháng, liều mạng in dấu hôn lên môi cô, hiển nhiên là muốn đem khuẩn bệnh lây cho Nhượng Nhượng.

"Anh thật quá ác độc?" Sau đó Nhượng Nhượng cảm thán, nhìn Lục Phóng nhiệt độ coi như bình thường, chỉ là cảm mạo bình thường mới yên tâm. Đáng tiếc yên tâm này của cô đã buông xuống quá sớm.

"Anh cần một ít thực vật xanh để sản sinh ra dưỡng khí trong lành!" Lục Phóng mà sinh bệnh thì còn khó chiều hơn đứa bé ba tuổi, quả thật Nhượng Nhượng rất muốn đá chân anh, nhưng khi nhìn chớp mũi ửng hồng của anh, cô quyết định dè xuống không nhắc tới.

"Không khí ở đây đều trong lòng, đều là cây cối xung quanh vừa mới thả ra." Nhượng Nhượng kiên nhẫn lừa gạt Lục Phóng, quý mới biết có phải trong lành hay không.

Lục Phóng dù bị bệnh, nhưng thông minh vẫn không thay đổi, "Vậy em mở cửa sổ ra đi, anh bị kim nén đến khó chịu."

"Không được, không khí lạnh đi vào anh lại càng hồng bết, em đi mua cho anh chậu hoa có được hay không?" Nhượng Nhượng không thể không thỏa hiệp. Chỉ là nếu cô thỏa hiệp lần đầu tiên thì sẽ phải thỏa hiệp lần thứ hai.

"Âm thanh người dẫn trong TV thật khó nghe, không bằng Nhượng Nhượng đọc cho anh mấy bài thơ?" Lời Lục Phóng nói ra nghe không giống thỉnh cầu ngược lại giống như đang ra lệnh.

Xem ra anh đang muốn khen mình có chất giọng hay, Nhượng Nhượng không so đo với Lục Phóng. Huống chi người bị bệnh luôn có thời điểm, cô còn phải trông cậy vào Lục Phóng khi cô bị bệnh, như vậy có thể hành hạ Lục Phóng thật tốt.

Lục Phóng bị bệnh, Nhượng Nhượng từ đánh răng rửa mặt, đến nấu cháo hải sản thịt heo xông khói, cuối cùng là quét dọn gian phòng.

Lục Phóng bị bệnh, Nhượng Nhượng tựa bên cửa sổ thưởng thức bóng đêm, nhìn chòm sao cầu nguyện, hi vọng anh nhanh khỏi, đem mấy cái đồng bừa bãi này dọn dẹp đi.

Lục Phóng bị bệnh, nhưng chưa từng quên mỗi đêm xoa nắn cho Nhượng Nhượng, cô không thể không nói, "Anh đã bệnh thành ra như vậy rồi, sắc tâm còn không chết à?" Lục Phóng trả lời là, khi bọn họ kết hôn trong lời thề có nói qua, muốn cùng chung họa phúc. Ngã bệnh hiển nhiên là một loại họa.

Chỉ là thân thể Nhượng Nhượng càng bị chà đạp thì lại càng khỏe mạnh, lại càng không bị Lục Phóng lây bệnh, chỗ xấu của việc anh bị bệnh là hơi kém đem Nhượng Nhượng mệt mỏi rồi, và chỗ tốt là, người này lấy việc công làm việc tư, cư nhiên buộc Nhượng Nhượng gọi điện thoại cho Cheery xin nghỉ bệnh, hơn nữa còn thần thông quảng đại lấy được tờ giấy chứng minh ở chỗ thầy thuốc Trương.

"Em không phải không biết nấu cơm à?" Lục Phóng ăn cháo Nhượng Nhượng nấu cảm thán. "Mặc dù hơi khó ăn một chút, nhưng cũng không độc chết người."

Nhượng Nhượng không có thời gian để ý đến anh, vì anh, cô đã làm trễ nải việc tập luyện rồi, đây là vì chuẩn bị cho dạ tiệc lễ Giáng sinh năm nay, tập đoàn lớn như A&E đương nhiên sẽ sinh ngoại coi trọng những ngày này. Phòng thiết kế đá quý của Nhượng Nhượng năm nay muốn xếp hạng biểu diễn một vở kịch tại buổi dạ hội tối đêm Giáng sinh. Vì Nhượng Nhượng bị bắt nạt vì là người mới, cho nên cô bị buộc vào vai nữ chính "bị cưỡng ngược", đơn giản vì không ai chịu được làm nữ chính đẹp nhưng não tàn này.

Không biết cái người đáng chết nào chỉ đạo vở kịch này, lại còn lấy nội dung trong "Đồ chơi của tổng giám đốc" ra, Nhượng Nhượng cảm thấy thù hận cô em ngu ngốc của mình.

"Nhìn kịch bản nghiêm túc như vậy à? Có muốn anh giúp em một tay tập luyện hay không?" Lục Phóng không bị bệnh nên không đi làm, cho nên thoát nhìn rất rảnh rỗi, nhàn đến mức meo.

Mặt Nhượng Nhượng đỏ lên, chủ yếu là do tựa đề kịch bản

Lục Phóng liếc nhìn kịch bản một cái, "Nếu như anh mà là quan toà, anh sẽ phán quyết giam cầm em cả đời, giam cầm ở —— trong lòng của anh!" Lục Phóng thâm tình khẩn thiết nhìn Nhượng Nhượng nói.

Trong nháy mắt Nhượng Nhượng liền bối rối, trong giọng nói nghiêm túc của anh, trong ánh mắt nồng đậm không tan được tình yêu mà bối rối, chỉ tiếc tất cả thoáng qua liền biến mất. "Cái câu này có phải hơi có chút sến hay không?"

Lúc này Nhượng Nhượng mới phản ứng được, Lục Phóng thấy được lời kịch trong kịch bản trên mình, người này nhập tâm diễn cũng không quá nhanh chứ?

"Anh diễn còn tốt hơn Châu Nhuận Phát đấy!" Nhượng Nhượng cảm thán, may mà vừa rồi cô không luống cuống, cô cứ cho là đầu óc Lục Phóng mắc lỗi, mượn cơ hội thổ lộ, hại tâm cô nhảy tung tung.

"Chắc chắn, thật đáng tiếc, anh nên đóng vai tổng giám đốc này." Lục Phóng rút kịch bản từ trong tay Nhượng Nhượng.

Mặt Nhượng Nhượng càng đỏ hơn, đoạt lấy kịch bản, không để cho anh tiếp tục nhạo báng.

"Nhượng Nhượng, em diễn gì trong đây? Có phải cái đó sắc dụ tổng giám đốc hay không, hãm hại tiểu yêu tinh phải không, cuối cùng làm bia đỡ đạn thế thảm cho nữ phụ đúng không?"

Nhượng Nhượng hận không thể đưa về một Lục Phóng ốm yếu ngày hôm qua, cô không ưa nổi anh vui vẻ ngày hôm nay như vậy.

Nhắc tới ba chữ tiểu yêu tinh kia, ngay cả đầu ngón chân Nhượng Nhượng cũng có thể biến đỏ.

Đêm đó Lục Phóng mượn một bộ 007 về xem, phim mỹ nội dung có hơi còi mẻ một chút, Nhượng Nhượng một mặt nhìn trong phim 007 đang hôn lên phần lưng nữ chính, từng chút từng chút hướng lên, một mặt liên lạc trong thực tế ngón tay của Lục Phóng đang trượt đều trên sống lưng cô, như có như không, giống như đang đánh đàn dương cầm, liền tay chân có chút luống cuống.

Cô lấy cớ đi rót nước để rời khỏi cái ổ thị phi mập mờ này, vậy mà vừa mới xoay người, liền nghe được Lục Phóng nói: "Uớt." Về mặt rất mập mờ, giọng điệu trầm thấp khàn khàn dưới ánh đèn lờ mờ làm mỗi người đều biết hướng đối phương đang hướng nghĩ đến cái kia.

Hơn nữa Nhượng Nhượng một chút cũng không biết mình là thế nào, xem một bộ phim bình thường cũng sẽ nhạy cảm như vậy, cô vừa nghe thấy lời nói của Lục Phóng, lòng to toàn thân cũng dựng đứng lên, theo bản năng thu hẹp hai chân.

"Anh là nói em làm ướt sàn nhà." Lục Phóng hướng về phía Nhượng Nhượng, từ phía sau lưng ôm lấy cô. Nhượng Nhượng cúi đầu xem xét, quả nhiên là do cô rót nước không cẩn thận làm ướt sàn nhà. Cô thầm nghĩ mình quá nhạy cảm, còn tưởng rằng Lục Phóng là đang nói đến cái đó.

"Tiểu yêu tinh." Thời điểm Nhượng Nhượng có một chút buông lỏng, Lục Phóng nhè nhẹ cắn lỗ tai của cô, nhỏ giọng nói.

Nhượng Nhượng lập tức biết người đàn ông này tuyệt đối là có ý. Dù sao đêm đó Nhượng Nhượng đêm đó cũng chẳng có trái cây tốt để ăn.

Từ đó về sau, Nhượng Nhượng đổi từ phim Mỹ chuyển sang xem phim Hàn, không thể không nói phim Hàn vẫn có chỗ thích hợp, muốn tìm đôi nam nữ chính hôn trực tiếp qua ống kính rất khó khăn, cho nên mỗi lần Nhượng Nhượng bức bách anh theo cô, mặc kệ anh đang lật báo hay lật tài liệu, đều cùng cô ngồi trước màn hình tivi là tốt rồi.

Trong màn hình là 《nhìn lại nhìn》，vừa đến cảnh mẹ nam chính không cho anh cùng cô gái tên Ngân Châu kết hôn, hai người bị bức đến nửa chết nửa sống, nhưng Ngân Châu kiên trì không chịu kết hôn nếu bố mẹ hai bên vẫn chưa đồng ý.

"Phải phạm phim ảnh như vậy sao? Hai người cũng không phải là không có tiền để kết hôn." Gần đây Lục Phóng bị Nhượng Nhượng ép xem 150 tập phim Hàn này đến khổ sở.

"Nhưng cha mẹ hai bên không đồng ý."

"Là bọn họ kết hôn chứ không phải cha mẹ họ kết hôn." Lục Phóng xoa trán, vừa nhìn tài liệu.

"Nhưng kết hôn không phải là chuyện hai người, mà là chuyện giữa hai gia đình." Nhượng Nhượng một chút vẫn không cảm thấy Ngân Châu có lỗi, nếu như hai bên cha mẹ không đồng ý, tình cảm mặn nồng phải nhạt dần, còn dư lại cũng chỉ là một đôi vợ chồng bất hoà, hồi tưởng lại ban đầu cha mẹ phản đối, sợ rằng càng thêm quyết tâm cảm thấy mình đã sai lầm.

"Em cảm thấy cha mẹ đồng ý hay không, đối với hai người kết hôn ảnh hưởng rất lớn?" Lục Phóng buông xuống tài liệu, như có điều suy nghĩ.

"Đó là đương nhiên." Nhượng Nhượng cảm thấy có phải Lục Phóng từ không gian khác tới hay không, bây giờ mặc dù không có chuyện ép gả hôn nhân, nhưng đâu gì để cha mẹ nắm giữ vẫn tốt hơn.

Lục Phóng không nói chuyện nữa, không nhìn tài liệu, ngược lại an tĩnh bởi Nhượng Nhượng xem kịch vui. Mấy ngày kế tiếp cũng giống như thế, thời điểm Ngân Châu bị mẹ chồng nhục nhã, Nhượng Nhượng khóc bù lu bù loa, Lục Phóng một bên phụ trách lau lượt khăn giấy.

Đến cảnh Ngân Châu đội mưa đứng trước cửa nhà nam chính, Nhượng Nhượng càng khóc đến đau lòng, thời điểm mẹ chồng Ngân Châu dẫn theo một vị tiểu thư xuất thân danh giá ra mắt với nam chính nhằm nhục nhã Ngân Châu, Nhượng Nhượng luôn có cảm giác đồng cảm bi thương kia.

"Ngân Châu sao phải chịu khổ như vậy?" Lục Phóng cất tiếng hỏi thăm.

"Dĩ nhiên, như vậy mới hiện rõ sự đáng quý hơn, đáng yêu hơn." Nhượng Nhượng đỏ mắt kiên định nói.

Lục Phóng gật đầu một cái, cùng Nhượng Nhượng như đi vào cõi thần tiên. Chỉ là anh đang nghĩ nếu tương lai cha mẹ vợ phản đối thì làm thế nào? Cô lại nghĩ thời điểm nàng dâu xấu xí thấy cha mẹ chồng sẽ như thế nào, có thể giống như trong phim truyền hình diễn bị khi dễ cùng nhục nhã như vậy hay không. Chỉ là Nhượng Nhượng một chút vẫn đang lo lắng, chính cha mẹ cô nếu như phát hiện chuyện cô kết hôn tiền trăm hậu tấu thì sẽ thế nào? Cô có rất nhiều việc phiền lòng.

Chỉ là việc phiền lòng về việc phiền lòng, cảm thấy thời điểm nửa năm sau, luôn là thời gian có nhiều ngày lễ nhất trong năm, ví dụ như lễ Giáng Sinh, tiết nguyên đán, cũng như sinh nhật của cô.

Nhượng Nhượng không rõ ràng liệu lắm Lục Phóng có biết sinh nhật của mình là ngày kia hay không, cô vốn là người đại nhân đại lượng mà, vì sợ người khác bởi vì không biết mà phạm phải tội nghiệt không thể tha thứ, cho nên cô có cảm giác phải nhắc nhở vị hôn phu kia của mình.

Sáng sớm Nhượng Nhượng rời giường liền bắt đầu âm thầm, "Thế căn cước của em đâu? Thế căn cước của em đâu? Hôm nay em muốn đi ngân hàng để gửi tiền về cho mẹ." Sau đó Nhượng Nhượng len lén liếc Lục Phóng một cái, anh vẫn thờ ơ thờ, vì vậy cô nói thêm một câu nữa cho có lệ, "Anh giúp em tìm một chút đi!"

"Thế căn cước của em không phải luôn luôn đặt ở túi nhỏ bên trong túi sao?" Lục Phóng đặt đôi tay ra sau ót, rất thích nhìn đáng vẻ Nhượng Nhượng gấp đến độ vui sướng.

"Làm sao anh biết?" Nhượng Nhượng trừng mắt, chuyện riêng tư như vậy, cô không thể không bỏ lên giường, "Anh kiểm tra túi xách của em sao?" Giọng điệu của cô có vị ngụy hiểm.

"Không có, anh chỉ xem mỗi lần em từ chỗ nào lấy ra mà thôi." Lục Phóng không có chút vẻ mặt chột dạ nào, Nhượng Nhượng cũng không tiện hoài nghi nữa, có lúc thời điểm nói láo đến cấp độ nhất định, giả cũng giống như thật, làm người khác cũng không thể hoài nghi.

"Em phải đi ngân hàng?" Lục Phóng giống như hứng thú, "Giúp anh gửi thêm ít tiền đi, mẹ em chính là mẹ anh, ta cũng phải tận một phần hiếu tâm đúng không?"

Nhượng Nhượng hôn "bẹp" một tiếng lên gò má Lục Phóng, không ngờ người này còn có bậc này ừm..

Thân thể Lục Phóng cứng đờ, "Nếu như mà anh giúp em nhiều hơn nữa, có thể mỗi lần hôn anh thêm mấy cái được không?"

Nhượng Nhượng phi anh một cái, "Nghĩ hay quá nhỉ." Sau đó nhận lấy chỉ phiếu cùng CMND từ Lục Phóng đưa tới, "Mật mã tài khoản của anh là bao nhiêu?" Nhượng Nhượng nhân cơ hội đoạt mật mã.

"Sinh nhật của em." Lục Phóng đáp lại rất kiên quyết.

Nhượng Nhượng âm thầm vui mừng, có lẽ trò chơi hôn nhân này cũng không phải chuyện xấu, thì ra anh đã biết sinh nhật mình, đều do mình lòng dạ nhỏ nhen. Thời điểm cô nghiêng mắt xuống thế căn cước của Lục Phóng, cô không khỏi thất kinh, "Đến tốt cùng là sinh nhật của anh hay là sinh nhật của em?"

"Chúng ta đều cùng một ngày không phải sao?" Lục Phóng đáp lại vẻ rất bất đắc dĩ.

Lòng Nhượng Nhượng tràn đầy oán hận, trên thế căn cước kia viết rất rõ sinh nhật của cô và anh đều cùng một ngày, chỉ khác nhau về năm mà thôi. Nếu đổi lại là thường ngày, cô không chỉ kích động mà còn cảm than thật có duyên, hôm nay thì không thể được. Thứ nhất là cô vĩnh viễn sẽ không biết, Lục Phóng đến tốt cùng là muốn dùng mật mã ngày sinh của cô, hay là dùng ngày của chính anh? Thứ hai sinh nhật cô làm sao cùng anh phân rõ ràng được, như vậy cô lại không có cách nào danh nghĩa sinh nhật mà uy hiếp anh rất nhiều chuyện rồi.

Hơn nữa người này nếu không đụng tới thì anh sẽ không tiết lộ ngày sinh của mình, đây thật là hèn hạ hạ lưu vô si.

"Nhượng Nhượng, em muốn chúng ta trải qua sinh nhật như thế nào?" Lục Phóng đặt cầm lên bả vai Nhượng Nhượng, theo nhịp vận động của xe bus, ở bên người cô mãi tới mãi lui, cô không hiểu tại sao Lục Phóng mê luyến xe buýt như vậy, đã mê luyến thì không bắt kể trình độ nào.

Nhượng Nhượng tức giận để ý đến anh, đã thành "Sinh nhật chúng ta " rồi, chốt lại cũng là chuyện của chính cô, "Ai đi đường này."

Lục đề không trả lời, không nhỏ giọng dịu dàng như trong lòng Nhượng Nhượng đang mong đợi, anh chỉ "Ừ" một tiếng, thật chẳng lẽ tính toán ai đi đường này? Nhượng Nhượng cảm thấy thật buồn bực.

Đến thời điểm trước ngày sinh nhật một ngày, quả nhiên Lục Phóng không có bất kỳ bày tỏ nào, Nhượng Nhượng chỉ thấy anh đang trong nhà dọn dẹp hành lý, "Anh phải đi công tác?"

Lục Phóng không quay đầu lại, "Không phải, đi du lịch mấy ngày."

Nhượng Nhượng trong nội tâm hồi hộp liên hạ xuống, cái này có rõ ràng anh đang đi du lịch hưởng sinh nhật hay không, trong lòng Nhượng Nhượng trôi nổi tầng uất ức, chỉ là cô đang che giấu rất tốt. "Có muốn em giúp anh dọn dẹp một tay hay không?" Âm thanh của cô rất vững vàng làm cô rất hài lòng.

"Không cần, sáng sớm ngày mai anh đi máy bay, còn có thời gian từ từ dọn dẹp." Lục Phóng đặt đồ xuống, đi tới bên người Nhượng Nhượng, hôn lên trán cô một cái, "Thế nào, em định sinh nhật ngày mai thế nào?"

Đây có lẽ đang mời gọi chứ? Nhượng Nhượng trầm nghĩ. Chỉ là việc giữ mặt mũi như thế nào cũng không bỏ được, "Dĩ nhiên, hẹn Tiểu Du, ngày mai vừa lúc là Chủ nhật, cho nên tiết mục rất phong phú." Nét mặt Nhượng Nhượng tươi cười như hoa.

Lục Phóng cũng cười như trăng sáng, "Vậy thì tốt."

Một đêm không lời.

Sáng sớm Lục Phóng đã thức dậy từ rất sớm, Nhượng Nhượng biết anh đang cố ý hạ thấp âm thanh, nhưng làm sao cô có thể ngủ được, đây chính là sinh nhật thứ nhất sau khi kết hôn của cô, không nghĩ tới phải uất ức như vậy.

Có đôi lời lời chí lý nói như vậy "Khi thất tình sẽ nghĩ về lúc đang yêu." Hiện tại Nhượng Nhượng có thể đem nó đổi thành, "Kết hôn sinh nhật một mình thì suy nghĩ về sinh nhật khi chưa yêu." Nếu như tin chắc danh ngôn này, có thể đã cứu vãn rất nhiều hôn nhân.

Lời này ban đầu khi Nhượng Nhượng đang tuổi dậy thì đã ghi lại vô số lần trên laptop của mình, cảm thấy đây chính là đạo lý thiên hạ đệ nhất, chỉ là cho tới bây giờ cô thấy làm khó hơn so với nghĩ nhiều. Ngẫm lại nếu không có Lục Phóng, sinh nhật của mình sẽ trôi qua thế nào đây? Lại một thân một mình, khi trước còn có Tiểu Hằng, chẳng qua hiện nay có thể bỏ qua không tính, thời điểm cô đi cùng Tiểu Hằng, cũng chỉ qua một sinh nhật, hơn nữa còn là vào một ngày trước hôm sinh nhật, bởi vì ngày thứ hai Tiểu Hằng phải bồi khách hàng, lúc ấy hẳn mời Nhượng Nhượng tới nhà hàng C khá nổi danh để thưởng thức một bữa tối lãng mạn, đáng tiếc Nhượng Nhượng lại cảm thấy thật bở ở đó quá già, cũng chẳng có gì ấn tượng mấy. Sau đó, cô cũng không tức giận khi đến ngày sinh nhật cô Tiểu Hằng không có ở bên cạnh, khi đó Tiểu Hằng còn khen cô là một hiền thê, biết lấy đại cục làm trọng.

Nhưng là hôm nay đổi lại là Lục Phóng, tâm tình Nhượng Nhượng không thể buông xuống để giữ lấy sự bình thản, chỉ cảm thấy không cam lòng, anh tại sao có thể vô tình như vậy, coi hôn nhân của bọn họ căn bản không phải được tạo thành trên tình cảm hay sao, anh ít nhất cũng phải có đạo nghĩa nói với cô một câu chứ? Nhớ tới trước kia, Nhượng Nhượng thiếu chút nữa nghĩ rằng Lục Phóng không phải là không có tình cảm với mình, hôm nay nhớ tới, có lẽ tất cả thật sự là một trò chơi, mỗi người chơi đều rất vui vẻ, nhưng không ai có tình cảm thật.

Nhượng Nhượng nằm lý ở trên giường không nhúc nhích, đợi đến khi Lục Phóng chạy đến trước mặt cô, hôn cô một cái rồi nói lời tạm biệt, đến tận khi nghe thấy âm thanh đóng cửa, cô mới dám mở mắt, mắt vừa mở lệ không cầm được đã tuôn tràn lan. Vốn là Nhượng Nhượng có thể chịu đựng, nhưng đến cuối cùng cảm giác mình tại sao nước mắt mình để nên như vậy nhưng không dám lên tiếng, liền từ từ khóc lên, đem uất ức mấy tháng theo nước mắt rơi xuống, từ khi Tiểu Hằng rời khỏi, đến cuộc hôn nhân hồ đồ này, rồi đến Lục Phóng tuyệt tình, toàn bộ đều theo nước mắt trào ra.

Thời điểm Nhượng Nhượng đang úp mặt vào gối khóc đến vui sướng, chợt cảm giác có người từ phía sau lưng ôm lấy mình, sợ tới mức giật mình một cái lập tức ngồi ngay ngắn người lại, quay đầu không phải là người khác, chính là Lục Phóng.

"Anh —— không phải đi rồi chứ?" Thanh âm Nhượng Nhượng vẫn còn nức nở, mặt lại không kim được đỏ lên, thậm chí có một chút thẹn quá thành giận, chuẩn bị nổi giận.

"Không phải em nói ai đi đường này sao, thế nào mà lại khóc đến đau lòng như vậy?" Lục Phóng ôm chặt Nhượng Nhượng vào trong ngực, xoa nhẹ lưng cô.

Nhượng Nhượng nhân cơ hội lau hết nước mắt nước mũi vào áo T shirt của Lục Phóng, "Em không phải đang đau lòng, đây là tập tục của nhà em, ngày sinh nhật phải đem tất cả uất ức trước đó khóc trôi đi, tuổi mới có thể gặp được may mắn." Nhượng Nhượng nói láo càng ngày càng chuyên nghiệp rồi, hoàn toàn không cần kịch bản.

Lục Phóng không nói gì, chỉ lấy điện thoại từ trong túi ra.

"Anh định gọi cho ai?" Nhượng Nhượng có chút tò mò.

"Gọi điện hỏi mẹ em xem vào ngày sinh nhật của cha , ông có phải rất muốn khóc hay không? Khó có thể tưởng tượng nổi." Lục Phóng vừa lắc đầu vừa gọi điện thoại.

Nhượng Nhượng lập tức giắt lại điện thoại, người này định làm cha mẹ cô thêm náo nhiệt chắc, lại hèn hạ như vậy, "Sinh nhật ba em không cần anh quan tâm" Cục tức trong lòng Nhượng Nhượng trôi rất nhanh, bởi vì Lục Phóng không hề đi khiến cô âm thầm vui sướng, chỉ là cái máy này của cô không thể hạ xuống ngay được, cái cần ở đây là Lục Phóng phải mang thang bắc lên.

"Vậy em có muốn anh quan tâm đến sinh nhật của em không?" Tính khí Lục Phóng hôm nay lại rất tốt.

Nhượng Nhượng quay đầu, "Anh lo tốt cho sinh nhật của anh là được."

"Được rồi, vậy hôm nay không chỉ là sinh nhật của anh mà còn là sinh nhật của chúng ta được chưa?" Giọng điệu Lục Phóng ra vẻ bắt đắc dĩ.

Nhượng Nhượng đưa lưng về phía Lục Phóng, nụ cười kia đã sớm không nhìn được nâng lên, rõ ràng vẫn giận dữ, lại không nhìn được cười."Không phải sáng sớm hôm nay anh phải bay sao? Tại sao còn chưa đi?"

"Em không đi sao anh dám đi?" Lục Phóng hôm nay cực kỳ nhẫn nại, Nhượng Nhượng cảm thấy nếu là gặp gỡ thường ngày, người này sớm đã trưng sắc mặt ra cho cô nhìn rồi.

Nhượng Nhượng chu miệng lên, "Anh cũng mua cho em vé máy bay à?" Chứng tỏ anh là cố tình đùa giỡn cô.

Lục đề sờ sờ trán, "Hành lý ngày hôm qua anh đã chuẩn bị xong cho em rồi."

Nhìn thấy thành ý của Lục Phóng, Nhượng Nhượng cảm thấy hạ thấp xuống cũng không phải là không được

Khi máy bay tiến vào tầng bình lưu, Nhượng Nhượng nằm trên ghế sa lon dò xét, lấy đá chườm lên đôi mắt sưng đỏ vì khóc, hương thụ không gian cá nhân trên bầu trời Newyork, Nhượng Nhượng không thể không cảm thấy có tiền thật là tốt.

Khi máy bay to đổi thành máy bay trực thăng bay đến dãy núi Rocky phụ cận Canada, nhìn xuống hồ nước sáng trong vắt giống nước mắt Sơn Thần, Nhượng Nhượng chỉ có thể cảm thán, dùng tiền mua lãng mạn quả thật làm người ta rung động, trừ người có ý chí đặc biệt kiên định, không ai ngăn nổi này một địa điểm lãng mạn hấp dẫn này cùng với một người lãng mạn có tiền.

Bên cạnh hồ là một hàng nhà gỗ nhỏ, giống như khách sạn gia đình, được bố trí được vô cùng ấm áp lãng mạn, ban đêm tuyết rơi, trong phòng có thêm lò sưởi, bởi vì có lạnh lẽo làm nổi bật, cho nên có vẻ cực kỳ ấm áp. Nơi này mặc dù buổi tối tuyết rơi, lúc ban ngày sáng sủa không mây, mặt hồ cũng không kết băng, còn có thể câu cá. Bốn bề là mây núi cao dựng đứng, đỉnh núi có tuyết đọng. Núi có tuyết trắng, có mùa đông khắc nghiệt, cũng có hồ nước xanh rục rờ, đối lập mãnh liệt mang đến nể cảm mãnh liệt.

Nhượng Nhượng ngay cả hồ hấp cũng không muốn bỏ, cảm giác không khí nơi này quá mức ngọt quá mức trân quý. Thời điểm Lục Phóng ở bên hồ câu cá, Nhượng Nhượng đang làm yoga, thời điểm anh câu lên một con cá lớn, cô hân hoan vỗ tay, đôi tay hân tự mình xuống bếp làm cá.

Nhượng Nhượng thấy anh đem dao từ trong tủ lạnh lấy ra, lạnh lẽo chói mắt, lại nhìn anh đem cá vừa câu cắt thành từng lát mỏng manh, hương vị của cá mới ngọt ngào làm sao, có thể nói đây là kỹ thuật xắt rau tinh xảo.

"Có phải anh cũng giống như các công tử con nhà giàu khác bị gia đình ép buộc thừa kế sản nghiệp? Thật ra ước mơ thật sự của anh là làm đầu bếp đúng không?" Nhượng Nhượng chống cằm, thường thức kỹ thuật xắt của Lục Phóng.

Lục Phóng liếc xéo Nhượng Nhượng một cái, cảm thấy cô đã xem tiểu thuyết quá nhiều, "Không phải, lúc đi học phải tự lo cuộc sống của chính mình, không có thời gian ra ngoài ăn cơm"

Lời ngầm rất rõ ràng, vì anh không muốn ra ngoài ăn cơm, liền quyết định nâng cao tay nghề của mình thành đầu bếp năm sao hay sao? Nhượng Nhượng cảm thấy ông trời quả bất công, có vài người cho dù làm cái gì đều xuất sắc như vậy, buồn bán, đầu bếp đều có thể làm xuất sắc, có vài người thì vĩnh viễn không có tiếng tăm gì.

Trí tưởng tượng của Nhượng Nhượng phong phú, "Vậy anh không phải là muốn làm bác sĩ ngoại khoa đấy chứ?" Cô cảm thán nếu có thể bị một đôi tay mổ ngực rạch bụng như vậy, khi nhớ tới cũng chưa chắc không phải một chuyện tốt , ít nhất anh đã từng vuốt ve qua thân thể người.

"Vậy em có muốn ăn hay không?" Lục Phóng đặt dao xuống.

Quả nhiên, Nhượng Nhượng cũng biết ngày hôm qua hân tốt với mình chẳng qua là đặc quyền ngày sinh nhật, hôm nay mới hỏi hân đôi câu y như rằng lại mất kiên nhẫn, thật sự là người không thể có cảm tình mà.

"Ăn, nghe nói ăn nhiều cá, bổ não, sẽ khiến người ta thông minh hơn." Nhượng Nhượng sợ Lục Phóng sẽ tước đoạt quyền lợi của cô, nhìn con cá sáng nay đã biết là rất ngon.

"Nếu như ăn nhiều cá mà có thể thông minh lên, như vậy em phải ăn ít nhất hai con cá Kinh ngư đấy."

Người này nói chuyện quá cay nghiệt, Nhượng Nhượng không thêm chấp nhận với hân. Chỉ là đến tối cô lại giận đến mức học máu, Nhượng Nhượng thân là phái nữ, cô không thể hiểu đàn ông vì cái gì mà cứ thích sờ ngực phụ nữ như vậy. Đương nhiên Lục Phóng không phải là ngoại lệ.

"Sờ cái gì mà sờ, chẳng lẽ anh không có sao?" Nhượng Nhượng vốn đang tức giận vì Lục Phóng nói đầu óc cô không tốt, mặc dù cô không phải tốt nghiệp đại học G, nhưng dù gì đại học của cô cũng là một đại học có tên tuổi đấy.

"Anh chỉ kiểm tra thôi mà, mọi người đều nói ngực lớn nhưng không có đầu óc, chỉ có ai ngực lớn mới ngốc nghếch, nhưng cũng không biết ngực em có phải là lớn không?" Đây gọi là đã chiếm được hời rồi mà còn kén chủ nhân.

"Nhỏ mà anh còn sờ?" Nhượng Nhượng gạt tay Lục Phóng ra, không ngờ thường ngày anh xem ra lạnh lùng xa cách, có phong độ của quý tộc Anh Quốc, ra vẻ tổng giám đốc Lục đạo mạo, giờ lại như vậy, thật không chịu nổi.

"Anh chính là thích cảm giác như có như không này." Lục Phóng cảm thán.

Nhượng Nhượng "Phụt!" một cái, "Cái gì gọi là như có như không?" Bộ ngực của phụ nữ hơn hẳn của cánh đàn ông đấy. Chỉ có khi ngồi dậy mới bày được tư thế hoàn mỹ của bộ ngực, thời điểm nằm xuống mà không lõm mới thật đáng kinh ngạc.

"Là anh nhầm, không phải như có như không, là mềm mại không xương." Từ phía sau Lục Phóng ôm lấy Nhượng Nhượng "Anh không thể đắc tội với cái bánh sinh nhật của anh được."

"Bánh sinh nhật nào?" Nhượng Nhượng một chút không hiểu.

"Em trước đoạt sinh nhật của anh, cũng không thể trước đoạt bánh sinh nhật của anh nữa chứ?" Không biết từ nơi nào Lục Phóng lấy ra được một cây nến sinh nhật, bắt Nhượng Nhượng ngậm vào trong miệng, đâm đường bánh sinh nhật.

Nhượng Nhượng không thể không biến thành mềm mại không xương.

Nói Nhượng Nhượng mềm mại không xương chẳng qua là cô tự đặt cho mình, mà Đồng Minh Minh mềm mại không xương là do tất cả mọi người đều gật đầu công nhận. Nhượng Nhượng y hệt như một đản thường nhỏ bé, mặc dù thích mình tinh nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ cuồng nhiệt đuổi theo, cho nên đương nhiên không ngờ tới có một ngày mình được nhìn thấy trực tiếp siêu mình tinh ngoài đời này.

Nhắc đến Đồng Minh Minh, giờ đã là siêu sao châu Á, gần đây còn nhận đóng một bộ phim hành động Hollywood, chính là thời điểm nổi nhanh như cồn. Muốn gặp vị này, so với lên trời còn khó hơn, có người ra giá mấy trăm vạn để được cùng người đẹp ăn cơm, vị này còn bấu môi từ chối. Nhượng Nhượng đặc biệt hâm mộ cô ấy, cảm thấy cô ấy thật đặc biệt, hơn nữa người này đã đẹp rồi, lại diễn rất đạt, chẳng trách ban đầu cô che giấu lương tâm mình, bỏ ra mười tệ ủng hộ Đồng Minh Minh là phu nhân tương lai của tổng giám đốc Lục, sau khi Lục Phóng cưới, tin cũng không có truyền ra, bỏ ra cũng chẳng mất gì.

Chỉ là tối nay có người lại sôi trào, đây là lễ dạ tiệc Nô- en tập đoàn A&E, được cử hành ở khách sạn năm sao trong thành phố C, dạ tiệc được bố trí xa hoa, mát tối vài chục vạn, mời Diễm Hỏa biểu diễn, ngoài ra thu hút sự chú ý của người khác còn là Đồng Minh Minh "hạ phàm". Nhất là khi cô ấy mềm mại không xương dựa vào người Lục Phóng, càng thêm mưu sát vô số phim ảnh.

"Nhượng Nhượng, cô nói có phải Đồng Minh Minh sẽ thắng cược không?" Hòa Đa dùng bả vai khích khích Nhượng Nhượng.

"Ha ha, Đúng vậy đúng vậy, ta còn 10 tệ đặt cược trông vào cô ấy đấy." Nhượng Nhượng vẫn còn nhớ thương 10 tệ này, hơn nữa cô còn rất chốt dạ.

"Nhượng Nhượng, hình dáng của tôi trông giống tổng giám đốc chứ?" Hòa Đa nhìn lại bộ đồ mình đang mặc —— một bộ tây trang Armani, lại nhìn Lục Phóng một chút, sau đó hỏi Nhượng Nhượng.

Nhượng Nhượng chăm chú nhìn Hòa Đa, tây trang trắng thớm, ưỡn ngực thót bụng, so với vẻ đẹp trung tính ngày thường thì quả thật manly không ít, thật ra thì vóc người Hòa Đa rất cao to, diện mạo khá đẹp, chỉ là do hẳn so với Lục Phóng xem ra vẫn còn thiếu chút gì đó, mặc dù hôm nay hẳn muốn thể hiện tốt trong dạ tiệc này, khắp nơi đều có kẻ bắt chước Lục Phóng, nhưng hàng chính phẩm so với hàng nhái thì đương nhiên khác nhau. Nhượng Nhượng nghĩ Lục Phóng nếu không cần bộ mặt trên hoa ghẹo nguyệt kia, chỉ cần vào khí độ và phong phạm cũng có thể trở thành thịnh hành rồi.

"Được rồi, nhìn cái gì vậy, nhìn đi nhìn lại cô thì cũng chẳng làm cho ngực cô to lên được, eo người ta mềm mại như vậy, cô nên đối mặt với thực tế đi, coi như heo mẹ leo cây thì vẫn là heo mẹ thôi, không thể thay đổi thành Điều Thuyền đâu." Hòa Đa bắt mắt nhìn Nhượng Nhượng đang thần người.

Nhượng Nhượng đang bối vì Lục Phóng vẫn chưa đẩy Đồng Minh Minh mềm mại không xương ra khỏi người, vốn đáy lòng cô không biết đang có tư vị gì, vào lúc này lại bị Hòa Đa nói đúng thực tên, vô luận nói như thế nào thì cô vẫn là heo cái, nghiêm trọng đã kích tự tin của cô, vốn cho rằng người với người đừng nói đến điểm đau của nhau, "Hòa Đa, có phải cậu rất hồi hộp hay không, để tôi kể chuyện cười cho cậu nghe nhé?" Mắt Nhượng Nhượng đã cười thành hình trăng lưỡi liềm rồi, Hòa Đa không nghĩ ngợi gì.

"Có ba người nọ đang nói khoác với nhau về vũ khí của mình. Người đầu tiên, nhảy ra, nói: Nhìn súng máy của tôi đi! Nói xong cũng cách cách cách. . . . . Rầu rĩ. . . . . Bắn cần quét, Hai người khác nói: cắt ~ có gì đặc biệt hơn người chứ. Người thứ hai, nhảy ra, nói: " xem súng BB của tôi!" Nói xong cũng bi-u. bi-u. bi-u bắn. Hai người kia lại hứ một tiếng, lúc này, người thứ ba nhảy ra, nói: nhìn ~ đi ~nhé ~, xem eo lả của tôi nào . . . . . " Nhượng Nhượng ôm bụng cười nói.

Lại thành công đem Lan Hoa Chi tức giận của Hòa Đa ra ngoài.

Hôm nay Hòa Đa và Nhượng Nhượng là nhân vật nam nữ chính của vở kịch "Đồ chơi của tổng giám đốc", đây là tiết mục của phòng thiết kế đá quý, Nhượng Nhượng nghĩ đây chẳng qua là trò nịnh bợ của trưởng phòng với Lục Phóng mà thôi, đặc biệt chọn vở kịch này, bởi vì mọi người trong công ty

đều biết, tổng giám đốc Lục rất thích đọc quyền này.

Cho nên dù phòng kiến trúc nhảy Hip-hop đến bốc lửa, phòng Kế hoạch múa đến tiên nữ cũng muốn hạ phàm, cũng không thể chiến thắng được Hòa Đa và Nhượng Nhượng diễn vở kịch “Đồ chơi của tổng giám đốc”, vở diễn đêm đó được trao giải đặc biệt. Người trao thưởng chính là Lục Phóng và Đồng Minh Minh.

Hòa Đa rất cảm động động, vô luận là Đồng Minh Minh trao thưởng, hay Lục Phóng ban thưởng, anh đều rất cảm động. Mà Nhượng Nhượng ở bên cạnh bủi bời coi thường anh dễ kích động, giống như cô đang rất bình tĩnh vậy.

Thời điểm Đồng Minh Minh trao hoa đến tay Hòa Đa, anh lập tức dang tay định ôm cô trong ngực, nghênh đón mỹ nhân vào ngực. Mà Nhượng Nhượng bình tĩnh nhận phong bì tiền thưởng của cả phòng từ tay Lục Phóng, tay phải đưa ra, cô chỉ cho rằng tay mình bị Lục Phóng nắm chặt mà thôi.

Vậy mà lại bị người trước mắt âm thầm dùng sức nhẹ nhàng một cái, giống như là cô đang mượn cái bắt tay này mà bỏ nhào vào ngực người ta ấy, Nhượng Nhượng hai mắt tròn tròn, rõ ràng bởi vì tức giận mà đôi mắt to sáng ngời, ngày sau nhất định sẽ bị những ký giả kia thêm dầu thêm mỡ nói thành đám đuối đưa tình, hôm nay coi như cô đã hiểu ánh mắt cũng có thể nói lên chuyện để mọi người hiểu.

Lại nói thời điểm Nhượng Nhượng ngã vào lòng Lục Phóng và được anh ôm lấy, hiện trường không hẹn cùng vang đều lên tiếng tách tách cùng nhịp đèn flash.

Trên trang đầu tạp chí giải trí ngày hôm sau, Đồng Minh Minh không được đặt ở đầu trang, ngược lại là tấm hình đi vào lịch sử, với tựa đề là "Đồ chơi của tổng giám đốc". Nhượng Nhượng khóc không ra nước mắt, này, đừng có cắt bớt thành đồ chơi như vậy chứ, cô không phải đồ chơi của tổng giám đốc, chẳng qua là diễn nữ chính đồ chơi của tổng giám đốc thôi mà. Ký giả này chính là muốn dùng từ đặc biệt nhất để đi vào lòng người mà.

Sau đó, Tiêu Tiểu Du từng phê bình qua, "Không phải chứ, nhìn vẻ mặt kia của cậu, tình nguyện không mang theo chống cự, xa cách mang theo triền miên, bảo cậu không phải đồ chơi của tổng giám đốc cũng hơi khó đấy."

Vì vậy, Nhượng Nhượng không thể không tìm tới Lục Phóng để xử lý chuyện này, cô cho rằng nhân vật phong vân như anh sẽ không muốn đem chuyện này ra ngoài ánh sáng. Lưu Đức Hoa có thể bảo vệ Chu Lệ Thiên, Nhượng Nhượng nàng cũng có lòng ngực vĩ đại như vậy, nguyên ý để anh bảo vệ, cả đời đều có thể. Kết quả Lục Phóng nhận lấy tờ báo Nhượng Nhượng đưa qua, liếc nhìn một chút, nói, "Hình lấy được cũng không tệ lắm, khó có lần em chủ động như vậy, chỉ là giấy báo hình hơi kém chút, chờ tạp chí xuất bản ra, em có thể cắt ảnh ra, về sau cho con chúng ta xem một chút, chứng minh về tuổi trẻ em từng trải qua."

Nhượng Nhượng giận đến hận không thể lăn lộn dưới đất, đáng tiếc họ Lục này hoàn toàn không hiểu thế nào là quyền riêng tư của cô, về sau Nhượng Nhượng cứ mỗi lần gặp một người là lại giải thích, "Tôi không phải đồ chơi của tổng giám đốc, ta chỉ đang diễn đồ chơi của tổng giám đốc mà thôi." Mỗi người đều nhìn nàng với ánh mắt trong suốt, "Biết biết, không cần giải thích." Nửa đoạn sau không nói ra, ý kia chính là hoàn toàn tin tưởng nàng, chỉ cần trông bộ dạng này của nàng, so với trở thành đồ chơi của tổng giám đốc thì còn kém một mảng lớn lắm.

Chuyện như vậy thật sự khó cả đôi đường, người khác hiểu lầm không dễ chịu, nhưng người khác không hiểu lầm bạn...bạn cũng sẽ không dễ chịu, quá đã kích đến tự ái của người mà.

Chỉ là chuyện này không phải chuyện phiền não nhất của cô, cô phiền não nhất là chuyện sắp tới kia. Thời điểm Tiêu Hàng chưa đi, Nhượng Nhượng đã gọi điện xác nhận với mẹ sẽ dẫn con rể về ra mắt vào dịp tết, vốn tưởng rằng con vịt đã đun sôi, nhưng hán vẫn bay mất. Vì không muốn để mẹ cô ngày ngày thăm thì bên tai, Nhượng Nhượng một chút cũng không kể cho mẹ mình chuyện đã thay đổi, việc này bây giờ càng khó khăn hơn.

Nhượng Nhượng không xác định được người như Lục Phóng có thích ứng được trấn nhỏ sinh hoạt đơn sơ như nhà cô không, bởi vì tiết mục lễ mừng năm mới của bọn họ hoặc là ở lặn nước ở đảo Fiji, hoặc là thưởng thức âm nhạc trên phi thuyền bên bờ biển Caribee, hoặc là ở nhà thờ đức bà Paris cầu phúc, hưởng chi, Nhượng Nhượng thật sự cảm thấy ngưng ngừng khi dẫn Lục Phóng về nhà, ngộ nhờ về sau hai người chia tay, mẹ cô nhất định sẽ nói “Mẹ đã sớm biết đàn ông có tiền là không thể nhờ vả mà”. Hơn nữa coi như tất cả vấn đề được giải quyết, cô và Lục Phóng sẽ đến nhà anh mừng năm mới, còn nhà cô thì sao? Nhượng Nhượng là con gái một, dĩ nhiên không thể không về nhà mẹ để mừng năm mới.

"Ai, thời gian này hằng năm tớ đều cảm thấy buồn phiền, tớ muốn về mừng lễ năm mới ở nhà quá, anh ta là con một, tớ cũng là con một, tại sao năm mới lại về nhà anh ta mà không phải nhà tớ?" Tiêu Tiểu Du cũng có khổ não như vậy.

Nhượng Nhượng gật đầu liên tục, đây không phải là lần đầu tiên, hàng năm đều có thể nhìn thấy Tiêu Tiểu Du cùng bạn trai ai cũng đổ tới tận mạng tai tháng 12, vì vấn đề về nhà ai vào lễ mừng năm mới này, mặc kệ kết cuối cùng là nữ từ nam hay nam từ nữ, trong lòng mỗi người đều không thoải mái, cho nên cứ đầu năm là thời gian Tiêu Tiểu Du đòi bạn trai hoàng kim của cô ấy.

"Các cậu định về nhà ai mừng năm mới?" Tiêu Tiểu Du bắt đầu quan tâm Nhượng Nhượng, "Nhất định là trở về nhà anh ta hả?"

Nhượng Nhượng không lên tiếng, đến nay cô và Lục Phóng vẫn chưa nghị sự chuyện này. Cô đoán không được ý tứ của Lục Phóng, cô phải cam chịu về nhà anh ăn tết, hay căn bản anh không tính sẽ cùng cô về nhà mừng năm mới, hoàn toàn không có ý tứ dẫn cô về ra mắt người lớn?

Nhượng Nhượng có tâm bệnh, nhìn vào mấy biểu hiện mấy tháng này của Lục Phóng, thật xin lỗi anh khi phải dùng cái từ biết tron biết méo để hình dung về con người này, lúc thì quan tâm săn sóc cô, khi lại ngược cô, cho dù lòng Nhượng Nhượng mang thành kiến, khắp nơi bới móc, không thừa nhận cũng không được, đây là người họa thủy.

Chẳng qua là do Lục Phóng không hề kể một chút nào về người nhà hay bạn bè của anh, chưa bao giờ anh chủ động mời Nhượng Nhượng ra ngoài gặp mặt bạn bè anh hay có ý tứ để “hàng đầu xấu” như cô gặp mặt cha mẹ chồng.

Điều này khiến Nhượng Nhượng vô cùng buồn bực và kì lạ, mặc dù cô vẫn kiểu cách không để cho Lục Phóng công khai quan hệ của bọn họ, nhưng sự thật là hai người đã kết hôn, Tiêu Tiểu Du cũng biết quan hệ của bọn họ, đây hết thảy đều ám chỉ tất cả đều không giống nhau không phải sao? Huống chi lấy năng lực của Lục Phóng, cô không để cho anh công bố, chẳng lẽ anh thật sự không nói sao?

Hôm nay Nhượng Nhượng mới tỉnh táo lại, thì ra mình là người thích cứng không thích mềm.

"Cậu thứ nghĩ xem chúng tớ nên về nhà ai mừng năm mới đây? Cha mẹ tớ mong tớ cả năm trời rồi." Tiêu Tiểu Du vẫn còn tức giận.

"Đương nhiên chính là nhà cậu." Nhượng Nhượng căn cứ vào phái nữ mà suy nghĩ, đương nhiên không thể để khuya tay rẽ ra ngoài được.

"Đóa hoa của cậu có nói đến nhà ai mừng năm mới không?" Tiêu Tiểu Du dù tức giận cũng không quên tò mò.

"Chưa nói." Nhượng Nhượng khó khăn nói.

"Ha ha, không có việc gì, đoán chừng hiện tại thảo luận còn quá sớm, anh ta là người bận rộn, sao có thể giống chúng ta, rảnh rỗi đi phiên nào chuyện nhỏ như thế này chứ." Tiêu Tiểu Du nghĩ một đằng nói một lẻo an ủi Nhượng Nhượng, bởi vì hiện giờ cũng không thể coi là quá sớm, nếu còn tính cả thời gian chuẩn bị quà về thăm người nhà, thời gian vẫn có chút khẩn trương. Ví dụ như hôm nay cô kéo Nhượng Nhượng đi mua áo ấm làm quà tết tặng mẹ mình chẳng hạn.

Nhượng Nhượng cũng thuận đường mua luôn cho cha mẹ mình mỗi người một cửa, vừa vào cửa Lục Phóng đã hỏi cô, cô thuận tiện đáp lại mua cho cha mẹ mình.

Anh chỉ nhìn cô, không nói gì thêm.

Chuyện này vẫn giữ trong lòng Nhượng Nhượng, kìm nén đến khó chịu, không thể không chuyển thành giáo kiến thức uyên bác của chị Quả Quả và cậu Hòa Đa, chuyện xưa đại khái ước chừng chính là tranh chấp giữa Tiêu Tiểu Du và bạn trai.

"Không thành công sao được, quả thật là ngớ ngẩn mà, không trở về nhà thăm cha mẹ vợ, chuyện như vậy cũng làm được?" Chị Quả Quả chém đinh chặt sắt nói. Bao nhiêu lần cô vì chuyện này mà bị đối tượng hẹn hò từ chối.

"Vậy nếu người nam không hề nói một chữ hay có ý tứ muốn dẫn hai người về nhà mình mừng năm mới thì sao ạ?" Nhượng Nhượng làm nhen rất lâu, tự nhiên "lơ đãng" hỏi chuyện mình đang quan tâm.

"Là anh ta đang trong tình thế khó xử?" Quả Quả không dám chắc hỏi lại.

"Có thể có có ý gì, nhất định là không muốn chứ sao." Hòa Đa thay mặt đàn ông trả lời, "Gặp gỡ loại này sớm rút lui thì tốt hơn, rõ ràng người nam này đúng là vui đùa một chút thôi mà."

Nhượng Nhượng càng ngày càng buồn bực. Chuyện này kéo dài đến hai chín tháng chạp Lục Phóng cũng không có đề cập gì, Nhượng Nhượng cảm giác mình coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, cho nên tan việc chạy thẳng tới bến xe, nghĩ thầm sẽ tính sổ sau với anh.

Buổi tối vừa về đến nhà, cha mẹ vừa mở cửa, một mùi thơm thức ăn bay tới, Nhượng Nhượng cảm thấy bit tết cùng Rafael của Lục Phóng như một chuyện xưa rất lâu rồi, cảm thấy mơ hồ không xác định.

Nước mắt thi nhau rơi xuống, cũng không biết là vì được gặp cha mẹ mà trong lòng cảm thấy vui sướng, hay bởi vì người khác mà thương tâm. Tất cả nói, không thể dựa vào đàn ông được.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Khi bước vào cửa nhà, Nhượng Nhượng theo bản năng nhìn hướng các phòng, ảo tưởng người kia có lẽ đã sớm xông vào nhà làm quen với chủ nhà rồi.

"Đứa nhỏ này tìm cái gì vậy, sao trông mắt mắt thế kia, ví tiền mất rồi hả?" Cha Nhượng Nhượng kéo cô lại hỏi thăm,

Tận đáy lòng Nhượng Nhượng còn thăm lăm lăm một câu, so với ví tiền còn đắt hơn đấy. Cũng có thể đã là người trưởng thành, năm ngoài còn tâm niệm từ đầu đợi bữa tiệc liên hoan tết cuối năm, giờ Nhượng Nhượng không còn thích thú được nữa.

Cháu ngoại rù đi bắn pháo hoa lấy lý do mình lớn tuổi, từ chối tham gia, nhà bác hàng xóm cách vách náo nhiệt, con cháu cả sảnh đường mà nhà mình chỉ có ba người thui thủi, thực không có ý nghĩa.

Mỗi một lần gõ cửa cũng làm cho tim Nhượng Nhượng nhảy lên thon thót, đáng tiếc không phải em trai đến xin muối thì cũng là chị Đường tới rủ xem tivi, tại sao nhà người ta náo nhiệt như vậy chứ? Nhượng Nhượng bủn rủn, cự tuyệt lời mời của chị Đường, ngay cả liếc mắt cũng không thêm để ý đến nay chương trình tivi biểu diễn múa liên hoan thế nào, cũng không biết những người đó ở cười khúc khích cái gì.

Không ngờ đêm ba mươi, mới tám giờ rưỡi Nhượng Nhượng đã lên đường đi ngủ.

Cha mẹ Nhượng Nhượng đã sớm mặc kệ cô, chạy sang nhà hàng xóm cách vách xem tivi, bởi vì Nhượng Nhượng đang buồn bực vì chuyện của Lục Phóng, nên không đi theo tham gia náo nhiệt, đang định tắm một cái rồi lên giường đi ngủ, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa.

Nhượng Nhượng vốn tưởng rằng cha mình quay về lấy thứ gì, kết quả lại nhìn thấy Lục Phóng mặt lạnh đang đứng ngay trước cửa.

Nét mặt Nhượng Nhượng từ ngạc nhiên chuyển sang tươi cười, cô thật sự là nhìn không được bật cười, đáy lòng cuộn cuộn nổi lên vui sướng, thế nào cũng không chế không được. Cô thật sự muốn cười, còn kiểu cách hỏi một câu, "Anh tới làm gì?"

Lục Phóng tránh Nhượng Nhượng rồi đi vào cửa, mặt giống như bị đông cứng, không nói một lời ngồi ở trên ghế sofa.

"Nhượng Nhượng, Nhượng Nhượng, mau đi xuống nhìn, oa, trong sân có chiếc 728 tao nhã kia, trời ạ, đời này em nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ được nhìn thấy chiếc xe kia, còn có một anh lái xe đẹp trai đang đứng cạnh cửa xe nữa chứ." Em họ Nhượng Nhượng ngậy ngốc chạy nhanh vào nhà, đây là thứ quá xa xỉ, chỉ thuộc về những người cực kỳ có tiền, cho nên đặc biệt nóng.

Khi thấy Lục Phóng thì ngây thơ, ngậm chặt miệng, sau đó hét lên một tiếng, "Nhượng Nhượng, trong nhà chị có đàn ông."

Tiếng bước chân bốn phía giống như sét đánh vang lên, trong nháy mắt cửa đã chèn rất nhiều người, tất cả đều dùng ánh mắt quái dị nhìn Lục Phóng.

"Đây chính là người mà con nói muốn dẫn về ra mắt vào lễ mừng năm mới sao?" Khanh mẹ kích động đẩy đám người ra nhanh chân tiến về trước mặt Nhượng Nhượng.

Mặt khối băng của Lục Phóng giống như nhìn thấy ánh sáng ấm áp của mặt trời, hòa tan trong nháy mắt, tốc độ thay sắc mặt so với diễn viên còn nhanh hơn, "Bác gái, cháu là Lục Phóng."

Nhượng Nhượng nhớ tới trước kia khi qua lại với Tiêu Hàng có nhắc qua với mẹ mình, thật may là chưa từng đề cập tới tên, thật là trong cái rủi có cái may.

Sau khi thấy bộ dáng của Lục Phóng, Khanh mẹ từ kích động nhanh chóng thu hồi lại, giữ vẻ bình tĩnh, không thể quá kích động khi nhìn thấy trai đẹp như lúc trước được, càng không cần phải nói xúc động chảy nước mắt, bà chỉ căng thẳng gật đầu một cái.

Khanh cha cũng không có lên tiếng, bà con thân thích, hàng xóm láng giềng tới hóng cũng không ai lên tiếng.

Lần đầu tiên Nhượng Nhượng phát hiện thì ra dẫn Lục Phóng về lại chán như vậy, trước khi cô cũng tưởng tượng ngọt ngào khi đưa Lục Phóng về ra mắt gia đình, mẹ cô sẽ kích động khóc không nói lên lời vì nhà có gái ế đã được giải quyết, lần trước cô chỉ mới nói sẽ đưa người về mà bà đã kích động đến mức nói năng lung tung, hôm nay sao lại trầm mặc như vậy.

Mọi người nhìn Lục Phóng tựa như nhìn quái vật.

"Chị Nhượng Nhượng, anh rõ ràng thật giống tên tổng giám đốc dính sờ căng đàn tai tiếng mấy năm trước nhỉ!" Em họ ngậy ngốc kích động giống như vừa phát hiện một vùng đất mới.

Nhượng Nhượng day day huyết thái dương, "Anh còn chưa ăn cơm đúng không? Để em vào hâm nóng đồ ăn." Nhượng Nhượng kéo cô em họ ngu ngốc của mình vào trong, không khí phía ngoài quá mức quý dị, cô chỉ có thể để mặc Lục Phóng tự sinh tự diệt.

"Chị Nhượng Nhượng, người đàn ông vừa rồi là chủ nhân của 728!" Cô em ngu ngốc vẫn còn đắm chìm trong nỗi sợ hãi của bản thân. "Chị xác định anh ta không chơi đùa với chị?" Câu nói đầu tiên của cô em ngu ngốc sau khi tỉnh táo.

Nhượng Nhượng kéo cô em họ đi vào, vốn muốn bảo em đừng nói lung tung tin tức giải trí, xì căng đàn của Lục Phóng chỉ có giảm chứ không có tăng ấn tượng của anh trong mắt cha mẹ cô mặc kệ sau này có tiến triển thêm với anh hay không. Cô vẫn hối hận không đề nghị Lục Phóng đổi xe khác, không có việc gì lại đi cái xe sang đấy làm gì, làm mọi người không được tự nhiên.

Nhưng lời của cô em họ ngu ngốc lại đánh vào lòng tự ái của cô, "Em có ý gì?"

"Chị Nhượng Nhượng, anh rõ ràng có phải đặc biệt bá đạo hay không, đặc biệt vạm vỡ, đặc biệt vương giả, anh ta mỗi lần nhìn chăm chăm vào chị đều khiến hai chân chị phát run đứng không?" Cô gái ngu ngốc hai mắt lóe sáng.

"Em đọc quá nhiều tiểu thuyết rồi." Nhượng Nhượng im lặng bắt đầu nấu mì ăn liền.

"Chị nói anh rõ ràng coi trọng chị, có phải do chị không để ý tới anh ấy, để cho anh ấy cảm giác định lực trai đẹp của mình bị khiêu chiến, nhất định phải chinh phục chị mới cam tâm?"

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Sau khi Nhượng Nhượng đi vào phòng bếp, đôi tay mặc lên mình chiếc tạp dề, ra vẻ đáng thương. Lục Phóng lại không chủ động nói chuyện, cũng không nhìn cô, Nhượng Nhượng cảm thấy anh đang làm cao, đã đuổi tới nhà người ta, còn làm bộ đáng đó cho ai nhìn nữa hả? Chỉ là trong nội tâm cô lại hết sức mong chờ, căn cứ vào sự an toàn của bản thân mà suy tính, Nhượng Nhượng quyết định xuống tay từ chủ đề an toàn nhất.

"Anh ăn no chưa?" Nhượng Nhượng hỏi sau lưng Lục Phóng, nếu hắn đã hạ mình để đuổi theo cô, đương nhiên cô cũng nên chủ động trước.

"Em từng thấy có người nào năm mới ăn mì ăn liền không?" Lục Phóng quay đầu lại trách cứ.

"Anh không muốn đến, hơn nữa còn vài món em chưa mang ra." Nhượng Nhượng quyết định roi nước mắt ra về "mình uất ức".

"Em từng thấy sang năm mới có cô vợ nào vứt bỏ chồng ở nhà, chạy về nhà mẹ đẻ chưa?" Lục Phóng tiến lại gần Nhượng Nhượng.

Nhượng Nhượng không lên tiếng, lời này thực sự quá nhạy cảm, cô sợ mình không cẩn thận sẽ oán trách Lục Phóng, oán trách anh không đem mình ra ánh sáng mà nuôi như một người tình vậy, cha mẹ anh, bạn bè anh, tất cả anh đều chưa từng giới thiệu hay mời cô tham gia, thế nhưng anh lại mạnh mẽ xông vào cuộc sống của cô.

"Cái này thì có gì sai, anh trở về nhà anh mừng năm mới nhà anh, em trở về nhà em mừng năm mới nhà em, em còn tưởng đây là nhận thức chung của cả hai chúng ta." Bình thường chỉ có kẻ mạnh mới dám nói ra suy nghĩ trong lòng mình, người yếu cũng chỉ dùng lời nói ác độc nhất để che giấu đáy lòng yếu ớt, Nhượng Nhượng hiển nhiên không phải người trước.

Cô cho rằng người không nói ra lời ác độc mà vẫn có thể nói lên suy nghĩ chính mình mới là người tài.

Trong mắt Lục Phóng thoáng qua một tia lo lắng, rất nhanh đổi thành mặt cười nhưng không cười, đẩy Nhượng Nhượng vào sát tủ bát, "Chắc hẳn chuyện kể tiếp, cũng có thể là nhận thức chung của chúng ta."

"Điều này sao có thể? Hơn nữa, hơn nữa, em... ba mẹ em đang ở bên ngoài, họ hàng thân thích đều ở đây." Nhượng Nhượng nuốt nước miếng một cái, coi như cô không đọc được suy nghĩ của Lục Phóng nhưng chỉ cần đặt vào hoàn cảnh kích thích lúc này thì cũng hiểu được chuyện kể tiếp là chuyện nào.

Mặc Lục Phóng dần dần tiến tới sát, "Chẳng phải chúng ta đều có rất nhiều nhận thức chung sao?" Anh nhẹ nhàng khóa cửa phòng bếp, Nhượng Nhượng đột nhiên nghĩ sao khi trước mình không khuyên ba mẹ sớm đổi sang phòng bếp không cửa nhĩ?

Nhờ có pháo hoa bên ngoài thổi âm âm, cũng nhờ có chương trình cuối năm âm ỉ, Nhượng Nhượng bị buộc phải phối hợp với hứng thụ tệ hại của người khác, nơi nào càng nhiều người, càng dễ bị phát hiện, anh lại càng yêu thích.

Nhưng chính cô lại mơ hồ bản thân mình có điều gì không đúng, mỗi một lần gây gổ, hắn luôn dùng tới chiêu hòa giải mạo hiểm như thế này.

Cho đến khi Khanh mẹ cảm thấy hai người bọn họ ở trong phòng bếp quá lâu, tới gõ cửa, Lục Phóng mới thả Nhượng Nhượng nhếch nhác ra.

"Các con đang làm gì vậy?" Khanh mẹ nhìn mặt Nhượng Nhượng đang đỏ tới tận mang tai.

Phía dưới phòng bếp có rất nhiều chén bát vỡ, đều là kiệt tác của tên cầm thú này. "Đều do anh..." Trục giác Nhượng Nhượng nghĩ mình phải gạt bỏ mối quan hệ này sang một bên, bày tỏ mình là bị ép buộc, mặc dù người cuối cùng có cảm giác kích thích gấp mấy lần là cô. Nhưng lời này vừa nói ra, cô chợt cảm thấy không đúng.

"Cái con bé này, dù gây gổ cũng không thể ném bát đĩa nha. Lục Phóng người ta sẽ chạy mất thì sao?"

Nhượng Nhượng cảm kích vạn phần sự thuần khiết của mẹ mình, bà còn phối hợp ra vẻ tức giận. "Dù có yêu hay không thì anh chàng đó cũng ở đây rồi!" Dứt lời bà căn bản không dám quay đầu vào, nhanh ra khỏi phòng bếp.

Thời điểm Lục Phóng đi ra bên ngoài, Nhượng Nhượng lần đầu tiên nhìn thấy một mặt khác của anh, có người khác thân ái dễ gần đến như vậy, hòa ái với đám người họ hàng thân thích, trực tiếp bắt sống tám của chị Đường, em trai họ, cháu ngoại, em gái họ, một tiếng anh rể, em rể nghe sao mà ngọt thế.

Duy chỉ có Nhượng Nhượng, bọn họ phân cách rõ ràng như Sở và Hán, cũng không thèm trả lời, cho dù ai cũng có thể nhìn ra đây là đôi tình nhân giận dỗi. Nếu không, ai lại đến gần sát năm mới đến nhà người yêu bao giờ.

Đội não nhiệt qua, mọi người bắt đầu tìm về với giường, Lục Phóng suy tính nhìn Nhượng Nhượng, ý tứ trong mắt vô cùng rõ ràng, Nhượng Nhượng không thể làm gì khác hơn là chuyển quyền phát biểu sang cho mẹ mình.

Khanh mẹ không thèm để ý tới ánh mắt thỉnh cầu của Nhượng Nhượng, cũng đã làm chủ đề Nhượng Nhượng và cô em họ chen chúc trên một chiếc

giường lớn, mà Lục Phóng ở lại trong khuê phòng của Nhượng Nhượng.

Đáy lòng Nhượng Nhượng khen mẹ mình thật đúng là người có nguyên tắc mà, cũng đúng thôi, con gái chưa gả chưa cưới sao có thể ở chung với người đàn ông khác?

Ngày tiếp theo, sáng sớm Nhượng Nhượng vừa về đến nhà, Lục Phóng đang làm điểm tâm, mặc dù mẹ nàng mua bánh trôi đông lạnh từ siêu thị, nhưng dù gì chính anh cũng đã tiếp nhận vụ này, loại thái độ này được hết sức đánh giá.

"Nhượng Nhượng, con nói Lục Phóng có phải tốt quá mức hay không?" Khanh mẹ lúi lét kéo Nhượng Nhượng hỏi nhẹ. Bà cảm thấy người như Lục Phóng, các cô gái có thể xếp hàng dài từ trần đông kéo sang tận trần tây, thật sự thái độ này, có chút cố ý lấy lòng rồi.

Huống chi con gái của mình thấy thế nào cũng không giống người có thể quyến rũ nam nhân, đừng nói là có thể cười trên đầu hắn, tức giận lại còn ném bát.

"Nhớ năm đó cha con một đồng cút trâu theo đuổi mẹ đây đó hoa tươi, cũng không còn chịu khó đến nước này à?" Khanh mẹ thăm nói.

Đây là lời thật, Khanh cha vốc dáng không cao, tướng mạo bình thường, thấy thế nào cũng không nghĩ được năm đó có thể lấy được Khanh mẹ - người được xưng là hoa khôi của trấn.

Nhượng Nhượng kinh dị nhìn mẹ mình, không trách được người ta nói cưới xin phải theo ý kiến của cha mẹ, dù sao trải nghiệm của cha mẹ lớn hơn nhiều so với mình. Mặc dù mọi người đều bị Lục Phóng làm cho mê muội, nhưng ít ra thì mẹ mình và mình là người thanh tỉnh.

Vô số lần Nhượng Nhượng thấy Lục Phóng là "người đàn ông tốt", đó là quá kiểu cách, quá ra vẻ, thế nhưng "người đàn ông tốt" này lại tốt đến mức dọa người. . . . .

"Chỉ là cũng nhìn không ra con có thể có đồ vật gì để nó mưu đồ? Đây thật là một câu đố khó giải." Khanh mẹ nhìn Nhượng Nhượng như đang nghiên cứu một vi sinh vật trong phòng thí nghiệm. Hận không thể đặt cô dưới kính hiển vi để quan sát.

Thật ra thì Nhượng Nhượng cũng cảm thấy như vậy, nàng chỉ có thể giải thích được duy nhất một hành động khác thường của Lục Phóng, đó chính là "tình yêu" trong trò chơi của bọn họ, Nhượng Nhượng không xác định được liệu Lục Phóng có biết mình là người kia không, bởi vì thông tin cá nhân trong trò chơi có tính bảo mật, theo lý thuyết tuyệt đối không thể tra ra thân phận ngoài đời thực. Hơn nữa cho dù anh tra ra được, trăm dặm tình yêu kia nói lên được cái gì chứ? Cũng chỉ là sản vật nhảm nhí của mọi người. Chỉ trừ giải thích này, Nhượng Nhượng không tìm ra được mình có điểm đặc biệt ở chỗ nào.

"Nhượng Nhượng, mặc kệ như thế nào, con nhất định phải nhớ không được vượt rào trước hôn nhân, bây giờ mặc dù người trẻ tuổi các con đều nói phải có tư tưởng mở, nhưng theo kinh nghiệm của mẹ, cho dù là đàn ông hai nghìn năm trước hay đàn ông hai nghìn năm sau, đều không có một người đàn ông nào không quan tâm đến trình độ của vợ mình."

Lời Khanh mẹ nói là lời vàng ngọc, Nhượng Nhượng gật đầu, thế nhưng thật không thể trách cô, đụng phải Lục Phóng, cô không có cách nào kiên định ý chí.

Bên này Khanh mẹ khuyên bảo Nhượng Nhượng phải đoạn tuyệt với chữ "muốn", mặc dù cô không thể khôi phục tấm thân xử nữ, nhưng sẽ cố gắng tận lực giảm bớt số lần, cũng coi như đang nỗ lực vì chồng tương lai, dù sao thì cô cũng đã cố. Bên kia, Lục Phóng nhân cơ hội lấy lòng cô em họ bán Nhượng Nhượng.

Sau đó bọn họ thảo luận giá cả thu mua, kết quả cô em họ ngây ngốc chỉ đề ra một yêu cầu duy nhất, đó chính là thời điểm cô kết hôn phải dùng xe 728 xa xỉ làm xe hoa.

Nhượng Nhượng cảm thấy giá tiền mình bị bán đi hơi thấp, sau đó cô em họ ngây ngốc sau này đắm ngực giậm chân tiếc hận, sao lúc ấy cô không lừa gạt lấy luôn 728? Đáng tiếc, cơ hội mất đi là không trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

"Em... buổi chiều có hẹn chơi đấu địa chủ với Bốn Bốn" Khanh Nhượng Nhượng cự tuyệt đề nghị ra ngoài đi dạo của Lục Phóng, trực giác của cô lần này đi cũng không đơn giản như vậy.

"Đúng, là anh nhờ cô ấy hẹn em" Lục Phóng nắm lấy tay, chờ lý do cự tuyệt tiếp theo của Khanh Nhượng Nhượng.

"Mừng một ở đây có truyền thống ăn chay" Khanh Nhượng Nhượng nói bừa.

“Cho nên chúng ta càng phải tập ăn chay ăn mặn”. Lục Phóng thông minh đánh lời nói của cô trở về.

“Nhưng... mẹ em không cho phép” Khanh Nhượng Nhượng nghiêng răng, mang mẹ mình ra.

“Chúng ta có thể ra ngoài làm, anh cũng đã đặt khách sạn rồi.”

“Nhưng... tại sao lại là bây giờ, quanh năm suốt tháng đều phải làm, mong một người giết heo còn nghỉ, dựa vào cái gì em không có một ngày nghỉ” Khanh Nhượng Nhượng tự kinh bị bản thân mình quá giả tạo. Nhưng căn cứ vào kinh nghiệm xem tiểu thuyết của mình, đàn ông càng ăn không được thì càng nhớ, cô cũng không biết mình làm sao muốn Lục Phóng mãi mãi không ăn được mình, mãi mãi nhớ đến mình.

Nhưng mà loại suy nghĩ này có phải cũng thật quá ngây thơ rồi?!

“Anh chỉ biết ngày đầu năm không làm, ý nghĩa cả một năm đều không làm được, nếu ngày này làm, thì cả năm đều có thể làm được”

Khanh Nhượng Nhượng lúng túng, tại sao anh có thể nói ra thẳng thắn như vậy chứ, còn mặt không đỏ hơi thở không gấp, cô thật sự rất muốn nhắc nhở anh, phải chú ý đến khoa học đừng quá mê tín. Nhưng, xưa nay cô đều là hảo hán không chịu thiệt trước mặt, rõ ràng hôm nay cô trốn không thoát một kiếp này, và lại chỉ khi Lục Phóng có yêu cầu đối với cô thì mới có khuôn mặt dễ gần một chút, bình thường đều là khó gần.

Nhưng Khanh Nhượng Nhượng lại không thể khoe ở trước mặt mọi người.

Nhớ lúc chị họ kết hôn, mọi người ai cũng hâm mộ, mỗi lần chị ấy đến tháng thì quần lót đều do anh rửa giặt sạch, đến nỗi hỏi han ân cần quả thực chính là chuyện thường ngày, đều không đáng nhắc đến.

Nhưng lúc đến lượt cô, lại có thể tìm được người đàn ông như vậy. Chị họ, em họ bao gồm cả cháu gái cô đều nhìn Khanh Nhượng Nhượng bằng đôi mắt có chút cảm thông, cảm thấy sau này cô hoặc là sẽ bị Lục Phóng chơi xong liền bỏ hoặc là trở thành một trong những người phụ nữ khiêm tốn sau lưng người đàn ông thành công, không cần phải nói đến địa vị ở nhà, thật sự chính là không có quyền lực, chỉ có thể lấy việc bưng nước, rửa chân cho Lục Phóng làm công việc.

Chị họ Nhượng Nhượng còn nói bóng gió với cô, thật ra tìm được người đàn ông yêu mình đối với phụ nữ còn quan trọng hơn rất nhiều, hơn nữa ai lại quan tâm phân trâu có xinh đẹp hay khó nhìn hả, có dinh dưỡng là được.

Tuy rằng tất cả mọi người đều thích Lục Phóng, nhưng chẳng ai quan tâm mối quan hệ này.

Buổi tối Lục Phóng vẫn thỏa mãn như thường lệ nhưng lại không để ý tới Nhượng Nhượng, anh tiếp tục con đường “nông thôn bao vây thành thị” của anh, ngay cả mẹ Nhượng Nhượng cũng bởi vì Lục Phóng mang huyết yển* cho cô, mà đột nhiên cảm thấy thực ra bản con gái cầu vồng cũng không phải là việc không thể làm được.

* Huyết yển

Đây là loại tổ yến có màu đỏ tươi và là loại có giá cao nhất trong số các màu vì hiếm hoi và có nhu cầu tiêu thụ cao. Không phải cơ sở sản xuất nào cũng có loại tổ yến này. Và nếu có đi chăng nữa thì loại huyết yển cũng chỉ có thể thu hoạch 1-2 lần trong năm với tỉ lệ rất nhỏ mà thôi. Số lượng Huyết Yến và Hồng Yến chiếm chưa đầy 10% tổng sản lượng tổ yến trên thị trường thế giới. Người ta cho rằng màu đỏ của Yến Huyết là do trong quá trình làm tổ, chim yến không tiết đủ nước bọt nên đã dùng máu của chính nó để trộn lẫn với nước bọt xây tổ.

Vì vậy, 10 giờ buổi tối đầu tiên mẹ Nhượng Nhượng liền kêu gọi Nhượng Nhượng đi ngủ, đến đêm thứ hai kéo dài đến 10 giờ rưỡi, đến cuối cùng, bà chỉ nói một tiếng “Đừng ngủ quá muộn”, chính mình đi ngủ trước.

Trực tiếp dẫn đến bị kịch xảy ra, Khanh Nhượng Nhượng ở nhà mình còn phải lén lút lút rồi giường lúc trời chưa sáng, làm bộ từ bên ngoài trở về.

Đến khi ngày nghỉ kết thúc, cháu ngoại Nhượng Nhượng khóc rống không cho Lục Phóng đi, ngay cả mẹ Khanh Nhượng Nhượng cũng chân thành nói một câu “Lần sau trở lại chơi”. Nhượng Nhượng nhìn mẹ cô muốn nói lại thôi, câu sau nhất định là, “Cho dù chia tay, đi cũng hoan nghênh con đến làm khách”

Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy nếu như đi KTV, mẹ cô chắc chắn muốn hát nhất là Mang theo chim én củ người, mang theo cha của người, ngồi vào chỗ lịch sự và tao nhã của người” (giai điệu xin mô phỏng biểu đạt của cô gái thành thị).

Trên đường trở về, Nhượng Nhượng muốn nói tiếng “Cảm ơn” từ đáy lòng với Lục Phóng.

Sắc mặt Lục Phóng khó chịu nhìn lại cô “Cảm ơn anh... chuyện gì?”

“Cảm ơn anh không nói chuyện kết hôn của chúng ta ở trước mặt cha mẹ em.”. Thực ra, Khanh Nhượng Nhượng vẫn rất lo lắng về chuyện này, nếu cha mẹ phát hiện cô tiền trạm hậu tẩu, nhất định đau lòng chết.

Lục Phóng không lên tiếng, dọc theo đường đi hai người đều trầm lặng, Nhượng Nhượng cảm thấy có chút khó hiểu, trước kia Lục Phóng đều có thể thay đổi phương thức dụ dỗ mình nói chuyện, mặc kệ lúc ấy cô tức giận vẫn khiến cô vui vẻ.

Căn cứ vào cảm giác áy náy, ngày lễ tình nhân sắp đến, Nhượng Nhượng cảm thấy nên có chút biểu hiện, đều nói vợ chồng cãi nhau cuối giường hòa, cùng lắm thì cô ngoại trừ tặng sô cô la ngoại, lại tặng thêm một chút “đồ ngọt” nữa.

Trong lòng Nhượng Nhượng có chút kinh ngạc, lúc nào thì cô đã thích ứng với loại cuộc sống vợ chồng này, lại còn có thể tính toán chủ động lấy lòng của Lục Phóng? Chỉ là xưa nay cô là người có thể cong, có thể duỗi, tội gì phải chống lại cuộc sống thoải mái này chứ?

Tuy nói Lục Phóng đối với cô càng ngày càng lạnh, nhưng không hề bỏ việc nhà, ừ, chuyện phòng the cũng không lười biếng, cũng không có dấu hiệu bên ngoài, cho nên Nhượng Nhượng cảm thấy mình lùi một bước trời cao biển rộng cũng là hợp lý, không tính là mất mặt.

Mặc dù năm mới là tình cảnh mới, nhưng cũng không có ảnh hưởng cho người cũ quay về. Chẳng qua là Khanh Nhượng Nhượng tuyệt đối không ngờ rằng là ở ngày 24 tháng 2 thế này, trong cuộc sống mĩa mai gặp Tiêu Hàng lần nữa.

“Anh đã trở về”. Tiêu Hàng đứng trước mặt Khanh Nhượng Nhượng, cười nhạt, không thể không nói hẳn ra nước ngoài một chuyến tính cách cũng hào phóng hơn.

Sau khi nhận được điện thoại của Tiêu Hàng Khanh Nhượng Nhượng liền xuống lầu, còn đặc biệt xin nghỉ với Cherry, cái này gọi là tò mò hại mèo, cô không thể không hiếu kỳ Tiêu Hàng tìm cô làm cái gì?!

“Chúng ta đến phía trước ngồi một chút được không?” Tiêu Hàng chỉ quán cà phê không xa.

Khanh Nhượng Nhượng ngoan ngoãn gật đầu, gặp lại Tiêu Hàng thì chỉ cảm thấy quá khứ đủ loại chân thật như vậy, mà bây giờ lại giống như người đập mây bay ở trên trời. Như không kịp chờ đợi muốn mượn tay của Tiêu Hàng đặt chân tới mặt đất.

Sau khi ngồi xuống, Tiêu Hàng lấy ra một cái túi, “Quà tặng cho em”

Khanh Nhượng Nhượng có chút kinh ngạc, Tiêu Hàng quả nhiên đã trước kia đi công tác gì đó chưa từng nghĩ có quà cho mình, Khanh Nhượng Nhượng mở ra xem, là một cái khăn lụa Hermes, màu sắc rất đẹp. “Làm sao anh? Cái này rất tốn kém”

“Không có việc gì, lúc mua giảm giá 30%.” Tiêu Hàng giải thích.

Khanh Nhượng Nhượng lúc này mới yên lòng lại, đây mới là Tiêu Hàng cô biết, người đàn ông gặp gỡ một thời gian.

“Lâu như vậy em sống có tốt không?” Tiêu Hàng gần như có chút khó mở miệng.

Có lẽ hẳn có chút mong đợi nghe Khanh Nhượng Nhượng nói, “không tốt, anh đi rồi em làm sao có thể sống tốt?” thế nhưng Khanh Nhượng Nhượng chưa bao giờ biết làm nũng ở trước mặt Tiêu Hàng là vật gì, chỉ có lúc đối với Lục Phóng, cô mới có thể giả vờ vô lại.

“Khá tốt, anh thì sao?” Khanh Nhượng Nhượng lễ độ đáp.

Im lặng hồi lâu, Tiêu Hàng mới nói: “Anh xem thư của em gửi, thật xin lỗi, lúc đó anh còn không biết kế tiếp sẽ ở đâu, cho nên...” Tiêu Hàng nói không sai, Khanh Nhượng Nhượng hiểu, hẳn không phải là một người vì phụ nữ mà hi sinh bản thân, hẳn muốn làm Tổng giám đốc khu vực Đại Trung Hoa, sau đó có thể đi Hongkong hoặc Đài Loan, ai còn có thể nhớ đến Khanh Nhượng Nhượng cô một chút đây?

Khanh Nhượng Nhượng tiếp tục trầm mặc, dù sao cô vẫn không thể ngược lại an ủi hẳn phụ tình nữa, an ủi hẳn, cô không có gì, chỉ cần chào anh ta là được. Khanh Nhượng Nhượng không quan tâm đối với loại đàn ông này

“Nhượng Nhượng, chúng ta còn có thể làm lại từ đầu không?” Tiêu Hàng đột nhiên hỏi.

Câu hỏi này dọa Khanh Nhượng Nhượng giật mình.

“Nếu như không phải là thư của em, anh cũng không biết tình cảm của em đối với anh sâu như vậy?” Tiêu Hàng kích động.

Khanh Nhượng Nhượng nghĩ nếu biết cô dùng tình cảm sâu như thế, khi đó đi làm gì, chẳng qua là cảm ơn nhiều chuyện, hiện tại đoán là không thể tìm được người phụ nữ nào tốt như cô như vậy, cho nên muốn quay lại.

Tiêu Hàng bắt lấy tay Khanh Nhượng Nhượng, “Anh đã trở về, sẽ không bao giờ rời em đi nữa”. Đừng nói, thật là có chút thâm tình chân thành như thế này “Anh không uy hiếp em, em suy nghĩ một chút được không?”

Khanh Nhượng Nhượng nghĩ tới Lục Phóng, trong lòng đã cảm thấy hồ hên với Tiêu Hàng, thẳng thắn cự tuyệt có chút nói không nên lời, cuối cùng nghĩ nên khéo léo một chút.

“Theo anh đi dạo cửa hàng một chút được không? Anh muốn mua chút đồ”

Khanh Nhượng Nhượng không nói.

“Là mua cho mẹ anh mấy bộ quần áo, cũng mua cho em gái anh một chút, anh đối với quần áo phụ nữ không quen, được không?” Tiêu Hàng nói nhỏ, đầu óc Khanh Nhượng Nhượng nóng lên liền đồng ý rồi. Đó là bởi vì cô chợt nghĩ đến Lục Phóng sẽ cử người điều tra mình, nếu như hôm nay bị anh phát hiện cô và Tiêu Hàng ở chung một chỗ, có thể có chút ảnh hưởng hay không? Khanh Nhượng Nhượng thực rất mong đợi kết quả.

Sự thật chứng minh, cho dù một người đàn ông giản dị như Tiêu Hàng, đang đánh chủ ý lên một người phụ nữ, thì cũng có thể nghĩ ra biện pháp. Lúc

Tiêu Hàng mua quần áo cho em gái, hẳn lấy có Khanh Nhượng Nhượng có dáng người giống em gái của hắn, yêu cầu nàng đi thử. Cuối cùng mua quần áo lại bày tỏ muốn tặng cho Khanh Nhượng Nhượng.

“Bộ váy này em mặc thật là đẹp mắt, Nhượng Nhượng coi như anh là một người bạn tặng quần áo cho em được không?” Sau khi Khanh Nhượng Nhượng nhiều lần cự tuyệt, Tiêu Hàng không mở miệng không được.

Khanh Nhượng Nhượng thở dài một tiếng, cảm thấy lại đây dựa nữa sẽ phải lỡ hẹn bữa ăn tối lễ tình nhân với Lục Phóng, chỉ có thể nhận lấy, nhận lấy ý nghĩa liên tha thứ, như vậy cái mũ phụ tình trên người Tiêu Hàng cũng được tháo xuống, hẳn quả nhiên từng đại khẩu khí, ngay sau đó bỏ quần áo vào một hộp hình vuông thì nhét vào túi của Khanh Nhượng Nhượng.

“Đây là cái gì?” Khanh Nhượng Nhượng hoài nghi mắt mình nhìn lầm.

“Anh hi vọng lần sau lúc thấy em, em có thể đeo nó.” Ánh mắt Tiêu Hàng nhìn thẳng Khanh Nhượng Nhượng, hẳn cảm giác mình rất có khí thế, đáng tiếc ở trong mắt Khanh Nhượng Nhượng bị áp bức cùng sự phẫn nộ, hôm nay cô mới biết được bị một số người áp bức là loại hưởng thụ, mà bị người nào đó áp bức lại hết sức chán ghét. Tiêu Hàng may mắn chạy nhanh, chỉ chớp mắt liền vào xe taxi, khiến Khanh Nhượng Nhượng cảm chiếc hộp nhấn đứng sững sờ bên đường.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Khanh Nhượng Nhượng rời tập đoàn A&E vừa đứng ra chỗ cũ - tìm được xe Lục Phóng ở bãi trạm xe buýt thì trong lòng cô vừa sợ hãi vừa hưng phấn, thật sự là hứng thú tột độ, phỏng chừng là bị ngược quen rồi.

“Thật xin lỗi, chuyện của công ty quá bận rộn”. Cái này gọi là cổ ý nói dối, Khanh Nhượng Nhượng cảm giác được chính mình có gan vui vẻ phạm tội.

“Ừ” Sắc mặt Lục Phóng rất bình thản, còn quay qua giúp Khanh Nhượng Nhượng thắt dây an toàn.

Khanh Nhượng Nhượng nhìn Lục Phóng bên cạnh, hồi đó may mắn Tiêu Hàng xuất ngoại. Lục Phóng lại mang cô đến nơi hết sức vắng vẻ, xe không cách nào lái tới gần, chỉ dừng lại ở đầu đường rất xa, chuẩn bị đi tới dọc theo con đường mà đèn hoa sen xoay tròn ở trong gió chiếu rọi, ở chỗ sâu trong có một đình viện, trên cửa viết hai chữ “Về nhà”. Lúc đi vào trong, Nhượng Nhượng mới phát hiện đây là một quán bar được trang trí rất âm áp rất khác biệt.

Hiếm có ở ngày Valentine khách cũng không nhiều, cô nào biết đâu rằng đây là nơi có quy định hội viên chặt chẽ, phí hội viên cũng không thấp bao nhiêu so với phí hội viên sân đánh Golf.

Sau khi hai người ngồi vào chỗ của mình, Khanh Nhượng Nhượng có một chút chột dạ, đưa chocolate của mình ra giống như dâng vật quý, giả vờ vô ý nói: “Tặng cho anh”

Lục Phóng lại mở ra ăn một viên, “Cũng không tệ lắm, em không nhớ mua cho anh hộp đắt tiền à?” Ở siêu thị, bình thường socola này cũng 350 đồng, Nhượng Nhượng biết hầu như mỗi ngày Lục Phóng đều đi dạo siêu thị mua thức ăn, cho nên cũng không nghĩ qua về mặt giá tiền có thể lừa dối anh.

“Dù sao có tặng cũng hơn so với không tặng, quà tặng của em đâu?” Khanh Nhượng Nhượng vươn tay, khó có được tâm tình tốt, cũng có hứng thú liếc mắt đưa tình với Lục Phóng.

“Ồ cốp sau xe, quên lấy” anh ném chìa khóa cho Nhượng Nhượng, để Nhượng Nhượng tự mình động thủ com no áo ấm. Cô cũng khó được so đo cùng anh, dù sao trước kia cũng là cô ăn nói khép nép cầu hòa.

Ở phía sau đội cô nhìn thấy một cái hộp đã đầy hoa hồng phấn, ở giữa dùng hoa hồng màu đỏ vây quanh một trái tim nhiệt tình thì liền cảm thấy rất lúng túng, hèn gì Lục Phóng không chịu tự mình đến hiến vật quý.

Quà tặng máu chó và Thiên Lôi thể này cũng thật là làm khó Lục Phóng, Nhượng Nhượng cảm thán, lúc trước cô xem phim truyền hình nam chính dùng một chiêu này hướng về phía nữ chính cầu hôn thành công thì cũng cảm thấy lãng mạn vô cùng, cảm thán liên tục, càng về sau, nam nữ chính khổ tận cam lai, người có tình sẽ thành người nhà, cô không nhịn được khóc đến rất vui vẻ, lúc đó Lục Phóng còn trợn trợn chế nhạo.

Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy một màn này diễn ở trong ti vi thật tự nhiên, nhưng thật sự chuyển đến cuộc sống thực tế, cô cảm thấy vẫn không được tự nhiên, bởi vì đầu Nhượng Nhượng đã bắt đầu suy nghĩ, thật sự không có nơi đặt nhiều hoa như vậy trong nhà, vứt đi lại rất đáng tiếc, dù thế nào vốn là tấm lòng người ta, nhưng mà xem chừng Lục Phóng cũng sẽ không để cho số hoa này liên tục nằm trong cốp xe sau trở thành xác khô.

Khanh Nhượng Nhượng cả kinh, đột nhiên cảm thấy ý nghĩ của chính mình đã rất giống người vợ, không còn có cảm giác Loli, ngay cả thiếu nữ cùng phụ nữ trưởng thành đều không tính, thật là thương tâm.

Khi Khanh Nhượng Nhượng trở lại chỗ ngồi, vốn còn muốn dùng từ gì đó ca ngợi tình cảm sâu đậm vĩ đại của Lục Phóng, thật may là lão nhân gia anh ta cũng tự mình biết mình, cũng không ngồi tại chỗ, mà là đang ở quầy rượu nhỏ gây đàn ghi-ta

Đôi khi cô đi tới, anh mới hắng giọng một cái, cầm Microphone kéo chặt, chậm rãi gảy dây đàn, một chốc không gian giống như thể giới đều tĩnh lặng lại, trong đầu Nhượng Nhượng quơ tới quơ lui câu kia trong lời bài hát "Now and forever, I will be your man(bây giờ và mãi mãi, tôi sẽ là người đàn ông của em)". Những lời này, nếu như dùng tiếng Trung thì có vẻ có chút thô tục, nhưng để hát tiếng Anh, nghe lại hết sức thoải mái.

Nhượng Nhượng nhìn Lục Phóng cười ngây ngô, thậm chí lúc anh hát xong, ngay cả vỗ tay đều quên, ngược lại là người quanh mình vỗ tay nhiệt liệt.

“Không ngờ giọng anh hát hay như vậy?” Khanh Nhượng Nhượng ca ngợi từ tận đáy lòng, mặc dù bình thường cảm thấy Lục Phóng nói chuyện trầm thấp đậm đà, nhưng mà không nghĩ tới hát cũng có thể tuyệt vời như vậy.

“Lúc đại học, ý nghĩ nóng lên đã từng muốn làm ban nhạc” Anh cười nhạt.

Đầu óc Nhượng Nhượng nóng lên, một người đàn ông gồm đủ công ty cùng khí chất nghệ sĩ thật sự rất khiến cho người ta “do dự”, thật ra thì mình cũng không tính là kém, giữa mọi người cô coi như là bình thường, thậm chí có thể mặt dày nói một câu xem như trên trung bình, nhưng cảm giác so sánh cùng anh, cảm thấy chính mình dường như cái gì cũng không phải, kém đến thái quá. Là tốt so với cô luôn luôn là loại người đến KTV ca hát liền không ngừng chạy vào toilet.

Ánh mắt của người chung quanh ao ước, làm cho Khanh Nhượng Nhượng có chút phiêu phiêu dục tiên, người chồng như vậy mang ra cửa thực sự muốn không tự hào cũng không được. Lúc Lục Phóng đi toilet, trong nhận thức Khanh Nhượng Nhượng vẫn còn say mê chồng của chính mình.

“Anh gảy đàn ghi-ta không tồi.” Khanh Nhượng Nhượng vì che giấu mặt mình hồng, bắt đầu nói nhảm

“Em đối với đàn ghi-ta rất hiểu?” Lục Phóng liếc mắt nhìn Khanh Nhượng Nhượng, có một chút mơ hồ khiêu khích, chỉ là thoáng qua, Khanh Nhượng Nhượng lại không chú ý.

“Không hiểu, nhưng mà em muốn học” Sau khi nhìn thấy Tiêu Hàng lần nữa, Khanh Nhượng Nhượng liền hiểu được, cô nghĩ chỉ có ở cùng Lục Phóng, lần đầu tiên gan to như vậy nói lên ý nghĩ của mình. Một môn nhạc cụ cũng không quay về này vẫn là tiếc nuối của cô, Khanh Nhượng Nhượng cũng hi vọng có một ngày cô có thể vì Lục Phóng diễn tấu ra ca khúc cô muốn biểu đạt.

“Học ghi-ta cần bền lòng, không phải một lát có thể học được.” Lục Phóng khóa ánh mắt Khanh Nhượng Nhượng.

Ý chí Khanh Nhượng Nhượng kiên định, cô có thể nghe ra câu nói của Lục Phóng có hàm ý khác “Chúng ta có rất nhiều thời gian đúng không?”

Lục Phóng bật cười, hôn một chút ở trên môi Khanh Nhượng Nhượng, “Rất nhiều thời gian.”

Trong lòng Khanh Nhượng Nhượng âm thầm vui mừng, không biết cái này có tính Valentine "Thề non hẹn biển" hay không?

Now and Forever - Richard Marx

Whenever I'm weary from the battles that rage in my head

Bất cứ khi nào tôi cảm thấy mệt mỏi vì những mâu thuẫn gay gắt trong đầu tôi

You make sense of madness when my sanity hangs by a thread

Em tạo cho tôi cảm giác đam mê khi mà lý trí tôi như đang treo trên sợi chỉ

I lose my way but still you seem to understand

Tôi đã lạc lối nhưng dường như em vẫn hiểu

Now and forever I will be your man.

Hôm nay và mãi mãi tôi sẽ là người đàn ông của em

Sometimes I just hold you

Đôi lúc tôi ôm em thật chặt vào lòng

Too caught up in me to see

Thật chặt để có thể biết là

I'm holding a fortune that heaven has given to me

Tôi đang nắm giữ một vận mệnh mà Thượng Đế đã trao

I'll try to show you each and every way I can

Tôi cố gắng cho em thấy bằng mọi cách tôi có thể

Now and forever I will be your man

Hôm nay và mai sau tôi sẽ là người đàn ông của em

Now I can rest my worries and always be sure

Bây giờ tôi có thể xóa đi mọi âu lo và tin chắc rằng

That I won't be alone anymore

Mình không còn cô đơn nữa

If I'd only known you were there all the time

Nếu như tôi biết được em luôn luôn ở đó

All this time

Toàn bộ thời gian này

Until the day the ocean doesn't touch the sand

Cho đến ngày mà đại dương không còn chạm vào bờ cát nữa

Now and forever I will be your man

Bây giờ và mãi mãi tôi sẽ là người đàn ông của em

Now and forever I will be your man

Bây giờ và mãi mãi tôi sẽ là người đàn ông của em

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Sau thời gian ước định, Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy sáng khoái tinh thần, vậy coi như là biến thành hẹn ước không? Mặc dù nói nếu như có thể tin tưởng lời hứa hẹn của đàn ông, heo mẹ cũng sẽ lên cây, nhưng Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy cần phải tạm thời thử một lần.

Một buổi sáng tinh mơ, lúc Khanh Nhượng Nhượng còn đang lác lư ở trên xe buýt, thì nhận được điện thoại của chị Quả Quả. “Nhượng Nhượng, em còn bao nhiêu phút mới đến công ty?”

Mặc dù Khanh Nhượng Nhượng buồn bực, nhưng vẫn trả lời, “Chưa tới 20 phút thôi”

Phía bên kia “Ba” một tiếng liền cúp, Khanh Nhượng Nhượng than thở một câu không giải thích được. Lúc cô đi vào phòng làm việc, mới có dịp hỏi thăm chị Quả Quả ý nghĩa cuộc điện thoại không đầu không đuôi kia.

“A, chuyện là như vậy, trợ lý Bob có việc gấp tìm tổng giám đốc, nhưng tổng giám đốc lại không mở máy, cho nên để cho chị hỏi em một chút” Chị Quả Quả giải thích làm người ta không hiểu ra sao.

“Chuyện Tổng giám đốc mở máy hay không đầu liên quan đến em?” Tim Khanh Nhượng Nhượng đập bùm bùm, sẽ không phải là bị mọi người phát hiện cái gì chứ?

“Ai, cái này không, đều do ngày trước Hòa Đa lảm chuyện, nói mỗi lần đi làm em luôn có thể đụng phải tổng giám đốc, đồng hồ sinh học phù hợp quá lớn, cho nên trợ lý Bob không còn cửa cầu cứu mới nghĩ đến em. Em đừng nói, cũng thật là khéo, em chân trước đi vào, tổng giám đốc chân sau đã đến,

thật là rất trùng hợp." Chị Quả Quả còn đang cười.

Ngay lập tức sắc mặt Khanh Nhượng Nhượng u ám, cô cũng biết như vậy không tốt, mỗi lần muốn đi trước, để cho Lục Phóng đến sau, anh sống chết không chịu, cái này không bị người có lòng nhìn ra đầu mối?

"Nhượng Nhượng, đừng để trong lòng, đây đều là trùng hợp, trùng hợp, không phải duyên phận, dù là có, đó cũng là nghiệt duyên. Tổng giám đốc là ai, sao chúng ta có thể với cao, nên cũng đừng quá để ở trong lòng." Chị Quả Quả bắt đầu an ủi Khanh Nhượng Nhượng.

Lúc này Khanh Nhượng Nhượng mới hiểu được, chị Quả Quả còn chưa có phát hiện bí mật kia, còn tưởng rằng mình sẽ bởi vì loại trùng hợp này mà cảm thấy có duyên với Lục Phóng, ngược lại nổi lên suy nghĩ không an phận.

"Em và tổng giám đốc có duyên thật sao?" Khanh Nhượng Nhượng cố ý rất mong đợi hỏi, cô biết càng như vậy, chị Quả Quả lại càng không nghi ngờ.

"Nào có, mọi người đều vội đi làm, liền vài phút như vậy, có bao nhiêu người đi vào công ty, chẳng lẽ mọi người đều có duyên với tổng giám đốc? Em đừng suy nghĩ nhiều." Chị Quả Quả vỗ vỗ đầu Khanh Nhượng Nhượng.

Khanh Nhượng Nhượng phối hợp "A" một tiếng, chẳng qua là lúc đó cô còn chưa có ý thức được, chị Quả Quả nói đúng, duyên phận cô và Lục Phóng là nghiệt duyên.

Khi cô nhìn thấy trên TV đang giới thiệu giáo đường Thánh Paul từng tổ chức lễ cưới của Charles và Công nương Diana thì cô liền ý thức đến. Giáo đường Thánh Paul này cực kỳ hùng vĩ nóc nhà hình tròn, Khanh Nhượng Nhượng cảm giác mình cho dù chết cũng không quên được.

Khanh Nhượng Nhượng quá mức kinh ngạc cho nên lúc Lục Phóng ở phía sau cô cũng không có phát hiện.

Giáo đường này... không phải lúc ở Bỉ cô chụp trong mấy ảnh sao? Chỉ là giáo đường Thánh Paul độc nhất vô nhị này cũng là ở Luân Đôn, nước Anh. Làm sao Khanh Nhượng Nhượng có thể đồng thời kết hôn ở Luân Đôn, mà tỉnh lại ở Bỉ đây?

"Anh không có gì giải thích sao?" Giọng Khanh Nhượng Nhượng tràn đầy đè nén bình tĩnh.

Lục Phóng chỉ hừ lạnh một tiếng, "Em không muốn tiếp tục trò chơi này sao?"

Nụ cười chế nhạo trên mặt Lục Phóng khiến suy nghĩ Khanh Nhượng Nhượng lập tức nổ tung. Trò chơi, thì ra là trong thực tế cũng có trò chơi. "Em chỉ muốn biết ngày đó xảy ra chuyện gì?"

Lục Phóng trầm mặc chốc lát, nhưng vẫn là đáp án khiến đáy lòng Khanh Nhượng Nhượng hoang mang. Ngày đó cô tìm được Lục Phóng tuyên truyền mô hình ở trước giáo đường St. Paul ở Bỉ, cô chỉ nhớ chính là mấy chụp hình lồng ngực, cùng tờ giấy kia viết trên chụp hình.

Chỉ là ngày đó Lục Phóng nhưng không có thời gian chơi đùa với cô, cho nên chỉ đuổi cô về phòng, để cho cô ngủ một giấc ngon, làm mộng đẹp.

Lúc này Khanh Nhượng Nhượng mới hiểu được, Thì ra đó chỉ là một giấc mộng đẹp. Hèn gì trong giấc mộng, mục sư kia nói chính là tiếng Hoa. Tất cả đều có rất nhiều trùng hợp, chẳng qua là, Lục Phóng vẫn biết cuộc hôn nhân này cũng chỉ là giấc mộng của cô mà thôi.

Khanh Nhượng Nhượng chỉ cảm thấy máu dâng trào, cô tưởng rằng cô đang nghiêm túc sắm vai một nhân vật trong cuộc hôn nhân đó, nhưng bên ngoài đối phương lại đang diễn kịch, nhìn cô biểu diễn giống như thăng hề. "Anh biết rõ đây là giả, tại sao. . . . ."

"Anh còn tưởng rằng những người phụ nữ như các em chỉ là đẳng cấp lính mới mà thôi, nếu như vậy suy nghĩ cũng có thể bắt đầu ra được trò chơi, anh cũng không ngại chơi cùng em một chút" Nét mặt Lục Phóng không hề giống như giọng điệu của anh nhẹ nhàng như vậy.

"Chỉ là em, nếu bởi vì hấn trở lại mà muốn kết thúc trò chơi, cần gì phải diễn như một chuyện đau khổ vậy, không biết chuyện còn tưởng rằng anh làm gì em?" Lục khẽ cười đến rất châm chọc, "Cũng tốt, dù sao trò chơi này anh cũng chơi chán rồi"

"Anh biến đi, anh cút đi" Nước mắt Khanh Nhượng Nhượng không ngừng chảy xuống, hóa ra cô vẫn luôn đứng cô đơn trong cuộc hôn nhân này, đứng thành một truyện cười.

"Chơi không tốt, nhớ tới trong trò chơi trước kia em thú vị hơn nhiều, Khanh Nhượng Nhượng, đối với em, anh có chút thất vọng."

Trong lời nói của Lục Phóng, thành công gọi lý trí còn sót lại của Khanh Nhượng Nhượng trở về "Anh nói cái gì, anh có biết, em..."

"Nếu như không phải là em cố ý trước mặt anh bố trí trận tìm bắt kẻ trộm lớn như vậy, hiện tại có lẽ anh cũng không biết em là ai!?"

Trong lời nói Lục Phóng rõ ràng có chuyện, rõ ràng ý kia chính là Khanh Nhượng Nhượng cô cố ý đi tới tiếp cận, tóm lại nói đi nói lại, tất cả đều là cô ngu ngốc, là cô tự chui đầu vào lưới, hoặc lại là cô tính toán mưu kế?"

Đúng, đúng lỗi của em. ở sáu năm trước Chính em không thấy anh, hiện tại, mong ở trước mặt anh diễn trò?" Khanh Nhượng Nhượng mỉa mai phản đối.

Lục Phóng không lên tiếng, quả thực là sau khi ở cửa hàng nhìn thấy Khanh Nhượng Nhượng có cử chỉ khác thường như vậy, anh mới cho người đi kiểm tra, không ngờ cô rõ ràng làm phục vụ ở quán cà phê nhỏ, lại kiểm tra được mình chơi trò chơi đoạn thời gian cái kia, cử chỉ của cô khuôn mẫu, không một chút nghĩ không hợp, cho nên suy luận ra Khanh Nhượng Nhượng chính là người kia cũng không khó khăn.

“Hoặc chỉ là người đàn ông trước của em đi, cho nên em không thể chờ đợi được muốn tìm người kế tiếp” Lục Phóng châm chọc nói, “Hắn trở lại, em liền vội vã nhảy ra cái trò chơi này?”

“đúng vậy, không thể chờ đợi, chỉ là trong trận chơi này, anh Lục chiếm hết chỗ tốt, có có phải hay không nên thưởng cho em một ít phí thiệt hại thanh xuân? Hoặc là phí nghỉ việc?” Thay vì làm kẻ ngu mong đợi tình yêu, còn không bằng làm người thông minh hơn, ở lúc không chiếm được tình yêu, lấy được bánh bao cũng là tốt, Khanh Như Nụ Nụ cũng không sợ bị cười nhạo, cô gái mà tuyệt thực vì tình yêu.

“Anh lại cảm thấy em nên cho anh chút phí tổn thất” Lục Phóng cười xấu xa, ngụ ý anh có thể theo Khanh Như Nụ Nụ chơi trò chơi này, cô nên cảm ơn rồi rít. Đây mới chính là bản tính của Lục Phóng, khó trách lúc bình thường thấy Lục Phóng tình cảm sâu nặng chân thành, luôn có cảm giác rợn tóc gáy. Lục Phóng thong thả đứng dậy, “Anh hi vọng em có thể từ chức công việc ở A&E, Cherry sẽ cho em thư giới thiệu thật tốt, sẽ không ảnh hưởng đến danh dự của em, anh nhớ em cũng không hi vọng bị A&E đuổi ra khỏi cửa, mặc dù như thế sẽ có ít phí thôi việc.

Khanh Như Nụ Nụ vẫn cố gắng duy trì nụ cười nhìn Lục Phóng, anh trở mặt giải thích từ ngữ vô tình hoàn mỹ “Tạm biệt không tiễn.”

Lúc Lục Phóng vội vàng lớn tiếng cắt đứt, Khanh Như Nụ Nụ đang ở sau xe anh hét “Lục Phóng, anh là quỷ keo kiệt”

Không ngờ Khanh Như Nụ Nụ cô lưu lạc đến mang thân thể tới bồi thường, ngay cả trình độ phí chia tay cũng không kiếm được, ngay cả người hầu cũng không bằng.

Tức giận nhất là không thể ngờ Lục Phóng còn dám đến nhà thu dọn đồ đạc.

Khanh Như Nụ Nụ nhìn bóng dáng của anh một lần cuối cùng xuất hiện ở trong phòng này, không biết tại sao trong lòng lại sinh ra không đành lòng, sinh ra ý muốn không để ý tất cả ôm lấy ý nghĩ của anh, chỉ cần anh lưu lại. Thậm chí tình nguyện cúi thấp thân mình, không ngại thấp đến trong bụi đất, lại sinh ra dây leo quấn vòng quanh anh, chỉ có điều, tất cả đều chỉ là ý nghĩ mà thôi.

Lục phóng đại khái cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Khanh Như Nụ Nụ, quay đầu nhìn thẳng ánh mắt của cô, Khanh Như Nụ Nụ lại giống như thấy được cười nhạo, cười nhạo cô bây giờ còn không bỏ được anh sao? Cười nhạo cô còn đang hoang tưởng bạch mã hoàng tử sao?

“Đem đồ đạc gì đó lấy đi, nếu không em còn không biết dọn dẹp như thế nào đấy?”

Khanh Như Nụ Nụ theo bản năng nhớ tới một chuyện cười, một người vợ muốn cùng chồng mình ly hôn, bảo anh ta thu dọn đồ đạc của anh ta đi, sau khi anh ta đem toàn bộ đóng gói xong, cũng đem cô ta vác trên vai mang đi, “Em cũng là của anh.” Cứ năm chữ như vậy, liền hóa giải một cuộc nguy cơ. Chỉ là không biết tình cảnh này, có thể rập khuôn hay không?

Trả lời Khanh Như Nụ Nụ chính là cánh cửa đóng kín lạnh lẽo kia.

Sau khi Lục Phóng đi toàn bộ nhà cửa trống rỗng, lại khôi phục giản dị cùng lối thôi trước kia, chỉ là trái đất còn quay, cho nên Khanh Như Nụ Nụ còn phải cần mòi đi làm thêm giờ về.

Khanh Như Nụ Nụ an ủi chính mình, dù sao cũng không tính là thiệt thòi, phòng vay này cuối cùng vẫn là nhờ phúc khí của anh trả xong rồi, đợi buổi tối lúc cô chăm sóc da, lại bắt đầu lo lắng, lo lắng cho da của mình đã thích ứng nhãn hiệu Lp đắt tiền như vậy, về sau khôi phục lại đến dùng Bảo Bảo Sương, không biết còn có thể chịu đựng hay không? Hoặc là có thể tắc lỗ chân lông hay không? Có lẽ lúc ấy cô nên giả bộ ngu, nếu coi như không biết chuyện giáo đường Thánh Paul trên thực tế là ở Luân Đôn. Nếu lúc ấy cô giả bộ ngu, có lẽ hôm nay anh còn đang vì cô xoa bóp móng? Khanh Như Nụ Nụ không biết mình tại sao không có khí phách như vậy, sau khi ở lúc hình thức không chịu nổi, lại còn nhớ kỹ anh, nhớ thương cũng tình nguyện giả bộ con rùa.

Có lẽ chỉ là có lẽ, thực tế luôn là thực tế, ngày mai dù sao vẫn biến thành hôm nay.

“Khanh Như Nụ Nụ, em ở chỗ nào?” Sáng sớm điện thoại của Chị Quả Quả lại gọi. Khanh Như Nụ Nụ còn tưởng rằng chị là quan tâm mình, dù sao cô tới trễ, dù sao cũng là muốn từ chức, cô dứt khoát ngủ lấy lại sức.

“A, em không sao, chỉ là em ngủ quên”

“Ai quan tâm em ngủ quên không, tổng giám đốc hiện tại cũng còn chưa tới, đại khái em cảm thấy lúc nào thì em có thể tới công ty?” Xem ra chị Quả Quả thật coi Khanh Như Nụ Nụ cô là thần rồi, bất cứ lúc nào bước đi cùng Lục Phóng đều là nhất trí. Chỉ là bắt đầu từ hôm nay, cái loại trùng hợp đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa. nhưng mà cũng chỉ là chuyện ngày hôm qua mà thôi.

“Em không biết.” Khanh Như Nụ Nụ tức giận cúp điện thoại, bất luận cái gì người cùng vật, hiện tại cô không thích đem cô cùng Lục Phóng liên hệ với nhau.

Lúc Khanh Như Nụ Nụ định đến A&E báo cáo chuẩn bị từ chức, nhưng nào biết lại xảy ra chút tiếc mục hơi nhỏ, không tìm được Tổng giám Cher-ry.

“Khanh Như Nụ Nụ, lá gan của em cũng quá lớn, em có phải đã sớm nghe nói hay không, cho nên hôm nay mới dám đến trễ như thế?” Hòa Đa tiến lên xoa cánh tay Khanh Như Nụ Nụ.

“Nghe nói cái gì?” A, đúng rồi, sao hôm nay Cherry không đi làm?”

"Không thể nào, tin tức của em cũng quá bé tắc đi, Cherry đã bị điều động đi ngành sản xuất, hiện tại người đến phòng thiết kế của chúng ta, nghe nói lợi hại vô cùng." Hòa Đa vốn đang cho là Khanh Nhượng Nhượng sớm biết cho nên mới đến chậm.

Chị Quả Quả chờ cả đám phụ nữ đã sớm toàn thân đi trang bị chuẩn bị nghênh đón mới cấp trên, Khanh Nhượng Nhượng than thở chính mình, ở nơi này tin tức là lực lượng sản xuất quan trọng nhất, tin tức của mình lại có thể biết bé tắc đến đây, đều do Lục Phóng phân đi của mình hơn phân nửa chú ý, để cho cô cũng nữa theo không kịp trào lưu.

Hôm nay rốt cuộc tốt lắm, không có chồng, cô thật sự là một thân nhẹ nhàng, cả giường lớn cũng do mình chiếm đóng, nghĩ muốn lăn thế nào liền lăn như thế, cũng sẽ không lo lắng vấn đề nhỏ lúc ngủ có thể hay không đánh rầm hay không?!

Đợi đến lúc khi tổng giám thiết kế trang sức mới nhậm chức Michelle rực rỡ xuất hiện, trái tim của Khanh Nhượng Nhượng giống như bị đôi tay người vận dây thừng biến thành một loại đau đớn, chính là sao một tổng giám thiết kế trang sức mới nhậm chức cần tổng giám đốc Lục to lớn tự mình cùng đi?!

Nhưng chỉ nhìn riêng Michelle, quả thật đáng giá, khi xuất hiện một cán bộ cao cấp đẹp như ngôi sao điện ảnh khí chất lại nữ tính, khiến người ta không thể không liếc mắt.

"Oa, trang phục cao cấp của Chanel đặt chế." Chị Quả Quả ở bên tai Khanh Nhượng Nhượng kêu lên, ánh mắt từ trên đầu Michelle quét dưới chân, "Oa, style mới Manolo năm nay." ánh mắt của Chị Quả Quả như ao ước ái mộ. Giày này Nhượng Nhượng biết, trong dục vọng đô thị, Carrie Bradshaw thích nhất nhãn hiệu này.

"Vị này là Michelle, mới từ Paris trở về nước, chính là Tổng giám thiết kế ngành đá quý mới nhậm chức, hơn nữa cần nói rõ ràng chính là, Michelle cũng là người đoạt giải vô địch của cuộc thi thiết kế trang sức HRD năm trước.

Toàn bộ xôn xao, chẳng trách Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy vị Michelle này nhìn quen mắt như thế, có thể vừa vào công ty liền trở thành thiết kế Tổng giám cũng không phải lạ, lật đồ đi Cherry.

Chỉ là Khanh Nhượng Nhượng chú ý nhất còn là, Lục Phóng từ xuất hiện đến rồi đi cũng không coi trọng mình, có lẽ phải là Michelle, loại nữ nhân này, mới có thể chân chính muốn tiến vào tầm mắt của anh, được anh nghiêm túc đối đãi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: CHƯƠNG 32

Đợi sau khi Mễ Lâm vào phòng làm việc, Khanh Nhượng Nhượng tìm Hòa Đa tám chuyện, "Có phải Michelle cùng tổng giám đốc Lục chúng ta có chút gì đó hay không?"

Ánh mắt Hòa Đa sáng lên, "Cô cũng cảm thấy như vậy?"

Trên thực tế, Hòa Đa, thân xác con người, chức năng tìm tòi đặc biệt khác thường, gặp được chuyện xấu và tin tức có liên quan với tập đoàn A&E thì cho dù bác Bài Dư cùng anh Google gặp phải cái di động Hòa Đa có động cơ tìm tòi này, cũng chỉ có thể chịu thua.

Khanh Nhượng Nhượng chờ Hòa Đa để bắt quái tin tức, kiên quyết đem thời gian từ chức đẩy tới ngày mai. Cuối cùng theo tin tức đáng tin của Hòa Đa kể, Mễ Lâm cũng là xuất thân nhà quyền thế, xem ra nhà cô cùng Lục gia có lui tới, chỉ là về phần bản thân Mễ Lâm cùng Lục Phóng lại không có chuyện xấu truyền ra, chủ yếu là khoảng cách không gian, bây giờ xem ra rất có thể trở thành bà chủ.

Tưởng tượng của Nhượng Nhượng thật ra thì không tính là quá phong phú, nhưng liên hệ với đủ loại hôm qua cùng Mễ Lâm hôm nay liền thông suốt, có phải có chút quá trùng hợp hay không? Chẳng lẽ ý tứ đây là chuyển vị trí cho người khác? Cherry nhường địa vị cho cô ấy, mình cũng phải nhường chỗ cho cô ấy, cho nên Lục Phóng mới chịu tự mình từ chức, dù sao sau này Mễ Lâm là cấp trên trực tiếp của mình, nếu như bị cô ấy biết anh trải qua lịch sử phong lưu bao giờ cũng không tốt. Anh lại còn ám chỉ Tiêu hàng, thật ra thì còn không biết là tim của ai khó dò nhất đây.

Thế nhưng khó tránh khỏi có chút đau thương, Khanh Nhượng Nhượng cô cũng không phải là sống chết quán chặt lấy người, và lại làm sao chính mình đã từng quán anh? Khanh Nhượng Nhượng bĩu môi, buồn cười trong ánh mắt của mình lại có ý nghĩ âm ứ.

Ngày kế, lúc Khanh Nhượng Nhượng tìm Mễ Lâm từ chức, mới quan sát khoảng cách gần cô ấy, bất kể nhìn từ xa hay là nhìn gần, nhan sắc cùng khí chất đều là ngấn đậm mới tìm được một người, gặp gỡ cô ấy, Khanh Nhượng Nhượng thua cam tâm tình nguyện, cảm thấy nếu Lục Phóng không chán ngấy mình, mất đó mới thật là bị phân tán.

"Thế nào mà tôi mới đi làm ngày thứ hai cô liền muốn từ chức, là không hài lòng tôi sao?" Mễ Lâm cười cười.

"Không phải vậy, lúc tôi tính từ chức thì không có cô đến." Khanh Nhượng Nhượng đẩy một cái mắt kiếng.

"Khanh Nhượng Nhượng? Đúng không? Tôi đã xem qua bản thiết kế của cô trước đây, rất có triển vọng. A&E lại là công ty đứng đầu giới đá quý, đãi ngộ phúc lợi cũng không tệ, thật lòng tôi hi vọng cô ở lại."

Nói thật, Khanh Nhượng Nhượng rất thích Mễ Lâm, hào phóng mà có năng lực, có cấp trên như thế không tệ, hơn nữa công ty cũng cực tốt, chỉ là Boss đình đầu cũng không được, đáng tiếc.

"Không phải, là tôi, vấn đề của tôi, gần đây quá mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi đổi lại hoàn cảnh một chút."

Mễ Lâm cười cười, "Nhưng tôi còn là hi vọng cô có thể suy nghĩ một chút, cô Khanh, ở phương diện thiết kế, cô rất có tiềm năng."

Lại nói xã hội này ngày nay, tuy tình yêu đối với phụ nữ đứng đầu, nhưng sự nghiệp đối với phụ nữ cũng quan trọng, đặc biệt là Khanh Nhượng Nhượng bây giờ, người từng bước từng bước dựa vào chính mình khổ cực đi tới. Chợt có một ngày cấp trên của mình hòa ái dễ gần đối mình nói, "Tôi xem trọng cô."

Cái loại cảm giác thỏa mãn này, Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy không thua gì chuyện này. Hơn nữa, chính mình phải suy nghĩ đến nhất nguy cơ tài chính ở thời gian từ chức tìm việc làm, đã cảm thấy trong lòng hoang mang, A&E thật sự là chỗ tốt, đối xử phúc lợi cũng siêu cấp không tệ.

"Được, tôi sẽ suy nghĩ lại, Michelle." Khanh Nhượng Nhượng quyết định cho mình một chút thời gian suy nghĩ.

"Được, trước tiên tôi cho cô hai tuần để nghỉ." Khanh Nhượng Nhượng vô cùng cảm ơn Mễ Lâm hợp tình hợp lý, nhất thời sinh ra một tia tình cảm không bỏ được người cấp trên này, Khanh Nhượng Nhượng không phải cái loại bởi vì đàn ông nhàn tâm phụ tình đó mà trách cứ người phụ nữ.

Chỉ là nếu như không từ chức có thể có về rất không có khiếu nại hay không? Nhưng cô tại sao phải vì người đàn ông kia cùng chính mình không còn có quan hệ mà khó xử, huống chi bọn họ một lâu 95, một lâu 55, nước sông không phạm nước giếng, nên không có cơ hội gì chạm mặt. Khanh Nhượng Nhượng tình thế liên tục khó xử, đành phải xin giúp đỡ từ Tiêu Tiểu Du.

Tiêu Tiểu Du dường như còn rất sợ Khanh Nhượng Nhượng bị thương không đủ lợi hại, nói một câu "Minh đã sớm dự đoán."

Khanh Nhượng Nhượng liếc cô ấy một cái, thật là không có lòng đồng tình.

"Đừng nghiêm mặt thôi, bạn cũng ăn thịt heo rồi, dù sao cũng hơn mình chỉ xem qua heo đi đường?" Tiêu Tiểu Du vỗ bả vai Khanh Nhượng Nhượng, "Có muốn chị đây dẫn cậu đi mua cái đĩa hay không, trên tinh thần an ủi thân thể cô đơn trống rỗng của cậu?"

"Cậu thật bỉ ổi." Về mặt Khanh Nhượng Nhượng khinh thường, tâm tình lại tốt, đặc biệt là sau khi Tiêu Tiểu Du đem Lục Phóng so sánh với heo. "Cậu nói mình nên từ chức hay là không nên từ chức, mình từ chức là được rồi, mắt không thấy, tâm không phiền."

"Cậu bỏ qua con rùa vàng kia như vậy? Cậu không phí của trời? Khanh Nhượng Nhượng, người ta ly hôn còn có kết hôn lại, cái nghề các cậu tài trí mà thôi, mình muốn là cậu chắc chắn phải đem anh ta truy đuổi trở về." Tiêu Tiểu Du không buông tha Khanh Nhượng Nhượng, còn hướng trên miệng vết thương của cô rắc muối.

"Mình muốn truy đuổi anh ta để làm gì?" Khanh Nhượng Nhượng phun ra xương cánh gà

"Không thể ngờ cậu còn có thể nuốt trôi com?" Tiêu Tiểu Du cực kỳ phẫn nộ, ngược lại cảm thấy Khanh Nhượng Nhượng, người sau khi bị Lục Phóng, không đi nhảy sông thật sự có chút không yên tâm. "Cậu phải trả thù anh!"

"Trả thù như thế nào, từ trên lầu A&E nhảy xuống?" Khanh Nhượng Nhượng không còn chút máu liếc Tiêu Tiểu Du một cái, cảm giác sự trả thù lớn nhất của mình chính là xem Lục Phóng như cái rơm, thả coi như xong. Xin lỗi chuyện bị thất tình làm lòng người không tốt mà dẫn đến thô lỗ.

cuối cùng Tiêu Tiểu Du im lặng, Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy mình kết bạn làm kẻ cướp, thế nào gặp được bạn xấu như vậy, sợ mình không đủ đau lòng, còn giết giấy mình đi nhảy lầu.

So với Tiêu Tiểu Du không coi là người, Hòa Đa cùng chị Quả Quả thì có tình người hơn, Khanh Nhượng Nhượng khéo léo hướng Hòa Đa cùng chị Quả Quả hỏi một chút, nếu như mình từ A&E từ chức có tính hay quyết định không lý?

"Khanh Nhượng Nhượng, đầu óc cô xảy ra sự cố sao, từ chức, rồi bỏ thành phố A? công việc ở A&E này cô cũng từ chức, bây giờ là khủng hoảng tài chính, khủng hoảng tài chính, cô có biết hay không?" Chị Quả Quả chỉ vào đầu Khanh Nhượng Nhượng, chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

"Chị Quả Quả, chị làm sao không biết phụ nữ như vậy, chị xem về thất hôn lạc phách của Nhượng Nhượng, cũng biết cô ấy nhất định là bị thua thiệt tình cảm. Nói, là tên khốn kiếp kia bắt nạt, không thể ngờ ở dưới mắt Hòa Đa tôi họ Vương lại bắt nạt cô?"

Vì thế, sau khi Khanh Nhượng Nhượng cô vừa bị một người giàu có giấu tên họ Vương đùa bỡn tàn khốc vứt bỏ nước mắt vui mừng kiếm người kẻ lại chuyện cầu huyết xưa một lần

"Cô tháng này đi có tới không?" Chị Quả Quả hỏi rất trực tiếp.

"Chị...chị có ý tứ gì?" Khanh Nhượng Nhượng, Hoà Đa chắc lười

"Đây chính là quy luật ngôn tình vạn năm không thay đổi, nếu như cô sau khi mang thai bị người ta vứt bỏ, nhất định là nữ chính, nếu không cũng là mẹ

của nữ chính, nhưng nếu như cô không có mang thai, vậy xin lỗi rồi, xem cô lại chỉ có thể vạn năm là nhân vật nữ hy sinh." Chị Quả Quả mặc dù là một gái ế, nhưng xem tiểu thuyết ngôn tình nhiệt tình thậm chí hăng say hơn so cô bé, động một chút là thêm loạt tác giả, cho nên nói chuyện rất tinh hoa sâu sắc.

Khanh Nhượng Nhượng lắc đầu một cái, đáng tiếc, đi mới vừa đi, nếu không cũng coi như có cớ đi tìm cái đàn ông phụ tình kia rồi, cô không có suy nghĩ nữ chính không nữ chính, thậm chí nghĩ có thể sinh một mình.

"Đàn ông này cũng quá tội lỗi, Khanh Nhượng Nhượng cô phải trả đũa." Điểm này chị Quả Quả, Hòa Đa cùng Tiêu Tiểu Du ý kiến cũng đặc biệt thống nhất.

"Đầu tiên, trước tiên cô phải trở nên xinh đẹp, cuối cùng đi Hàn Quốc chinh cái mặt khiến người đàn ông kia không nhận ra cô, sau đó lừa tình cảm của anh ta, lại một cước đá văng anh ta, để cho anh ta khóc lóc nước mắt cầu xin cô." Chị Quả Quả quả thật là đã thấy nhiều ngôn tình cầu huyết, ngay cả Khanh Nhượng Nhượng cũng biết cái này hiện tại không phổ biến.

Hòa Đa đảo hai mắt, "Sai, tôi cảm thấy được đối phó thứ người như thế, cuối cùng nhất định phải gả cho anh ta, sau đó cho anh ta đội nón xanh, tin tức này tôi giúp cô truyền ra ngoài, bảo đảm để cho anh ta cả đời phía trên cùng phía dưới cũng không ngẩng đầu lên được làm người."

Chị Quả Quả giờ ngón tay cái lên.

"Không, tôi nhất định sinh cho anh ta một đứa bé, đem toàn bộ gia sản đoạt lấy, sau đó để lúc anh ta già ngủ ngoài đường, khiến đứa bé không nhận anh ta, mang cho anh ta đội mười bảy mươi tám nón xanh, hừ. còn làm với bạn thân bạn tốt của anh ta, ngay cả cha anh ta cũng không bỏ qua." Khanh Nhượng Nhượng đập bàn.

Hòa Đa cùng chị Quả Quả đều cổ vũ vỗ tay nhiệt liệt, đứa nhỏ này thật là nhân tài hiếm có.

Được Hòa Đa cùng chị Quả Quả đốc lòng khuyên bảo, Khanh Nhượng Nhượng lại cảm thấy nếu như chính mình từ chức chẳng phải là rất không có lợi, tại sao là mình từ chức, mà không phải Lục Phóng từ chức chứ? Dĩ nhiên đây chỉ là ý nghĩ kỳ lạ của mình.

Từ trong đáy lòng cô không muốn chấp nhận, mình không bỏ được từ chức còn một nguyên nhân khác, đó chính là vẫn muốn cùng người kia còn có tia liên hệ như vậy, đây cũng là lòng Khanh Nhượng Nhượng cô sao.

Nếu như cô có thể thật sự dứt khoát, sáu năm trước sẽ không cần đi quán cà phê đó, khiến tất cả đều tan biến mây khói, cũng không cần gieo xuống kết cục thảm hại ngày hôm nay32

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: CHƯƠNG 33

Khanh Nhượng Nhượng là một người có tính lười biếng bẩm sinh, trước khi chưa đến kỳ hạn cuối cùng, luôn luôn là kéo được một ngày tính một ngày, thừa dịp nghỉ phép hai tuần, được dịp này nghỉ ngơi cho tốt một chút, xử lý căn phòng bán có chút không nhìn nổi.

Eo lưng đau mỏi, cô thu hồi khăn lau, trước kia lúc nhìn Lục Phóng làm việc nhà như thế nào, cũng không cảm thấy anh mệt chết, nhưng một mình mình làm, ngay cả ông trời cũng muốn vì sự siêng năng của cô mà khóc, nhưng việc nhà vẫn không làm xong.

Lúc Lục Phóng ở đây, trong nhà sáng sủa sạch sẽ, trong tủ lạnh bất cứ lúc nào đều có thức ăn, như bây giờ rõ ràng là người không có thói quen như vậy, ngay cả chính cô cũng ghét trong nhà có chút mờ mịt.

Khanh Nhượng Nhượng quyết định tìm một chút chuyện để làm, bắt đầu lục tung tìm túi mua hàng bảo vệ môi trường của siêu thị, cái này là để đỡ phải tốn tiền mua túi ny-lon, Lục Phóng luôn luôn không ủng hộ dùng túi ny-lon. Khanh Nhượng Nhượng đi theo anh, hình thành rất nhiều thói quen.

Hôm nay nhìn thói quen này thật sự không tốt. Khanh Nhượng Nhượng đứng ở trước quầy đồ thức ăn của siêu thị thờ dài, như thế nào đồ ăn vặt nhập khẩu lại đắt vậy chứ? Ngày xưa là Lục Phóng trả tiền, cho nên Khanh Nhượng Nhượng cũng không hỏi thăm giá tiền, mà ngay lúc đó Lục Phóng đi phía trước, thậm chí cô ngay cả siêu thị có khu thực phẩm nhập khẩu cũng không biết.

Chỉ là bây giờ thành cái miệng kén chọn, bình thường đồ ăn vặt ăn không đúng vị không ăn, anh đem cô nuôi thật là đủ xấu. Khăn đất tiền hoàng gia Anh nước dùng là khăn mặt cô quen dùng, khăn mặt bình thường dùng cũng cảm thấy cần mặt, Khanh Nhượng Nhượng đang suy nghĩ mình không phải nên vì năm đầu gạo mà khom lưng trước quyền cao chức trọng.

Chẳng qua lúc Khanh Nhượng Nhượng vừa quyết định có thể vì gạo mà không từ chức, thì tro mắt nhìn Lục Phóng đẩy xe mua hàng xuất hiện chỗ xa mình mấy bước ở trước mặt.

Cô nhìn thấy anh đồng thời, anh cũng nhìn thấy cô.

Khanh Nhượng Nhượng nở nụ cười, rất thoải mái, "Trùng hợp vậy?" Chủ động chào hỏi, tình huống như thế cô đã diễn tập nhiều lần, nhất định phải làm được không lộ sắc mặt, giống như đối phương tạo cho mình tổn thương cũng chỉ là trên mặt vạch một đao, gió đi qua dấu vết gì cũng biến mất.

Lục Phóng gật đầu một cái, xoay người đi, giống như Khanh Nhượng Nhượng là một người xa lạ.

Khanh Nhượng Nhượng an ủi mình làm tốt hơn so với anh, dù sao sau khi chia tay mình vẫn có thể làm được bạn bè, thế nhưng anh lại không thể, trận đầu tiên, Khanh Nhượng Nhượng thắng.

Đáng tiếc ông trời nói cười không thể quá sớm, Khanh Nhượng Nhượng mới ra ngoài cửa siêu thị, liền gặp mưa to, ở cuối mùa xuân, cơn mưa lớn này rất là hiếm thấy, đáng tiếc cô bị ông trời cho gặp phải.

Khi Lục Phóng cũng xách theo túi to xuất hiện tại siêu thị lối ra thì Khanh Nhượng Nhượng cảm giác cô có lẽ được cứu, mặc kệ hiểm khích lúc trước hướng Lục Phóng cười rức rờ một tiếng, "Thật là trùng hợp!"

"Em cần phải mua một cây dù nữa." Lục Phóng nhìn lướt qua túi mua hàng của Khanh Nhượng Nhượng. Sau đó đi vào thang máy xuống bãi đậu xe của siêu thị. Để lại một Khanh Nhượng Nhượng với hai mắt mở to, người đàn ông này, lúc ở bên cạnh cô đem cô trở thành nữ thần mà chăm sóc, không theo ý của anh lại có thể bày ra loại vẻ mặt này, ngay cả lịch sự đàn ông cũng không cần, thật là ngây thơ, vô cùng ngây thơ.

Khanh Nhượng Nhượng xông vào trong mưa, cảm giác mình cũng là người giận dữ ngây thơ như thế, cũng như đứa ngốc, còn hi vọng mình bị ốm có thể khiến anh cảm thấy áy náy, cô thật là một đứa ngốc, có chút không phân rõ ràng nước rơi xuống trên mặt là nước mưa hay là... nước mắt.

Mọi người đều nói người không may uống nước lạnh cũng tê răng, Khanh Nhượng Nhượng nghĩ thân thể của cô cũng không thể gọi là làm bằng sắt đá, cho nên xối một trận mưa, sinh ít bệnh là đương nhiên.

Chỉ là trên sinh lý là bệnh nhỏ, trên tâm lý là bệnh lớn, Khanh Nhượng Nhượng run rẩy làm tổ trong chăn, điều hòa mở đến 30 độ cũng cảm thấy lạnh, có lẽ là phát sốt, đáng tiếc bệnh này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, phiền muộn chết.

Khanh Nhượng Nhượng đoán đầu mình choáng váng chân yếu đuối, thì chịu đựng cũng không tới được tiệm thuốc, liền nhớ lại người hàng xóm chưa từng gặp mặt của mình. Người hàng xóm này cũng thật là không bình thường, mua phòng đất tiền như vậy lại ít ở. Khanh Nhượng Nhượng nghĩ tới mấy lần trước mình đi qua nhà hàng xóm muốn mượn một chút dấm chua gì đó, hàng xóm lúc nào cũng không có ở nhà. Hôm nay cô cũng là ô may mắn đi gõ cửa, muốn mượn một chút thuốc cảm gì đó. Điều nói bà con xa không bằng láng giềng gần, Khanh Nhượng Nhượng hi vọng chính là cùng hàng xóm thành lập tốt quan hệ hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau.

Đáng tiếc cô gõ đến đầu tay, cũng không có người trả lời cửa, không có biện pháp, rõ ràng cô nghe bên cạnh có tiếng đóng cửa cửa. "Xin chào, anh có thuốc cảm không?" Khanh Nhượng Nhượng ở ngoài cửa hỏi, bên trong thật lâu không có trả lời. Cô không thể không than thở bây giờ lòng người thật là mầu lạnh, chỉ có thể hậm hực mà quay về.

Khanh Nhượng Nhượng nằm ở trên giường tưởng tượng mình là con thuyền cô độc trên biển, cô đơn lẻ loi trời giạt, cũng không biết lúc nào thì lật, hãy ya, bị ốm đúng là dễ đa sầu đa cảm, Nhượng Nhượng cảm thán. Thật sự mang một chút bệnh nằm hướng về mưa, nghe âm thanh của mưa rơi xuống lá trúc. Bơ vơ không nơi nương tựa, cha mẹ không ở bên cạnh, ngay cả người bạn bè cũng không có, dù sao bên cạnh người như cô Lâm còn còn có một Từ Quyên.

Lúc con người bị bệnh, tà ma liền dễ dàng xâm nhập, không trách được Khanh Nhượng Nhượng cảm giác mình không tự chủ được nhớ tới lúc lần trước bị bệnh, khi đó Lục Phóng lại nằm bên cạnh cô.

Hơn nữa khoan dung chấp thuận cô nằm ở trên giường, sử dụng laptop của anh xem tiểu thuyết ngôn tình, ngày thường anh không bao giờ cho phép Khanh Nhượng Nhượng sử dụng laptop của anh làm chuyện nhảm chán ngây thơ này.

Khi đó Nhượng Nhượng cảm giác mình thật là ngốc, lúc ấy cô thật là muốn có thể bệnh nặng một tháng, ngày ngày hưởng thụ như vậy, quần áo vượn tay com tới mở miệng, còn được xem tiểu thuyết.

Cô chỉ nhớ lại một bài văn giữa lúc truy đuổi căng thẳng, thấy bên trong nam chính cười tà ác điên cuồng dữ tợn, trong đầu lại bắt đầu không ngừng tương tượng, đến nổi mặt như Quan Ngạc.... Cô đều có thể tưởng tượng ra, chỉ là cười tà ác điên cuồng dữ tợn, cô mất một nửa tế bào não cũng không thể phát họa ra chút nào.

Cho nên cô nhìn nhìn Lục Phóng, thẳng thắn này từ đầu đến chân đều là bộ dạng của nam chính, làm nụ cười như thế đương nhiên phải là sò trường giỏi của anh.

"Anh có thể cười tà ác điên cuồng dữ tợn một cái cho em nhìn một chút không???"

Mặc dù Lục Phóng đã học Trung Tây (Trung Quốc và Phương Tây), nhưng mà Khanh Nhượng Nhượng vẫn phải đem màn ảnh trên máy vi tính từ từ chỉ cho anh xem, sau cũng giới thiệu tóm tắt ý văn từ trên xuống dưới, mới hiểu được một chút. "Bất lực" Anh nhún nhún vai, cảm thấy tác giả tiểu thuyết ngôn tình đặc biệt có sức sáng tạo.

"Trời đất bao la bệnh nhân lớn nhất, anh nhất định phải cười cho gia xem một cái, nếu không gia liền đem vi khuẩn (virus) cảm lây cho anh, không chừng vào trong cơ thể anh biến thành vi khuẩn H1N1." Khanh Nhượng Nhượng làm bộ muốn nhào tới Lục Phóng, nhưng đầu óc choáng váng, không thể hoàn thành động tác.

“Người phụ nữ này cũng thật là độc ác.” Lục Phóng cười cười.

“Đúng, chính là nụ cười này, ừ, tà ác dữ tợn thêm một chút.” Lục Phóng rất phối hợp với chỉ huy Khanh Nhượng Nhượng.

"Đứng! Đứng! Đứng, thêm chút điên cuồng nữa." Khanh Nhượng Nhượng cười đến roi nước mắt, "Giữ nguyên, giữ nguyên, chính là cái vẻ mặt này." Khanh Nhượng Nhượng vội vàng cầm cái gương nhỏ cho Lục Phóng xem.

Cô thì cười đến lần qua lần lại, "Khanh Nhượng Nhượng em cẩn thận một chút cho anh, nước mũi bị chảy lên tới cái chần." Lục Phóng ném cái gương nhỏ xuống, "Bây giờ vui vẻ, không như lúc đầu?" Lục Phóng đem Khanh Nhượng Nhượng vòng vào trong ngực, sờ sờ cái trán của nàng.

"Nếu nam chính giống anh vừa rồi cười tà điên cuồng dữ tợn như vậy, thì nữ chính liền muốn thay đổi tình cảm đi yêu nam phụ." Khanh Nhượng Nhượng cười đến bụng đều co quắp.

"May mà anh không cười như vậy." Lục Phóng hôn lên trán Khanh Nhượng Nhượng.

Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy được yêu thương, cảm giác hạnh phúc ùn ùn kéo đến, khí áp này người bình thường không chịu nổi, "Anh đối với tình yêu có ý kiến gì không?" Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy không khí hôm nay đặc biệt thích hợp hỏi vấn đề lãng mạn này.

"Quan điểm thật không có, phương pháp làm lại rất nhiều."

Khanh Nhượng Nhượng tròn to hai mắt, lúc này quả thật đáp án rất không lãng mạn, thật là không chăm sóc bệnh nhân, đừng trách cô chưa Lục Phóng cơ hội thổ lộ.

Anh nhẹ nhàng cúi người, "Nghe nói cảm ra một chút mồ hôi là tốt."

Đêm hôm đó Khanh Nhượng Nhượng chảy ra rất nhiều mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: CHƯƠNG 34

Cũng là bị bệnh, lúc bị bệnh có người ở bên cạnh là Thiên Đường, lúc bên cạnh không có ai, bị bệnh tuyệt đối là địa ngục. Hồi ức không nhớ lại thì tốt, nhớ lại một hồi, Khanh Nhượng Nhượng không phân rõ được nước mắt của mình là một loại triệu chứng cảm mạo, hay là cô đang mượn cơ hội để khóc.

Chẳng qua là nước mắt không tránh khỏi cũng đã chậm quá lâu, sau một tuần mới trào ra, Khanh Nhượng Nhượng chấm điểm nước mắt của mình nếm nếm, mặn mặn.

Có lúc trong nháy mắt như vậy, thậm chí có lúc xúc động muốn gọi điện thoại cho Lục Phóng, nói cho anh biết mình ngã bệnh, muốn tiếp tục làm nũng, sau khi bị bệnh, trong lòng cũng yếu đuối, lý trí vững mạnh hoàn hảo cũng không phải dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Đang lúc Khanh Nhượng Nhượng bắt đầu bị kỷ niệm ngọt ngào hành hạ chết, chợt nghe tiếng gõ cửa. Đợi lúc cô lao đảo ra mở cửa, chỉ nhìn thấy ngoài cửa trên đất để cái giỏ, bên trong là mấy hộp thuốc cảm, có thuốc pha nước uống, có bao con bông, bên trong trùng hợp còn có thức ăn Khanh Nhượng Nhượng ăn thường ngày, trong giỏ xách còn có một chi nhiệt kế. Khanh Nhượng Nhượng đang buồn bực, chợt nhớ tới sẽ không phải là của mình hàng xóm chứ? Cô vốn muốn đi nói cảm ơn, nhưng vừa nghĩ tới người khác đã dùng phương thức khéo léo như vậy, tự nhiên chính là thường ngày không muốn gặp người. Có lẽ hẳn là nhát gan mà không muốn gặp người xa lạ, hoặc là hẳn là bị hủy dung?

Mặc dù tò mò, nhưng Khanh Nhượng Nhượng cuối cùng cũng không phải là người thích ép buộc người khác.

Trở lại giường, Khanh Nhượng Nhượng vừa uống thuốc vừa suy nghĩ, năm đó trước khi gặp Lục Phóng, một cái cảm mạo nhỏ bé, cô ngáp một cái liền vượt qua được, thế nhưng hôm nay càng ngồi dậy càng khó khăn, lại muốn nằm trên giường nghỉ ngơi cả một ngày, Nhượng Nhượng cảm thấy mình quả thật có chút không bằng hái tranh giành. Hơn nữa càng cảm thán, tìm đàn ông tốt còn không bằng tìm hàng xóm tốt quan trọng hơn.

Ngày kế tiếp, Khanh Nhượng Nhượng cuối cùng có thể xuống giường tự do hành động, kéo màn cửa sổ ra, lúc tia nắng mặt trời đầu tiên xuyên vào, thật có một chút cảm giác sau khi chết đi sống lại, nếu là trọng sinh, dĩ nhiên là muốn yêu cầu trở lại quá khứ.

Sau khi Khanh Nhượng Nhượng dựa vào Bài Dư tổng hợp các gia đình tổng kết ra kinh nghiệm, trị liệu tổn thương tình cảm có hai loại phương pháp đơn giản nhất, một là dùng công việc làm bận rộn để chiếm tất cả các tế bào não của mình, hai là dùng một đoạn cảm tình cảm mới khác trị liệu.

Khanh Nhượng Nhượng suy tư một chút, cảm thấy Lục Phóng thể lực mạnh mẽ, cho nên vì mục đích an toàn, cô quyết định làm hai việc cùng một lúc.

Xét thấy trong kho tài liệu xem mắt của chị Quả Quả cực phẩm quá nhiều, Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy vẫn là nhờ Tiêu Tiêu Du tương đối đáng tin

hon, với lại cô cảm thấy quan chức, nhân viên công vụ, đồng chí làm việc năng suất càng ngày càng cao, đặc biệt là ở xã hội hòa bình về sau.

Ngay hôm đó Tiêu Tiểu Du liền sắp xếp cho Khanh Nhượng Nhượng một đối tượng hẹn hò rất phù hợp với tất cả các điều kiện mà Khanh Nhượng Nhượng miêu tả. Tiêu Tiểu Du dương dương tự đắc nói, trong tay cô ấy cái gì cũng không nhiều, nhưng là mở phòng giới thiệu hôn nhân tài nguyên vẫn đủ nhiều.

Nhượng Nhượng cảm thán, tài nguyên nhà nước thật là nhiều, quả nhiên là quần chúng nhân dân có khó khăn không giải quyết được, nên tìm nhà nước nha.

Nhượng Nhượng cẩn thận chải đầu một phen, lần đầu tiên cắt thịt mua một bộ kính sát trùng, còn là năm kiểu. Vốn là mắt của cô có tật xấu chảy nước mắt trong gió, bình thường không thể nào mang kính sát trùng, nhưng vì lần xem mắt này có thể thành công, chứng tỏ rất nhiều đàn ông theo đuổi Khanh Nhượng Nhượng cô, cô quyết định bất cứ giá nào.

Còn đặc biệt đi "Trung tâm chăm sóc tóc đẹp Bella" bình thường hay làm tóc. Nhắc tới bình thường, đó là chi giai đoạn Lục Phóng nắm quyền, anh liền biết chỗ này, mỗi lần anh cắt tóc cũng kéo theo Nhượng Nhượng, cũng làm cô hưởng thụ một chút quy định đối xử cắt tóc cao cấp khác, làm cho Khanh Nhượng Nhượng rất yêu mến tay nghề của A Hào, một người thợ cắt tóc nơi này, anh ta một khi thăm mý lên rồi cô đi xuống không được.

Cho dù mất đi kim chủ Lục Phóng này, Khanh Nhượng Nhượng cô vẫn phải là tới nơi này. Nhớ ngày đó, ở giai đoạn trước khi Lục Phóng nắm quyền, giai đoạn Khanh Nhượng Nhượng cô nắm quyền, cô đều phải đi cửa hàng cắt tóc nhỏ bảo thủ, gọi thêm cắt kéo sậy tổng cộng chỉ năm đồng.

Nhưng mà hôm nay, thịt cô đau nhức, thường ngày đều là Lục Phóng phụ trách đưa tiền. "Cô Khanh, muốn ghi nợ ở sở anh Lục sao?" Cô gái quầy tiếp tân nhìn ra do dự của Khanh Nhượng Nhượng.

Gần đây Khanh Nhượng Nhượng vừa nghe họ Lục này liền nổi giận, "Không cần, tôi tự mình trả." Không phải là mấy trăm đồng tiền, lần sau cô không tới không được sao?

Hôm nay chỉ hy vọng người đàn ông xem mắt này cũng đừng làm cho cô thất vọng, nếu không cô cũng quá thiệt thòi, đúng lúc đang thất nghiệp, thất tình cùng thất thân ba lần đã kích, còn phải mất tiền, đây là không thể chấp nhận nhất.

Khanh Nhượng Nhượng cảm giác mình khẩn trương đến độ sắp không thở nổi, cô hiếm khi dám đến gần phòng ăn đối diện, chỉ là gần như mà thôi, cho nên anh ta ở cửa ra vào nhìn nhìn.

"Cậu tìm cho tớ Địa Trung Hải?" Khanh Nhượng Nhượng nín lấy Tiêu Tiểu Du, cô không phải người ngu, đã từng uy hiếp Tiêu Tiểu Du, nếu là dám giới thiệu cực phẩm cho cô, cô liền đem Tiêu Tiểu Du đẩy ra ngoài xem mắt.

[attachment=0]Giaosu.png[/attachment]

"Làm ơn, Khanh Nhượng Nhượng, cậu cho rằng người ta làm học thuật dễ dàng sao? Cậu miệng nói sẽ phải tìm thành phần kiến thức cao cấp, còn cần phải là cấp bậc phó giáo sư, những người này cũng thông minh tuyệt đỉnh, có thể không Địa Trung Hải sao?" Tiêu Tiểu Du cảm giác mình thật sự bị oan, cô đã tận lực tìm chung quanh Địa Trung Hải còn có thanh sắt vòng cho cô rồi.

Khanh Nhượng Nhượng trầm mặc chốc lát, cho rằng cũng là có có thể, lúc đại học, giáo sư của cô cũng gần giống cái bộ dạng này.

"Tớ với cậu chỉ trích người ta nhưng người dẫn đầu học thuật, mấy năm nay chính là quá liều mạng làm học thuật, mới không có chú ý đến tình yêu, biết không người ta luận văn SCI cũng mười mấy trang rồi, lập tức sẽ làm giáo sư, gặp qua giáo sư còn trẻ như vậy sao? Người ta bước kế tiếp chính là nhắm đến loại tạp chí Nature, không chừng sau này sẽ là viện sĩ, cậu chính là vợ của viện sĩ, biết viện sĩ là một đẳng cấp gì sao? Phó bộ cấp, nói ra hù chết cậu." Tiêu Tiểu Du mơ hồ khoe khoang.

Khanh Nhượng Nhượng tức khắc cảm giác có nguy cơ, "Cậu nói anh ta có thể để ý tớ sao?" Đòi lại Khanh Nhượng Nhượng cô không tự tin, chủ yếu là sau khi đã trải qua "vô thương bất gian" Lục Phóng, Khanh Nhượng Nhượng cảm giác mình nên tìm giới tri thức, đoán chừng không bị thương nhiều.

Tiêu Tiểu Du đánh giá từ trên xuống dưới một chút, "Trước kia có chút vấn đề, nhưng kể từ lúc cậu bị họ Lục rửa tội, quả thật giống như biến thành người khác vậy, cho nên nói Khanh Nhượng Nhượng cậu phải biết cảm ơn nha."

Khanh Nhượng Nhượng một chương đẩy Tiêu Tiểu Du ra, "Nếu chết hãy đi qua một bên đi, lão nương nếu như xem mắt thành công, nửa năm gả mình ra ngoài, sẽ cho cậu hồng bao lớn." Khanh Nhượng Nhượng đã bắt đầu ảo tưởng mình là vợ phó bộ cấp viện sĩ, vênh vào hống hách trước mặt đi qua Lục Phóng.

Vị phó giáo sư họ Tăng này xem ra đối với "tướng mạo tuổi trẻ xinh đẹp" của Khanh Nhượng Nhượng hết sức hài lòng, vừa thấy mặt đã nói chuyện của bản thân. "Cô Khanh da của cô thật tốt, không dùng mỹ phẩm gì? Tôi là làm thuốc bắc, những thứ này tôi hiểu rõ, những mỹ phẩm kia chi phí cũng không vượt qua 10 đồng, nhưng một lần bán đi chính là mấy trăm lần hiệu ích (hiệu quả và lợi ích), chính là những phụ nữ các cô mới tin tưởng những thứ này kia. Về sau tôi khẳng định chỉ cho vợ của tôi dùng nước gạo rửa mặt, đây mới là thật tự nhiên."

Khanh Nhượng Nhượng cười miễn cưỡng, nhớ lại trứng cá tinh hoa LP của Lục Phóng, thật sự là bị nước gạo khinh bỉ đến đầu cũng không ngẩng lên được rồi. Sau khi phó giáo sư họ Tăng nói chuyện giấc mộng gia đình tương lai của mình và sự nghiệp mơ ước, một đồng lớn SCI, EI, Nature gì gì đó, Khanh Nhượng Nhượng hoàn toàn không biết, chỉ có thể cười ngây ngô.

Thật ra thì nói thật, cái này phó giáo sư họ Tăng muốn cho bản thân dùng lấy gạo nước rửa mặt cũng là vì tốt cho mình, thật không có gì có thể bắt bẻ,

cho dù là Địa Trung Hải về sau cũng có thể mang tóc giả mà, giáo sư đại học nha, nghe địa vị xã hội rất cao ^.^

Khanh Nhượng Nhượng cũng không biết mình đang do dự cái gì. Cho đến khi cô lên xe điện ngầm, Tăng giáo sư nhấn đến một tin nhắn, "Em nguyện ý cùng tôi trải qua cuộc sống bận rộn mà nghèo khó sao?"

Tiêu Tiểu Du gặp Khanh Nhượng Nhượng, "Thế nào?"

Khanh Nhượng Nhượng thở dài một tiếng, "Tớ cảm thấy được tớ rất vật chất, không xứng với anh ta."

"Thôi đi, ít tìm viện cớ cho mình đi. Lại cho cậu xem mặt mười lần cậu cũng như vậy, Khanh Nhượng Nhượng nhìn cậu bây giờ hình dáng truyền thống, nếu ai đoạt lấy thân thể của cậu, trong tâm linh chính xác giống như người chạy, hơn nữa, đã có một đoạn Lục Phóng kia, cậu nhất định là từng gặp biên xanh khó muốn làm sông nhỏ rồi."

"Cậu được đấy, Tiêu Tiểu Du, mấy ngày không thấy nhìn mấy quyển Tiểu thuyết ngôn tình, trình độ văn chương mắng người thu nhật được cũng cao lên nha." Khanh Nhượng Nhượng bắt đầu nói sang chuyện khác.

"Vậy cậu nói tớ nên làm cái gì bây giờ?" Khanh Nhượng Nhượng khiêm tốn xin chỉ bảo.

"Tranh thủ thời gian đi tìm đàn ông giữ lấy cậu lần nữa, đừng xem mắt, căn cứ tình tiết của tiểu thuyết ngôn tình, cậu phải đi quán bar mua say, hoặc là chính là chuyện tình một đêm, người đàn ông kia nhất định là nam chính của cậu, hoặc là chính là cậu uống say ra cửa bị xe đụng, xuyên không, thế nào cũng không chịu thiệt."

"Tiêu Tiểu Du, may mà thành viên các cậu vẫn là người theo thuyết vô thần." Khanh Nhượng Nhượng cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: CHƯƠNG 35

Lại nói tình cảm không được như ý, sự nghiệp càng đặc ý. Nhưng trên thế giới luôn luôn như vậy, có vài chuyện hoặc vài người là ngoại lệ. Lúc Khanh Nhượng Nhượng nộp đơn xin việc bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, cô xưa nay đều là người chuẩn bị biện pháp, lúc đang nghỉ phép cũng không quên cười lừa tìm ngửa, xem một chút có thể tìm được nhà dưới hay không.

"Cô Khanh làm sao từ bỏ A&E ngược lại lựa chọn công ty chúng tôi vậy?" Mặc dù đây là một công ty nhỏ không thể nào nhỏ hơn công ty vàng bạc đá quý, nhưng là cái tư cách HR thật là không hay ho, nói trúng tim đen.

Nói thật là không thể nói, cũng không thể nói kết hôn với tổng giám đốc của A&E chưa thực hiện được, dẫn đến bị buộc nghỉ việc???? Nói như vậy nghe làm sao cũng kỳ cục, hình như là Khanh Nhượng Nhượng cô giống như ép buộc Lục Phóng không thành.

Dĩ nhiên cũng không thể nói mình ghét tiền lương người khác quá cao, "Công ty lớn áp lực quá lớn."

"Ha ha, thật ra thì công ty nhỏ áp lực cũng không nhỏ."

Khanh Nhượng Nhượng nghĩ xem ra người này coi như là hoàn toàn hiểu, cô có lẽ là ở A&E hồ đồ, mặc kệ là kiêu ngạo hay mạnh mẽ, vẫn là trước tiên cho mình ăn no rồi nói sau, về sau cũng không thể về nhà nói cho cha mẹ, cô bị Lục Phóng vứt bỏ, còn liên lụy mất đi công việc, thành ra thất nghiệp?!

Xung quanh không biết bao nhiêu hàng xóm chờ xem trò cười của Khanh Nhượng Nhượng cô, lần trước mẹ cô gọi điện thoại đến hỏi Lục Phóng, nói là mấy ngày trước đây thím Đại Ngưu sát vách còn hỏi cô lúc nào thì kết hôn.

Sau đó Khanh Nhượng Nhượng lại thông qua bạn học Tiêu Tiểu Du tìm rất nhiều đường dây tiêu thụ, muốn đem mình tiêu thụ ra đi ngoài làm bà chủ quản lý gia đình, kết quả đều là chưa thực hiện được.

Nguyên nhân là nhiều mặt, chủ yếu tóm lại có hai điểm, một đàn ông nói, cô không thể lười biếng, không thể cùng thế giới chệch đường ray, như vậy chúng ta sẽ càng chạy càng xa, ly hôn là xong việc. Một người đàn ông khác nói, nếu không tôi đăng ký cho cô một buổi đào tạo đầu bếp?

Hôm nay Khanh Nhượng Nhượng mới vô tri vô giác phát hiện, Lục Phóng thật là một người chồng tốt hiếm có, bỏ qua âm hiểm, sắc bén, hèn hạ, hạ lưu không nói của anh, các phương diện điều kiện khác của anh cũng không tệ lắm.

"Khanh Nhượng Nhượng, cậu lại không thể có chút tiền đồ sao, giống như tình huống bây giờ của cậu, nên liền từ chức mặc kệ tất cả xuất ngoại, làm cho người ta đuổi theo cậu đuổi tới nước ngoài, nếu không cứ mang chùng loại da trắng trở về chế nhạo anh ta."

"Tiêu Tiểu Du cậu xem quá nhiều ngôn tình tiểu thuyết rồi, động một chút là xuất ngoại, cậu cho rằng xuất ngoại cũng dễ dàng giống như đi ngoài hải, nếu tớ có tiền xuất ngoại, tớ có thể ở đây sao?" Khanh Nhượng Nhượng bĩu môi một cái, cái này nữ chính trong ngôn tình không cần biết có tiền hay không,

xuất ngoại đều dễ dàng như đi ra ngoài đường.

Tiền cô gửi ngân hàng mặc dù đủ cho cô đi du lịch châu Âu mười ngày, nhưng du lịch mười ngày liên quan cái rắm, trở về cũng không thể ngày ngày ăn mì ăn liền?

Tiêu Tiểu Du còn muốn nói gì đó, bị Khanh Nhượng Nhượng thô lỗ cắt đứt. "Được, đừng có dùng những thứ thanh cao của nữ chính kia đến chế nhạo tớ, tớ chính là vô dụng không thể xuất ngoại, tớ muốn ăn cơm no trước."

Huống chi, gần đây tình hình kinh tế quả thật có chút eo hẹp. Khanh Nhượng Nhượng vốn còn muốn dư tiền khiến khổ cực nhiều năm của cha mẹ cũng có thể xuất ngoại du lịch một vòng, khách sạn Bì kia không phải còn miễn phí sao.

"Cái gì, cậu còn muốn làm việc ở A&E? Khanh Nhượng Nhượng đừng trách tớ không nhắc nhở cậu...cậu sẽ bị Lục Phóng khinh bỉ đến chết, cậu biết cái người này tên gì sao? Cái người này gọi không có khí phách, vì năm đầu gạo khom lưng, đi hầu hạ kẻ thù của mình."

Khanh Nhượng Nhượng quay đầu tránh nước bọt Tiêu Tiểu Du bay tứ tung, "Tớ bây giờ còn đang ở giai đoạn đầu tiên của xã hội chủ nghĩa, trước tiên tớ phải xây dựng nền vững kinh tế." Huống chi, chỉ cần cô không quan tâm, nhìn Lục Phóng anh khi dễ thế nào, cô tự nhiên sừng sững bất động.

"Cậu nói cậu có phải còn chưa từ bỏ ý định đối với người đàn ông kia hay không?"

Cái này nói không có, cũng là nói dối, chỉ là không biết thế nào, Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy kể từ sau khi Lục Phóng rời đi, cô ngược lại mỗi đêm ngủ được an ổn hơn nhiều, rốt cuộc không cần nơm nớp lo sợ anh khi nào sẽ rời đi.

Ban đầu lúc Lục Phóng từ trên trời rơi xuống, cô cho là trên trời rớt xuống bánh bao không cần. Hiện tại cô nhưng cũng thực tế hơn, người đi, hoặc là quan trọng nhất chính là hai chữ thực tế, thực tế mới có thể an ổn ngủ, nghĩ cô trước kia mơ mình mang thai ưỡn bụng bị anh vô tình vứt bỏ, thường giật mình nửa đêm.

"Cậu...cậu cũng không hận anh ta?"

"Tiểu Du, cậu, đứa bé này cũng nên trưởng thành, oan oan tương báo khi nào mới dừng, quan trọng là chúng ta bỏ đao xuống lập tức thành Phật, hơn nữa có câu danh ngôn nói như thế nào, nếu như cậu chảy nước mắt bỏ qua ánh sáng Mặt Trời, như vậy cậu cũng sẽ bỏ qua ánh trăng sáng."

"Khanh Nhượng Nhượng cậu đây là không mạnh mẽ!" Tiêu Tiểu Du rống to.

"Tớ không phải không mạnh mẽ, tớ chỉ là không có kiêu ngạo mà thôi, lúc một người không có gì đáng giá kiêu ngạo, ngược lại miễn cưỡng bảo vệ kiêu ngạo, sớm muộn gì cũng nội thương. Tớ cũng không phải là khốc xin Lục Phóng tiếp nhận tớ...tớ cũng chỉ là dựa vào năng lực chính mình kiếm tiền ăn cơm, như thế nào là không mạnh mẽ." Khanh Nhượng Nhượng bỗng nhiên dừng lại.

Sau hai tuần, Khanh Nhượng Nhượng trở lại A&E một lần nữa trả phép đi làm, nhưng người lại giống như thay đổi.

"Cô Khanh, hoan nghênh cô trở lại." Michelle mỉm cười vờn tay. Khanh Nhượng Nhượng mặc dù trong lòng suy đoán cô ấy là bạn gái mới của Lục Phóng, nhưng chính là không ghét nổi, hay!!!!

Khanh Nhượng Nhượng gật đầu một cái, "Cảm ơn."

"Cô có vẻ thay đổi rất nhiều, nhưng mà tôi thích loại thay đổi này của cô, thoát nhìn rất tiến bộ." hôm nay cách ăn mặc của Khanh Nhượng Nhượng cùng trước kia không giống nhau, từ bỏ quần đồng phục một màu, lần đầu tiên mặc một bộ váy đen được cắt may vừa người, trên thân phối hai cúc áo không cài màu trắng cùng chất liệu tơ tằm. Lúc ấy đi vào cửa A&E, ngay cả bảo vệ suất tý nữa giữ cô lại điều tra thẻ công tác.

Khanh Nhượng Nhượng quả thực thay đổi rất nhiều, vì biểu đạt thái độ tôi không có anh cuộc sống tốt hơn nhiều, Khanh Nhượng Nhượng đặc biệt đi theo Hòa Đa học học trang điểm, dùng hỏi tại sao không phải chị Quả Quả, bởi vì Khanh Nhượng Nhượng tin chắc thợ trang điểm nổi tiếng đều là phải nam, huống chi cô cần bắt đầu từ góc độ đàn ông học trang điểm.

"Xem ra phụ nữ quả nhiên vẫn còn cần bị đả kích." Hòa Đa cảm thán, "sau khi trải qua tình cảm thất bại, cô càng giống như phụ nữ đấy, Khanh Nhượng Nhượng."

Khanh Nhượng Nhượng nghiêm túc học tập Hòa Đa dạy "trang điểm tự nhiên", lúc trước kia da Khanh Nhượng Nhượng tinh tế, thêm một chút má hồng ngay lập tức có cảm giác trong trắng lộ hồng cùng người khác không giống nhau.

Một đôi mắt to bình thường được chi vẽ mắt cùng mascara trêu chọc, nhất thời liền như nước mênh mông xinh đẹp trong veo. Môi hồng lại bị son mặt miêu tả một chút, no đủ đầy đặn, thoát nhìn liền muốn cắn một cái.

Cô rất hài lòng.

Hòa Đa cũng không thể tin được nhìn kiệt tác của mình, "Khanh Nhượng Nhượng, trước đây cô thật đúng là phung phí của trời."

Khanh Nhượng Nhượng vui vẻ đá lông nheo với Hòa Đa, "Anh nói diện mạo hôm nay tôi có thể câu một ATM di động không?"

Hòa Đa bị cô giật điện đáng vẽ hôn mê, làm Khanh Nhượng Nhượng cười to một trận.

Hôm nay Nhượng Nhượng càng phát cảm thấy A&E không tồi, cho dù bỏ lỡ Lục Phóng, phía dưới còn có một đồng trai đẹp chờ cô quyến rũ, ví dụ như sáng sớm hôm nay trong thang máy gặp phải quản lý bộ phận tiêu thụ trang sức Vương Xán, quyết định hẹn ăn tối. Bắt đầu nói Vương Xán còn không thể không nói một chút, năm đó lúc ở trước mặt Lục Phóng, Khanh Nhượng Nhượng căn bản không có chú ý tới Vương Xán, thiết tôi lúc ấy anh ta còn tại đêm giáng sinh « đồ chơi của tổng giám đốc » trong kịch diễn nhân vật nam phụ khiêm tốn thâm tình yêu thương nữ chính.

Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy may mắn vì mình không có nhất thời đầu óc mơ mơ màng màng mà từ chức, bỏ đi kho A&E tồn trữ soái ca lớn như vậy. Lúc ban đầu, cô mới vừa vào A&E, bên cạnh có Tiêu Hàng, không dám hoạt động chung quanh, sau lại có Lục Phóng, lại không dám cũng không có ý muốn hoạt động chung quanh, hôm nay mới phát hiện ra mình đã bỏ lỡ một mảnh rừng rậm tươi tốt cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: CHƯƠNG 36

Trừ Hòa Đa cùng chị Quả Quả ra, Khanh Nhượng Nhượng bình thường rất ít cùng những đồng nghiệp khác qua lại, hôm nay cũng không biết là không phải thời vận xoay chuyển, xem ra ông trời cũng muốn trời trong mây tạnh.

Không dễ dàng đợi đến hết giờ làm việc, Khanh Nhượng Nhượng mới vừa đứng dậy chuẩn bị đi, đã nhìn thấy Lục Phóng đi như chạy vào phòng thiết kế của cô, Mễ Lâm cũng từ phòng làm việc Tổng giám đi ra.

Phòng thiết kế không lớn, cho nên Khanh Nhượng Nhượng đứng thẳng như vậy rất dễ dàng hấp dẫn chú ý, cô thật hận không được lập tức cầm thứ gì che khuất chính cô, vốn muốn có thể kéo một ngày tính một ngày, không ngờ ngày đầu tiên trả phép liền gặp phải Lục Phóng, lần này anh khẳng định biết cô không có từ chức.

Mặc dù định làm bộ lạnh lùng, như chưa từng biết người này, nhưng đáy lòng cứ chột dạ, sợ anh cho là cô mặt dày mày dạn đeo bám anh.

Chỉ là Nhượng Nhượng có lẽ không thể không thừa nhận Lục Phóng người này, mấy ngày không thấy, hào hoa phong nhã càng hiện lên rõ rệt, trước kia lúc ngày ngày gần nhau, chắc là thâm mỹ có chút suy yếu, hôm nay chợt nhìn, lại cảm thấy anh anh tuấn có chút quá đáng, ánh mắt mọi người chỉ cần quét anh, liền nhất định sẽ dính không tha.

Tất cả mọi người trong văn phòng đều nói “Chào tổng giám đốc!”. Khanh Nhượng Nhượng không thể làm gì khác hơn là đi theo mọi người chào một câu, chỉ là trong mắt của Lục Phóng giống như chỉ có cô gái đi về phía anh kia. Đối với những lời chào hỏi của người khác, chỉ tính là lễ độ gật đầu, ánh mắt cũng không nâng lên một chút.

Khanh Nhượng Nhượng vội vàng nhẹ nhàng chạy nhanh theo sau lưng hai người trước rồi đi, Vương Xán ở cửa thang máy đợi cô, cô cười cười. Cô là sáng sớm hôm nay, trước cửa thang máy, vô tình gặp mặt Vương Xán.

"Khanh Nhượng Nhượng."

Khanh Nhượng Nhượng chỉ thấy trước mặt một ánh mặt trời thanh niên xinh đẹp giống như đàn ông suối ấm ra hai hàng hàm răng trắng tinh hướng về phía cô cười, cô nhất thời còn chưa kịp phản ứng được đây là ai.

"Tôi là Vương Xán, lần trước diễn « đồ chơi của tổng giám đốc », tôi diễn nhân vật Vương Lập." Vương Xán quả nhiên là biểu hiện của ánh mặt trời, đối với sơ suất của Khanh Nhượng Nhượng không chút để ý. Bình thường một người đàn ông nhiệt tình như vậy, rồi cô đối với anh ta lơ đãng vô lễ thì nếu như anh ta không phải là kẻ ngu ngốc không tìm không phở, vậy anh ta liền nhất định là có sở thích khác rồi, ví dụ như thích làm thiếu nữ xinh đẹp ....

"Ah, là anh sao?!" Khanh Nhượng Nhượng hé miệng cười, rất lúng túng.

Vương Xán có chút khần trương, ngừng chốc lát, xoa xoa đôi bàn tay mới nói: "Buổi tối, bộ phận của chúng tôi đi KTV, có thể mời cô đi cùng không?"

"Tôi...tôi ngũ âm luôn luôn không ổn." Khanh Nhượng Nhượng có chút lùi bước.

"Không sao, Vương Xán là Ca Vương, có anh ta dạy cô chắc chắn không sai, hơn nữa tất cả mọi người biết cô...cô đúng là “Nhất Chi Hoa” của bộ phận thiết kế trang sức." Đồng nghiệp Vương Xán mở miệng phụ họa, giống như chỉ sợ Khanh Nhượng Nhượng không đi.

Khanh Nhượng Nhượng sắp bị quả bom "Nhất Chi Hoa" này cho chết rồi, nhưng trong lòng cũng kích động, không ngờ Khanh Nhượng Nhượng cô ở trước mặt mọi người còn có lúc nở mày nở mặt như bây giờ, chỉ là đưa mắt nhìn lại, giống như ngoài trừ Mễ Lâm mới tới, cô thật coi như là bề ngoài rất không tệ.

Khanh Nhượng Nhượng gật đầu một cái, dù sao sau khi tan việc cuộc sống cũng nhàm chán, so với trở về đối mặt một phòng vắng lạnh cùng đầy hồi ức ra, ca hát vẫn có thể xem là một phương thức phát tiết rất tốt.

Vương Xán cười đến càng ngày càng phát ra ánh mặt trời, còn lộ ra hai răng khềnh, thoát nhìn rất đáng yêu, Khanh Nhượng Nhượng hít thở sâu một hơi theo anh ta bước vào thang máy." Những đồng nghiệp khác của anh??"

"Bọn họ đi trước, tôi tại nơi này chờ cô." Vương Xán cười có chút ngưng ngừng.

Khanh Nhượng Nhượng trong lòng bỗng chốc hồi hộp, thật chẳng lẽ chính là hoa đào muốn nở sao?

Lúc thang máy đang muốn đóng lại, lại nhìn thấy trước cửa chốt có hai người, còn có một giọng nữ đang nói..., "Lục Phóng, anh dùng thang máy chuyên dụng này đúng là chế độ phong kiến bảo thủ còn sót lại, xã hội mới của chúng ta chính là coi trọng người người bình đẳng, em mới không vào đó." Âm thanh này rất dễ nhận ra, chính là Mễ Lâm.

"Vậy sau này liên người người ngang hàng đi, tôi bảo Bob đem thang máy này mở ra." Lục Phóng rất biết nghe lời nói.

Anh và Mễ Lâm cùng nhau bước vào thang máy nhân viên, tuần nam nữ vừa có mặt, vốn là thang máy có chút ồn ào ngay lập tức yên tĩnh trở lại, Khanh Nhượng Nhượng ở sau lưng bọn họ càng cảm thấy không được tự nhiên.

"Cô Khanh cũng tan ca?" Mễ Lâm chào hỏi lễ độ.

Lúc đầu Khanh Nhượng Nhượng rất muốn cúi đầu (tránh mặt), thế nhưng Mễ Lâm rất có lễ độ, buộc lòng cô phải "Gượng cười", xem nhẹ ánh mắt khi dễ của Lục Phóng "Vâng!"

"Muốn cùng chúng tôi đi uống rượu không?" lúc nói chuyện Mễ Lâm liếc mắt nhìn Lục Phóng, anh không có phản ứng gì, sắc mặt chính là người lạnh nhạt trước sau như một trước.

Khanh Nhượng Nhượng thật sự cảm thấy cấp trên như Mễ Lâm thật quá tốt, quá lễ độ, cô vội vàng lắc đầu, "Tôi cùng bạn hẹn đi KTV." Lúc đầu Khanh Nhượng Nhượng tính phản xạ muốn hỏi Mễ Lâm có đi hay không, nhưng cô ấy thật là sợ Mễ Lâm đồng ý cùng đi, bởi vì cô ấy thật sự là rất hòa đồng.

Chỉ là Khanh Nhượng Nhượng không dám nói, người khác chưa chắc không dám hỏi, từ trước đến giờ Vương Xán là người thích giao lưu với mọi người, "Michelle có muốn đi chung hay không?" Vương Xán là quản lý bộ phận tiêu thụ, bình thường cùng Mễ Lâm cũng coi như đã từng quen biết, cho nên nói chuyện tùy tiện hơn.

Đầu tiên là Mễ Lâm cười một tiếng, sau đó con ngươi xoay tròn, "Được, càng nhiều người càng náo nhiệt, Lục đại tổng giám đốc anh có đi hay không?" Mễ Lâm quay đầu lại nói đùa với Lục Phóng.

Khanh Nhượng Nhượng nghe xong lời này lòng đã khẩn trương. Trong thang máy mọi người đều nhìn Lục Phóng, Khanh Nhượng Nhượng nghĩ khẳng định mọi người ở đây đều nói "Đừng đi, đừng đi, anh đi chúng tôi làm sao có thể chơi vui được?!"

Lục Phóng nói lòng cà vạt, "Em đi, tôi tự nhiên đành phải đi theo thôi!!!" Nhìn lời nói có nhiều uất ức, nhiều mập mờ, mỗi người cũng mỉm cười nhìn Mễ Lâm, Mễ Lâm cũng mỉm cười đáp lại, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Khanh Nhượng Nhượng.

Khanh Nhượng Nhượng thật muốn lập tức giả bộ ngã bất tỉnh, cô không biết Lục Phóng lại có thể gần gũi như vậy, cô ừ ừ chuẩn bị tìm cách lấy cớ có thể không thoải mái trốn đi thì thang máy đã đến nơi.

Nên Khanh Nhượng Nhượng hủy bỏ ý định, theo thang máy đi ra. Vương Xán cùng Lục Phóng đi lấy xe, Khanh Nhượng Nhượng và Mễ Lâm đứng ở cửa nói chuyện phiếm câu được câu không, phía sau lại nghe thấy tiếng thét chói tai kinh động trời đất quỷ thần khiếp sợ.

"Khanh Nhượng Nhượng, nghe nói tổng giám đốc. . . . ." Chị Quả Quả, Hoà Đa bước một bước dài vọt tới trước mặt Khanh Nhượng Nhượng, lúc nhìn thấy Mễ Lâm thì dừng ngay lập tức.

"Tin tức Lục Phóng cùng chúng tôi đi KTV truyền nhanh như vậy sao?" Mễ Lâm bắt đầu cười.

Trong lòng Khanh Nhượng Nhượng biết rất rõ, chuyện này, mạng lưới tin tức như Hoà Đa khẳng định rất nhanh nhận được tin tức."Hai người có đi hay không?"

Khanh Nhượng Nhượng chính là khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử, muốn tìm một số người quen khi ca hát còn có thể nói chuyện phiếm, tránh nhạt nhẽo.

"Được." Lúc đầu chị Quả Quả và Hoà Đa chính vì chuyện này mà xông tới, đều là không có việc gì cũng phải tìm người chủ kiếm chuyện.

Khi Vương Xán nhìn thấy Hoà Đa cùng chị Quả Quả, sửng sốt một chút, "Xe. . . ." Anh ta chưa nói xong chính là xe không chứa nổi nhiều người như vậy, bởi vì anh ta còn có hai đồng nghiệp muốn quá giang xe.

Khanh Nhượng Nhượng khoát tay lia lịa, "Không sao, không sao, tôi có thể. . . . ."

Mễ Lâm, chị Quả Quả và Hoà Đa trầm miệng một lời: "Cô ấy có thể ngồi xe của tổng giám đốc." Thật ra thì Khanh Nhượng Nhượng muốn nói là cô có thể không đi. Về phần Mễ Lâm nói như vậy, Khanh Nhượng Nhượng chỉ cho là Mễ Lâm khách sáo, nhưng ngay cả chị Quả Quả và Hoà Đa cũng bán đứng bạn bè, bọn họ không nghĩ ngồi cùng xe với Lục Phóng chính là phải bán mình sao.

Khanh Nhượng Nhượng đúng là thật bất đắc dĩ, không thể không ngồi vào xe của Lục Phóng .

Mễ Lâm ngồi ngồi hàng trước cùng Lục Phóng vừa nói vừa cười, Khanh Nhượng Nhượng ở phía sau như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, cô không biết Lục Phóng còn có một mặt như vậy, trước kia lúc đối với cô, anh cũng không có cảm giác thoải mái như vậy.

"Ah, ở đây làm sao có một vòi son nước, oa, nhãn hiệu quý chết người." Mễ Lâm không biết từ nơi nào lục được một vòi son nước.

"Lục đại tổng giám đốc, nói, anh có phải Kim Ốc Tàng Kiều không, son nước của người ta cũng rơi trên xe của anh rồi." Mễ Lâm bĩu môi, "Có phải Đồng Minh Minh hay không?"

Đồng Minh Minh ba từ đánh thức Khanh Nhượng Nhượng, lần trước sự kiện đêm Giáng sinh kia Đồng Minh Minh cùng Lục Phóng mập mờ, cô còn chưa kịp hỏi đến, đêm đó là quá mệt mỏi, sau lại tiếp tục xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô liền không có tư cách hỏi, hôm nay Mễ Lâm ngấm ghen tức hỏi đến, Khanh Nhượng Nhượng mới nhớ tới. Chỉ là vật đối sao đòi, vấn đề giống như vậy đối thành một người phụ nữ khác đang hỏi mà thôi.

Tầm mắt Lục Phóng liếc liếc về vòi son nước, không lên tiếng.

"Bản son nước số lượng có hạn đất tiền này cũng không phải là ai cũng có thể sử dụng, Nhượng Nhượng cô cũng nhìn xem." Lúc Mễ Lâm đem son nước đưa cho Khanh Nhượng Nhượng, cô sớm đã bị bốn từ "số lượng có hạn" này làm cho choáng rời, vừa nhìn son nước này nữa thì càng xác định.

"Ah, Nhượng Nhượng, oa~, cùng màu sắc trên môi cô rất giống" Mễ Lâm bỗng nhiên nói.

Khanh Nhượng Nhượng lập tức buồn bực, son nước này đúng là của cô, Lục Phóng, anh cảm thấy màu sắc kia thích hợp cánh môi mềm mại của Khanh Nhượng Nhượng, liền mua hơn một vòi, một vòi Khanh Nhượng Nhượng đặt ở trong nhà, một vòi mang bên người. Lúc nào đánh mất thì chính cô cũng không biết, cho nên liền đem vòi trong nhà kia mang trên người. Hôm nay gặp gỡ Vương Xán, nghĩ tới buổi tối phải đi KTV, cho nên mới tô thêm một chút son nước, vậy mà gặp phải chuyện này.

"Tôi dùng không nổi vật đất tiền như vậy." Khanh Nhượng Nhượng rõ ràng đang nói dối, cô đem son nước trả lại cho Mễ Lâm.

"Vứt nó đi, dù sao cũng không phải là thứ gì quan trọng." Lục Phóng từ trên tay Mễ Lâm nhận lấy son nước, vung tay một cái, vật kia liền theo vòng tuần hoàn quỹ tích bay xa.

"Oa, anh cũng quá xa xỉ, huống chi anh ném ra trúng cây cỏ hoa lá là không tốt." Mễ Lâm cười mắng.

"Em ít bước bình đi." Trong giọng nói của Lục Phóng tràn đầy cung chiêu.

Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy chỗ nào đó trong lòng cô đã bắt đầu ươn ướt, mắt không khỏi tự giác truy tìm dấu vết vòng cung, nhớ tới nguồn gốc son nước này.

Trước ngày Lễ Giáng Sinh, Khanh Nhượng Nhượng cùng Lục Phóng đi ngang qua công ty bách hóa danh nghĩa của anh thì chợt nhớ son dưỡng môi cô dùng hết rồi, cho nên dẫn Lục Phóng hướng quầy chuyên doanh (1) đi tới.

Đúng lúc gặp nhãn hiệu này đang làm tuyên truyền, tuyên truyền chính là vòi "Thần tình yêu", lễ Giáng Sinh bản son nước số lượng có hạn, ở toàn bộ thị trường Trung Quốc Đại Lục đưa ra cũng chỉ có 99 vòi. Khanh Nhượng Nhượng thích màu sắc kia, cho nên thử một chút.

"Đẹp không?" Khanh Nhượng Nhượng có chút xấu hổ nhìn Lục Phóng.

"Chu miệng lên đi xem một chút." Lục Phóng nói.

Khanh Nhượng Nhượng một lời mà làm, lại bị Lục Phóng yêu cầu, "Đến gần một chút, tô thêm chút nữa." Đến lúc cô hoàn toàn làm được, Lục Phóng cúi xuống ngắm đôi môi, làm cho cô gái quầy chuyên doanh bên cạnh buồn cười.

"Cũng không tệ lắm, mùi vị còn có thể." Lục Phóng chép miệng, "Tên cũng không sai, lấy hai vòi."

Cô gái quầy chuyên doanh vui mừng hớn hở đi viết hóa đơn.

"Thật là đắt, mua nhiều như vậy làm cái gì?" Khanh Nhượng Nhượng không hiểu.

"Ngộ nhớ rót, còn có đồ dự bị chứ sao." Đây là nhân vật người giàu điển hình, chính là cái loại uống sữa đậu nành đều phải mua hai chén, uống một chén đồ một chén này....

Lục Phóng thừa dịp rảnh rỗi, thuận tay lấy một cây bút kẻ lông mày, ở trên lông mi Khanh Nhượng Nhượng khoa tay múa chân.

"Ai, không cần vẽ loạn." Khanh Nhượng Nhượng hờn dỗi.

"Thật không có thú vị, chưa từng nghe qua chuyện xưa Trương Sưởng Họa Mi (2) à?" Lục Phóng nhéo nhéo mắt của Khanh Nhượng Nhượng, cô mới hậu tri hậu giác bắt đầu đỏ mặt.

"Anh chị tình cảm thật là tốt, bút kẻ lông mày này cũng là nhãn hiệu sản phẩm của chúng ta, bán rất được."

Lục Phóng đem Khanh Nhượng Nhượng kéo đến trước gương, "Như thế nào, tay nghề của anh cũng không tệ lắm phải không?"

Khanh Nhượng Nhượng nhìn trái một chút nhìn phải một chút, lông mày vẽ về sau, cảm giác mắt quả thật sáng hơn nhiều, "Cũng không tệ lắm."

Hai người vừa cười hi hi vừa mua bút kẻ lông mày, còn bị cô gái quầy chuyên doanh này giới thiệu mua rất nhiều thứ.

Mua son nước vẫn giống như là chuyện ngày hôm qua, hôm nay thì nó như loại rác rưởi bị ném ra ngoài cửa sổ, có lẽ cũng giống như chính Khanh Nhượng Nhượng cô.

"Nhợng Nhượng, Nhợng Nhượng, chúng ta đã đến." Mễ Lâm lên tiếng gọi, mới đem Khanh Nhượng Nhượng từ trong hồi ức trở về.

Khanh Nhượng Nhượng không ngờ đám người này điên cuồng như vậy, có lẽ là bình thường đè nén đã lâu, rất muốn phát tiết, ngay cả bữa tối cũng quyết định giải quyết ở KTV, kêu một đồng đồ ăn vặt lớn xem như là bữa tối!!!!

Khanh Nhượng Nhượng khổ sở nhìn thức ăn trước mắt, trước kia cô không để ý, chỉ là từ lúc bị Lục Phóng nuôi thả về sau, ba bữa cơm của cô đều rất có quy luật, không tiếp cận đồ ăn không tốt cho sức khỏe. Chỉ là hôm nay cô không thể không kêu một chén mì ăn liền.

Mì ăn liền mãi mãi nổi tiếng lên so ăn vặt tốt gấp một vạn lần gì đó. Khanh Nhượng Nhượng nhớ lại, loại vật này ở đoạn thời gian trước là không được phép xuất hiện tại nhà. Sau lại cô mới biết ngày ấy cô là hết giảm cân, Lục Phóng cướp đi mì ăn liền của cô một nguyên nhân trong đó chính là mì ăn liền đồ bỏ đi, về sau anh lại không cho phép cô ăn.

Khanh Nhượng Nhượng thờ dãi một tiếng, uống một hớp nước mì ăn liền, chỉ nghĩ muốn ới.

"Oa, thơm quá, tôi cũng muốn một bát." Mễ Lâm ngửi thấy hương thơm mì ăn liền của Khanh Nhượng Nhượng.

"Đồ ăn không tốt cho sức khỏe có gì tốt mà ăn, một lát đi ăn khuya đi." ở bên cạnh Lục Phóng hớp một ngụm rượu.

Lúc Khanh Nhượng Nhượng nghe thấy lời nói kia, nước mắt sực tý nữa trào ra nhỏ vào trong bát, người chẳng bao lâu trước kia mệnh lệnh cô không được ăn đồ ăn không tốt cho sức khỏe đã không bao giờ nữa quan tâm sống chết của cô nữa rồi.

Mễ Lâm thoát nhìn là một động vật tiệt tưng, đối với người như thế nhiều trường hợp vô cùng thuận thực, rất nhanh liền thân thiện với mọi người, đem hiệu ứng nhạt nhẽo Lục Phóng cũng trung hòa đi không ít.

"Tình yêu cũng chỉ là một loại đồ chơi bình thường, không chút nào là hiếm gặp, đàn ông cũng chỉ là một loại đồ giải trí, có gì đặc biệt hơn người. . . . ."

ở khúc Carmen, Mễ Lâm vừa múa vừa hát giành được tiếng hoan hô mọi người, cũng làm Khanh Nhượng Nhượng mê say.

Lúc cô dùng ánh mắt đảo qua Lục Phóng, anh đang mỉm cười chuyên tâm nhìn Mễ Lâm, thật lòng vỗ tay. Khanh Nhượng Nhượng không còn lời nào để nói, đối thủ của cô làm cho cô sinh ra không nổi chút cảm giác tranh đấu nào, chỉ có thể chấp nhận, vậy đại khái đây mới chính là đáng về Thiên nữ thực sự của Lục Phóng?! Gia thế được, tướng mạo được, có tài tức, bắt kẻ làm cái gì luôn là nhân vật nổi trội.

Có người nói đường thẳng song song là đáng sợ nhất, thật ra thì đáng sợ nhất là đường thẳng cắt nhau, rõ ràng bọn họ từng giao nhau, về sau lại luôn luôn cách xa nhau, hơn nữa càng chạy thì càng xa. Đây cũng là cảm giác của Khanh Nhượng Nhượng. Ở lúc ban đầu, sau khi cảm giác bị lừa gạt đi qua, lắng đọng xuống tất cả đều là bóng dáng của anh.

"Nhợng Nhượng, Nhợng Nhượng, chơi thật lòng Đại Mạo Hiểm không?" Mễ Lâm đem hòn phách Khanh Nhượng Nhượng gọi trở về.

Khanh Nhượng Nhượng vô ý thức gạt đầu một cái, đến lúc chai bia chuyển tới trước mặt cô, cô mới hiểu được cô mới vừa rồi đồng ý cái gì.

Hướng Khanh Nhượng Nhượng đặt câu hỏi là chị Quả Quả."Nhợng Nhượng, cô có phải thích Vương Xán của chúng ta hay không?"

Vấn đề này vừa ra, đồng nghiệp chung quanh liền bắt đầu ồn ào, không khí hết sức sôi nổi. Khanh Nhượng Nhượng có hai lựa chọn, hoặc là Đại Mạo Hiểm, ví dụ như uống rượu, hoặc là nói thật lòng. Nếu như uống rượu, đó chính là ba ly lớn, hiện tại Khanh Nhượng Nhượng mắc phải chứng bệnh sợ rượu, một giọt cô cũng không dám đụng, nhớ đến đủ loại trước kia, chỉ cảm thấy lòng vẫn còn sợ hãi, nếu như cô không uống rượu, cũng sẽ không bị cuốn vào cuộc sống chung như giấc mộng kia, cũng sẽ không khổ sở như hiện tại. Cho nên, Khanh Nhượng Nhượng chỉ có thể lựa chọn lời thật lòng, hướng chỉ một đám người chung quanh đây đều buộc Khanh Nhượng Nhượng lựa chọn nói lời thật lòng.

"Nói đi, Nhợng Nhượng, hôm nay mọi người chúng ta làm chủ cho cô, vừa lúc tổng giám đốc cũng ở đây, chuyện hai người nếu là thành, vậy còn tốt hơn so với Hoàng đế ban nhân duyên, nói không chừng tổng giám đốc của chúng ta còn cho hai người một bao lì xì lớn." Chị Quả Quả bắt đầu ồn ào, Khanh Nhượng Nhượng biết ý tốt của chị Quả Quả, gần đây tâm tình của cô luôn không tốt, một mực giúp cô tìm nhà dưới, gặp phải một Vương Xán rục rờ như vậy, một người đàn ông đẹp trai tài giỏi đầy hứa hẹn, tự nhiên hi vọng Khanh Nhượng Nhượng không từ bỏ, và lại Vương Xán xem ra cũng đối với cô có chút ý tứ.

"Anh có thể cho một bao lì xì lớn không?" Mễ Lâm đối với vấn đề này cảm thấy rất hứng thú, cho nên quay đầu hỏi Lục Phóng.

Lục Phóng không có đáp lời, ưu nhã hớp một chút rượu, bắt chéo chân, "Công ty hình như không tán thành yêu đương giữa các đồng nghiệp."

Toàn bộ tức khắc liền im lặng. Thực sự Khanh Nhượng Nhượng không biết nên nói gì.

Đến lúc chai bia chỉ vào Lục Phóng, cũng chỉ có Mễ Lâm xin hỏi vấn đề, dĩ nhiên vào lúc này, không khí này, đề tài luôn là không tránh được mang theo một chút màu sắc mập mờ: "Không biết Lục đại tổng giám đốc có người yêu hay không?"

Mọi người cũng nín thở, chờ đợi Lục Phóng nói thật lòng.

"Tôi có thể uống rượu không?" Lục Phóng mới cười, liền tiếp uống ba ly rượu đỏ lớn đầy, sau đó Lục Phóng lại không ngoài lựa chọn Đại Mạo Hiểm.

"Anh uống nhiều rồi, Lục Phóng, em đưa anh trở về." Mễ Lâm có chút lo lắng.

Khanh Nhượng Nhượng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cô xem không ra Lục Phóng uống say hay không uống say, chẳng qua là cảm thấy sắc mặt anh càng ngày càng trắng, trắng giống như ngọc trong suốt, dưới ánh đèn KTV xem ra càng ngày càng giống như một pho tượng thần thoại Hi Lạp, cao cao tại thượng, không thể chạm tới.

Lục Phóng chỉ cười, gạt đầu một cái, "Vương Xán, cậu ở công ty làm rất tốt"

Đối với chuyện Lục Phóng đột nhiên điểm tên, tay chân Vương Xán có chút luống cuống, gần đây Tổng giám bộ phận tiêu thụ của bọn họ ở vùng Tây Nam chuyển đi, vì vậy mọi người đều suy đoán không biết ai sẽ được thăng chức, nếu Lục Phóng nói như vậy, tương lai của Vương Xán sắp không thể hạn chế. Nhưng mà, bây giờ với thân phận của anh mà nói, không nên can dự, ở giữa có quá nhiều cấp (bậc), không phải một lời nói của lãnh đạo mà thành công, cho nên Mễ Lâm nói không sai, Lục Phóng đúng là uống say.

Sau khi Lục Phóng rời đi, mọi người liền chơi vui vẻ hơn. Lúc rời đi, Vương Xán chủ động nói đưa Khanh Nhượng Nhượng về nhà, cô có chút kinh ngạc. Khanh Nhượng Nhượng chắc là nhận thấy Vương Xán có thể là đối với cô có chút ý tứ, chỉ là quy định công ty, giữa đồng nghiệp nếu như yêu, một bên phải từ chức, Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy Vương Xán đoán chừng đối với cô vẫn chưa tới loại trình độ đó.

"Cô biết không, Nhượng Nhượng, tôi đã bắt đầu chú ý đến cô từ rất sớm." Sau khi xe Vương Xán dừng lại ở trước lầu, nhà Nhượng Nhượng, anh ta không vội vã xuống xe.

Nói không xúc động là giả, bây giờ Khanh Nhượng Nhượng giống như người phụ nữ mới vừa bị đàn ông vứt bỏ, bỗng bị một người khác phái theo đuổi, giống như tìm về một chút tự tin, xúc động cũng phải.

"Tôi cảm thấy cô rất giản dị." Vương Xán nhẹ nhàng áp sát vào Khanh Nhượng Nhượng, "Ánh mắt của cô thật đẹp, rất thuần khiết."

Khanh Nhượng Nhượng nghĩ thầm người này xem ra còn là một cao thủ, chỉ là Vương Xán không ngừng đến gần, nhưng Khanh Nhượng Nhượng không có ý định ngăn cản, cô muốn thử một lần, Lục Phóng ở trên người cô, gây nên phản ứng hóa học, có phải đàn ông khác cũng có thể đưa tới hay không.

Môi Vương Xán xuất nữa gần sát môi Nhượng Nhượng, cô nhắm mắt lại, tính cảm nhận tốt một chút, thậm chí cũng có thể cảm nhận được cái loại đụng chạm như có như không, còn chưa kịp nhắm nháp đã bị một tên không có đạo đức nơi công cộng cắt đứt.

Khu dân cư bật còi (xe) làm gì chứ, mặc dù không cẩn thận cản trở xe phía sau dừng đúng vị trí, thế nhưng phá hoại uyên ương đúng là muốn tổn hại âm đức .

Khanh Nhượng Nhượng cùng Vương Xán đồng thời quay đầu lại, đúng lúc xe phía sau áp sát cùng với đèn xe chói mắt.

"Bộ dạng của người kia thật là giống tổng giám đốc Lục." Vương Xán có chút nghi ngờ.

Trong lòng Khanh Nhượng Nhượng căng thẳng, cô vừa rồi bị đèn xe làm chói mắt, căn bản không nhìn rõ người trong xe. "Nằm mơ thôi." Tiếc là trải qua một đoạn như vậy, không khí mờ ám vừa rồi bị quét đi sạch sẽ, hai người chỉ có thể lúng túng nhìn nhau, "Tôi...tôi đi lên trước, anh trên đường cẩn thận."

Sau khi Khanh Nhượng Nhượng xuống xe, còn thâm tình nhìn Vương Xán lái xe rời đi, chỉ có đuôi đôi mắt của cô lướt qua mặt sau chiếc xe màu đen kia đúng là người nào đó chạy đến, cũng lướt đến người nào đó đã hiện thân sau khi đậu xe xong. Cô cũng không hiểu tại sao cô lại ngây thơ như vậy ở trước mặt Lục Phóng diễn tiết mục thâm tình tạm biệt với người khác, nhìn một cái cũng biết là giả bộ.

Chỉ là để tỏ vẻ cô đối với chuyện quá khứ không thêm quan tâm, lúc đầu Khanh Nhượng Nhượng có thể ở phía sau lẻ mễ, không cùng Lục Phóng đi chung một chuyến thang máy, nhưng mà điều này cũng có vẻ rất chột dạ, cô đành phải kiên trì đi vào thang máy, bắt đầu suy nghĩ Lục Phóng tại sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Có lẽ bắt đầu suy nghĩ, cô có nên chào hỏi anh hay không, giả bộ như không nhìn thấy nhau, giống như ra về cô cùng anh bình thường tựa như không quen biết.

(1) Quầy chuyên doanh: quầy chuyên bán một loại hàng hoá trong cửa hàng

(2) Trương Sưởng Họa Mi : Hai chữ "họa mi" (vẽ lông mày) chỉ tình vợ chồng xuất xứ từ truyện Trương Xưởng trong sách Tiền Hán Thư: Đời Tiền Hán, Trương Xưởng làm chức Kinh Triệu Doãn, thường vẽ lông mày cho vợ. Quan hữu tư đem chuyện ấy tâu vua. Vua hỏi. Trương Xưởng thưa rằng: "Thần nghe nói trong chốn phòng khuê, chuyện vợ chồng riêng tư còn có điều quá hơn là việc vẽ lông mày" (Khuê phòng chi nội, phu phụ chi tư, hữu thậm ư họa mi giả).

Chương 37

"Chào tổng giám đốc Lục." Khanh Nhượng Nhượng nở ra một nụ cười đầy tiêu chuẩn mà chào hỏi cấp trên.

Lần này Lục Phóng không giả lơ nữa mà ngược lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm Khanh Nhượng Nhượng, thấy cô sợ hãi mới nhếch môi nói "Thế nào, có vài người đã biết sai rồi sao còn cố tình phạm phải?"

Khanh Nhượng Nhượng biết anh ta đang ám chỉ cái gì, đáp lời ngay "Không sao cả, dù sao sớm muộn gì tôi cũng phải từ chức, tôi không ngại từ chức vì anh ấy." Khanh Nhượng Nhượng biết mình đang nói lầy, Vương Xán anh ta cũng không đặc biệt bày tỏ gì với cô. Chẳng qua Khanh Nhượng Nhượng không muốn mình bị yếu thế ở trước mặt Lục Phóng mà thôi.

Lục Phóng còn chưa kịp lên tiếng thì thang máy vang lên một tiếng "Đing", Khanh Nhượng Nhượng vội vàng nhấc chân bước ra, lại thấy Lục Phóng cũng theo sau mình đi ra ngoài.

Điều này làm cho Khanh Nhượng Nhượng có chút hiểu lầm, cho rằng Lục Phóng đi theo chân mình, trong nháy mắt cái đầu nhỏ của cô đã hiện lên hơn một trăm ý tưởng, nhiều nhất đó là có phải Lục Phóng còn chưa dứt được tình cũ với mình hay không, vì nhìn thấy mình và Vương Xán thân mật, cho nên mới đi theo tới cửa nhà hỏi tội?

Gần đây Khanh Nhượng Nhượng thường bị Tiêu Tiểu Du ảnh hưởng, xem qua khá nhiều tiểu thuyết ngôn tình, cô thậm chí đã chuẩn bị tư thế xinh đẹp nhất để tiếp nhận sự cuồng hôn của Lục Phóng, mà bình thường lúc nam chính tức giận nhưng lại thật sự không thể tổn thương nữ chính, không phải đều làm như vậy hay sao. Nói ra thì, thấy Lục Phóng si tình với mình như vậy, cô cũng không phải không thể tha thứ cho anh ta.

Khanh Nhượng Nhượng lấy chìa khóa nhà ra, chậm rãi cắm vào ổ khóa, cố tình tạo cơ hội cho người nào đó, cứ chờ người nào đó ôm lấy hông cô từ phía sau, nhưng rất đáng tiếc, ngay sau đó cô đã nghe được tiếng đóng cửa vọng lại từ phía sau mình, cô bất giác quay đầu lại nhìn, trong bụng đầy nghi ngờ, chẳng lẽ Lục Phóng ở sát vách nhà cô?

Cơ thể Khanh Nhượng Nhượng run lên, cô xóa đi cảm giác rợn tóc gáy vừa ập đến, đồng thời trong lòng cũng là một hồi kích động không thôi. Từ đầu tới cuối, Khanh Nhượng Nhượng đều không đoán ra tâm tư của người đàn ông này, cho nên, ngàn vạn lần cũng đừng có tự mình suy đoán theo hướng tốt. Giống như hiện tại, cô tuyệt đối không thể nghĩ rằng Lục Phóng còn chưa dứt tình với cô được, nếu không chắc chắn xảy ra thảm họa Sao Hỏa đâm vào Trái Đất, đã có một lần rồi thì lần thứ hai bị vứt bỏ cũng không còn xa nữa. Nhượng Nhượng lại nhớ tới gói thuốc cảm được đặt trước cửa nhà mình khi cô ngã bệnh mấy ngày trước đó, trong lòng rối rắm không tài nào hiểu nổi suy nghĩ vụn vặt của người kia, rốt cuộc là có ý gì? Là thương hại cô sao? Dù sao, cô cũng là người bị tổn thương nặng nhất.

Khanh Nhượng Nhượng làm tốt công tác tư tưởng cho mình xong, cố gắng không thêm chú ý đến kẻ địch tiềm tàng mới này, chỉ là sau khi dọn dẹp căn phòng cho gọn gàng ngăn nắp xong, nằm xuống lại không thể nhắm mắt làm ngơ, không thể không suy nghĩ lung tung một chút.

Căn bếp nhỏ của Khanh Nhượng Nhượng đối diện với ban công nhà Lục Phóng, khoảng cách giữa hai chỗ này vừa vặn chỉ tầm có một mét. Cô nghĩ chỉ cần chân dài một chút là có thể nhảy qua được. Lúc Nhượng Nhượng thu quần áo ở trên sân thượng, tình cờ nhìn thấy Lục Phóng đặt một cái đĩa gì đó ở phòng bếp.

Khanh Nhượng Nhượng không cần nhìn, chỉ nghĩ thấy thôi cô cũng có thể đoán ra đó là cái gì rồi, tổ yến! Tổ yến chính là một thánh vật để dưỡng nhan, nhớ lúc trước, luôn là Lục Phóng ninh như xong rồi đưa tới tận tay cho cô ăn, về sau hai người chia tay, cô cũng chuyển nhà cho nên toàn bộ những thứ đó đều không còn nữa, Khanh Nhượng Nhượng vô cùng phẫn hận.

Nhượng Nhượng nhón chân lên, đôi mắt cố gắng nhìn xuyên qua bả vai Lục Phóng để nhìn đến thứ cô đã từng vô cùng yêu thích, chính là tổ yến, trong lòng thầm ai oán, một người đàn ông xinh đẹp như anh ta còn bày đặt ăn tổ yến cái gì chứ!

Bản thân cô mới là người nên ăn tổ yến này, vừa bị dọa cho hoảng sợ một trận, lại thêm vất vả lắm mới cùng người ta đón chờ một nụ hôn thì lại bị đèn xe chiếu vào cản trở, còn tro mắt nhìn Lục Phóng cứ như vậy trở thành hàng xóm của mình.

Từ sau khi Khanh Nhượng Nhượng và Lục Phóng chia tay nhau, cảm giác gái ế ngày càng phát ra mạnh mẽ, càng như thế phụ nữ càng phải chú ý bảo dưỡng nhan sắc của mình hơn. Nghe nói, khi người ta hoảng sợ, trong cơ thể sẽ sinh ra một lượng lớn a-đrê-na-lin, hooc-môn này một khi sinh ra sẽ nhanh chóng phân giải chất collagen của da, khiến cho da mất đi sự đàn hồi mềm mại, Khanh Nhượng Nhượng căng thẳng sờ sờ mặt, y như rằng cảm nhận được chất collagen quý giá của mình đang bị phân giải hết vậy.

Không được, ngày mai cô nhất định phải hầm cho mình một nồi canh móng heo hầm đậu phộng để bồi bổ bản thân cũng xem như là tự an ủi mình.

Một đêm này Khanh Nhượng Nhượng không tài nào chợp mắt được, cả đêm chỉ nghĩ tới Lục Phóng ở cách vách như thế nào, thậm chí còn im lặng nín thở nhằm giảm thấp âm thanh xuống để nghe ngóng một chút động tĩnh của anh ta ở bên kia, cho nên hậu quả là sáng hôm sau thức dậy mang theo một đôi mắt gấu mèo đi ra ngoài gặp người thôi.

Mới ra tới cửa thì gặp ngay cái người đã gây họa, "Chào buổi sáng, tổng giám đốc." Khanh Nhượng Nhượng rất phối hợp với thời tiết ngày hôm nay, cười vô cùng rục rờ. Lục Phóng trưng ra khuôn mặt nghiêm nghị không biểu cảm, nếu như không phải đã từng thấy nụ cười dịu dàng của anh ta, Khanh Nhượng Nhượng thật sự rất nghi ngờ anh ta chính là nhân vật nam chính mặt liệt trong tiểu thuyết ngôn tình rồi, cô rất muốn cho Lục Phóng một đề nghị, loại đàn ông lạnh lùng tàn khốc như vậy không được lưu hành cho lắm ở ngoài đời thật đâu.

Khanh Nhượng Nhượng đi sau lưng Lục Phóng, lén lút làm mặt quỷ với bóng lưng của anh ta, lúc này mới phát hiện thì ra đàn ông cũng có thể hẹp hòi như vậy. Khanh Nhượng Nhượng vốn còn có ảo tưởng không thực tế thế này, chính là nhà Lục Phóng và nhà cô nhập lại cùng nhau, cô sẽ đỡ được một khoản chi phí sinh hoạt, hai người chia tay rồi nhưng cũng có thể làm bạn mà?

Khanh Nhượng Nhượng quá tập trung suy nghĩ, hoàn toàn quên mất cô và Lục Phóng một trước một sau cùng bước ra khỏi cửa chính chung cư. "Lục tiên sinh, Lục phu nhân cùng đi làm sao?" Một bác bảo vệ rất nhiệt tình, đột ngột chào hỏi.

Bước chân Lục Phóng dừng lại một chút, quay đầu liếc mắt nhìn Khanh Nhượng Nhượng một cái, mà lúc này Khanh Nhượng Nhượng như bị sét đánh bên tai, tê liệt tại chỗ vì câu nói 'Lục phu nhân' rất tự nhiên của bác bảo vệ.

"Giận dữ à, vợ chồng son đầu giường cãi nhau cuối giường hòa giải, không có việc gì cả." Bác bảo vệ bày ra một dáng vẻ của người đi trước, vô cùng có trách nhiệm, nói đôi lời để an ủi Khanh Nhượng Nhượng.

"Con. . . ." Khanh Nhượng Nhượng đang muốn giải thích nhưng chỉ sợ càng nói càng sai, không thể làm gì khác là giả bộ tự nhiên đi qua.

Khi Khanh Nhượng Nhượng nhìn thấy Lục Phóng bước lên xe buýt trước cô, cô mới phản ứng kịp, vị tổng giám đốc đại nhân này tại sao lại không đi xe lớn của anh ta, lại chạy đi chen chân ở trong xe buýt chật chội của dân thường bọn họ?

Cô từng sờ nhìn Lục Phóng quẹt thẻ, còn chưa lấy lại tinh thần thì đã bị người phía sau thúc giục lên xe, đã vậy, tài xế còn không ngừng kêu lên, "Mọi người tránh đường, lui về phía sau đi, lui về phía sau đi!" Khanh Nhượng Nhượng bị dòng người xô đẩy, giống như cọng bèo trôi dạt trong nước, chẳng thể làm gì khác hơn là đi theo sau lưng Lục Phóng, hai người gần đến nỗi cô mơ hồ có thể ngửi được mùi sữa tắm nhàn nhạt trên người anh, đây là mùi hương cô thích nhất, lúc trước cô và anh cùng đi mua.

Cô hít một hơi thật sâu cố gắng loại bỏ đi mấy suy nghĩ lung tung. Xe buýt bắt đầu chuyển động, Nhượng Nhượng mắt đã đảo đảo một cái, mà không phải chỉ một mình Nhượng Nhượng, mọi người đứng trên xe đều bị ngã về phía sau. Bác tài này lái xe thật đủ ác.

Cũng hiển nhiên, Khanh Nhượng Nhượng liền ngã vào lòng ngực của Lục Phóng đang đứng phía trước mình, cũng trong nháy mắt này, dù chỉ là một phần ngàn giây nhưng lại khiến Khanh Nhượng Nhượng vô cùng quyến luyến cái ôm này. Nhớ lại thời điểm hai người họ còn đi chung với nhau, cô cũng không có cảm giác này, vào những ngày hè nóng bức, Lục Phóng cứ nhất định phải ôm lấy cô ngủ. Cô đã vô số lần ghét bỏ vòng tay ôm ấp này. Nghĩ tới đây, ngón tay của cô nhẹ nhàng chạm vào, cảm thụ lồng ngực kiên cố của anh.

Khanh Nhượng Nhượng ngượng ngùng ngẩng đầu lên, thì thấy Lục Phóng cũng đang cúi xuống nhìn cô, đôi mắt đen như biết nói, tại sao cô còn muốn nhào vào trong lòng tôi. Cô vội vàng đứng thẳng người dậy, mắt nhìn cũng không dám nhìn Lục Phóng một cái.

Cuối cùng, Khanh Nhượng Nhượng đổ thừa cho hành động phát xuân của mình là do mùa xuân đến, mặc dù, bây giờ đã là mùa hè rồi.

"Không ngờ Khanh tiểu thư lại là loại người như thế này." Lục Phóng mở miệng đầy châm chọc nói.

Khanh Nhượng Nhượng muốn nói cũng không thể nói, chỉ trách ý chí của cô quá yếu ớt, không thể chịu nổi bị người đàn ông đẹp trai trước mặt dụ dỗ phạm tội.

May mắn đúng lúc này điện thoại của Lục Phóng vang lên, giúp cô bớt lúng túng. Không biết bên kia nói gì, chỉ nghe thấy anh ta hơi thấp giọng nói: "Bob, cậu đến đem xe của tôi tới cửa hàng 4S sửa lại một chút, cái loa có vấn đề."

Giờ Khanh Nhượng Nhượng mới hiểu được, người bị hư xe nên mới phải đi xe buýt đi làm, mệt cho cô này giờ còn vui vẻ vì cho rằng Lục Phóng cố ý tạo ra cơ hội này cho hai người.

Ngay lúc Lục Phóng cất điện thoại, bên cạnh anh cũng vừa vặn có một người chuẩn bị xuống xe, Khanh Nhượng Nhượng có chút mong chờ nhìn chiếc ghế trống đó, cô thật sự không có thói quen mang giày cao gót, mới chỉ đứng một lúc thôi chân đã đau như vậy.

Sau đó cô nhìn thấy Lục Phóng tránh qua một bên, đưa cánh tay lên, tách Khanh Nhượng Nhượng ra, nhường chỗ cho một bà chị sát vách đứng cạnh cô ngồi xuống ghế. Khanh Nhượng Nhượng rất tức giận, nếu như là nhường chỗ cho trẻ em, phụ nữ mang thai hay người già yếu thì cô còn có thể hiểu được, đằng này, anh ta lại đẩy Nhượng Nhượng ra để cho một cô gái xa lạ ngồi xuống, đây không phải là khiêu khích vô cùng rõ ràng sao?

Trong khi Khanh Nhượng Nhượng giận tới choáng váng, xe lại bắt đầu chạy khỏi trạm, cô lại đảo mắt ngã vào lòng Lục Phóng. Khanh Nhượng Nhượng tức giận, không kiềm chế được nhỏ giọng mắng tài xế, "tốt cuộc là có biết lái xe hay không vậy." Lần nào khởi động cũng giật mạnh như thế, cũng không sợ ngã chết người sao!

"Khanh tiểu thư, xin cô tự trọng một chút." Lục Phóng lạnh giọng nói.

Nội tâm Khanh Nhượng Nhượng oan ức tru lên một tiếng, khóc ròng đến kinh hãi thiên địa, tại sao cô lại biến thành không có lòng tự trọng rồi hả?

Rốt cuộc, tới lúc làm việc rồi Khanh Nhượng Nhượng mới sực nhớ tới, xe của Lục Phóng đột nhiên bị hư nên anh ta phải ngồi xe buýt đi làm coi như cũng hợp tình hợp lý, nhưng tại sao anh ta lại có hẳn một cái thẻ xe buýt vậy? Định đi xe buýt lâu dài sao?

"Hòa Đa, cậu nói một chút nghe xem, nếu cái loa của xe cậu đột nhiên bị hư, cậu sẽ không lái xe mà sẽ ngồi xe buýt hả?" Khanh Nhượng Nhượng tính toán tham khảo ý kiến của những người khác thử xem sao.

"Ngốc hã, cái loa hư cũng không có ảnh hưởng gì tới xe cả, mắc gì sung sướng không đi mà phải đi chen chân trên cái xe buýt vừa chật chội vừa phải chen lẫn đó." Hòa Đa rất khẳng định nói lên suy nghĩ của mình, hơn nữa, còn trưng ra vẻ mặt vô cùng chán ghét xe buýt để minh chứng cho lời nói của mình nữa. Rất có sức thuyết phục!

Cho nên cả một buổi sáng đó, Khanh Nhượng Nhượng không thể nào tập trung vào công việc của mình được, chỉ mãi suy nghĩ tới hành động của Lục Phóng. Lại nói tiếp, nếu từ lúc hai người chia tay, anh ta không xuất hiện trước mặt cô thì cô còn có thể nghĩ là chưa từng có chuyện gì xảy ra cả, nhưng ngược lại, anh ta lại cứ lờn vờn ở trước mặt cô, cô muốn quên cũng không có cách nào quên được.

Thật vất vả chờ được tới lúc tan làm, Khanh Nhượng Nhượng giống y như con ngựa hoang thoát cương chạy như bay về phía siêu thị, còn phá lệ mua nhiều một chút, điều này thực sự là không hề dễ dàng đối với một người tiếc tiền như Nhượng Nhượng. Cô mua một bao lớn đậu phộng Hồng Y và mấy cái móng heo về.

Ở trước gương sửa soạn trang điểm một chút, thậm chí về nhà cũng thoa thêm một lớp son bóng lên môi, nhìn từ xa hoặc là dưới ánh đèn mờ, đôi môi này thực sự rất hấp dẫn người phạm tội? Khanh Nhượng Nhượng rất hài lòng mà chu mỏ một cái, quay trái quay phải một góc bốn mươi lăm độ mà ngắm mình trong gương.

Lúc này mới hài lòng tiến vào phòng bếp nấu canh móng heo hầm đậu phộng của mình. Ừm, thời tiết mùa xuân luôn có chút hanh khô, phải cẩn thận cháy nò, Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy mình nên đứng tại bếp canh chừng nồi canh của mình, tránh việc xảy ra hỏa hoạn bất ngờ, đốt cháy mình cũng không phải là vấn đề nghiêm trọng, mà vấn đề là nó làm hại GDP của đất nước tăng trưởng quá chậm, như vậy không tốt cho lắm.

Cho nên Khanh Nhượng Nhượng rất yên tâm thoải mái lấy ra ống nhòm vừa mới mua về đưa lên mắt ngắm nhìn một vòng xung quanh. Chỉ đứng canh lửa không cũng nhàm chán, cô muốn làm một chuyện gì đó để giết thời gian, Khanh Nhượng Nhượng thực sự rất biết tìm lý do viện cớ cho mình. Vừa rồi, lúc mua ống nhòm ở siêu thị bên cạnh chung cư, cô nói với nhân viên thu ngân đang thu tiền là mình mua thứ này cho cháu.

Khanh Nhượng Nhượng nghiêng tai nghe được động tĩnh của Lục Phóng ở cách vách, vội vàng nhảy xuống ghế, mở nắp nồi canh ra, ném thử vị canh xem thế nào. Sau đó làm ra vẻ trấn tĩnh núp ở một bên nhìn coi.

Lục Phóng trực tiếp đi vào nhà bếp, cũng không nhìn đến Khanh Nhượng Nhượng đang đứng ở bên này, gan của cô càng lớn hơn, bắt đầu nhìn Lục Phóng xán tay áo, tư thế ưu nhã, động tác thuần thục thả trứng tôm vào nồi, anh ta đang nấu cháo hải sản, chưa ăn nhưng Khanh Nhượng Nhượng cũng đã ngửi thấy mùi thơm của nồi cháo này rồi, tới giờ cô vẫn còn nhớ rõ hương vị nồi cháo kia sẽ tuyệt vời như thế nào.

Cô bắt đầu ngắm tới mê mẩn. Tại sao trước kia cô lại không cảm thấy lúc Lục Phóng làm cơm cũng đẹp trai chết người như vậy? Khanh Nhượng Nhượng cảm thán một tiếng, quả nhiên là khoảng cách sinh tình mà!

Khanh Nhượng Nhượng một mực đứng trên ban công nhà mình nhìn sang nồi cháo ở phòng bếp nhà hàng xóm, chỉ hận không thể nhảy qua đèo nồi cháo trộm về nhà mà thỏa thích hưởng thụ. Cũng bởi vì quá mức chú ý tới nồi cháo hải sản không thuộc phạm vi xử lý của mình mà Khanh Nhượng Nhượng đã bỏ quên mất nồi canh móng heo hầm đậu phộng trong nhà đã cạn nước tới đáy nồi rồi, chỉ còn một chút nữa thôi là khét lẹt không thể cứu vãn được nữa. Cô vỗ ngực một cái, may mắn trong bất hạnh, nếu không nhìn phòng bếp của mình, cô thật sự đã gây ra hỏa hoạn lớn rồi.

Canh không còn, móng heo thì cháy khét, Khanh Nhượng Nhượng không thể làm gì khác hơn là ngồi nhìn nồi cháo hải sản, ăn cơm tẻ của mình, nhân tiện thưởng thức mỹ sắc của người nào đó, thì ra như vậy cũng có thể ăn cơm được.

Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy cuộc sống trôi qua như vậy cũng không tệ, Lục Phóng ở nơi mà cô đưa tay ra là có thể chạm vào, cô có thể ở một nơi âm thầm nhìn ngắm Lục Phóng mà sẽ không sợ bị tổn thương nữa, cũng không cần tập luyện hao phí thể lực gì đó. Đây thật sự là một cái kết hoàn mỹ.

Đáng tiếc đạo diễn cố tình thích tạo ra vài biến hóa bất ngờ, Khanh Nhượng Nhượng vừa mới ăn cơm xong đã nhìn thấy Lục Phóng để trần nửa người trên đi vào phòng bếp, nửa người dưới được quần khăn tắm, chắc là vừa mới tắm xong, Khanh Nhượng Nhượng cố gắng điều chỉnh hô hấp đang rối loạn của mình, cho dù cách khá xa nhưng mơ hồ vẫn có thể ngửi được mùi sữa tắm thơm phức tỏa ra từ người kia, Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy trình độ bỉ ổi của mình đã tăng lên rất nhiều, trước kia ở trước mặt Lục Phóng, cô trang bị cho mình dáng vẻ thanh cao, dè dặt, thật sự là may mắn trong đau khổ, thật ra thì mỗi ngày cô đều hận không được để anh ta dưới thân thể mình mà khi dễ, cẩn thận miêu tả dáng vẻ của người ta.

Khanh Nhượng Nhượng nhìn nửa thân trần của Lục Phóng, vội vàng cầm ống nhòm lên, vừa bắt đầu nhìn xuống phía dưới thì khăn tắm của Lục Phóng cũng rơi xuống đất. Hoàn toàn rơi xuống hết, Lục Phóng không mảnh vải che thân hiện ra.

Khanh Nhượng Nhượng trơ mắt ra nhìn, không biết phải phản ứng như thế nào, sức hút của cơ thể người đàn ông kia, mượn tạm lời thoại của Hòa Đa đã nói, để cho cậu ta sờ một cái, cậu ta có chết cũng nhắm mắt.

Khanh Nhượng Nhượng trong lòng không ngừng kêu lên, "anh đừng xoay người, ngàn vạn lần cũng đừng xoay người lại." Cô vội vàng để ống nhòm xuống, như một làn khói chạy nhanh tới bên giường, leo lên giường, trùm kín chắn, cố gắng bình ổn trái tim đang đập loạn xạ ở trong ngực.

Lại bị kinh sợ một lần nữa, ngày mai cô cũng phải tiếp tục nấu canh để dưỡng nhan. Khanh Nhượng Nhượng cô chính là loại người thích mạnh miệng ngoài miệng thì nói anh coi đi anh cứ coi đi, nhưng nếu như anh ta thật sự coi ra, cô lại nhắm tịt mắt không dám nhìn.

Sáng sớm hôm sau, lúc Khanh Nhượng Nhượng gặp Lục Phóng ở trước cửa ra vào, không nói hai lời đã đồ mặt rồi." Chào buổi sáng, tổng giám đốc." Tiếng gọi nhỏ như muỗi kêu, giống hệt như thiếu nữ mới yêu lần đầu gọi người yêu mình. Cô lẳng lặng đứng sau lưng Lục Phóng, mắt không tự chủ được nhìn xuống phía dưới.

Trong lòng thầm mắng mình, Khanh Nhượng Nhượng cô thật là bì ổi, lại còn bì ổi đến cái loại trình độ vô sỉ này rồi.

Chỉ có làm việc và làm việc mới có thể giúp mình trở nên không tầm thường, Khanh Nhượng Nhượng vừa nghĩ tới cháo hải sản, canh móng heo hầm đậu phộng, vừa thiết kế dây chuyền.

Thế nhưng cuối cùng lại lấy được kết quả không thể tưởng tượng được "Khanh Nhượng Nhượng, phong cách thiết kế của cô dạo gần đây rất tốt, ý nghĩ cũng trông trải không ít, rất mới mẻ, mấy kiểu vòng cô thủy tinh hình động vật này nếu đưa ra thị trường nhất định sẽ được rất nhiều người yêu thích" Trong cuộc họp mỗi tuần một lần, Mễ Lâm không hề tiếc lời khen ngợi Khanh Nhượng Nhượng.

Lời ca ngợi này khiến tinh thần Khanh Nhượng Nhượng nâng cao lên rất nhiều, trong đầu có một loại ý tưởng hào hùng, tương lai của giới thiết kế làm sao có thể thiếu cô. Không ngờ thất tình còn có thể có được may mắn này, người xưa quả nhiên tài học uyên bác, là họa không phải phúc, có tránh cũng không khỏi.

Sau đó, Mễ Lâm còn gọi một mình Khanh Nhượng Nhượng đi vào văn phòng nói chuyện riêng, "Nhượng Nhượng, tôi cảm thấy cô rất có tiềm năng để đào tạo chuyên sâu, gần đây Paris có một khóa học thiết kế đá quý, mời rất nhiều vị thiết kế sư danh tiếng của các quốc gia tới giảng dạy, tôi muốn đề cử cô đi, toàn bộ chi phí đều do công ty chi trả, khoản chi tiêu này cũng không phải là nhỏ, cho nên nếu như cô có thể thành công thông qua đề cử, thì phải ký hợp đồng dài hạn 5 năm với công ty, cô có đồng ý không?"

Cái khóa học đó Khanh Nhượng Nhượng tất nhiên có biết tới, cứ bốn năm một lần, những thiết kế sư muốn bộc lộ tài năng thiết kế của mình đều sẽ tham gia, nó quan trọng không hề thua kém việc các vận động viên đi thi Olympic quốc tế, nếu có thể tham gia khóa học đó thì tương lai sau này của bạn sẽ vô cùng sáng lạn.

"Tôi thật sự có thể tham gia?" Khanh Nhượng Nhượng không tự tin lắm hỏi lại.

"Nhượng Nhượng, không phải tôi nói được là được, tôi còn phải chọn mấy bản vẽ của cô để đề cử với bên Ủy Viên chấp hành của khóa học nữa, nếu như được bọn họ thông qua, cô mới nhận được một suất học phần đó." Mễ Lâm cười cười, "Tôi rất có lòng tin ở cô, bốn năm trước tôi cũng đã tham gia rồi, bản thân mình sẽ nhận được lợi ích rất lớn"

Giờ tan việc, Khanh Nhượng Nhượng thất thần đi bộ về nhà, thật không thể tin được một chuyện tốt như vậy lại rơi vào trên đầu mình, cái khóa học đó chỉ có các công ty vàng bạc đá quý lớn nhất quốc gia mới có tư cách đề cử nhân viên bên ngoài, mà mỗi công ty nhiều nhất cũng chỉ có thể cho một người tham gia. Nhưng chuyện kia thì có chút khó nói với Vương Xán, từ sau lần đi KTV ấy, Khanh Nhượng Nhượng và Vương Xán cũng có lén lút gặp qua mấy lần, không biết cô nghi ngờ có đúng hay không, Vương Xán hình như có ám chỉ qua, hi vọng cô có thể từ chức, sau đó bọn họ có thể tiếp tục phát triển mối quan hệ sâu hơn. Khanh Nhượng Nhượng không thể không cân nhắc kỹ càng, nếu như lần này đi học bỏ tức, lại phải ký hợp đồng năm năm, như vậy cũng thật là có lỗi với đồng chí Vương Xán.

Sau khi trải qua cuộc tình với hai người đàn ông là Tiêu Hàng và Lục Phóng, Khanh Nhượng Nhượng rất tin tưởng, đàn ông mà có thể dựa vào được, như vậy heo mẹ cũng biết leo cây, hay đó là vì heo mẹ cũng biết đàn ông rất đáng sợ. Vậy cô cũng phải trổ trên cây mới mong bảo vệ được mình.

Ngay từ đầu, Khanh Nhượng Nhượng đã để Vương Xán qua một bên. Vừa nghĩ, Khanh Nhượng Nhượng cũng cảm thấy nhớ Tiêu Hàng. Về sau cái nhẫn kết hôn đó đã bị cô ném đi đâu rồi, Tiêu Hàng thì cũng giống như hoàn toàn mất tích vậy, cô gọi thử cho anh ta một lần nhưng anh ta lại không bắt máy. Nhượng Nhượng cũng không phải là người thích quẩn luyến Tiêu Hàng, sau này lại xảy ra quá nhiều chuyện cho nên cũng quên mất, hôm nay mới nhớ tới, vậy cũng nên liên lạc một chút với Tiêu Hàng rồi.

Khanh Nhượng Nhượng mãi chìm trong suy nghĩ mà bỏ quên tín hiệu hàng tháng của cơ thể mình, đi cả tới mà cũng không biết, phải cho tới lúc về tới nhà, đi vào toilet mới phát hiện ra, lật tìm khắp nơi cũng không thấy một miếng băng vệ sinh đâu cả, cô đành phải dùng đệm che, rồi vội vàng chạy ra ngoài đi mua thứ cần thiết dùng cho mấy ngày này.

Chuyện như vậy đối với cô đã chẳng còn lạ gì, lúc nào cũng quên mua cả, cô nhớ có một lần nửa đêm canh ba còn bắt Lục Phóng chạy ra ngoài mua băng vệ sinh về cho cô. Thật không dám tưởng tượng được lúc đó một đấng mày râu như Lục Phóng mà đi mua băng vệ sinh cho phụ nữ thì sẽ có nét mặt như thế nào đây? Chắc chắn là đen thui rồi, giờ nghĩ lại, Khanh Nhượng Nhượng không chịu được nở nụ cười.

Sau khi vội vàng chạy ra ngoài rồi, Khanh Nhượng Nhượng mới phát hiện, lúc này cô chỉ mang chùm chìa khóa mà quên cầm ví tiền theo rồi, trong lòng vừa gấp gáp vừa ảo não, cô cũng không muốn phải chạy đi chạy về một lần nữa, chỉ sợ nó thăm ra ngoài.

Khanh Nhượng Nhượng đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện ra Lục Phóng, chưa bao giờ cô vui mừng như bắt được vàng khi nhìn thấy anh ta lúc này, "Lục tổng, thật là khéo, anh cũng tới mua đồ sao?" Khanh Nhượng Nhượng cố nói vài câu xã giao để thay đổi bầu không khí, đáng tiếc, Lục Phóng lại mặt lạnh lạnh như không biết cô.

"Lục tổng, có thể hay không cho tôi mượn 10 tệ? Về nhà tôi sẽ lập tức trả cho anh." Khanh Nhượng Nhượng tro mặt ra, đây là tình huống đặc biệt, cô không thể không uất ức bản thân để đối diện với gương mặt lạnh như tiền của Lục Phóng.

"Tôi không nghĩ quan hệ của chúng ta tốt tới mức có thể cho nhau vay tiền." Lục Phóng nói một cách rất đáng đánh đòn.

Khanh Nhượng Nhượng không còn cách nào, ám ức nhìn Lục Phóng một mình đi tới quây thu tiền, hai con người đảo một vòng, cười gian, đường đường chính chính không mượn được, vậy thì dùng kế. Cô cố ý tiếp cận Lục Phóng từ phía sau, ném gói băng vệ sinh của mình vào trong giỏ đồ của Lục Phóng.

Lục Phóng đang muốn phát tác, Khanh Nhượng Nhượng ngay lập tức trưng ra dáng vẻ vô cùng đáng thương nhìn Lục Phóng, đưa mắt nhìn qua cô nhân viên thu ngân đang nghi ngờ hỏi "Tiên sinh, hai người đi cùng nhau sao?"

Khanh Nhượng Nhượng rất hiểu đạo lý 'tiên hạ thủ vi cương', ra tay trước thì chiếm được lợi thế, rất tự nhiên khoác cánh tay Lục Phóng, quỵn rữ gọi một tiếng, "Ông xã, tối nay anh sẽ làm món gì cho em đây?"

Lục Phóng chưa kịp lên tiếng thì phía sau đã vang lên một giọng nói có chút quen tai, "Lục tiên sinh, Lục phu nhân cùng đi dạo siêu thị à, hai người thật là ăn ái." Người này không ai khác chính là bác bảo vệ nhiệt tình kia.

Khanh Nhượng Nhượng cười cười, "Đúng vậy." Lòng vô cùng phấn khích, ngay cả ông trời cũng giúp mình. May mà đồ không nhiều lắm, nhân viên thu ngân nhanh chóng quét xong rồi, đợi Lục Phóng thanh toán, Khanh Nhượng Nhượng mới thờ phào nhẹ nhõm rút tay về.

Sau khi Lục Phóng trả tiền xong, Khanh Nhượng Nhượng lập tức thu tay về, chộp lấy cuộn băng vệ sinh trong tay, "haha, rất cảm ơn Lục tổng, đợi về nhà tôi sẽ trả lại tiền cho anh." Nói xong cô cũng chuẩn bị co cẳng chạy trước.

Lúc này, lại nghe thấy Lục Phóng ở sau lưng dịu dàng ẩn chứa ý cười lên tiếng nói: "Hình như thấm ra ngoài rồi."

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Khanh Nhượng Nhượng đỏ mặt quay đầu lại thì thấy Lục Phóng hơi nghiêng đầu nhìn cái mông mình, cô thẹn tới nỗi muốn kiếm một cái hố mà chui xuống đất, nhưng ở nơi đất bằng ngay cả một cái lỗ nhỏ cũng không có chứ đừng nói tới một cái hố lớn bằng người cô, không muốn mất mặt nữa thì phải bỏ của chạy lấy người thôi. Nhanh chóng cầm lấy cái bao chia khóa đặt ở sau mông nhằm che dấu chứng cứ đáng xấu hổ khi thân thích tới thăm của mình, bỏ chạy trong một tư thế vô cùng vội vã.

Khi Nhượng Nhượng về tới nhà, vội vàng chạy tới trước gương mà nhìn nhưng cô hoàn toàn không hề nhìn thấy chỗ nào không ổn cả, thay đồ ra cũng không thấy, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, cô không có bị lộ cái gì cả! Thế mới biết cô đã bị con người nham hiểm kia lừa cho một vỏ rồi.

Nhớ tới động tác tức cười ban nãy của chính mình, còn có ánh mắt tròn tròn, cơ thể ngổn ngang trong gió của bác bảo vệ khi nhìn thấy cô, Khanh Nhượng Nhượng rất cảm hận người kia, cô hung ác chạy vọt ra ban công, hướng về phía nhà Lục Phóng, trừng mắt nhìn anh ta nhàn nhã gọt ly nước lên chào hỏi cô, khoe miệng anh ta còn mang theo một nụ cười hả hê rất đáng đánh đòn.

Rất ám ức! Vô cùng ám ức! Thế nhưng cô lại không thể trút giận ra ngoài, con tức ghen lại một bụng, Khanh Nhượng Nhượng cô không phải là một người đàn bà chanh chua thích chửi đổng lên như bà bán cá ngoài chợ, đó cũng không phải là cách mà người phụ nữ lịch thiệp có tri thức hiểu lễ nghĩa nên chọn, huống hồ, cô làm sao có thể giải thích rõ ràng với mọi người cái lý do la lối om sòm đáng xấu hổ này được. Vì vậy chỉ có thể tự mình ôm hận, ai bảo cô dễ tin người, dễ cho người ta lừa một cú đau như vậy làm chi. Cô sẽ nhớ kỹ bài học này.

Khanh Nhượng Nhượng đứng trước gương, nhớ lại lúc Lục Phóng nở nụ cười, khoe ra hàm răng trắng sáng kinh người, cô hé miệng ra, lại cười một cái, có chút buồn bực nhìn hai hàm răng của mình, nghĩ có lẽ cô cũng nên đi làm lại răng cho sáng bóng với người ta rồi.

Khanh Nhượng Nhượng quyết định mượn tiền tiết kiệm của Lục Phóng đã cho để đi làm lại răng, số tiền đó coi như là bồi thường tổn thất tinh thần cho cô, chẳng qua cũng chỉ là mấy đồng tiền, chắc chắn anh ta cũng sẽ không so đo với cô.

Chắc là Khanh Nhượng Nhượng thấy mình rất hào phóng cho nên cũng từ bụng ta suy ra bụng người, cảm thấy người khác cũng nên hào phóng. Tuy nhiên, Lục Phóng cố tình lại không phải là những 'người khác' đó. Như lúc đi chợ ở siêu thị, cô cũng thấy tiếc tiền khi mua ba mươi tẻ một con cua, mà Lục Phóng lại dùng đạo của người đáp trả lại cho người, buộc Khanh Nhượng Nhượng trả tiền cho anh, còn đứng sau lưng cô hí hửng cười, rất tự nhiên từ trong tay Nhượng Nhượng lấy ra một tờ tiền giấy màu hồng đưa cho nhân viên thu ngân.

"Anh làm cái gì vậy hả? Đây là tiền của tôi." Khanh Nhượng Nhượng cảm giác được lòng mình đang rỉ máu theo tờ tiền trong tay thu ngân.

"Đây là cô thiếu nợ tôi, người nợ tôi đương nhiên tôi phải đòi lại, đây là đạo lý hiển nhiên." Giọng điệu anh ta vô cùng thâm độc nhưng mà trên mặt từ đầu tới cuối vẫn giữ một nụ cười ôn nhu thân mật như giữa hai vợ chồng thật vậy, đưa tay ôm lấy vòng eo của Nhượng Nhượng.

Khanh Nhượng Nhượng rung mình ớn lạnh, "Tôi chỉ thiếu anh có chín mươi tám tẻ thôi."

"Cô nhớ rất rõ ràng, vậy mà tại sao cũng một tuần rồi mà không thấy trả? Khanh Nhượng Nhượng, thiếu nợ thì phải trả, cô như vậy sẽ gặp báo ứng, tôi cũng không ngại thay trời hành đạo." Lục phóng cong cong khóe môi nhìn nhân viên thu ngân, cô nhân viên này ngay lập tức đem số tiền thừa của Khanh

Nhượng Nhung trao cho Lục Phóng

Lục Phóng rất tự nhiên bỏ tiền vào trong túi mình.

"Bộ anh là người cho vay lời cắt cổ hả?" Khanh Nhung Nhung đi sau lưng Lục Phóng, nhỏ giọng rống giận, Lục Phóng không hề quay đầu lại, nghênh ngang rời đi.

Khanh Nhung Nhung thật muốn khóc ròng, cô cầm 100 tệ khổ sở mua được một cân trứng gà hết ba mươi tám tệ trở về, lúa vào cửa, còn bắt cần bị đựng không nhỏ vào cửa, toàn bộ trứng gà đều hy sinh anh dũng, máu..àh không, lòng đỏ lòng trắng ào ào chảy ra bọc.

Khanh Nhung Nhung vừa uống canh, vừa nguyên rủa Lục Phóng, tính tình độc địa như vậy, chắc chắn sẽ không kiếm được vợ, mà coi như kiếm được, cũng nguyên rủa hẳn không 'đứng dậy' được nữa, để bà xã của hẳn vĩnh viễn vẫn là xử nữ.

Làm hàng xóm của Lục Phóng không phải là chuyện tốt lành gì mà còn là một bất hạnh, nhưng ông trời cũng rất công bằng, chắc chắn sẽ bồi thường lại cho tổn thất tinh thần và thể xác của cô. Niềm vui bất ngờ ập đến, bản thân cô cũng không ngờ đến tác phẩm của mình đã được thông qua, cô có thể đến Paris tham gia khóa học thiết kế kia rồi, Khanh Nhung Nhung vui mừng như điên, cuối cùng cũng cảm giác được mình không phải là đồ bỏ, có da có thịt rồi, mẹ ở nhà sau này cũng sẽ không chê bai mình nữa.

"Khanh Nhung Nhung, em khá lắm, không nhìn ra được em còn có khả năng này?" Chị Quả Quả giọng chua chát nói.

"Khanh Nhung Nhung, cô mau thành thật khai ra, có phải có cấp trên nâng đỡ cho cô hay không?" Hòa Đa cũng bắt đầu cuốn theo chiều gió, góp gió thổi lửa.

"Hai người nói bậy bạ cái gì đó, đây chính là thực lực thật sự của tôi, không phải nói muốn nhận được suất học kia tác phẩm của người đó phải được thông qua trước sao?" Khanh Nhung Nhung rất đắc ý ngẩng đầu ưỡn ngực nói.

"Tôi khinh! Cô thử nhìn lại lịch của mình đi, hiện tại, các bản thiết kế đều do nội bộ công ty chúng ta hội thẩm xem xét, cuối cùng công ty chỉ đề cử ra một người để đi, cô dám nói cô chính là người xuất sắc nhất trong công ty đầy thiên tài này sao? Có thấy Tiểu Trần không? Là thiên tài thiết kế sư mà năm ngoái công ty mời về với mức lương cao ngất ngưỡng, người ta đã nhìn trúng cơ hội này từ lâu rồi, vừa mới đi vào phòng làm việc của Mễ Lâm làm ầm ĩ, còn bị Mễ Lâm áp chế lại kia." Hòa Đa thật không hổ là bà tám nhiều chuyện nhanh chuyện nhất A&E.

Khanh Nhung Nhung cũng nhủ nhủ mày, chuyện này quả thực giống như nằm mơ vậy, mặc dù cô cũng có một chút lòng tin với tác phẩm của mình nhưng còn chưa tới nỗi ngu ngốc cho rằng mình là nhất, nơi này có rất nhiều người tài thâm tàng bất lộ, ẩn giấu thực lực.

"Nhung Nhung, có phải là cái người trước kia muốn dùng sự nghiệp để bồi thường lại tổn thất tinh thần cho cô không? Hay là cô lấy chuyện mờ ám bí mật giữa hai người ra uy hiếp rằng sẽ nói với bà xã của anh ta?" Chị Quả Quả bối vì không ăn được nhọ, cho nên mới đồ thừa nhọ chua, cho nên ói ra mấy lời cũng chua tới tận tâm can người khác.

"Tôi là loại người như thế sao?" Khanh Nhung Nhung nhin, cô cảm thấy bị hiểu lầm là người thứ ba còn tốt hơn nhiều so với việc bị người ta biết được chuyện trước kia giữa cô và Lục Phóng.

Chỉ là chị Quả Quả và Hòa Đa thực sự đã nhắc nhở Khanh Nhung Nhung, cô không thể không hoài nghi đây là do công lao của một người nào đó, nhưng cô thật sự không nhìn ra anh ta rốt cuộc có còn để ý tới quyas khứ của hai người hay không, hay thật sự là bồi thường sự tổn thương của cô?

Thời điểm lên máy bay, Khanh Nhung Nhung vẫn còn lẩn cẩn suy nghĩ vấn đề này, nhưng mà cô từ trước tới giờ không phải là một người cố chấp theo đuổi suy nghĩ tới cùng, nghĩ không ra, cô sẽ không nghĩ đến nữa. Sống ở đâu thì yên ở đó, cô cần cơ hội này, không còn lòng tin vào tình yêu, cô thực sự cần có sự nghiệp để chống đỡ.

Thời điểm Khanh Nhung Nhung từ Paris trở về nước cô tự nhiên nhìn thấy Vương Xán đến phi trường, mà anh ta thế nhưng lại đích thân tới đón cô.

"Sao anh lại tới đây?" Khanh Nhung Nhung thật sự vô cùng ngạc nhiên, mặc dù lần trước hai người xem chút nữa là hôn môi, nhưng về sau cũng không có liên lạc nữa, làm sao anh ta lại biết được cô về lúc này.

"Tôi vô tình nghe được Michelle nói." Vương Xán nhận lấy hành lý của Khanh Nhung Nhung, không giải thích nữa, kéo ra một nụ cười, đáng vẻ thực có chút ngại thẹn, thực là một chiêu chí mạng đối với phụ nữ.

Có tiện nghi miễn phí, Khanh Nhung Nhung tất nhiên sẽ không từ chối, huống chi, cô là phụ nữ độc thân, mập mờ thế này cũng không quá phận, ngược lại còn rất vui vẻ hưởng thụ.

Wương Xán lại là một người vui vẻ sáng sủa, dọc đường đi luôn kể chuyện cười đùa chọc Khanh Nhung Nhung, làm cho cô vui vẻ. Khi đến dưới lầu nhà cô, mới hỏi "Nhung Nhung, tối mai cô có rảnh không?"

Khanh Nhung Nhung đưa mắt nhìn anh một cái, "Ừ, để cảm ơn anh hôm nay đã lặn lội chạy tới đây, tối mai tôi mời anh ăn cơm, đồng ý chứ?"

"Vậy tôi mời đi xem phim." Vương Xán cười cười, thật vui mừng nhìn Khanh Nhung Nhung.

Khanh Nhung Nhung nhìn mình trong gương thật lâu, có chút cảm thán, không ngờ sau khi mình thay đổi cách trang điểm và phong cách, vận đào hoa lại tràn đầy như thế, cũng không uống phi cô bỏ ra thời gian nửa ngày để nghiên cứu trang 'mở vận hoa đào' mà tạp chí đã giới thiệu.

Ngày kế, lúc Khanh Nhượng Nhượng trở lại A&E, chị Quả Quả và Hòa Đa liền xúm lại hỏi han, "con nhỏ xấu xa, cuộc sống bên đó tươi tốt vui vẻ không ít nhỉ, có چرا cảm được anh chàng ngoại quốc đẹp trai nào không đó?" Chị Quả Quả dùng mông đụng đụng Khanh Nhượng Nhượng một chút.

"Làm sao hai người biết?" Khanh Nhượng Nhượng cười cười, trưng ra dáng vẻ đáng yêu ngọt ngào như của một cô gái đang rơi vào lưới tình, mà kể ra, có cái gì là không thể giả vờ đây? Cô lấy ra quà tặng cho chị Quả Quả và Hòa Đa.

Sau đó đi về phía phòng làm việc của Mễ Lâm, mặc dù không có bằng chứng thực sự nhưng trực giác của cô về chuyến đi Paris này cho biết, cô ấy nhất định giúp qua không ít, cho nên, cũng phải cho cô ấy một phần quà nhỏ tạ lễ.

"Nhượng Nhượng, nhanh như vậy đã trở về rồi?" Mễ Lâm nở ra một nụ cười tiêu chuẩn, "Cô không cần phải khách sáo như vậy."

"Phải, Michelle."

"Chuyến đi Paris này thu hoạch rất tốt nhỉ, hi vọng cô sẽ không làm cho chúng tôi thất vọng."

"Chúng tôi?" Khanh Nhượng Nhượng bị cách nói của Mễ Lâm làm cho nghi hoặc, mà Mễ Lâm cũng chỉ cười nhạt cho có lệ một cái, điều này làm cho Khanh Nhượng Nhượng không thể không nhớ tới một người khác. Lục Phóng.

Giờ tan tầm, Khanh Nhượng Nhượng trực tiếp đi về nhà, chủ yếu là để tránh những chuyện mập mờ sẽ bị đồn thổi ở trong văn phòng, mặc kệ như thế nào, nhân viên ở trong công ty yêu đương đưa tình là không thích hợp.

Khanh Nhượng Nhượng ngồi trước gương, tỉ mỉ kẻ mắt, vẽ lông mày, dùng phấn nền màu be làm sáng da đánh lên cằm, nghe nói phần cằm tượng trưng cho sự tròn vẹn của cuộc sống tình cảm, mới đầu, Khanh Nhượng Nhượng cũng không tin tưởng mấy lời đồn thổi vớ vẩn này, nhưng là bây giờ xung quanh cô liên tiếp xuất hiện mấy người đàn ông như thế, bảo cô không tin cũng khó!

Cô đặc biệt lựa chọn một chiếc áo sơ mi có cổ ngắn tay, màu trắng, phối với quần dài màu xanh lá cây của quân đội nhưng chất liệu mềm mại khiến cho thân hình nhìn thon thả uyển chuyển mà không mất sự nhanh nhẹn hoạt bát, trên cổ đeo 1 sợi dây chuyền màu vàng với ba vòng phức tạp tạo điểm nhấn cho set đồ, các chi tiết rất lịch sự tao nhã. Nhượng Nhượng cảm thấy anh chàng như Vương Xán là bạn đời lý tưởng nhất đối với cô. Nếu như cô không định vị một mẫu hình lý tưởng cho mình thì tâm sao có thể cố định được, cho nên, cô không muốn để cho mình suy nghĩ nhiều nữa. Cô muốn có một cuộc sống mới.

Vương Xán vừa nhìn thấy cô thì huyết sáo một tiếng, xem như đây cũng là lời khen ngợi tốt nhất dành cho cô rồi. Nhượng Nhượng hé ra một nụ cười xinh đẹp, cẩn thận quan sát Vương Xán, nhận ra được trong mắt anh có chút tình ý, thỉnh thoảng lúc ánh mắt hai người giao nhau cũng sẽ cảm thấy ngượng ngùng.

"Vương tổng "

Khanh Nhượng Nhượng đang thưởng thức dáng vẻ xấu hổ của Vương Xán thì lại bị âm thanh này cắt đứt. Cô ngẫm nghĩ một chút, so với một Lục Phóng da mặt siêu dày thì Vương Xán có cảm giác thoải mái vui vẻ hơn, cũng không biết, lúc anh ta xấu hổ thì thế nào đây. Cô đang nghĩ tới bộ dáng Lục Phóng lúc xấu hổ, vừa nghĩ tới chỗ quan trọng thì bị cắt ngang. Cô nhún mày, bực bội quay đầu lại, muốn nhìn thử xem cái người đáng ghét nào vừa cắt đứt mạch suy nghĩ của mình, không ngờ lại nhìn thấy người quen.

"Tiêu Hàng!" Người vừa gọi Vương Xán đúng là Tiêu Hàng.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Tiêu Hàng cũng vô cùng kinh ngạc thốt lên "Nhượng Nhượng, hai người. . . ."

Khanh Nhượng Nhượng đột nhiên không hiểu tại sao lại có cảm giác giống như bị bắt gian tại trận, có lẽ là do ánh mắt chỉ trích của Tiêu Hàng khiến cho cô có một chút áy náy.

"Nhượng Nhượng, hai người biết nhau sao?" Vương Xán cũng rất ngạc nhiên hỏi lại.

Khanh Nhượng Nhượng khẽ gật đầu một cái xác nhận.

"Vương tổng, lần trước chúng ta nói đến chuyện kia . . . ." Hiển nhiên trọng điểm của Tiêu Hàng trong lần gặp mặt này không phải là để ôn chuyện với Khanh Nhượng Nhượng.

"Tôi cũng đã nói lần trước rồi, vấn đề này không lớn, cậu cứ chờ tin tức của tôi đi." Thái độ của Vương Xán đối với Tiêu Hàng cũng không thân thiện lắm,

mà Tiêu Hàng cũng có loại cảm giác đi nhờ người, điều này làm cho Khanh Nhượng Nhượng có một chút cảm giác buồn bực

"Cám ơn, vậy tôi không quá rầy rầy hai vị nữa" Lúc xoay người rời đi, ánh mắt Tiêu Hàng ý vị sâu xa nhìn vào Khanh Nhượng Nhượng.

"Anh ta có chuyện gì sao?" Khanh Nhượng Nhượng mở miệng hỏi Vương Xán.

"A, là một người có năng lực, trước kia là tâm phúc bên cạnh người sáng lập tập đoàn, gần đây cũng không biết tại sao lại liên tiếp đầu tư thất bại, bị tập đoàn sa thải, cho nên nghĩ muốn sang bên chúng ta." Vương Xán nhún nhún vai, xem ra đối với Tiêu Hàng cũng không có cảm tình gì đặc biệt.

"Sa thải? anh ta không phải là tâm phúc của Tổng giám đốc khu Đại Trung hoa này sao?" Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy có chút khó hiểu, vị trí cao như vậy sao có thể nói đuổi là đuổi được?

"Nhắc tới cũng kỳ quái, trước kia là người không có danh tiếng gì, không biết làm cách nào lại một bước lên cao, giờ cũng không hiểu tại sao lại đột nhiên rớt xuống." Vương Xán cũng cảm thán mấy tiếng.

Nhưng lúc này, tâm tư của Khanh Nhượng Nhượng đã sớm bay tới chỗ Tiêu Hàng rồi.

Ngày kế khi Khanh Nhượng Nhượng gặp được Tiêu Hàng, anh ta đang ở trong một quán rượu nhỏ uống rượu giải sầu. "Có phải tôi rất vô dụng, cô cũng tới đây cười nhạo tôi phải không?"

Khanh Nhượng Nhượng cũng không phải là người thích an ủi và đồng tình với bạn trai cũ, thời điểm cô đau khổ nhất cũng không thấy anh ta đồng tình cho cô, cô đương nhiên sẽ không lãng phí sự đồng tình ít ỏi đó của mình "Không phải, tôi tới trả lại đồ cho anh."

"Nhìn tôi sa cơ thất thế như thế này liền muốn vứt bỏ tôi?" Tiêu Hàng vừa nắc rượu vừa nói.

"Anh nói sai rồi. Là từ lúc anh thăng quan tiến chức tiền đồ vô lượng, chính anh đã bỏ rơi tôi. Tiêu Hàng, bây giờ anh lại nói mấy lời oán trách này, thực sự cũng quá buồn cười rồi." Khanh Nhượng Nhượng lạnh lùng đứng trước mặt Tiêu Hàng, có một số chuyện không biết có phải là Nhân Quả tuần hoàn hay không, chỉ là hôm nay nhìn thấy Tiêu Hàng như vậy, trong lòng cô thực sự cảm thấy rất sáng khoái. Đây cũng không phải là còn quyến luyến tình cũ mà đơn giản chỉ là cảm thấy được giải hận mà thôi.

"Không phải sau này tôi cũng đã trở về tìm cô sao?" Tiêu Hàng vẫn hùng hồn phản bác lại.

"Cám ơn, nhưng tôi cũng không cần." Khanh Nhượng Nhượng đưa cái túi còn y nguyên, bên trong có chứa mấy bộ đồ và chiếc nhẫn trả lại cho Tiêu Hàng, lúc xoay người rời đi, còn nghe thấy Tiêu Hàng lầm bầm ở sau lưng cái gì mà phụ nữ bây giờ quá thực tế, sau này, nghe nói, Tiêu Hàng cũng lấy được một cô vợ nông thôn bình thường, cứ thế trải qua cuộc sống thiên hạ thái bình.

Khanh Nhượng Nhượng vừa giải quyết triệt để đoạn tình cảm rối rắm cùng với Tiêu Hàng xong, vừa về đến nhà thì điện thoại di động vang lên.

"Mẹ, mẹ đang ở đây sao?" Khanh Nhượng Nhượng đang nằm trên giường nghe điện thoại bất chợt nhảy dựng lên.

"Đang ở trước cửa nhà con. Mở cửa!" Giọng mẹ Khanh rõ ràng vang dội truyền ra từ trong điện thoại.

Khanh Nhượng Nhượng nhanh chóng nhảy xuống giường, chạy ra mở cửa.

Mẹ Khanh đặt hành lý trên tay xuống đất, rất cường thế đi vào cửa, vừa ngửi vừa nhìn xung quanh, thậm chí còn lục xem tủ đồ của cô.

"Mẹ, mẹ lên đây tại sao không nói trước cho con, con đi đón mẹ." Thật ra trong lòng Nhượng Nhượng đã biết rõ mẹ cô lên đây là vì chuyện gì, chắc là hỏi chuyện cần hỏi rồi!

"Mẹ không đến bất ngờ, làm sao có thể thấy được chân tướng sự việc, bất quá, con gái mẹ cũng không tệ lắm, tự nhiên không sống chung với Lục Phóng." Mẹ Khanh rõ ràng là đang cười, nhưng không nhìn ra đó là than thở Nhượng Nhượng biết giữ mình trong sạch hay là tiếc hận cô không có sức quyến rũ đây. Mẹ Khanh cũng đã xem nhiều phim truyền hình, đầu năm nay, các bạn trẻ yêu nhau nếu không sống chung nhà, như vậy tình cảm chắc cũng không mặn mà lắm.

"Mẹ nói đi đâu vậy, con gái của mẹ là loại người như vậy sao?" Khanh Nhượng Nhượng nói xong liền chốt dạ hơi cụp mắt xuống.

"Lục Phóng đâu rồi, không có ở đây sao? Hôm nay con không cùng cậu ấy đi ra ngoài?" Mẹ Khanh nhìn như lơ đãng hỏi nhưng lại một phát đâm trúng vết thương của Nhượng Nhượng, mỗi lần nói chuyện điện thoại, Mẹ Khanh luôn hỏi hai người đã tiến triển tới mức nào rồi thì cô cũng chỉ biết úp úp mở mở nói cho qua chuyện, lúc đó không muốn đề cho mẹ biết sự thật, tránh cho mẹ lại đột ngột chạy lên đây xử lý, hoặc là sẽ buộc cô đi xem mắt gì gì đó.

Giấy không thể gói được lửa, Nhượng Nhượng định thành thật khai hết, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, nếu không cô cũng đâu có cách nào biến ra một Lục Phóng sống sờ sờ cho mẹ cô gặp mặt chứ. Cô ậm ừ vài tiếng "À, anh ấy. . . ."

Sau đó hai người liền nghe được tiếng cửa mở.

Khanh Nhượng Nhượng cả kinh, trừ cô ra, người khác làm gì sao có thể có chìa khóa nhà cô được, Nhượng Nhượng chạy nhanh xuống bếp, định chop lấy một con dao phòng thân, lại không ngờ nghe được tiếng mẹ Khanh kêu lên "Lục Phóng."

Lúc này, Khanh Nhượng Nhượng còn kinh ngạc hơn so với lúc nãy nghe tin mẹ đến, là mẹ cô hoa mắt, hay là cô đã nghe lầm? "Mẹ, sao mẹ đến đây cũng không thông báo cho bọn con biết để bọn con đến đón." Giọng nói của Lục Phóng trầm thấp, từ tính truyền vào lỗ tai Khanh Nhượng Nhượng mà cô còn không dám tin được.

Cô thận trọng thò đầu ra khỏi phòng bếp, ngó ra ngoài, hi vọng không nhìn thấy sinh vật ngoài hành tinh nào đang lơ lửng ở trong nhà mình.

Trong tay Lục Phóng đang xách một túi đồ ăn lớn, chân cũng không có lơ lửng trên không, Nhượng Nhượng xác định anh ta thực sự không phải vật thể lạ, chỉ có thể nói rằng, không phải cô và mẹ hoa mắt nhìn nhầm, mà đây thực sự là Lục Phóng, chân chân thực thực.

"Anh. . . ." Khanh Nhượng Nhượng thấp thỏm đi ra, lại không dám đối mặt đối ánh mắt của Lục Phóng.

"Thân thể mẹ có chút không thoải mái, tới đây xem bệnh, thuận tiện xem xem hai đứa như thế nào." Giọng nói mạnh mẽ rõ ràng của mẹ Khanh áp đảo triệt để giọng nói như muỗi kêu của Khanh Nhượng Nhượng.

"Mẹ, mẹ bị bệnh gì vậy?" Sự chú ý của Khanh Nhượng Nhượng lập tức bị câu nói vừa rồi của mẹ Khanh đánh động, cô lo lắng hỏi ngay. Cũng không biết tình trạng như thế nào mà phải bắt xe lửa lên đây khám ngay như thế, "Ba tại sao cũng không nói cho con biết một tiếng?"

"Nhượng Nhượng, đừng nóng vội, anh giúp mẹ hẹn gặp với bác sĩ trước, ba mẹ anh cũng đều kiểm tra sức khỏe ở đó, thiết bị và kỹ thuật đều đứng đầu nước ta."

Lục Phóng nhẹ nhàng ôm Khanh Nhượng Nhượng, điều này làm cho cô có ảo giác không rõ ràng giống như thời gian đã bị cắt nối, hai người trở về cái ngày Valentine đó.

Mẹ Khanh cười vô cùng rục rờ, "Mẹ không sao, chỉ là đôi mắt có chút đau nhức, ở quê mình chẩn đoán trị bệnh không tốt lắm nên mới lên thành phố lớn này xem qua một chút."

Lúc này Khanh Nhượng Nhượng mới yên tâm một chút.

"Mẹ, mẹ đã ăn cơm chưa? Nhượng Nhượng, em ở lại ôn chuyện với mẹ thật tốt đi, để anh đi nấu cơm." Hai chữ 'thật tốt' ấy được Lục Phóng nhấn mạnh lên, ánh mắt kèm theo sự uy hiếp, ý muốn cảnh cáo Khanh Nhượng Nhượng ít nói chuyện không nên nói.

Khanh Nhượng Nhượng đứng ngây người ra đó, thần trí đã bị tiếng 'mẹ' rất tự nhiên của Lục Phóng oanh tạc, đoán không ra trong hồ lô của Lục Phóng định bán thuốc gì.

Mẹ Khanh làm sao có thể để cho người con rể tốt như vậy phải vất vả, vội vàng đi theo vào phòng bếp, ở một bên giúp dọn dẹp, mẹ vợ cùng con rể trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Khanh Nhượng Nhượng chôn chân đứng tại chỗ mà cảm thán, ông trời quá thiên vị cho đàn ông rồi, cha mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn thì càng vui mừng, nhưng cha mẹ chồng nhìn nàng dâu còn chưa chắc được, cũng tại gần đây cô rất nhàm chán, mượn một đĩa phim《 song diện giao 》về xem, nhằm muốn gián tiếp tìm hiểu sâu thêm về hiện thực cuộc sống hào môn khác xa thế giới bình dân của cô như thế nào, kết quả lại tự rước lấy mệt, luôn lo lắng sợ hãi khi nghĩ đến mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu, từ đó lại sinh ra một nỗi ám ảnh vô hình.

"A!" Ngay sau đó, Nhượng Nhượng tự si và mình một cái, cái gì là cái gì, Lục Phóng tự nhiên nhắc tới ba mẹ anh ta, làm cho cô cũng nghĩ tới phương diện quan hệ mẹ chồng nàng dâu, thật đúng là tự mình đa tình.

Ăn một bữa cơm, cả chủ và khách đều thực vui vẻ, Khanh Nhượng Nhượng có chút hoài nghi, nếu như mẹ cô trẻ lại khoảng ba mươi tuổi, chắc chắn đã sớm đập cô xuống ngựa mà chiếm lấy bạch mã hoàng tử này rồi. Bây giờ Khanh Nhượng Nhượng mới biết được, trên phương diện lấy lòng người già, Lục Phóng thực sự là một cao thủ, nửa ca ngợi nửa lấy lòng, thật thật giá giá, vô cùng khéo léo.

"Khanh Nhượng Nhượng, con còn không mau đi dọn dẹp rửa chén bát đi?" Mẹ Khanh lời kéo Lục Phóng ngồi lại tán gẫu.

"Để con, da Nhượng Nhượng bị dị ứng với chất tẩy rửa." Lục Phóng đứng dậy, thành thực dọn dẹp bát đĩa. Mẹ Khanh và Khanh Nhượng Nhượng đồng thời hóa đá.

Một lúc sau, Mẹ Khanh hồi hồn lại, có một chút không cam lòng néo néo Khanh Nhượng Nhượng một cái "cái đứa bé không ra gì này tại sao lại có mệnh số tốt như vậy chứ, một người đàn ông tốt trời đất khó tìm như vậy mà cũng để cho nhà đầu con đụng phải." Mặc dù là trách mắng, nhưng trong giọng nói lại ẩn chứa ý cười vui vẻ và tự hào. May mắn đó là của con gái bà, còn tự hào đó là con rể bà vô cùng ưu tú.

"Mẹ, không phải mẹ vẫn luôn lo lắng về anh ta, cũng không coi trọng mối quan hệ của bọn con sao?" Khanh Nhượng Nhượng bĩu môi kháng nghị.

"Mẹ còn yên tâm về cậu ấy nhiều hơn so với con đó, đứa bé vô lương tâm này, từ sau lễ mừng năm mới, con gọi điện về nhà được mấy lần hả? Lục Phóng cậu ấy mỗi tuần đều gọi điện thoại về nhà hỏi thăm, mỗi tháng cũng gửi đến nhà một hộp tổ yến, mấy cô mấy dì của con vừa nhìn thấy đã ghen tỵ muốn chết, còn con đã làm được gì cho mẹ hả?"

Lời nói của mẹ Khanh giống như sấm sét giữa trời quang, Nhượng Nhượng có cảm giác như cô và mẹ không ở trong cùng một không gian mà nói chuyện với nhau vậy?

"Gần đây cũng vẫn như vậy?" Khanh Nhượng Nhượng nghi ngờ hỏi lại.

"Đúng vậy, tuần trước còn gọi điện thoại về, cũng không biết mỗi ngày con bận rộn cái gì, đến cả 1 cuộc điện thoại cũng không gọi nổi." Mẹ Khanh rất bất mãn lờm lờm con gái.

Khanh Nhượng Nhượng dường như vẫn chưa hiểu được tình hình trước mắt lúc này, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, cô không hiểu, cũng không dám nhiều lời, cô đi vào nhà bếp, vốn muốn hỏi anh ta cho rõ ràng nhưng anh ta lại đuổi cô ra ngoài, ra lệnh "Em ra ngoài gọt táo cho mẹ đi." Ánh mắt thì vô cùng lạnh lẽo nhưng giọng nói là đặc biệt dịu dàng, rốt cuộc, không chỉ có cơ thể anh ta bị phân liệt, mà ngay cả mắt và miệng anh ta cũng tinh thần phân liệt rồi.

Khanh Nhượng Nhượng đành phải thôi không hỏi nữa.

Chờ thu dọn xong mọi thứ, Mẹ Khanh mới hỏi thử "Lục Phóng, nhà con ở đâu? Đã trễ như vậy rồi, đi đường về có an toàn không?"

"Nhà con ở ngay sát vách đây." Lục Phóng mỉm cười rất tự nhiên, Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy người này rất biết giả bộ, nụ cười so với Vương Xán còn muốn rực rỡ hơn rồi.

Ánh mắt mẹ Khanh lóe lên ánh sáng rực rỡ tựa như pháo bông, cười vô cùng mập mờ và yên lòng, trong bụng càng thêm hài lòng về đứa con rể này, như thế này là vừa tôn trọng danh tiết của con gái bà, vừa có thể thân cận, thực đúng là vô cùng tiện lợi.

"Mẹ đi đường cũng mệt mỏi rồi, nên đi nghỉ ngơi trước đã, con cũng phải qua nhà rồi." Lục Phóng bắt đầu đứng lên.

"Buổi tối ngủ mẹ ngáy khá to, ngay cả ở trên lầu cũng có thể nghe được, nó không bao giờ ngủ được cả." Mẹ Khanh giả vờ trừng mắt liếc nhìn Khanh Nhượng Nhượng, sau đó nói "Nhượng Nhượng, con qua nhà Lục Phóng ngủ đi."

Quả nhiên là gừng càng già càng cay, mẹ Khanh lập tức xác định phương hướng tác chiến, bà cũng không phải là người bảo thủ, kiến định muốn tác hợp cho hai người, bà đã muốn có cháu bé lắm rồi!

"Mẹ, lâu lắm mẹ mới lên, mẹ con mình khó có cơ hội gặp nhau, tối này con muốn mẹ con mình hàn huyên với nhau một chút." Khanh Nhượng Nhượng không dám từ chối quá rõ ràng, sợ mẹ cô sẽ hoài nghi, không thể làm gì khác hơn là phải nói quanh co vòng vèo như vậy.

"Mẹ còn phải ở đây vài ngày, bây giờ còn không vội, cũng tránh ảnh hưởng tới ngày mai con đi làm nữa." Mẹ Khanh cùng lúc đuổi Khanh Nhượng Nhượng và Lục Phóng đi ra ngoài, ngáp một cái ý vị đuổi khách, "Rầm!" một tiếng, rất tự nhiên đóng cửa lại.

Trong lúc Khanh Nhượng Nhượng vẫn còn đứng sững sờ trước cửa nhà mình, ngay lập tức phát hiện Lục Phóng cũng đã muốn đóng phanh cửa lại, để cho tối nay cô không có nhà để ngủ, cô vội vàng đưa chân ra chặn trước cửa và khựng cửa lại, đẩy cửa đi vào.

Đây là lần đầu tiên cô bước vào nhà của Lục Phóng, nội thất vừa đơn giản lại hiện đại, so với cái ổ chó của cô không biết hơn bao nhiêu lần, chỉ là, ở đây có chút lạnh lẽo, khắp nơi đều chỉ có 2 màu đen trắng là chủ đạo, thật sự không tìm thấy chút ấm áp nào.

Không gian rộng rãi, đặt một chiếc giường lớn, một tủ âm tường, một bàn sách, phía trên có đặt một dàn máy tính để bàn hiện đại, màn hình thì đã tắt nhưng máy chủ thì vẫn còn mở. Không phải anh ta luôn sử dụng Laptop sao? Khanh Nhượng Nhượng có chút buồn bực nghĩ.

Buồn bực chồng chất, nhưng cô lại muốn giả bộ lạnh lùng. Nhượng Nhượng 'lười biếng' đặt tay trong túi quần, rất 'tự nhiên' dùng chân đóng cửa lại, 'rất ngẫu' mà nghiêng người dựa vào trên khung cửa, bộ dạng 'lưu manh' chờ Lục Phóng giải thích cho hành động không giống người ngày hôm nay. Rõ ràng đã nói chia tay rồi, tại sao lại vẫn trái một tiếng mẹ, phải một tiếng mẹ, làm như người ta thân thiết lắm vậy, đó là mẹ cô chứ không phải mẹ anh. Trong lòng Khanh Nhượng Nhượng âm thầm cười một tiếng.

Một chút phách lối của Khanh Nhượng Nhượng chỉ duy trì được đến lúc Lục Phóng để điện thoại xuống, quay đầu lại, lạnh lùng nói với cô "Tôi đã đặt phòng khách sạn ở khu phố đối diện cho cô rồi."

Khanh Nhượng Nhượng nhú mày, vẻ mặt không thể tin nhìn Lục Phóng, ban đầu, mẹ Khanh chủ động như vậy, đáng lẽ Nhượng Nhượng nên phản đối một chút, nhưng cô không thể không thừa nhận, cô rất cảm ơn mẹ đã tạo ra một cơ hội tốt như vậy cho cô. Chỉ là, phản ứng của Lục Phóng như vậy cũng quá đã kích người rồi. Khanh Nhượng Nhượng tự nhìn lại mình một cái, đáng người không tệ mà!

"Anh, hôm nay tại sao lại . . . ." Cô phải hỏi, nếu không chắc chắn sẽ bị ức chế mà chết mất.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Lục Phóng mở cửa ra, làm một động tác mời, "Cô Khanh, tôi rất xin lỗi, trước kia đã tạo ra nhiều phiền phức cho cô như vậy, mẹ cô lại đột nhiên đến đây, tôi sợ nhất thời cô sẽ không tìm được đối tượng thích hợp để ứng phó, cho nên. . . . . Đây là điều duy nhất tôi có thể bồi thường cho cô, chúc cô

sớm ngày tìm được nửa kia của mình, như vậy tôi cũng sẽ không cảm thấy áy náy nữa."

Khanh Nhượng Nhượng nghẹn họng, trân trối nhìn Lục Phóng thật lâu mà không thể thốt ra một lời nào, cô đã nghĩ tới ngàn vạn lý do nhưng lại không nghĩ tới sẽ là lý do như vậy, anh ta cũng không khỏi quá quá 'thiện lương' rồi đó. Nhượng Nhượng có chút chua xót nói "Cảm ơn, tôi sẽ sớm tìm được tình yêu của tôi."

"Được, tới ngày cô kết hôn, tôi nhất định sẽ tặng cho cô một phong bì thật lớn." Tay Lục Phóng cũng đặt trong túi quần, thái độ so với Khanh Nhượng Nhượng vừa rồi còn phách lối hơn nhiều.

"Thật cảm ơn, nếu như anh thật sự cảm thấy áy náy, không bằng tặng cho tôi một chiếc xe đạp phong cách thể thao Twitter 728 kia đi, như vậy giữa chúng ta liền thanh toán xong, anh thấy thế nào Lục tổng." Khanh Nhượng Nhượng cố gắng giả vờ trấn tĩnh đưa ra một cái giải pháp.

Ngay sau đó Khanh Nhượng Nhượng đã nhìn thấy cánh cửa trước mặt mình "Rầm" một tiếng, đóng chặt lại. Cũng may mà mẹ cô không chạy ra xem thử.

Khanh Nhượng Nhượng vẫn đứng trước cửa nhà Lục Phóng, càng nghĩ càng thấy lỗ ló, càng nghĩ lại càng uất nghẹn, cuối cùng, không nhịn được mà đưa tay lên, gõ cửa lần nữa.

Nhìn Lục Phóng mở cửa ra, khóe miệng ẩn hiện 1 nụ cười nhẹ nhưng rất nhanh đã biến mất, anh ta cười sao? Khanh Nhượng Nhượng càng cảm thấy Lục Phóng thật đáng khinh, nhìn cô đau lòng như thế, anh ta ngược lại càng thấy vui vẻ. Bĩ ối! Cô chậm rãi vươn tay ra, chưa từng quên mục đích mình gõ cửa lần này.

Lục Phóng lại nhú chân mày, không lên tiếng, ánh mắt như hỏi cô đang làm gì?

"Tiền thuê phòng! Nếu không phải tại anh tự ý quyết định, tôi mắc mớ gì phải vất vả chạy tới khách sạn mà ngủ qua đêm? Hiện tại trên người của tôi không có một xu dính túi, anh bảo tôi trả tiền phòng như thế nào?" Khanh Nhượng Nhượng tức giận, trừng mắt nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt mình.

Trong quan niệm sống của Khanh Nhượng Nhượng, cô tuyệt đối sẽ không tốn tiền vì một người đàn ông, đặc biệt là những người đàn ông không thuộc về mình, khụ, chỉ ngoại trừ người có quan hệ gần gũi hoặc thân thích.

Sắc mặt Lục Phóng ngay lập tức đen lại, lạnh lùng đưa tiền mặt tới tay Khanh Nhượng Nhượng, nghiêm mặt nói "Nhớ đem số tiền còn dư trả lại cho tôi."

Khanh Nhượng Nhượng vừa nghe xong, cánh cửa nhà cũng lập tức bị đóng lại, cô bị nhốt một mình ở ngoài cửa. Hơi hơi nhún nhún vai, dù sao, cô cũng chẳng trông cậy vào gã đàn ông hẹp hòi ấy trung ra bộ dạng lịch sự tao nhã ra với mình.

Qua sáng hôm sau, Khanh Nhượng Nhượng tranh thủ trả phòng rồi chạy về nhà sớm, tránh cho mẹ cô phát hiện điều bất thường, nhưng cô không ngờ tới, Lục Phóng đã ở trong nhà cô rồi, anh ta còn đang đứng nấu cháo hải sản ở trong bếp nữa.

"Trễ như vậy rồi mới chịu dậy hả?" Mẹ Khanh cười vô cùng mờ ám, làm cho gương mặt Khanh Nhượng Nhượng ngay lập tức đỏ bừng.

Lục Phóng giống như rất tâm lý kịp thời lên tiếng giải vây cho Khanh Nhượng Nhượng, chuyển đề tài nói "Anh đã hẹn trước với bệnh viện đó rồi, em xin phép công ty nghỉ một ngày đi, chúng ta cùng đi với mẹ." Lục Phóng dịu dàng nói với Khanh Nhượng Nhượng, so với tối hôm qua, giống như là hai người hoàn toàn khác nhau, trình độ biến sắc mặt cỡ này, thật khiến cô ớn lạnh tới nổi da gà, bái phục!

Khanh Nhượng Nhượng khéo léo gạt đầu, xới cơm cho mẹ Khanh, thế nhưng lại bị Lục Phóng cản lại, "Mẹ phải kiểm tra sức khỏe, không thể ăn sáng, em cứ ăn trước đi. Mẹ, ngày mai con sẽ nấu lại cho mẹ." Nửa câu sau là anh nói với mẹ Khanh.

Khanh Nhượng Nhượng rất thỏa mãn ăn lại cháo hải sản đã lâu không được nếm, vừa nghĩ, mẹ cô không thể ăn sáng, vậy anh ta nấu cháo này để làm gì? Người đàn ông này thật quá biết thể hiện rồi, biểu hiện tốt miễn bàn cãi, sau này, cô phải đi đâu tìm một người con rể vừa mắt mẹ như thế?

Lục Phóng hẹn giùm cho mẹ Khanh một bệnh viện tư nhân, khi anh dừng xe lại, Khanh Nhượng Nhượng và mẹ cô vừa thấy đều nghĩ rằng họ đã đi nhầm chỗ, còn tưởng rằng mình đi lạc tới một nhà nghỉ trang nhã nào đó.

"Anh Lục, bác sĩ Trình đang chờ mọi người." Nữ tiếp tân đáng vẻ xinh đẹp, lại chu đáo, nhiệt tình tiếp đón khiến cho nội tâm mẹ Khanh cảm thấy vô cùng hưng vinh, dọc đường đi đều mỉm cười tùm tùm không thôi.

"Thật ra mẹ cũng không bị bệnh gì nặng lắm, tùy tiện tìm một cái bệnh viện xem qua là được rồi, cần gì phải lãng phí tiền bạc tới chỗ này." Noi này vừa nhìn liền biết là chi phí không hề rẻ rồi.

"Mẹ không cần lo lắng, trước hết kiểm tra mắt đã, sau đó thì kiểm tra toàn thân luôn, lần sau, mẹ cũng đưa ba đến đây kiểm tra toàn diện thử xem, vậy con và Nhượng Nhượng cũng cảm thấy yên tâm hơn." Khanh Nhượng Nhượng nhìn thấy Lục Phóng có chút lấy lòng cười cười, nội tâm âm thầm ai oán.

Mẹ Khanh rất đắc ý cười, ném cho Khanh Nhượng Nhượng một cái liếc mắt đầy ẩn ý, sau đó liền đi vào phòng kiểm tra, chỉ còn lại Lục Phóng và Khanh Nhượng Nhượng đứng chờ ở bên ngoài, chỉ là hai người không hề nói chuyện với nhau một câu nào, vì sao ư? Bởi vì lúc này rảnh rồi, Lục Phóng luôn không ngừng nhận điện thoại gọi đến.

"Nếu như anh bận thì cứ về công ty xử lý trước đi?" Khanh Nhượng Nhượng cũng không nhẫn tâm để cho một tổng giám đốc thiên tài một ngày kiểm ra

được cả tỷ bạc phải lãng phí thời gian đứng không ở trong bệnh viện này.

Lục Phóng lạnh lùng đưa mắt nhìn Khanh Nhượng Nhượng một cái, miễn cho ý kiến, tiếp tục nói chuyện điện thoại bố trí công việc của mình.

Khanh Nhượng Nhượng chỉ có thể nhàm chán nhìn xung quanh, nhìn một cái, thực sự nhìn ra vấn đề, bởi vậy người xưa mới có câu, mắt phải nhìn thẳng, đó chính là để tránh tai họa!

* Mắt phải nhìn thẳng : cứ chuyện mình mình làm, đừng nhìn ngó lung tung hay nhiều chuyện, nếu không, chỉ rước lấy phiền phức về mình.

Nói về chuyện Khanh Nhượng Nhượng nhìn một cái liền có vấn đề, đó là ở trước cửa bệnh viện, đậu 1 chiếc xe đặc biệt chói mắt, Rolls-Royce màu đen dáng dài rất có phong cách, nhưng đây cũng không phải là điều quan trọng nhất, mà điều đáng chú ý chính là người phụ nữ vừa bước từ trong xe xuống. Người phụ nữ này hoàn toàn hấp dẫn hai mắt của Khanh Nhượng Nhượng.

Người phụ nữ này khoảng chừng ba mươi tuổi, từ phong cách tới nhan sắc, gần như có thể nói là người đứng đầu trong số những người phụ nữ mà cô đã từng gặp, Đồng Minh Minh cho dù có mặt ở đây cũng chỉ đáng xách túi cho người phụ nữ này mà thôi. Phong cách quý tộc bẩm sinh đó, cho dù là ai cũng không thể bắt chước được. Khanh Nhượng Nhượng thực sự hoài nghi, cô ta chính là loại người nằm ngủ trên tám tấm đệm cũng có thể cảm thấy ở dưới có hạt đậu phộng giống trong truyện cổ tích Grimm.

Khanh Nhượng Nhượng thầm than trong lòng, về sau lúc về già, cô chỉ cần bằng một nửa phong tư yêu kiều của người phụ nữ này là đã vô cùng thỏa mãn rồi.

Ánh mắt người phụ nữ kia vốn luôn nhìn thẳng về phía trước, nhưng dưới hai cái sóng ra đa mãnh liệt của Khanh Nhượng Nhượng, không muốn quan tâm cũng không được, hơi nhú mồm nhìn qua đây xem một chút, vừa nhìn một cái, đôi con ngươi xinh đẹp lại sáng lên, rất có vấn đề!

"Lục Phóng!"

Khanh Nhượng Nhượng vừa nghe thấy người phụ nữ xinh đẹp kia gọi tên của Lục Phóng thì cảm thấy buồn bực vô cớ, chắc không phải Lục Phóng cũng thích trào lưu tình yêu chị em đây kích thích chứ, trong lòng thực sự là không thể hình dung ra cảm giác rối rắm này như thế nào.

"Mẹ." Giọng Lục Phóng có một chút bất đắc dĩ vang lên.

Khanh Nhượng Nhượng tròn tròn con mắt, nhìn người phụ nữ xinh đẹp kia, đây..đây là mẹ của Lục Phóng? Tuyệt đối không phải là nói quá, người phụ nữ đó thực sự nhìn giống chị của Lục Phóng hơn, hơn nữa, gương mặt cũng hao hao giống nhau, khó trách tại sao anh ta lại có bộ dạng yêu nghiệt như thế kia, đích thị là di truyền từ mẹ anh ta. Khanh Nhượng Nhượng luống cuống, căn bản không biết phản ứng như thế nào, mặc dù gặp mặt mẹ Lục Phóng cô cảm thấy rất khẩn trương nhưng hiện tại, cô và Lục Phóng không có một chút quan hệ gì ngoại trừ quan hệ cấp trên cấp dưới, cô cũng không tội tình gì phải chạy lên nịnh hót lấy lòng. Cho nên, Khanh Nhượng Nhượng chọn biện pháp im lặng không chút dấu vết lùi về phía sau.

"Sao mẹ lại tới đây?" Khanh Nhượng Nhượng vừa nghe cũng nhận ra, trong giọng nói của Lục Phóng lộ ra chút mất kiên nhẫn, đây chính là giọng điệu của con trai nói chuyện với mẹ mình, thật đáng buồn!

"Ừh, mẹ cảm thấy trong người có chút khó chịu cho nên mới định tới đây kiểm tra thử." Mẹ Lục đưa tay nhẹ vuốt thẳng mái tóc, vô cùng xinh đẹp, Khanh Nhượng Nhượng cũng nhìn tới ngay người.

Chỉ đáng tiếc là Lục Phóng không hề bị lay động "Ba của con đâu?"

"À, ông ấy bận chút chuyện." Về mặt của Mẹ Lục bắt đầu có một chút mất tự nhiên. Sau này Khanh Nhượng Nhượng mới hiểu được, ba mẹ của Lục Phóng chính là một khác biệt trong truyền thuyết về những cặp đôi gia đình hào môn kết hôn không vì tình yêu, cho dù là kết hôn vì lợi ích kinh doanh của gia đình, nhưng sau khi trải qua bao nhiêu đau đớn giày vò, trời quang mây tạnh, hai người có thể xem như là tâm đầu ý hợp, vô cùng ăn nhập với nhau, cùng cấu kết với nhau làm việc xấu. . . . . Nói tóm lại, chuyện xưa của bọn họ có thể viết thành một cuốn tiểu thuyết ngôn tình được rồi. Lúc này Mẹ Lục bị bệnh, không có lý do gì mà cha Lục lại không quản công việc qua một bên để đi cùng vợ yêu. Nhưng hôm nay, bỗng nhiên mẹ Lục chỉ xuất hiện có một mình, vậy cũng chỉ có một lý do để giải thích thôi.

"Đây chính là Nhượng Nhượng sao?" Mẹ Lục rất tự nhiên xé bỏ tấm mặt nạ lạnh lùng cao quý của một quý phu nhân ra, thay vào đó là gương mặt dịu dàng hòa ái của một người chị gái nhà bên nhìn cô. Khanh Nhượng Nhượng đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, nổi cả da gà.

Sắc mặt Lục Phóng lạnh lẽo thậm chí còn mang theo sự uy hiếp tuyệt đối nhìn Khanh Nhượng Nhượng.

Cánh tay bị mẹ Lục lôi kéo, cô bất đắc dĩ chỉ có thể nhắm mắt bước lên, không biết nên xưng hô như thế nào, cuối cùng, đành kêu một tiếng "Xin chào Cô Lục."

Mẹ Lục sững sờ, hình như có chút không quen bị người ta gọi như vậy, kinh ngạc đưa mắt nhìn qua con trai, mà lúc này, Lục Phóng cũng trưng ra cái mặt lạnh như chết cho dù sắp có bão lớn tới nơi cũng không thay đổi, dứt khoát quay đầu, không thèm nhìn Khanh Nhượng Nhượng.

"Nhượng Nhượng, con không cần khách sáo, cũng gọi mẹ giống Phóng Phóng đi." Mẹ Lục nói y như rằng bà và Khanh Nhượng Nhượng thực sự rất thân quen từ trước.

Mặt Khanh Nhượng Nhượng đỏ ửng, không lên tiếng, cảm thấy thân phận này có chút xấu hổ, vị phu nhân Lục kia làm sao mà biết được mình?

"Nhượng Nhượng, trong người không thoải mái sao?" Mẹ Lục rất thân thiết nắm tay Khanh Nhượng Nhượng, kéo cô đi qua ngồi bên ghế sa lông, còn Lục Phóng thì vẫn đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn Khanh Nhượng Nhượng, khiến cho cô rợn cả tóc gáy.

"Dạ không phải, là đôi mắt của mẹ con có chút khó chịu."

"Là bà thông gia không thoải mái à? Ai nha, Nhượng Nhượng, sao con không nói sớm, mắt đúng không? Ba Phóng phóng có một người bạn là chuyên gia chuyên khoa mắt quốc tế, ở đây bác sĩ Trình cũng không tệ, cũng không sao, để cho mẹ con ở lại đây chơi vài ngày đi, chúng ta sẽ mời vị bác sĩ kia về đây xem lại cho bà thông gia một chút." Mẹ Lục thật sự rất nhiệt tình, nhiệt tình đến mức khiến Khanh Nhượng Nhượng cũng muốn bật khóc.

"Không cần, không cần, sẽ không có vấn đề gì lớn đâu ạ." Khanh Nhượng Nhượng vội vàng lắc đầu.

Mẹ Lục cũng không nhiều lời, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay Khanh Nhượng Nhượng, nói: "Nhượng Nhượng, thực ra con không cần phải khách sáo với mẹ, mẹ thật sâu từ trong lòng rất cảm kích con."

Khanh Nhượng Nhượng có chút khó lý giải, khó hiểu nhìn bà.

"Con đừng nhìn Phóng Phóng suốt ngày trung ra cái bộ mặt lạnh lùng mạnh mẽ kia, thực ra, nội tâm của nó rất yếu ớt. Từ nhỏ Phóng Phóng đã biết giữ mình trong sạch, lúc trước học đại học cũng chưa từng có qua một người bạn gái nào, con cũng không phải không biết, lúc trước nó không có chơi bởi như mấy đứa bạn cùng lứa khác, không biết đã bị đám bạn nó cười cho biết bao nhiêu lần, nhưng, Phóng Phóng đều không hề thay đổi nguyên tắc của nó."

Khanh Nhượng Nhượng tròn to hai mắt, cái đề tài này cũng quá riêng tư rồi đó, cô thiết tình cũng không phải rất muốn nghe, chỉ là mẹ Lục cứ không ngừng nói, cô không còn cách nào khác đành phải ngồi nghe "Thật sao ạ, anh ta không cảm thấy khó chịu sao?"

"Không biết. Chẳng qua mẹ và ba nó vạ vạ lần cũng không ngờ tới nó lại là người si tình như thế."

Khanh Nhượng Nhượng nháy nháy mắt.

Mẹ Lục nhỏ giọng kể, "Trước kia Phóng Phóng có chơi một trò chơi, mẹ cũng chỉ nghe bạn nó nói lại là ở trong trò chơi đó thằng bé có yêu một cô gái, về sau, cô gái kia vì không chịu nổi sự áp bức của nó, ngay trong hôn lễ của bọn họ mà cắt cổ tự sát."

"Ừ." Khanh Nhượng Nhượng gật đầu, tiết mục này cô là người rõ ràng nhất.

"Con có biết sau đó thế nào không?" gương mặt mẹ Lục nóng nảy như muốn nói, mau hỏi lại đi, mau hỏi lại đi vậy. Khanh Nhượng Nhượng có một chút bất đắc dĩ mở miệng hỏi.

"Sau đó thế nào ạ?"

"Sau đó, Phóng Phóng vậy mà lại tự tử chết vì tình, chấn động chứ?" Về mặt mẹ Lục hiện ra nét sùng bái vô cùng rõ ràng.

Khanh Nhượng Nhượng sửng người, ở trong trò chơi đó, sau khi cô cắt cổ tự sát, cũng không có đăng nhập lại trò chơi đó nữa, tính toán xong hết mọi chuyện, cũng không có nghĩ tới Lục Phóng sẽ tự tử chết vì tình trong game đó "Không thể được?"

"Tại sao lại không thể được, còn nhớ đoạn thời gian đó, thằng bé cái gì cũng không quan, chỉ chú tâm vào chơi trò chơi, rồi đột ngột một thời gian sau đó cũng không hề chơi lại nữa, con nói thằng bé không phải chết vì tình thì còn là cái gì nữa. Đoạn thời gian đó, thật sự rất khác thường, trước kia vốn là một đứa bé sáng sủa, về sau, chính là trở thành bộ dạng như bây giờ. Thằng bé cũng đau lòng, cũng chỉ là một người bị tổn thương trong tình cảm, ai..." Người mà mẹ Lục đang nói thật sự là Lục Phóng sao? Khanh Nhượng Nhượng hơi buồn bực. Thoạt nhìn, anh ta không phải là loại người sẽ vì tình mà khôn khéo mới đúng.

"Về sau nữa, đứa nhỏ này thế nhưng lại buông tha tất cả, chỉ tập trung tinh thần học thiết kế, ba nó giận không nổi đâu, may mà về sau này nó cũng cãi tà quy chánh rồi. Vấn đề là mấy năm nay, có người giới thiệu đối tượng cho nó, nó đều không hề để ý tới." Hai hốc mắt của mẹ Lục bắt đầu âm ỉ ướt nhìn Khanh Nhượng Nhượng. "Chỉ là thật may con đã xuất hiện rồi, lúc này nó mới coi như có một chút sức sống, có lúc đi bộ cũng bắt đầu lẩm nhẩm hát ca rồi. Lúc đầu, mẹ còn cho rằng Phóng Phóng bị con gái làm tổn thương, về sau sẽ không tiếp nhận được phụ nữ nữa mà chuyển qua thích đàn ông, con không biết mẹ đã lo lắng nhiều như thế nào đâu."

Khanh Nhượng Nhượng bật cười một tiếng, không thể tưởng tượng ra được bộ dạng Lục Phóng vừa đi đường vừa ngêu ngao hát là như thế nào. Chỉ là cô cũng không có khả năng thay đổi quan điểm của mẹ Lục, sợ rằng Lục Phóng thủ thân như ngọc nhiều năm như vậy cũng chỉ là thể hiện ở mặt ngoài mà thôi, ai biết ở sau lưng anh ta đã vụng trộm làm ra được những chuyện tốt lành gì, dân làng chơi như hán không biết là quen thuộc biết bao nhiêu rồi. Khanh Nhượng Nhượng cũng không mấy may tin tưởng là loại người muốn sống muốn chết chỉ vì một cô gái ở trong trò chơi, nếu anh ta thực sự muốn tìm người, cũng không cần chờ tới tận bây giờ. Thời gian sáu năm cũng không hề ngắn ngủi.

"Con không tin?" Mẹ Lục thả tay Khanh Nhượng Nhượng ra.

Khanh Nhượng Nhượng chỉ cười không nói.

"Con thật sự không tin." Mẹ Lục có một chút thất vọng.

"Cô Lục, con. . . . ." Khanh Nhượng Nhượng rất muốn nói cho bà ấy biết, hiện tại, cô và Lục Phóng thật ra đã chẳng còn cái quan hệ gì cả.

"Mẹ là mẹ của Phóng Phóng nên dĩ nhiên là hiểu rõ thằng bé nhất, đứa nhỏ này không dễ dàng động tình nhưng đã động tình, cũng không dễ dàng đặt xuống. Dù là trong trò chơi thôi, thằng bé cũng không dễ dàng nói bỏ là bỏ. Con biết không, khi còn nhỏ, thằng bé có nuôi một con chó, nuôi lâu tất nhiên là sẽ có tình cảm, sau này con chó đó chết đi, mẹ và ba nó thấy nó đau lòng như vậy, cũng không đành lòng, đành một lần nữa mua thêm một con chó khác cho thằng bé, nhưng thằng bé sống chết đều không chịu."

Khanh Nhượng Nhượng trầm nghĩ, đau lòng sao?

"Con có biết hiện tại con chó kia như thế nào không?" Mẹ Lục lại hỏi.

Khanh Nhượng Nhượng nghĩ nghĩ, nhiều nhất chính là anh ta sẽ xây cho con chó kia một phần mộ lớn tuyệt mỹ, còn không thì sẽ làm ra một tiêu bản của con chó đó đặt ở trong phòng ngủ? Thực là đủ biến thái!

"Thằng bé lấy toàn bộ số tiền để mua hoa cho Jack mà ba mẹ cho để mua một con chó giống y như Jack để nuôi."

Khanh Nhượng Nhượng ngạc nhiên, "Vậy Jack hiện tại cũng ở cùng Lục Phóng?"

"Dĩ nhiên vẫn còn, khi không có việc gì, thằng bé thường dẫn nó đi dạo bộ nữa kia."

"Nhưng, dù có là bản sao giống nhau như thế nào đi nữa, nó cũng không phải là con Jack, nó cũng không có trí nhớ của." Khanh Nhượng Nhượng thực sự không hiểu.

"Lục Phóng là một người rất cố chấp, chỉ cần con Jack hiện tại có một chút xú bóng dáng của con Jack kia, thằng bé đều có thể giữ lại cả đời."

Khanh Nhượng Nhượng vừa thấy sợ, cũng vừa ngạc nhiên, đáp án đã được miêu tả một cách sinh động như thế, có lẽ trước kia Lục Phóng chơi trò kết hôn giả với cô, chẳng qua là vì nhân vật ảo trong trò chơi《phồn hoa》đó chính là mẫu người phụ nữ anh ta thích, mà trên người cô lại có chút bóng dáng của cô ấy cho nên Lục Phóng mới có thể xem trọng cô như thế.

Khanh Nhượng Nhượng còn nhớ Lục Phóng đã từng nói, anh ta rất thất vọng, thất vọng vì cô không bao giờ thú vị giống như trong trò chơi nữa, cho nên, anh ta mới dễ dàng buông tay đúng không? Khanh Nhượng Nhượng không biết là nên khóc hay nên vui mừng đây, người trong lòng Lục Phóng không phải là cô, chẳng qua cô là một cái nhân vật ảo trong trò chơi của cô mà thôi.

Trong lúc Khanh Nhượng Nhượng vẫn còn cảm thán về chuyện tình yêu của mình thì Mẹ Khanh đã bước ra.

"Mẹ." Lục Phóng và Khanh Nhượng Nhượng trăm miệng một lời hô lên.

Căn cứ vào một tiếng "Mẹ" này của Lục Phóng, bây giờ Khanh Nhượng Nhượng có muốn phủi sạch quan hệ của mình với Lục Phóng dù chỉ là trong lời nói thôi cũng không nói ra được rồi.

"Là bà thông gia à? Đôi mắt của bà thông gia không sao chứ." Mẹ Lục rất nhiệt tình, không hề có bộ dạng của một quý phu nhân ngạo mạn như trong tiểu thuyết ngôn tình.

"Vị này là. . . . ." Mẹ Khanh rất kinh ngạc nhìn Mẹ Lục, lại nhìn qua Khanh Nhượng Nhượng.

"Đây là mẹ của con." Lục Phóng ở bên cạnh mở miệng giới thiệu đôi bên.

Mẹ Lục rất nhanh đã lôi kéo mẹ Khanh, trò chuyện vô cùng thân quen, đến cả Khanh Nhượng Nhượng muốn chen miệng vào phản bác một câu cũng chen không lọt được.

Đến buổi tối "người một nhà" vui vẻ hòa thuận ăn một bữa cơm tối xong, mẹ Lục dưới sự thôi thúc ba lượt thúc giục bốn lượt mời mọc của ba Lục mới chịu bằng lòng rời đi.

Mẹ Khanh nói thầm bên tai Khanh Nhượng Nhượng, "Vị mẹ chồng tương lai này cũng thật không tệ nha, sau này mẹ đây cũng coi như hoàn toàn yên tâm rồi."

Khanh Nhượng Nhượng hoàn toàn câm nín, cô không biết nên nói làm sao với mẹ cô đây, cô Lục này, đoán chừng là không thể trở thành mẹ chồng của cô được rồi.

Tối hôm nay, Khanh Nhượng Nhượng lại tiếp tục nhận mệnh thể thăm ra ngủ ở khách sạn.

Ngày thứ hai kiểm tra thân thể cũng không phát hiện điều gì bất thường, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Nhượng Nhượng, ngày mai con mua vé tàu cho mẹ đi thôi." Mẹ Khanh đang bắt tay vào dọn dẹp hành lý của mình.

"Mẹ, mẹ đi một chuyến lên đây cũng không dễ dàng gì, tại sao lại không ở lại chơi thêm vài ngày nữa, chủ nhật con và Nhượng Nhượng sẽ dẫn người đi thăm quan danh lam thắng cảnh ở lân cận đây một chút."

Khanh Nhượng Nhượng âm thầm khinh bỉ Lục Phóng quá mức mạnh mẽ, diễn trò cũng có thể diễn đến mức này, muốn giật giải Oscar cũng không có

vấn đề gì rồi. Mẹ Khanh có chút chân chờ nghĩ.

Khanh Nhượng Nhượng vội vàng phun thêm vào một câu, "Mẹ, cha đang ở nhà chờ mẹ đấy, ông ấy vừa không biết nấu cơm, lại còn không biết chăm sóc chính mình." Ý tứ đuổi người rất rõ ràng, cũng may là mẹ Khanh cũng không chấp nhất mấy việc nhỏ nhặt này với cô.

"Được rồi, ngày mai mẹ phải trở về rồi, Lục Phóng, có thời gian rảnh rồi thì cùng Nhượng Nhượng về thăm nhà nhiều một chút." Mẹ Khanh cười cười, rồi trợn mắt nhìn Khanh Nhượng Nhượng một cái, "Con gái lớn quá nhiên không thể trông chờ được gì nữa, cứ đi tới đi lui riết như cái bóng đèn, nhanh như vậy đã ghét bỏ mẹ làm kỳ đã căn thù hai đứa tâm sự rồi lưu tới lưu đi hay ở thành thù, nhanh như vậy liền ghét bỏ ta quấy rầy thế giới riêng của hai người rồi."

Khanh Nhượng Nhượng chỉ có thể nuốt toàn bộ uất ức vào trong bụng.

Sau khi mẹ Khanh đi rồi, Khanh Nhượng Nhượng mới thở phào đi qua tìm Lục Phóng, "Cám ơn anh, lần sau sẽ không cần làm phiền anh nữa." Khanh Nhượng Nhượng nắm chặt số tiền dư lại sau khi trả tiền phòng khách sạn đặt, biểu hiện lý trí mà xa cách.

"Tôi còn hy vọng có thể lấy chìa khóa phòng mình, xin phép hỏi một câu, làm sao anh lại có chìa khóa nhà tôi?" Khanh Nhượng Nhượng cảm giác được ánh mắt mình lúc này cũng lạnh nhạt lạnh nhạt như nước, dù nó không thể sánh bằng vẻ mặt lạnh như băng của Lục Phóng.

"Ngày trước dư ra một cái." Lục Phóng lạnh lùng nói, giọng nói thậm chí còn có một chút tức giận, ném chiếc chìa khóa lên tủ giày của Khanh Nhượng Nhượng, vang lên một âm thanh rất chói tai "Cạch."

Cửa nhà ai nấy đóng, người nào thì tự động vào phòng người đó.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Mùa thu, là mùa thu hoạch. Người ta thường nói, nếu như bạn gieo một người chồng vào mùa xuân thì mùa thu có thể thu hoạch rất nhiều người chồng, dĩ nhiên cũng có thể là thu hoạch được một người giúp việc khác. Khanh Nhượng Nhượng không gieo cái gì cả, hiển nhiên cũng không hy vọng mình thu hoạch được cái gì, nhưng cô cũng không hiểu, người ta sẽ gieo xuống cái gì mà mong đợi thu hoạch vào mùa thu.

Khanh Nhượng Nhượng bước vào phòng làm việc, lập tức nghe thấy tiếng thét chói tai của Hòa Đa và nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy sức xuân của chị Quả Quả, mặc trang phục mùa hè, chờ đợi mùa thu thu hoạch.

"Nhượng Nhượng, công ty tổ chức đi du lịch mùa thu, cô có đi hay không?". Hòa Đa cầm tờ áp phích tuyên truyền của công ty lách lư trước mặt Khanh Nhượng Nhượng.

Cô đoạt lấy: "Oa, khách sạn năm sao Ôn Tuyền Giả Nhật, không đi là đứm gỗ". Khanh Nhượng Nhượng muốn đi suối nước nóng này từ 800 năm trước rồi, thậm chí ngay lúc đó mình không có âm đầu từ chức, mặc dù Lục Phóng keo kiệt với mình nhưng mà đối với nhân viên cũng không tệ lắm.

"Nhượng Nhượng, tan việc cùng đi mua đồ bơi chứ?" Chị Quả Quả ném cho Khanh Nhượng Nhượng một ánh mắt quyến rũ, "khó có được cơ hội mọi người đi chơi vui vẻ với nhau, mà nghe nói Bộ xây dựng bên kia có rất nhiều trai đẹp, Vương Xán cũng sẽ đi nha." Xem ra quan hệ bạn bè trong sáng của Khanh Nhượng Nhượng và Vương Xán không thể tránh khỏi mất thần của chị Quả Quả.

Vào ngày thứ 6, Khanh Nhượng Nhượng đi tới đi lui ở trước gương, khoa tay múa chân với bộ bikini hoa báo đã mất tiền mua về, bởi vì cô và chị Quả Quả vô cùng coi trọng 'vẻ đẹp bên trong' của người phụ nữ, điên cuồng đi mua sắm với nhau, Khanh Nhượng Nhượng bị ép buộc, bắt buộc phải chọn mẫu bikini báo vẫn đang thịnh hành nhất năm nay.

Cô khẽ cắn răng, bắt đầu cởi đồ ra mặc thử. Thực ra thì lúc mua, Nhượng Nhượng quả thực bị chị Quả Quả làm cho dao động, rất là hư vinh và thỏa mãn nhìn vẻ mặt đầy ghen tỵ của chị Quả Quả.

Nhìn người trong gương giống như đã biến thành một người khác, tràn đầy dã tính cuồng nhiệt, quyến rũ.

Nhượng Nhượng ông ọ làm dáng trước gương, chính cô cũng rất thích ở trong phòng riêng tự ngắm sự xinh đẹp của bản thân, nhưng nếu phải phô bày trước mặt người ngoài, thực sự là cô vẫn cảm thấy có một chút ngại ngùng. Quả Quả ngay cả nghĩ tới cũng không nhận được đám ngực, đúng là nghĩ lại mà sợ.

Khẽ cong cánh môi đầy đặn hấp dẫn lên, cô như thế này cũng rất có sức quyến rũ nhỉ? Trong lúc cao hứng lại lấy dây lưng của mình ra đánh lên giữa không trung, phát ra tiếng vang 'bành bạch', rất có phong cách Nữ Vương.

Trong lúc Nhượng Nhượng vẫn đang thích thú thưởng thức chính mình, lại nghe thấy tiếng nước sôi trong bếp vang lên, lấy một cái khăn lông quần lại đi

vào phòng bếp mới phát hiện thì ra là ấm nước nhà Lục Phóng ở sát vách đang vang lên, mà do âm thanh kia quá lớn, khiến Nhượng Nhượng thường bị lẫn lộn.

Nhượng Nhượng có chút sững sờ nhìn Lục Phóng, anh ta một bên bịt mũi, một bên vừa canh lửa. Anh ta đang chảy máu mũi sao? Nhượng Nhượng nghĩ nghĩ rồi hít một hơi thật sâu, hai ngày nay đổi mùa, trời thật sự có chút khô nóng.

Động tác của Lục Phóng thậm chí có một chút hỗn loạn, vội vàng tắt lửa, nước vẫn chưa đổ ra đã không thấy bóng đâu rồi. Khanh Nhượng Nhượng nắm tóc, không nghĩ ra tại sao, lắc lắc đầu đi vào nhà vệ sinh giặt sạch bikini.

Ngày kế, lúc Hòa Đa ở bên ngoài gõ cửa điên cuồng thì ở trong phòng, Nhượng Nhượng đang lục tung cả phòng lên để tìm bộ đồ bơi họa tiết báo vằn kia, tự trách mình, rõ ràng đã phơi ở trên sân thượng, tại sao bây giờ lại không tìm thấy.

Hòa Đa gọi rống lên: “Khanh Nhượng Nhượng, cô còn ngủ như chết được nữa hả, còn không mau đi là đến trễ đó...”. Lần này đến khách sạn Ôn Tuyền là ở phụ cận thành phố C, cho nên có thể lựa chọn tập hợp đi cùng công ty, hoặc cũng có thể tự mình lái xe đến. Khanh Nhượng Nhượng lập tức năn nỉ đi chung xe với Hòa Đa.

Tiếng của Hòa Đa càng ngày càng nhỏ lại, Khanh Nhượng Nhượng còn tưởng rằng Hòa Đa cố ý nhỏ giọng mình lại, nhưng đợi cô mở cửa ra thì Hòa Đa lại nhanh nhẹn giống như một con chuột lên vào nhà nói: “Khanh Nhượng Nhượng, người ở cách vách nhà cô nhìn giống hệt Lục tổng nha”.

Khanh Nhượng Nhượng đang uống sữa bò thì hơi khựng lại một chút, xem chút nữa là bị dọa sặc rồi.

Hòa Đa đánh 1 phát trên lưng của Khanh Nhượng Nhượng, kích động nói: “Trời ạ, Khanh Nhượng Nhượng, tin tức nóng hổi như thế này mà cô lại không nói cho tôi biết”.

“Suyt”. Khanh Nhượng Nhượng vội vàng đặt ngón trỏ lên môi ra dấu, “tôi mà để cho cậu biết được thì người dân nhỏ bé như tôi đây còn có thể yên ổn mà sống ở đây sao?”. Nhượng Nhượng liếc nhìn Hòa Đa một cái “Lão Đại à, xin cậu thương xót một chút, ngàn vạn lần cũng đừng nói ra, cậu bảo tôi làm cái gì tôi cũng đồng ý. Hòa Đa, Đa Đa, Hòa Đại Gia...” Khanh Nhượng Nhượng âm thầm mắng Lục Phóng, mấy việc này, làm sao có thể để Hòa Đa dây vào chứ!

“Thành giao! Cô nhất định phải chụp cho tôi ảnh đòi tư của Tổng giám đốc”. Hòa Đa thật sự được nước mà hết lên cái giá độc ác.

Khi Khanh Nhượng Nhượng đến Ôn Tuyền Giả Nhật sơn trang, mới biết Tổng giám đốc vậy mà cũng có lúc thân thiện như vậy, theo lệ, hằng năm cũng sẽ tham gia hoạt động du lịch mùa thu này.

Tổng giám đốc Lục đại nhân tự mình đứng ở trước cửa chính của sơn trang, khích lệ mỗi nhân viên của mình “Vất vả rồi.” Lúc ấy, trong lòng đám nữ nhân viên nước mắt lưng tròng ngay lập tức, không còn nhìn ra được bộ dạng bị nhà tư bản bóc lột, mà còn bày ra dáng vẻ chỉ sợ nhà tư bản không bóc lột.

Chị Quả Quả về mặt gian xảo chột chột bả vai của Khanh Nhượng Nhượng nói “Nhượng Nhượng, nhưng hôm nay là buổi giao lưu gặp gỡ nha.”

"Chị nói vậy là có ý gì?"

Cầm chị Quả Quả hất vế phía cửa chính, Khanh Nhượng Nhượng vừa nhìn đã như bị điện giật, một cô gái tự nhiên dám nhón chân kéo phụ tá Bob xuống, mạnh mẽ hôn lên.

Khanh Nhượng Nhượng và Hoà Đa đứng một bên cười đến đau bụng, Bob mặt than bị làm khó, tức giận nhưng cũng không dám nói gì, hôm nay cán bộ cấp cao của công ty đều lịch sự nhã nhặn đứng ở cửa, thỉnh thoảng bị phi lễ cũng chỉ có thể vui vẻ nhận, giống như các minh tinh bị người ta cuồng ôm, chỉ có thể nhận.

Phải nói, các vị cán bộ cấp cao của A&E đều có phong thái chuẩn mực, có không biết bao nhiêu người đã sớm có suy nghĩ này nhưng lại ngại khác biệt về tầng lớp và cấp bậc, còn có dư luận xã hội nên không dám ra tay, đến lúc này, có thể tự mình làm ra cái chuyện bi ôi lộ liễu như thế kia, dĩ nhiên có rất nhiều người cũng muốn chết dưới hoa mẫu đơn. Có rất nhiều người ôm hoa tươi tiến về phía trước, mạnh mẽ đi làm chuyện lớn.

Đáng tiếc đợi thật lâu, tới giờ cũng không thấy một người nào dám cưỡng hôn Lục Phóng, chủ yếu là khí thế lạnh như băng kia phát ra quá dọa người, có lẽ một phần cũng là do động tác của anh ta tương đối bài bản, nhanh nhẹn.

"Trời ạ, nếu có thể thưởng thức một đôi môi mọng vô tình lạnh lẽo như của Lục tổng, Quả Quả tôi có chết cũng không tiếc."

"Chị Quả Quả, chị cũng thăm mền tổng giám đốc à?" Khanh Nhượng Nhượng buồn bực hỏi, trước giờ sao không thấy chị ấy bày tỏ cái gì nhỉ?

"Thăm mền cái gì, chị đây còn tự biết rõ mình, thế nhưng nụ hôn khó cầu như thế, Quả Quả chị đây không hôn thì thật sự quá thất vọng với kinh nghiệm tung hoành tình trường nhiều năm của bản thân rồi? Nếu chị không tạo ra tiếng xấu nào, sau này làm sao để có được một hồi ức vui vẻ như vậy?" Chị Quả Quả đang hoàng đĩnh đạc nói. Đúng vậy, , đối với một người đàn ông như thế, cho dù không yêu, bạn hầu như cũng muốn dính dính lấy anh ta làm thịt.

Hòa Đa cũng tò mò hỏi "Làm sao cô biết là lạnh như băng?"

"Tôi đoán, trong tiểu thuyết cũng viết như vậy mà."

"Người chết rồi môi mới lạnh như băng." Khanh Nhượng Nhượng đứng bên cạnh làm bầm.

"Nói gì vậy, Khanh Nhượng Nhượng, chẳng lẽ em chưa từng nghĩ tới sao?" Chị Quả Quả trưng ra vẻ mặt như khẳng định rằng cô cũng nhất định muốn ăn thịt, bị dọa sợ, Khanh Nhượng Nhượng vội vàng nói: "Dĩ nhiên, dĩ nhiên, phụ nữ ai mà chẳng muốn chứ". Nếu như cô phủ nhận, nhất định sẽ rước lấy sự chê cười của chị Quả Quả, cuối cùng không phải cũng cho ra kết luận cô là loại người giả thanh cao kiêu cách sao.

Quả Quả thu hồi ánh mắt đang trừng Khanh Nhượng Nhượng, "Chị biết ngay. Nếu chúng ta đều muốn, có phải nên mượn cơ hội này nhưng chàm một lần hay không?" Đôi mắt của Quả Quả ánh lên tia sáng mạo hiểm.

"A. . . . ." Đột nhiên sự chú ý của Khanh Nhượng Nhượng và mấy người xung quanh cũng bị một chuyện khác kinh khủng hơn hấp dẫn.

Trước cửa chính, có một cô gái thoát nhìn rất bình thường, rất thuần khiết, rất thanh cao, mạnh mẽ ôm Lục Phóng, rồi hét lớn: "Tổng giám đốc, em yêu anh, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh. . . . ."

Cũng không có sau đó, rồi Khanh Nhượng Nhượng lại khiếp sợ nhìn cô gái như hoa kia bị bảo vệ kéo đi ra ngoài không chút thương tiếc.

Một lúc lâu sau mọi người mới hồi phục lại tinh thần, "Mới vừa rồi chúng ta nói đến chỗ nào rồi?" Khanh Nhượng Nhượng thất thần một lúc rồi mới nhớ tới này giờ chị Quả Quả vẫn đang nói chuyện.

Nét mặt Quả Quả rất yếu ớt nhưng ánh mắt thì lại vô cùng gian xảo, cùng Hòa Đa nhìn thẳng vào mắt Khanh Nhượng Nhượng ba mươi giây, sau đó thì nhất trí đẩy Nhượng Nhượng về phía trước, "Khanh Nhượng Nhượng, nhiệm vụ vinh quang mà gian nan này liền giao cho cô đó, cô đi trước cường hôn tổng giám đốc, chúng tôi đuổi theo sau."

"Tại sao? Hai người tưởng đầu óc tôi bị cửa kẹp rồi chắc?" Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy có lẽ đầu óc hai người này bị ngập nước rồi cho nên mới to gan dám nghĩ cường hôn Lục Phóng trước mặt tất cả mọi người, càng không cần phải nói đến cường hôn. Huống chi, tại sao cô lại phải ngu ngốc đi làm bia đỡ đạn?

"A, bị cửa kẹp khi nào vậy?" Hòa Đa hả hê đưa móng vuốt sờ sờ lên đầu Khanh Nhượng Nhượng.

"Ít nói nhảm đi." Khanh Nhượng Nhượng bị chọc tức không chịu được, "hai người cứ đối khất như vậy sao?"

Hòa Đa rất kiên định nói "Tôi phải thân thiết với Lục tổng một chút, mới biết được tôi có tiềm lực làm gay hay không chứ."

Vì lợi ích của bản thân, Quả Quả cũng thật kiên định nói "đến lúc về già, toàn bộ đều dựa vào hồi ức với Lục tổng này mà dưỡng già."

"Chuyện này thì có liên quan gì tới tôi?" Khanh Nhượng Nhượng lắc đầu, tính toán vứt bỏ đôi câu nam nữ này.

"Khanh Nhượng Nhượng, nếu cô mà không đi, tôi ngay lập tức đi tuyên truyền chuyện cô ở sát vách nhà Lục tổng."

"Cái gì. . . . ."Chị Quả Quả bắt đầu thét chói tai, lời nói kế tiếp đã bị Khanh Nhượng Nhượng bịt miệng chặn lại. Chỉ có thể "Ô ô ô. . . . ." mấy tiếng kháng nghị.

"Hòa Đa, tự cậu muốn đâm đầu vào chỗ chết." Nhìn thấy mọi người hướng sự chú ý về phía bọn họ, Khanh Nhượng Nhượng lập tức hung hăng trợn mắt nhìn hai người một cái.

"Em...em, em. . . . ." Chị Quả Quả đã kích động đến không nói nên lời, Khanh Nhượng Nhượng nhìn vẻ mặt đó của chị ấy, cũng biết nếu như chuyện này mà thực sự truyền ra ngoài, đoán chừng cô sẽ không có một ngày sống dễ chịu, mà chính xác là sẽ bị liệt vào danh sách nhân viên nữ không được công ty hoan nghênh nhất, đây cũng không phải là cái danh hiệu vinh dự gì, có khi cửa nhà cô cũng bị người đập phá cũng không biết chừng.

"Xem như các người lợi hại." Khanh Nhượng Nhượng tức giận đạp một cái trên đôi giày cao gót, bị bốn cái móng vuốt sau lưng đẩy về phía trước.

Lục Phóng hơi cúi đầu, giọng điệu cũng giống như đối với bất kỳ nhân viên bình thường nào khác "vắt và rồi."

Phía sau hông của Khanh Nhượng Nhượng bị hai con cầm thú ngắt hai cái, cô thực sự không thể làm gì khác hơn là làm cái chuyện không bằng cảm thú này, trong nháy mắt lúc Lục Phóng cúi thấp đầu xuống, cô hung hăng kéo cổ của Lục Phóng xuống, hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Có trời đất chứng giám, Khanh Nhượng Nhượng cô chỉ muốn chạm môi nhẹ nhàng một chút rồi nhanh chóng buông ra mà thôi, cũng không thể để bị an

ninh kéo đi ra ngoài mà làm lỡ mất chuyện ngâm suối nước nóng vô cùng quan trọng.

Sau đó, cô chỉ cảm thấy một hương thơm quen thuộc vây lấy mình, eo nhỏ bị một đôi tay vững vàng cố định lại, đầu lưỡi Lục Phóng vô cùng linh hoạt, nhanh chóng cậy mở hàm răng Khanh Nhượng Nhượng ra. Nếu như là bình thường, Khanh Nhượng Nhượng khẳng định đã hé mở hàm răng ra mà hưởng thụ rồi, nhưng lúc này, phía sau cô không biết bao nhiêu cặp mắt đang xem bọn họ trình diễn, chỉ vừa nghĩ thôi, cô liền cảm thấy rợn tóc gáy, không có một chút lãng mạn, kích tình nào cả.

Hai tay Nhượng Nhượng chống đỡ ở trước ngực của Lục Phóng, muốn đẩy anh ra, nhưng sức lực lại không bằng người, cuối cùng chỉ có thể để hai tay ở sau lưng Lục Phóng múa may loạn xạ, ra hiệu cho Hòa Đa và chị Quả Quả nhanh chóng cứu mình.

Cho đến khi Lục Phóng buông tay ra, chị Quả Quả và Hòa Đa vẫn như còn bị sét đánh chưa tỉnh lại. Khanh Nhượng Nhượng vội vàng lấy mu bàn tay lau lau miệng, sau đó làm bộ đồ mặt giống như tất cả mọi người đều không nhìn thấy diễn cảnh vừa xảy ra, nói "Tổng giám đốc cũng vất vả rồi." Vừa nói xong, mới cảm thấy lúc này nói câu đó lại nghe ra một ý nghĩa khác, lại liếc mắt nhìn thấy gương mặt Lục Phóng hé ra một nụ cười nhẹ, chỉ hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Khanh Nhượng Nhượng bước nhanh đến trước mặt người thứ hai, đó chính là vị trợ lý Bob dễ thương, mà rất rõ ràng, đạo hạnh của trợ lý Bob cao hơn nhiều so với chị Quả Quả và Hòa Đa, tỉnh lại ngay lập tức, sau đó nhanh chóng tránh thoát nanh vuốt của Khanh Nhượng Nhượng, nhưng cô làm sao có thể dễ dàng để cho cậu ta được như ý, túm lấy cravat của cậu ta, mạnh mẽ hôn lên. Trợ lý Bob phản xạ nhanh cho nên tránh được một kiếp, làm cho Khanh Nhượng Nhượng chỉ hôn được lên má, thành công bảo vệ đôi môi của mình.

Nhưng mà như vậy cũng đủ rồi, Khanh Nhượng Nhượng cô tình nguyện chụp lên mình cái mũ sắc nữ đối khát, cũng quyết không để có được một vụ scandal nào với tổng giám đốc Lục.

Mấy vị cán bộ cấp cao khác của công ty đang đứng phía sau đã chạy mất dép từ lâu rồi. Khanh Nhượng Nhượng ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào đại sảnh, nhưng có trời mới biết, chân của cô đang run rẩy, mặt thì đỏ lựng.

Chị Quả Quả và Hòa Đa cùng theo vào rồi ngay lập tức kéo Khanh Nhượng Nhượng tới một góc nhỏ bắt đầu thăm vấn, "Em và tổng giám đốc có gian tình?" Chị Quả Quả tròn mắt lên hỏi.

"Đúng vậy, chính xác là đã cùng lên giường, còn kết hôn rồi." Khanh Nhượng Nhượng từng từng nói.

"Cô gái chết tiết kia, ít lắm lắm cho tôi." Hòa Đa gõ gõ đầu Khanh Nhượng Nhượng mấy cái, hung dữ trừng mắt "Thành thật khai báo đi!"

"Khai báo cái gì, muốn gán tội cho người thì sợ gì không có lý do. Hai người cũng đã cho rằng như vậy thì tôi còn lời nào để nói chứ." Khanh Nhượng Nhượng nhún nhún vai, bạn càng phủ nhận, thì họ càng không tin, cô chính là dùng một chiêu này để chơi lại họ.

"Cô cường hôn tổng giám đốc những bốn mươi tám giây, vậy mà anh ta lại không gọi an ninh, thật sự không thể tưởng tượng nổi." Hòa Đa bắt đầu buồn bực.

"Hay là anh ta thích hôn tôi?" Khanh Nhượng Nhượng bắt đầu hưng phấn buồn chuyện.

Chị Quả Quả bày ra vẻ mặt vô cùng chán ghét giống như bị con gián bò qua vậy, "Không thể nào!" Cô ghé lại bên môi Khanh Nhượng Nhượng ngửi một chút rồi hỏi lại, "Buổi sáng em uống cái gì?"

"Nước nho, rất ngon."

"Khó trách, khó trách." Hòa Đa sức tỉnh hiểu ra, "Tổng giám đốc chỉ thích vị nho, lần trước hai người không thấy anh ta cũng mua áo mưa có vị nho sao?" Hòa Đa ngay tức khắc đưa ra nhận định.

"Chết rồi, sáng sớm chị đã uống sữa tươi rồi." Chị Quả Quả che miệng, trưng ra vẻ mặt vô cùng tiếc hận.

"Hai người không hôn Tổng giám đốc sao?" Khanh Nhượng Nhượng thấy bọn họ di dời mục tiêu rồi mới dám hỏi lại.

"Chết rồi, tôi quên mất!" Hòa Đa ảo não dậm dậm chân mấy cái, "Tôi còn tưởng cô có cái chuyện gì kích thích để nghe xem nên mới quên luôn việc cưỡng hôn này."

Bạn học Khanh Nhượng Nhượng này thật sự là làm cho người ta phải ghen tỵ, người gốc thực sự có cái phúc của gốc, chị Quả Quả và Hòa Đa bắt nạt với cô cả ngày trời, mãi cho đến khi mọi người trong Phòng thiết kế trang sức của bọn họ bắt đầu chơi một trò chơi rất trẻ con mới tìm được một chỗ để trút giận.

Một vòng tròn gồm mười hai người, mỗi người được chọn một con bài, người nào bắt được lá bài Đại Vương thì người đó chính là Lão đại, có thể ra lệnh bắt Kẻ Trộm làm bất cứ một việc nào đó. Mà trước đó, người giữ lá bài Đại Vương cũng không biết ai là Kẻ Trộm, cho nên thường hay gây ra chút chuyện dở khóc dở cười.

Ví dụ như, làm cho một người đàn ông xem một người đàn ông khác là cây cột và múa cột ..., mà sự thực, người đó suy đoán Kẻ Trộm là một cô gái chứ không ngờ lại là một người đàn ông.

Một ví dụ nữa, như lần này, chị Quả Quả bắt được lá bài Đại Vương, đưa ra mệnh lệnh cho Kẻ Trộm đi tỏ tình với Vương Xán ở bên kia, phải lớn tiếng

nói, "Em thích anh." Mà cũng thật bất hạnh, Khanh Nhượng Nhượng trúng chiêu, người giữ lá bài Kẻ Trộm là cô. Cô thực sự rất hoài nghi có phải là chị Quả Quả và Hòa Đa cấu kết với nhau chơi bẩn hay không, nhưng đáng tiếc khi đó đã qua thời điểm thu thập chứng cứ, hiện trường phạm tội đã bị phá hủy từ lâu.

"Có thể đổi một chút không?" Lúc đó Khanh Nhượng Nhượng cũng không nghi ngờ gì, chỉ muốn ăn vạ với chị Quả Quả. Phụ nữ ghen tỵ là vô cùng đáng sợ, chị Quả Quả sống chết cũng không đồng ý, những người xung quanh cũng bắt đầu ồn ào hẳn lên, mọi người gần như đều biết Khanh Nhượng Nhượng và Vương Xán có vài chuyện xưa mập mờ, tò mò muốn xem diễn biến và kết quả tiếp theo.

"Nếu không, tôi liền hét to lên tổng giám đốc ở cách vách nhà cô." Hòa Đa đứng phía sau Khanh Nhượng Nhượng, vô cùng âm hiểm nói nhỏ bên tai cô. Khanh Nhượng Nhượng nắm chặt quả đấm, rất muốn phát hỏa nhưng chẳng được, cán dao đã nằm trong tay người khác, người ta muốn chặt chém thế nào, cô có biện pháp gì ngăn cản.

Thật ra muốn nói mấy chữ 'em thích anh' này với người mình không thích cũng không có gì khó khăn, ngược lại, đối với người mình thực sự thích, lại rất khó mở miệng nói ra câu 'em yêu anh'.

Khanh Nhượng Nhượng chỉ có thể thấy chết không sợ đi tới trước mặt Vương Xán, cô chỉ sợ Vương Xán sẽ hiểu lầm gì đó, cuối cùng lại đau lòng mà thôi.

"Vương Xán." Khanh Nhượng Nhượng vỗ vỗ bả vai Vương Xán lúc anh ta đang chơi bài tú lơ khơ

"Nhợng Nhượng." Vương Xán mừng rỡ quay đầu lại.

Khanh Nhượng Nhượng nhìn về phía đám người Hòa Đa, bọn họ ngược lại cũng chờ tới dài cổ nhìn qua bên này, cô đành phải mở miệng nói rõ ràng mấy chữ này "Em thích anh." Trong phút chốc, xung quanh vang lên tiếng vỗ tay và tiếng hoan hô của mọi người, có người còn táo bạo hô lên "Kiss! Kiss!"

Khanh Nhượng Nhượng nói xong, ngay lập tức lại gần nói nhỏ bên tai Vương Xán, nhẹ nhàng giải thích đây chỉ là một trò chơi trừng phạt mà cô đang chơi. Mấy lời này, cũng không thể nói trước mặt người ngoài, sẽ ảnh hưởng không tốt cho Vương Xán. Bạn sao có thể vừa nói cho người ta bạn thích anh ta rồi sau đó quay ngoắt lại nói rằng bạn đang lừa anh ta, loại chuyện bi ối như vậy Lục Phóng có bản lĩnh làm ra nhưng mà Khanh Nhượng Nhượng cô lại không có cái bản lĩnh này.

Vương Xán chưa xót cười một tiếng, "Nhợng Nhượng, tôi. . . . ."

Khanh Nhượng Nhượng lui ra sau một chút, lắc đầu cười. Cô không có cách nào làm rõ tình cảm của mình, cũng không thể ích kỷ kéo thêm Vương Xán vào cuộc.

Lúc Khanh Nhượng Nhượng xoay người lại thì nhìn thấy Lục Phóng mặt xanh mét đứng sau lưng cô, trợ lý Bob mặt tái nhợt, còn có Mễ Lâm đứng cách đó không xa, không ngừng giơ ngón tay cái với cô, thật là chẳng hiểu cái gì hết.

Một hồi lâu sau trợ lý Bob mới hắng giọng, gọi mọi người đi dùng cơm, vì sau bữa cơm, buổi chiều bọn họ còn có một hoạt động nữa.

Mẹ Nhượng Nhượng : Tại sao con lại cam chịu để cho yêu nhân Hòa Đa kia uy hiếp?

Nhợng Nhượng: người ta không bỏ được Phóng Phóng mà..., nếu như có quá nhiều người tới thăm, lỡ Phóng Phóng tức giận, dọn nhà đi thì làm thế nào? (cắn khấn tay)

Phóng Phóng : (thầm nghĩ trong bụng : đánh chết mình cũng sẽ không dọn đi, thân ái , thật không ngờ em đối với anh lại yêu sâu đậm như vậy)

Mẹ Nhượng Nhượng : con xác định nguyên nhân không phải là vì công tơ điện nhà người ta bị công tơ điện nhà con bắc lên sao?

Nhợng Nhượng : (đỏ mặt) mẹ...mẹ, mẹ, có ý gì, ý mẹ nói con trộm điện sao?

Phóng Phóng : Khanh Nhượng Nhượng! (rống giận)

Nhợng Nhượng : (hoảng sợ) thật ra thì, thật ra thì, cũng bởi vì người ta muốn hôn Phóng Phóng, ngu sao mà không mượn cơ hội này để hôn, hôn rồi còn có thể trốn tránh trách nhiệm. (bộ dạng vô cùng háo sắc).

Phóng Phóng : (thầm nghĩ : được rồi, tha thứ cho em tội trộm điện)

Mẹ Nhượng Nhượng : con xác định nói như vậy không phải là chỉ vì muốn qua cửa của Phóng Phóng chứ?

Phóng Phóng : Khanh Nhượng Nhượng! (rống giận)

Nhợng Nhượng: (hoảng sợ) mẹ, con biểu diễn, con biểu diễn, Phóng Phóng đáng sợ quá, người ta muốn Xán Xán.

Mẹ Nhượng Nhượng: (sợ hãi) Phóng Phóng, Phóng Phóng, bớt giận, bớt giận, không phải lỗi của mẹ, không phải lỗi của mẹ, (chạy trời chết), mẹ đã

tận lực khiến Vương Xán diễn tốt phần của mình, ngay cả là nam phụ cũng không phải, mẹ cũng không biết Khanh Nhượng Nhượng lại là người có mắt như mù (chẳng lẽ tài múa bút của ta quá cao, chỉ phác thảo vài nét bút đã vẽ ra một nam phụ độc nhất vô nhị trời đất khó tìm? 5555555555555555).

Mẹ Đang Đang ngã cảm đầu xuống, u một cục lớn bị đặt lên cẳng, đưa tới phòng cấp cứu

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Một hồi lâu sau trợ lý Bob mới hắng giọng một tiếng, gọi mọi người đi dùng cơm, sau bữa cơm chiều còn có một hoạt động nữa.

Những công ty khác cũng như vậy, mỗi khi tổ chức sự kiện có nhiều người tham gia như thế này đều sẽ đưa ra những trò chơi trúng thưởng để hóa giải mâu thuẫn khó có thể điều hòa giữa giai cấp bóc lột và nhân dân lao động. Lúc trước, ở công ty Khanh Nhượng Nhượng làm, mọi người đặc biệt yêu thích hoạt động này, giải nhất sẽ nhận được một bộ nồi hàng hiệu, còn không thì lấy một bộ dao thái hàng hiệu, đa phần chủ yếu là những người đã thành gia lập thất yêu thích đến nỗi cả ngày đều vây quanh chủ đề nồi niêu chén bát mà buồn chuyện.

Vận số Hòa Đa siêu may mắn, mỗi lần không phải giải đặc biệt thì cũng là giải nhì, trong nhà chất một đồng nồi niêu và dao thái, cả ngày kêu la muốn mở cửa hàng bán dụng cụ đồ dùng cho phòng bếp.

Đối với mấy món đồ xưa này Khanh Nhượng Nhượng cũng không thích lắm, đặt ở trong nhà còn sợ chật chội, chiếm hết không gian, cho nên, lúc trợ lý Bob thông báo kế tiếp là trò chơi rút thăm trúng thưởng, cô bắt đầu dĩ liếc mắt xem thưởng, không ngờ A&E cũng thích tạo bất ngờ sét đánh như vậy.

"Chỉ là lần này phần thưởng vô cùng đặc biệt, bởi vì có rất nhiều nhân viên phản ánh, hàng năm phần thưởng đều không có gì ý mới lạ, cho nên hôm nay mọi người không nên quá bất ngờ, cũng không cần bởi vì vui mừng quá mà té xỉu, ách, công ty đặc biệt mời nhân viên cấp cứu ở một bên chờ lệnh." Trợ lý Bob không khỏi há hê nói.

Những người ngồi bên dưới lập tức tò mò, rốt cuộc là phần thưởng như thế nào mà có thể khiến người ta vui mừng đến té xỉu? Ánh mắt Khanh Nhượng Nhượng khẽ sáng lên "Chẳng lẽ là sẽ tặng kim cương sao?" Cái này cũng rất có thể nha! Dù sao A&E cũng là cái xưởng gia công kim cương tự nhiên.

Chị Quả Quả trưng ra vẻ mặt vô cùng khinh bỉ Khanh Nhượng Nhượng "Thôi đi, em cho rằng nhân viên A&E đều là người nhặt ve chai à, chỉ là một viên kim cương mà có thể khiến người ta té xỉu?" Chị Quả Quả ưỡn ngực lên, để lộ ra một viên kim cương lóe ra hào quang óng ánh nằm ngay trên ngực mình, đưa tay vén lại mái tóc quăn rũ, lộ ra vành tai mê người, trên đó cũng có đeo một đôi bông tai kim cương, xem ra, vì ngày hôm nay, chị ấy cũng đã tiêu tốn hết cả vốn lẫn lời rồi.

Hòa Đa tặng hắng một cái, thu hút sự chú ý tập trung của mọi người về hướng cổ tay cậu. Là một chiếc đồng hồ có viền nạm kim cương.

Khanh Nhượng Nhượng đỏ mặt xấu hổ, thì ra là do cô quá nghèo rồi.

"Sau khi mọi người vào cửa thì mỗi người đều được phát cho một cái thẻ bài đánh số, nữ thì có màu hồng, còn nam thì màu xanh dương, mà ở trong hai chiếc hộp kín bên kia cũng đã có sẵn những thẻ bài đánh số tương ứng, rút trúng thẻ bài số nào, người cầm thẻ bài số ấy chính là người may mắn chiến thắng, đoạt được phần thưởng ngày hôm nay, được rồi mọi người, chúng ta bắt đầu trò chơi thôi. Vị thứ nhất được mời lên rút thăm thẻ bài may mắn chính là Bông hoa xinh đẹp của phòng thiết kế đá quý, một trong tứ đại mỹ nhân của công ty chúng ta, Lâm tiểu thư. Xin mời!"

Phía dưới, tiếng vỗ tay như sấm động vang lên ầm ầm, Mễ Lâm thực sự rất được mọi người ngưỡng mộ, xuất thân giàu có, xinh đẹp như hoa, tính tình cũng hòa nhã vui vẻ, là cô gái trong mộng của vô số đàn ông chưa vợ trong công ty.

Người điều khiển chương trình nhanh nhẹn chuẩn bị tốt mọi thứ, đem chiếc hộp kín đựng thẻ bài màu xanh dương đưa tới trước mặt Mễ Lâm. Cô nhẹ nhàng rút ra một thẻ bài, mỉm cười đọc lên "số 102."

"Vậy mà lại để nam nữ chia ra rút thưởng riêng, tính diễn xiếc cái gì đây?" Chị Quả Quả có chút ngạc nhiên.

Họ còn chưa có nghĩ ra về sau sẽ như thế nào thì đã nhìn thấy ở bên cạnh mình có một anh chàng đáng đáp rất tốt, đáng tiếc mặt đầy mụn trứng cá của Bộ xây dựng kích động đứng lên, hướng về phía Mễ Lâm ở trên đài chạy lên. Hóa ra anh ta là người giữ số 102 àh.

"Hiện tại tôi xin công bố phần thưởng, người đoạt giải thưởng có thể yêu cầu người đã rút thăm may mắn kia thỏa mãn cho mình một nguyện vọng, nhưng nguyện vọng này không được trái với pháp luật, không trái với đạo nghĩa." Trợ lý vừa dứt lời, đám đông bên dưới bùng nổ giống như núi lửa bộc phát nham thạch, không ai nghĩ tới, phần thưởng lần này lại đặc biệt khác lạ như vậy.

Đã có không ít người bắt đầu vỗ tay cùng huyết sáo rồi, Mễ Lâm đứng ở trên đài cao xoay một vòng, mỉm cười rất quyến rũ mời anh chàng mặt đầy mụn trứng cá kia lên đài.

Vị đồng chí may mắn kia kích động đến nỗi không nói ra được tiếng nào, miệng hết há ra lại khép lại, lí nhí nói gì đó. Còn dưới đài thì tiếng hò hét ầm ỹ

vang lên, căn bản là không nghe rõ được câu cú của vị đồng chí may mắn kia. MC chủ trì vui vẻ thay hẳn truyền đạt lại ý tứ thông qua Micro "Vị đồng nghiệp này muốn hôn Mễ Lâm tiểu thư."

Dưới khán đài, hàng loạt tiếng vỗ tay rào rào vang lên. Thực là vô cùng kích động và nhiệt tình.

Mặc dù về mặt Mễ Lâm có chút khó xử nhưng vị đồng chí nào đó căn bản là đang còn trong kích động cho nên mới không để ý tới. Cô khẽ thở dài ra một hơi, căn bản chính là cười hồ khó xuông, chỉ có thể đứng đó nhẹ mím cười cho vị đồng chí mặt mụ kia hôn lên má một cái.

Sau đó, vị đồng chí kia lằng lằng mừng tới nỗi xém nữa là té từ trên đài xuống. Chính là bộ dạng của người trên mây đây mà!

"Ôi thật kích động, kích động chết mất." Chị Quả Quả vuốt vuốt ngực "Trời ạ, hôm nay giải đặc biệt nhất định là do tổng giám đốc rút thăm, trời ạ, trời cao đầu, để cho con trúng đi, con dùng năm trăm vạn cơ hội may mắn của con để đổi với người." Chị Quả Quả đã kích động đến nỗi nước mắt lưng tròng rồi.

Chung quanh, mấy mỡ sắc nam sắc nữ cũng bắt đầu chà sát hai bàn tay, bao nhiêu buồn bã ỉu xìu mới vừa rồi toàn bộ trở thành hư không, đáng tiếc bây giờ còn là Xã Hội Chủ Nghĩa giai đoạn sơ cấp, không thể phân phối theo nhu cầu, nếu không.

Kế tiếp, một dàn tuấn nam mỹ nữ chức vị không hề thấp lại còn nổi danh trong công ty lục tục nối đuôi nhau ra ngoài rút thăm. Lúc công bố giải nhì, Trợ lý Bob cũng phải đích thân ra sân, kết quả công bố thì cô gái trẻ may mắn ấy hạnh phúc tới ngất luôn. Dĩ nhiên, trong này cũng không thiếu mấy vị đồng chí yêu cầu lãnh đạo cho họ mượn xiu tiền đặt cọc để mua phòng ốc nhà ở (*trong mua trả góp), kết quả là thu lại vô số ca thán của mọi người, đây thực sự là sát phong cảnh mà!

Bất quá, đặc sắc nhất vẫn là màn cuối cùng này, giải đặc biệt, do đích thân tổng giám đốc Lục rút thăm. Thời điểm Lục Phóng bước lên khán đài, mấy cô gái đã may mắn bị rút thăm trúng khi trước đều không nhịn được dậm chân tiếc hận khôn cùng, đáng thương cho mình không có cơ hội gì nữa. Thực đáng hận a!

Khanh Nhượng Nhượng nhìn Lục Phóng ông ọ làm dáng ở trên đài, cái người đáng đánh đòn này ở trước mặt người ngoài đều giả trang vô cùng tốt, đến công ty trước sau như một đều là giày tây, quần jean, đem dáng người cao lớn rắn chắc hiển lộ rõ ràng, Khanh Nhượng Nhượng thực có chút ghen tỵ, anh ta còn có mộng mảy hơn so với cô nữa! Hận! Híp mắt nhìn lên nửa người trên, chiếc áo sơ mi không cài hai nút trên, để lộ ra một chút vùng ngực khiêu gợi, trên mặt cũng ẩn hiện một nụ cười mím xấu xa mờ ám, thấy thế nào cũng là bộ dáng yêu nghiệt quyền rũ người.

"Được rồi, mọi người trật tự, để cho tổng giám đốc của chúng ta lên rút thăm nữ nhân viên may mắn nhất của ngày hôm nay nào." Trợ lý Bob cầm Micro nói mà tay cũng bắt đầu run rẩy kích động, phía dưới bàn dân cũng yên lặng như tờ chờ đón may mắn đến với mình.

Duy chỉ có Hòa Đa dùng cảm giác tay lên kiến nghị "Tôi có một yêu cầu."

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn Hòa Đa, ánh mắt Lục Phóng cũng liếc về phía bên này, gật đầu một cái với cậu ta, xem như đồng ý cho cậu ta phát biểu ý kiến, "Tôi muốn xin đem thẻ bài cả nam lẫn nữ trộn chung hỗn hợp lại với nhau."

Hai chân Khanh Nhượng Nhượng mềm nhũn, không ngờ nam sắc lại hại người tới mức đó. Càng không ngờ tới, mọi người thế nhưng lại rầm rầm ủng hộ ý kiến của anh chàng Hòa Đa mê trai này, Khanh Nhượng Nhượng lúc này mới hiểu được, một nhóm chơi chung không thể không chung hệ! Không phải có câu, vật hợp theo loài sao?!

Lục Phóng gật đầu với trợ lý Bob một cái, Mc tiến lên đổ thẻ bài của hai thùng lại thành 1 thùng, xáo trộn lên, đưa tới trước mặt Lục Phóng. Lúc này, Lục Phóng mới chậm rãi đưa tay vào trong hộp rút thăm.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, cùng nhau im lặng nín thở, chờ đợi kết quả.

"Số 225." Lục Phóng nhẹ giọng phun ra mấy chữ này.

Chung quanh một mảnh âm thanh "Ào ồ"

"Shit, tôi là số 224." Chị Quả Quả dậm ngực giậm chân, bình thường đều trưng ra bộ dạng thực nữ cao nhã thoát tục, đi đường uốn ngực nhìn thẳng nhìn kiêu sa như thế nhưng lúc này thô tục còn hơn cả thô tục, thực sự là lần đầu tiên Khanh Nhượng Nhượng thấy chị ấy luống cuống như vậy, mỹ sắc a, đúng thực là hại nước hại dân! Có thể tưởng tượng được chị Quả Quả tức giận công tâm như thế nào, hoàn toàn không hề thua kém sự kiện thi Anh ngữ cấp bốn nhưng chỉ được có 59 điểm năm đó.

Còn Hòa Đa..hai tay cậu ta đã chặt chẽ đặt ở trên cái cổ nhỏ của Khanh Nhượng Nhượng rồi, trong miệng rít gào không cam tâm "Cô đáng chết, cô gái xui xẻo vạn dặm mua vé số ngay cả năm đồng cũng không bao giờ trúng như cô tại sao lại có thể trúng được?"

Đột nhiên ồn ào như thế, hiển nhiên rước lấy vô số ánh mắt chú ý của hội trường, mọi người chính là đang tính toán xem nên lên lút chuyển nhượng thẻ bài như thế nào và ai là người may mắn đó thì đều quay nhìn Khanh Nhượng Nhượng như mèo nhìn thấy mỡ, khiến cô nổi cá da gà. Không còn nghi ngờ gì nữa, hôm nay, Khanh Nhượng Nhượng chính là cái người bị vây công ở trong vòng ám đấu minh tranh này.

Ánh mắt mọi người trong toàn hội trường tựa như dao găm bay ngang, Khanh Nhượng Nhượng có cảm giác thân thể mình như đang có hàng vạn mũi tên xuyên tim

"Chuyển nhượng đi! Khanh Nhượng Nhượng, cô có thể ra một cái giá cao để chuyển nhượng lại cho chúng tôi" Có người bắt đầu phấn khích hét lên.

Hiện trường một mảng điên cuồng, có một gái ế xinh đẹp 35 tuổi đến nay còn chưa lập gia đình chạy tới trước mặt Khanh Nhượng Nhượng nhanh như một mũi tên rời cung, tức khắc kéo dây chuyền kim cương ở trên cổ mình xuống, còn có vòng tay khảm kim cương, tất cả đều nhét vào tay Khanh Nhượng Nhượng. Thấy Khanh Nhượng Nhượng ngây ngốc không có phản ứng, liền cúi xuống cời giày ra luôn "Đây là JIMY-CHOO hàng hiệu số lượng có hạn." Cô gái này điên cuồng đem tất cả mọi thứ có giá trị trên người mình đều nhét vào tay Khanh Nhượng Nhượng.

"Khanh Nhượng Nhượng cô dám, nếu cô dám cho cô ta, tôi sẽ nói rõ ràng mọi chuyện, đưa ra ánh sáng, khai ra cô. . . . ." Hòa Đa cũng nhanh chóng gia nhập vào đám đông tranh đoạt người chết ta sống.

"Tôi trả mười vạn" Thậm chí có một cô gái bò luôn lên bàn, nhìn Khanh Nhượng Nhượng rồi bắt đầu ra giá. Hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Đáng thương cho cô hòng của trợ lý Bob, rống lên cả nửa ngày mới không chế được hội trường đang điên cuồng này "Mọi người yên lặng một chút, yên lặng một chút, phần thưởng lần này không thể chuyển nhượng, nếu không sẽ vi phạm nguyên tắc rút thăm trúng thưởng mà chúng ta đã đặt ra từ đầu cuộc chơi."

Vì vậy, Khanh Nhượng Nhượng ngay lập tức bị mời lên khán đài.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

"Xin hỏi Khanh tiểu thư, cô có yêu cầu gì không?" Người điều khiển chương trình bắt đầu hỏi thăm. Dưới đài mỗi người đều trung ra vẻ mặt ghen tỵ nhìn Khanh Nhượng Nhượng, nhìn xem cô có thể nói lên yêu cầu gì với tổng giám đốc đây.

Khanh Nhượng Nhượng há miệng nói, nhưng không biết người điều khiển chương trình thực sự cố ý hay là vô tình quên mất việc đưa Micro cho cô nói, cho nên, không có ai nghe được Khanh Nhượng Nhượng nói rằng "Tôi không có yêu cầu gì cả."

Kết quả, Lục Phóng rất tận tâm, hơi cúi người đưa sát lỗ tai kề gần ngay trước mặt cô như ý muốn nghe cô nói rõ xem cái gì "Cô nói cái gì?"

Trong lúc Khanh Nhượng Nhượng ngu ngơ còn chưa kịp phản ứng trước hành động mang tính thân thiết này của Lục Phóng thì anh ta đã đứng thẳng người lên, có chút thẳng thốt hô lên "Cô muốn cầu xin tôi cưới cô?!"

Lúc ấy, dưới đài thậm chí đã có người té xỉu, tất nhiên, cũng sẽ có vô số người há hòng, thét lên như heo bị chọc tiết, và cũng có người phản kích cổ vũ "Khanh Nhượng Nhượng, làm tốt lắm, Khanh Nhượng Nhượng, nói hay lắm."

Trợ lý Bob luống cuống tay chân, đi tới trước mặt Khanh Nhượng Nhượng "Khanh tiểu thư, yêu cầu như vậy thực sự có chút không hợp. . . . ."

Người điều khiển chương trình cúi người trước mặt Lục Phóng "Xin lỗi tổng giám đốc, xin lỗi tổng giám đốc. . . . ."

Khanh Nhượng Nhượng cũng không biết tại sao người điều khiển chương trình lại muốn nói xin lỗi với Lục Phóng, vội vàng mở miệng "Tôi không có. . . . ." Thế nhưng âm thanh như muỗi kêu của Khanh Nhượng Nhượng đã sớm đã bị tiếng ồn của đám người bên dưới hoàn toàn lấn át, không có một người nào chú ý tới cô cả.

Mỗi người ở đây đều hướng mắt nhìn xem Lục Phóng, chờ xem Lục Phóng sẽ khiến cho Khanh Nhượng Nhượng chết như thế nào.

"Bob." Lục Phóng ngăn cản động tác đang muốn kéo Khanh Nhượng Nhượng xuống đài của trợ lý Bob, anh ho khan hai tiếng, hắng giọng một cái, dưới đài lập tức yên tĩnh lại chờ đợi tuyên án tử hình của Khanh Nhượng Nhượng.

"Tốt, tôi đồng ý, Khanh tiểu thư." Lục Phóng nói xong, còn giống như tuyên thệ ấn xuống một nụ hôn ở trên trán Khanh Nhượng Nhượng.

"Tôi không. . . . ." Khanh Nhượng Nhượng gấp gấp hô hào ra tiếng, cô biết nếu như lúc này cô không cải chính sự sai lầm này thì sau này vĩnh viễn cũng không cải chính được nữa.

Nhưng ngênh đón cô lúc này chính là một nụ hôn mãnh liệt có thể khiến cho người ta hít thở không thông của Đại tổng giám đốc Lục. Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy Lục Phóng hết như một cái máy hút không khí, hung hăng rút đi dưỡng khí trong phổi cô, khiến cô đầu choáng mắt hoa lên như người bị bệnh suy nhược, sau đó cô như thế nào xuống đài, như thế nào trở về nhà mình đều mơ mơ hồ hồ không biết gì nữa. Choáng váng quá độ rồi.

Khanh Nhượng Nhượng xin nghỉ phép mấy ngày, tới lúc ngồi trước bàn làm việc ở công ty thì đầu óc cô mới tỉnh táo được một chút.

Hòa Đa gần như là phải rón rén đi tới trước mặt Khanh Nhượng Nhượng, cậu ta để laptop của mình đặt ngay trước mặt Khanh Nhượng Nhượng, trên màn hình đã mở ra sẵn một websites.

Khanh Nhượng Nhượng định thần nhìn lại, mới biết đây là vật gì.

Toàn tập Enemy network! (công cụ công kích kẻ địch trên mạng)

Khanh Nhượng Nhượng nhìn thấy hình ảnh của mình có số lượt người truy cập cao nhất trong ngày, nghi ngờ gõ vài dòng chữ khóa về hình ảnh của mình thì một hàng số liệu thống kê hiện lên rõ ràng "Đồng chí nên bị bắn chết 10024 lần, bị phanh thây 38007 lần. . . . ." Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng khiến Khanh Nhượng Nhượng sợ tới suýt nôn.

Hòa Đa tốt bụng chỉ chỉ thanh công cụ có thể lựa chọn ở bên trên màn hình cho Khanh Nhượng Nhượng xem. Công cụ gây án có thể lựa chọn là : súng máy, súng lục nhỏ, chủy thủ (dao găm), búa, rìu...rất nhiều công cụ gây án mặc người chọn. Hòa Đa còn đích thân làm mẫu cho Khanh Nhượng Nhượng xem thử một chút cái gọi là toàn tập công cụ gây án công kích kẻ địch của công chúng. Đó chính là cầm súng máy nhả đạn liên tục, càn quét tám hình của Khanh Nhượng Nhượng, trên màn hình ngay lập tức có máu phun trào cộng thêm tiếng thét thê thảm chói tai.

Được rồi, Khanh Nhượng Nhượng cô xem như đã trở thành đại địch của toàn dân rồi! Hôm nay toàn bộ dân chúng trong tập đoàn A&E đều lưu hành chương trình Enemy network với trình độ không hề thua kém gì Happy Network*.

* Một trang mạng tin tức thông dụng của Trung Quốc, tương tự như Kenh14.vn của chúng ta ák.

Lúc Khanh Nhượng Nhượng mở trang mạng của mình ra, hoàn toàn không thể hình dung được mình là cái món gì nữa, chim công? Cá? Toàn bộ đều trở thành vô nghĩa. Ngay cả đám bạn thân thiết ở trên mạng đó cùng tất cả mọi người đều sẵn sàng mất tiền để mua về một nô lệ trên mạng giống y như cô, mặc sức tra tấn!

Khanh Nhượng Nhượng rung mình một cái, nước mắt cũng không nhận được trào ra.

"Khóc cái gì mà khóc, hiện tại mới biết khóc thì có ích gì, tại sao lúc đó lại nói ra cái yêu cầu ấy làm gì." Chị Quả Quả có chút khinh bỉ nhìn Khanh Nhượng Nhượng, bất quá, tay cũng đã đặt trên bả vai nhỏ gầy của Khanh Nhượng Nhượng bóp nhẹ một cái.

Khanh Nhượng Nhượng thực sự là có miệng ăn mà khó có miệng nói, coi như cô có nói việc này là do bị Lục Phóng hãm hại, chắc chắn cũng không có ai tin tưởng, ngược lại, sẽ còn bị thù dệt đủ loại tưởng tượng khinh thường cô, chỉ khiến cô càng thêm khổ sở mà thôi. Cuối cùng, Khanh Nhượng Nhượng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt cho qua.

"Tôi biết rõ lúc đó cô nhất thời bị ám đầu nói lung tung, nhưng chuyện này cũng vô cùng kỳ quái, tổng giám đốc làm sao có thể đồng ý yêu cầu vô lý này của cô được" Hòa Đa vỗ vỗ vai Khanh Nhượng Nhượng, an ủi cô một chút, giọng điệu cũng thập phần khẳng định, Lục Phóng tuyệt đối chỉ là nói chơi, không thể nào nhìn trúng món hàng cỡ Khanh Nhượng Nhượng thế này được.

"Tôi cũng không biết." Khanh Nhượng Nhượng khẽ bĩu môi. Tên kia rõ ràng là đầu sỏ gây chuyện, nhưng gây chuyện xong thì lại lặn mất tăm không thấy bóng dáng, để lại cô một mình đối mặt với ánh mắt địch ý của toàn bộ nhân viên nữ trong nhiều ngày liền, hơn nữa, còn là do Trợ lý Bob đưa cô về nhà, ngay cả bóng dáng Lục Phóng cô cũng chưa từng gặp qua.

"Tổng giám đốc đi đâu vậy?" Chị Quả Quả lơ đãng hỏi.

"Em làm sao biết, từ sau ngày đó em cũng chưa từng nhìn thấy anh ta." Khanh Nhượng Nhượng vô cùng oan uổng kháng nghị.

"Ai, thật ra mọi người đều biết cô cũng là người bị hại." Hòa Đa thở dài một tiếng "Mọi người cũng chỉ là tức giận một chút mà thôi."

Khanh Nhượng Nhượng không hiểu ý tứ của Hòa Đa, nghi hoặc nhìn lại cậu chàng.

"Chúng tôi hoài nghi tổng giám đốc chính là mụn cô để chọc tức một người khiến cho người ta tức giận ghen tỵ. Chuyện là mấy ngày trước trên báo phát hiện một mẫu tin Mê Lâm cùng Thiếu gia của công ty châu báu Nghiêm thị, Nghiêm Lễ, cùng nhau ăn cơm ở Hoa Mãn Lâu vô cùng thân mật, tay trong tay. Cho nên mọi người mới đoán không biết có phải tổng giám đốc cố ý muốn chọc cho mỹ nhân ghen lên hay không đây."

Khanh Nhượng Nhượng ngạc nhiên, Mê Lâm có bạn trai khác? Lục Phóng thất tình? Thật đúng là một bộ phim tình cảm hào môn ướt át mà.

"Vậy Mê Lâm có đáp lại hay không?" Hứng thú của Khanh Nhượng Nhượng cũng bị gọi lên, tò mò hỏi.

"Khụ khụ." Hòa Đa hắng giọng một cái, nói tiếp "Theo thông tin tình báo mới nhất thu thập được, tổng giám đốc đã mang theo Mê Lâm đi Paris rồi, ngoài mặt là đi công tác, nhưng thực chất ai cũng biết, Paris là một thành phố lãng mạn, ừ, cái đó. . . . ."

"Thật ra thì em cũng rất oan uổng, Nhượng Nhượng, aiz, em cũng đừng để trong lòng cho khổ sở, mà nói ra, có thể trở thành nữ phụ làm vật hy sinh của tổng giám đốc không phải ai ai cũng có được cái phúc khí này, xem như là một loại may mắn đi." Chị Quả Quả vỗ vỗ bả vai của Khanh Nhượng Nhượng vài cái.

"Còn cái mạng lưới toàn dân công kích kia. . . . ."

"Aiz, không phải mọi người đều giống như tụi này, hiểu rõ chân tướng của sự tình." Hòa Đa rất tự hào vỗ ngực.

Ví dụ như Vương Xán, anh ta cũng không hiểu rõ chân tướng.

Thời điểm Khanh Nhượng Nhượng tình cờ chạm mặt Vương Xán ở trước cửa thang máy thì thấy vẻ mặt của cậu ta rất lúng túng.

"Thật xin lỗi." Khanh Nhượng Nhượng vội vã chặn lại cánh cửa thang máy đang chuẩn bị đóng lại, giọng nói bật thốt ra ngoài trước khi cô kịp suy nghĩ, mà chính bản thân cô cũng không hiểu được tại sao mình lại nói lời xin lỗi với Vương Xán nữa.

Vương Xán cũng chỉ nhún vai một cái, lúng túng cười một tiếng, bao nhiêu tâm sự gì cũng đều bị chôn dấu trong nụ cười có chút gượng gạo này.

Khanh Nhượng Nhượng không biết Vương Xán sẽ nghĩ gì về cô nữa, sẽ là một cô gái thích hư vinh? Hay là một cô gái không từ thủ đoạn gì để trèo lên cao? Hay sẽ là một cô gái đáng thương?

Mà quả đúng thực là đáng thương mà. Sau khi Khanh Nhượng Nhượng cầu hôn thành công, thì ngay lập tức bị chồng sắp cưới bỏ quên một bên không ngó ngang đến, hơn nữa, anh ta còn chạy theo một cô gái khác, đúng là đáng thương, đáng thương nhất chính là tự nhiên không có một ai cho rằng Khanh Nhượng Nhượng đáng thương, thử nói xem, cô đây là đã tạo ra cái nghiệt gì chứ!

"Thôi đi cô nương, đừng có bày ra bộ dáng chiếm được tiện nghi còn bày đặt kẻ khổ, toàn thế giới đều biết cô cầu hôn Lục Phóng thành công, cô còn không hài lòng cái gì nữa. Những người có thân phận như bọn họ, chưa bao giờ có chuyện nói mà không làm, như vậy sẽ rất tổn hại danh dự, cô cứ an tâm 100%, chuẩn bị thật tốt để làm Lục phu nhân thôi." Tiêu Tiểu Du trung ra về mặt cô rất đáng đánh đòn nhìn Khanh Nhượng Nhượng.

Một câu nói, trực tiếp chặn ngang ý định kẻ khổ của Khanh Nhượng Nhượng.

"Nhưng anh ta bỏ lại tôi cùng Mễ Lâm đi Paris rồi đó." Khanh Nhượng Nhượng không hề dấu diếm, đáng thương nhìn Tiêu Tiểu Du, cô thực sự rất đề ý chuyện này. Cô không quan tâm việc bản thân bị người khai thiết kế, bởi vì có lẽ trong thâm tâm của cô cũng rất mong đợi một kết quả này.

"Thôi đi, mấy dạng công tử nhà giàu này ai mà chẳng có một khoảng phong lưu an chơi, trpwr thành vợ của họ, cô nhất định phải luyện thành công phu mất nhắm mắt mở cho qua, tâm bình khí nhàn giữ vững hạnh phúc, nếu không chắc chắn sẽ bị hồ ly tinh cướp mất gia đình."

"Nhưng mà tôi không phải vì tiền của anh ta mới. . . ." Mặc dù Khanh Nhượng Nhượng đã trưởng thành rồi nhưng suy nghĩ ngây thơ hồn nhiên về theo đuổi một tình yêu chung thủy của lúc thiếu nữ vẫn không hề thay đổi.

"Vậy thì cô càng thê thảm, tốt nhất cô nên chuẩn bị tinh thần chỉ vì tiền mới lấy người ta thôi đi." Tiêu Tiểu Du là nói lời thật lòng, bởi vì Tiêu Tiểu Du thích nhất là đọc các tin tức xã hội, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy bao nhiêu bi hài kịch xảy ra giữa vợ chồng hào môn, mấy loại gia đình khác biệt giai cấp như vậy cuối cùng cũng đều chả có kết cục nào tốt cả.

"Aiz, hoa tươi quả nhiên không thuộc về người ngắm hoa mà hoàn toàn thuộc về bãi phân trâu." Tiêu Tiểu Du tiếp tục cảm thán "Nếu có thể hưởng thụ sắc đẹp của anh ta một ngày thì cứ tận dụng hưởng thụ một ngày đi, có thêm một chút hạnh phúc cũng tốt."

"Hạnh phúc cái rắm" Khanh Nhượng Nhượng cũng nhìn không được mắng thô tục một tiếng "Cuộc sống của tôi cũng đã loạn lắm rồi, vốn chỉ là muốn nhanh chóng tìm một bến đỗ bình thường yên ổn, thế nhưng, ý tưởng đó đã như một tia chớp vụt lóe rồi nhanh chóng rời xa khỏi cô cách vạn dặm. Đó còn không phải là do người nào đó chen chân phá hoại vào hay sao!" Khanh Nhượng Nhượng lòng đầy căm phẫn.

"Cô đang giận anh ta tại sao bây giờ còn không trở lại chứ gì?" Tiêu Tiểu Du một lời trúng đích..

"Tiêu Tiểu Du, cô không phải là bạn thân của tôi đúng không?" Khanh Nhượng Nhượng đứng bật dậy rống lên.

"Dạ, dạ, mình đương nhiên là bạn của bồ rồi, người ta còn đang trông cậy vào Lục Phóng cho ta mượn tiền để mua nhà ở đây." Tiêu Tiểu Du cười làm lành.

Khanh Nhượng Nhượng nhất thời không biết phải nói gì nữa, có lẽ tất cả đều đang thay đổi. Từ sau khi Lục Phóng bước chân vào cuộc sống của cô, mặc kệ chính mình có thật sự vui vẻ, hạnh phúc hay không thì mọi người xung quanh cũng đã xem cô là một người hạnh phúc rồi, giống như mỗi một lần oán giận cũng bị hiểu thành lấy le ngọt ngào kẻ khổ, ai ai cũng nhận định cho rằng cô chính là người ở trong phúc mà chẳng biết hưởng phúc.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Sau khi Khanh Nhượng Nhượng tìm đến Tiêu Tiểu Du rồi bị cô nàng đá kích trở về phòng mình xong thì lại nhận được điện thoại của em họ nhà mình gọi tới "Chị, Wase, chị quá mạnh mẽ rồi, không ngờ chị lại thật sự hướng anh rể cầu hôn nhé. Em thật sự bội phục chị, như thế mới có phong cách phụ nữ thời đại mới của chúng ta chứ, cái gì mình muốn thì đều phải tự tay giành lấy. cHị chính là tấm gương sangd cho em học hỏi."

Ở đầu dây điện thoại bên kia, cô bé ngốc oa oa kêu to. Khanh Nhượng Nhượng chỉ có thể cười khổ, chỉ có quý mới biết, lấy tiêu chuẩn của cô bé ngốc này ra mà nói, cô đây căn bản không được tính là phụ nữ thời đại mới.

"Em kể chuyện này với bạn học của em, nó liền trở thành tin hot chất động luôn. Chị, có phải về sau chị cũng sẽ dẫn em đến các shop hàng hiệu, mua cho túi LV... Anh rề có tiền như vậy, sẽ không hẹp hòi phải không chị." Cô bé ngốc Bồn Bồn nói tiếp nhưng cô bé lại thấy Khanh Nhượng Nhượng trầm mặt không lên tiếng, hiểu lầm là Nhượng Nhượng không vui vẻ, vì vậy, lại ném ra thêm một câu "Anh rề yêu chị như vậy, sẽ không keo kiệt với em vợ như em, đúng không?"

Khanh Nhượng Nhượng chỉ ừ một tiếng cho có lệ, cô thực sự không biết được cô bé từ chỗ nào tổng kết ra câu "Yêu chị" từ Lục Phóng nữa.

Cô bé ngốc vừa mới cúp điện thoại, Khanh Nhượng Nhượng liền nhận được cuộc gọi từ mẹ đại nhân thân yêu "Nhượng Nhượng à, con và Lục Phóng thế nào rồi?"

Khanh Nhượng Nhượng chỉ có thể bất đắc dĩ nói "Vô cùng tốt"

"Vậy hôn lễ này định bao giờ mới tổ chức đây?"

Khanh Nhượng Nhượng rất muốn rống lên với mẹ mình, Lục Phóng của mẹ đã chạy theo một cô gái khác mất rồi, nhưng, cô rút cuộc chỉ có thể nhẫn nhịn kiềm xuống "Lục Phóng không khỏe, chuyện này chúng con còn chưa có thương lượng."

"Cái đó không vội, đàn ông bận rộn cũng phải chú ý thân thể, bình thường con cũng đừng có búồng bình làm khó thằng bé, nếu nó bận rộn thì con phải thường xuyên nấu canh tâm bồ cho thằng bé uống... chăm sóc thân thể thằng bé cho tốt." Mẹ Khanh bắt đầu câu nhàu qua điện thoại, mỗi một câu cũng đều vây quanh đặt trên người Lục Phóng. Khanh Nhượng Nhượng có cảm giác hình như mẹ cô con rề liền quên con ruột rồi. Lục Phóng đã hoàn toàn cướp trắng trợn mẹ ruột của cô!

Ở lúc Khanh Nhượng Nhượng bị mọi người chung quanh chê bai đàm tiếu đã đời xong, Lục Phóng cao quý mới xuất hiện ở trước mặt cô. Nhưng mà trước đó cũng còn một đoạn nhạc đệm làm nền nữa.

"Nhượng Nhượng, Nhượng Nhượng, cô có biết gì chưa, tổng giám đốc và Mễ Lâm trở về rồi." Sau khi biết được tin này, Hòa Đa nhanh chóng chạy đến báo cáo cho Khanh Nhượng Nhượng đầu tiên. Khanh Nhượng Nhượng đang tập trung vẽ trên giấy, ngay cả mắt cũng koong nâng lên, chỉ "Nha" một tiếng xem như có nghe rồi thôi.

"Khanh Nhượng Nhượng, cô đầu sao cũng đóng vai nhân vật nữ phụ, như vậy cô cũng phải có trách nhiệm diễn cho xong nhân vật vật hy sinh này đi chứ, như thế nào cũng phải làm bộ ra vẻ thật tò mò, thật ghen tỵ đi." Yêu cầu của Hòa Đa không thể không nói là có chút quá đáng, hoàn toàn là kẻ tiểu nhân lấy đau khổ của người khác làm niềm vui cho mình.

"Cô có biết tin tức quan trọng nhất là cái gì không?" Hòa Đa rất hưng phấn, hưng phấn tới nỗi không kiềm chế được đi vòng vòng xung quanh Khanh Nhượng Nhượng, giọng nói vô cùng kích động "Mễ Lâm đính hôn rồi, Mễ Lâm đính hôn rồi."

"Cùng à?" KhanhNhượng Nhượng cuối cùng cũng có chút hứng thú ngẩng đầu lên khỏi trang giấy đang vẽ nhìn Hòa Đa.

"Cùng với Nghiêm Lễ." Chị Quả Quả cũng bu lại tám chuyện "Đúng là cuộc tình tay ba hoàn mỹ nha, tổng giám đốc vì Mễ Lâm mà đồng ý cưới em, Mễ Lâm có lẽ vì tức tổng giám đốc mà đồng ý cùng Nghiêm Lễ đính hôn, em nói xem đến cuối cùng hai người họ có thể làm hòa với nhau không?" Chị Quả Quả rất có tiềm lực làm đạo diễn, không ngừng làm nhảm.

"Tôi cá 100 tệ, tổng giám đốc muốn cùng Mễ Lâm làm lành, bọn họ mặt nào cũng đều tương xứng, thật đúng là một đôi Kim đồng Ngọc nữ." Về mặt Hòa Đa đây hâm mộ nói.

"Có lẽ Mễ Lâm thích Nghiêm Lễ thật thì sao?" Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy khả năng này cũng khá lớn, không nên bị loại trừ ngay từ đầu như thế. Hôn nữa, thường ngày nhìn hai người họ tiếp xúc với nhau, quả thực là cũng không nhìn ra một chút phản ứng hóa học gì giữa họ cả.

"Khanh Nhượng Nhượng, em đang ghen tỵ đúng không? Mễ Lâm làm sao có thể bỏ qua tổng giám đốc của chúng ta mà chọn anh chàng Nghiêm Lễ kia được chứ, đầu óc em bị nước ngập úng rồi hả?" Chị Quả Quả chọc chọc vào đầu Khanh Nhượng Nhượng mấy cái. Tại sao lại khôgn có người nào đồng tình cho người vợ sắp cưới xấu số như cô vậy? Mỗi người ở đây ai cũng vui vẻ ảo tưởng chồng sắp cưới của cô cùng với một cô gái khác làm thành một thiên tình sử chấn động như trong tiểu thuyết tình yêu. Đến khi Khanh Nhượng Nhượng nhanh chóng xoay người rời đi, chị Quả Quả và Hòa Đa mới xúm lại nói nhỏ với nhau.

"Chúng ta có phải là đã nói quá đáng lắm phải không, Nhượng Nhượng thật đáng thương." Hòa Đa có chút không đành lòng, dù sao cậu cũng là đàn ông, là người khác phái, còn hiểu được thế nào là thương hương tiếc ngọc.

"Đáng thương cái gì, nha đầu này thực sự cần phải được dạy dỗ một chút, không thể cả ngày chỉ nghĩ mơ mộng được hay không được yêu gì gì đó, lòng cao hơn trời, mệnh so với giấy bạc, thứ không nên muốn thì tuyệt đối không thể nghĩ." Thật ra chị Quả Quả cũng chỉ nghĩ cho Khanh Nhượng Nhượng thôi, cái này gọi là liệu pháp đã kích, nên để cho cô nàng ấy nhìn rõ chân tướng còn hơn là sau khi mơ mộng rồi lại bị thất vọng.

Khanh Nhượng Nhượng không thể không nghe bọn họ nói chuyện, nhưng cô còn có thể làm gì đây, chỉ có thể đứng yên ngoài cửa phòng làm như cái gì cũng không có nghe được, trong lòng lại chua xót không nguôi.

Cái loại chua xót này vẫn kéo dài cho tới lúc Khanh Nhượng Nhượng về tới nhà nhìn thấy Lục Phóng ở trong nhà mình. Khanh Nhượng Nhượng vô cùng tức giận "Làm sao anh còn có chìa khóa nhà của tôi?"

"Trước kia rãnh rỗi thì đánh ra vài cái dự phòng." Lục Phóng sửa lại tư thế đang nằm trên giường lật xem tài liệu, giống như tùy ý trả lời Khanh Nhượng

Nhượng.

"Lần này anh lại tính toán muốn chơi cái trò gì nữa vậy hả?" Khanh Nhượng Nhượng đặt cái bao nặng nề xuống đất, đang muốn bạo phát thì Lục Phóng đưa tay làm dấu "yên lặng", ý bảo Nhượng Nhượng chờ một chút. Khanh Nhượng Nhượng muốn tiến lên thì thấy anh ta đã bắt đầu gọi điện thoại, mày kiếm hơi chau lại "Bob, cái dự án nước thải nhà máy đó. . . . ."

Cục tức của Khanh Nhượng Nhượng ngay lập tức bị treo giữa cổ họng, nhả ra cũng không được, nuốt xuống cũng không xong, cô tức giận nhìn Lục Phóng "Tôi nói. . ."

Lục Phóng quay đầu lại tặng cho cô một nụ cười an ủi, sau đó quay lại tiếp tục nấu cháo điện thoại, nói một thôi một hồi cho đã, lại quay đầu nhìn Khanh Nhượng Nhượng "Rót cho anh một ly nước được không?" Khanh Nhượng Nhượng chỉ có thể ai oán đi vào nhà bếp rót ra một ly nước.

"Quá nóng." Lục Phóng nhú nhú mày

"Anh xong chưa hả?" Khanh Nhượng Nhượng chống nạnh kêu to, sau đó chỉ nghe thấy Lục Phóng nói với người bên kia điện thoại "Không có việc gì, Nhượng Nhượng đang xem TV, bên trong có một người đàn bà chanh chua đang rống to." Khanh Nhượng Nhượng im lặng triệt để, chỉ có thể cảm trang phục đi vào nhà vệ sinh thay đồ rửa mặt. Lục Khanh Nhượng Nhượng từ trong phòng vệ sinh đi ra, Lục Phóng vẫn đang nói chuyện điện thoại, chỉ là lúc nhìn thấy cô thì không nhìn được huyết sắc một tiếng. Sau đó lại tiếp tục hướng về phía điện thoại giải thích "A, trên TV đang chiếu cảnh một cậu nam sinh đang hướng về phía người yêu huyết gió." Lục Phóng diễn đặc biệt giống y như thật, "Nhượng Nhượng, có thể giảm âm thanh của TV xuống một chút được không?"

Khanh Nhượng Nhượng cứ như vậy đứng nhìn Lục Phóng tự biên tự diễn, không còn kể sách đối phó nữa. Nhưng lúc nghe được câu trêu đùa vừa rồi của Lục Phóng, mặt của cô cũng không nhìn được đỏ lên rồi, cuối cùng cũng không nghiêm chỉnh so đo với Lục Phóng nữa. Áo ngủ này, không thể không nói, cô cũng có một chút dụng tâm, nó chính là đồ mà lúc trước bọn họ còn ở cùng nhau cô đã mua, tới giờ còn chưa mặc lần nào, vừa vặn hôm nay có cơ hội để mặc thử. Hàng hiệu, màu trắng tơ lụa mềm mại không có hoa văn mà chỉ có đường viền hoa. Khanh Nhượng Nhượng muốn che dấu sự nhượng nung của mình cho nên chỉ có thể chạy vào phòng bếp nấu mì để ăn, nếu không, cô cũng không biết tối nay mình phải ăn cái gì nữa.

"Ah có gọi đồ ăn ở ngoài rồi." Lục Phóng bỗng nhiên quay đầu lại nói. Khanh Nhượng Nhượng vừa mới mở cửa tủ ra, nhìn thấy mì ăn liền của mình đều đã không cánh mà bay, hiển nhiên đã bị người nào đó thu dọn toàn bộ rồi. Khanh Nhượng Nhượng nở một nụ cười nhẹ mà Lục Phóng không nhìn thấy, cô có cảm giác như trời quang mây tạnh, cái người quân thúc mình đã trở lại rồi. Có lẽ cô trời sanh thích bị ngược đãi chẳng? Khanh Nhượng Nhượng thờ dãi một tiếng, vì mình mềm lòng, không có cốt khí mà thậm chí dễ chinh mình.

Khi chuông cửa bất ngờ vang lên, theo phản xạ, Khanh Nhượng Nhượng liền muốn đi ra ngoài mở cửa, thế nhưng hành động bị chậm nửa nhịp, do bị Lục Phóng từ phía sau đưa tay kéo eo nhỏ của cô lại, đẩy cô ra phía sau anh. Lục Phóng một tay cầm điện thoại, một tay chuẩn bị mở cửa, rồi hai mắt đưa qua nhìn chằm chằm Khanh Nhượng Nhượng đầy ẩn ý. Lúc này, gương mặt của cô đỏ tới tận mang thai, cô tại sao lại quên mất mình đang mặc đồ ngủ cơ chứ, sao tiện mở cửa được! Xấu hổ chết mất.

Người đến là người giao hàng của cửa hàng "Hòa Ký" mà Khanh Nhượng Nhượng thích nhất, có sữa đậu nành, có sườn, sữa đậu nành, rau dưa, rất tốt.

Lục Phóng tiếp tục nói điện thoại, chỉ là anh vẫn đi tới đi lui xung quanh Khanh Nhượng Nhượng, thậm chí thỉnh thoảng còn há miệng đưa tới phía trước đầu đầu của Khanh Nhượng Nhượng chờ được nuốt, ý bảo Khanh Nhượng Nhượng gấp cho một khối sườn, sau đó liền ngậm ống hút của cô, hút một hơi sữa đậu nành. Nằm cả buổi tối, cô cũng không thấy Lục Phóng có ý định trở về nhà của mình, cứ nhặt hết một cú lại một cú điện thoại, nói chung là không lúc nào nghỉ miệng được. Khanh Nhượng Nhượng chỉ có thể bất mãn không vui nằm xuống phần giường ở bên cạnh Lục Phóng.

Lục Phóng một bên gọi điện, một tay vừa nhẹ nhàng vuốt tóc Khanh Nhượng Nhượng, điều này khiến cho cô rất nhanh đã đi gặp chu công đánh cờ.

Ngày kế, Khanh Nhượng Nhượng bị đánh thức theo một trình tự rất quen thuộc, thói quen này giống như đã có từ rất lâu rồi, cho nên, cô rất tự nhiên cứ như vậy mà tỉnh dậy. Có một số việc cho dù có gián đoạn dừng lại một hồi lâu, nhưng chỉ cần tiếp xúc lại sẽ ngay lập tức quen thuộc, không hề cảm thấy陌生 chút xa lạ nào. Khanh Nhượng Nhượng nhanh chóng thu dọn chăn mền, trong lòng thơm áo nã và ai oán chính mình, tại sao lại có thể hồ đồ mà thuận nước đẩy thuyền chứa chấp Lục Phóng như thế chứ! Chính lúc này Lục Phóng đến trước gương trang điểm cô đang ngồi, nhẹ giọng "Sáng sớm anh đã có hẹn đi đánh golf với Vương tổng rồi, em đến công ty một mình nhé." Lục Phóng hôn lên má Khanh Nhượng Nhượng một cái.

Tới lúc Khanh Nhượng Nhượng đến công ty, cả người đều như còn lảng lảng trên mây, còn chưa hiểu rõ ràng tình hình hiện tại thì đã bị một tiếng hét chói tai làm cho tỉnh táo lại.

"Cô và tổng giám đốc ở chung!" Hòa Đa hưng phấn hét chói tai, cả người đều đang phát run, không nói khoa trương chứ âm thanh này đều có thể xuyên thủng trên dưới ba tầng lầu rồi. Khanh Nhượng Nhượng tròn to cặp mắt kinh ngạc, anh chàng Hòa Đa này có đôi mắt Nhị Lang Thần hay sao vậy? Khanh Nhượng Nhượng không được tự nhiên kéo kéo cổ áo.

"Che cái gì mà che, quả đầu tây lớn như vậy là muốn phơi bày hạnh phúc hả?" Chị Quả Quả bĩu môi, sau đó lại bất chợt dựa vào Khanh Nhượng Nhượng "Như thế nào như thế nào, kỹ thuật của tổng giám đốc không tệ chứ hả?"

"Thân thể tổng giám đốc rất tuyệt phải không?"

Đây chính là sự khác biệt giữa đàn ông và đàn bà! Chị Quả Quả thì quan tâm đến kỹ thuật, còn Hòa Đa thì quan tâm đến dáng vóc, trong đầu cậu ta đang nghĩ xem thử bản thân có thể là một trong những người tài 'cưỡi' được Lục Phóng hay không.

Khanh Nhượng Nhượng hoàn toàn không có biện pháp để chống đỡ, thấy Mễ Lâm đi ra tựa như nhìn thấy đáng Cứu thế, đột nhiên đứng lên.

"Nhượng Nhượng, cô vào đây một chút." Mễ Lâm nhẹ mỉm cười.

Thực ra, mọi người vẫn còn đứng tại chỗ để chờ xem náo nhiệt, xem thử một chút kết quả hai hổ đánh nhau sẽ như thế nào, tốt nhất là có thể túm tóc kéo áo là tốt nhất. Nhưng là trước khi nhìn thấy Khanh Nhượng Nhượng và Mễ Lâm có thể diễn ra hoạt cảnh như thế, chị Quả Quả và Hòa Đa cũng đã lôi kéo quần áo Khanh Nhượng Nhượng lại đe dọa rồi "Nói, nếu không thành thật khai báo thì em đừng mơ tưởng toàn thân rút lui." Chị Quả Quả và Hòa Đa đều nghiêng răng nghiêng lợi hỏi gấp gáp.

Cho tới bây giờ thì hai người này đều không phải loại thiện nam tín nữ dễ dàng bị người ta lừa gạt.

"Ách, kỹ thuật vô cùng tốt, vóc người cũng vô cùng tốt." Khanh Nhượng Nhượng không thể không trả lời.

"Tôi biết ngay mà." Hai con người lúc này mới hải lòng buông tay ra, ảo não kêu một tiếng. Khanh Nhượng Nhượng có một chút thấp thòm đi vào phòng làm việc của Mễ Lâm, trong lòng tràn ngập cảm giác áy náy như cướp đoạt nhân duyên của người khác."Michelle."

"Ngồi đi, Nhượng Nhượng. Đây là thiệp mời kết hôn của tôi và Nghiêm Lễ, chúng tôi mời cô và Lục Phóng cùng đến dự, anh ta là người bạn rạn, cô giúp tôi giao thiệp mời này cho anh ta vậy."

"Được." Khanh Nhượng Nhượng thật không ngờ là Mễ Lâm gọi cô vào phòng là vì chuyện."Ách, không có chuyện gì khác sao?"

"Ví dụ như?" Mễ Lâm thay Khanh Nhượng Nhượng rót ra một ly nước, hải hước hỏi lại "Chẳng lẽ cô cũng giống như bọn họ mong đợi đánh một trận với tôi sao?"

"A, dĩ nhiên là không phải vậy." Khanh Nhượng Nhượng cười cười, cô không biết mình tại sao lại dễ bị Hòa Đa lừa gạt như vậy. Mặc dù về mặt Mễ Lâm đang cười, nhưng Khanh Nhượng Nhượng không nhìn ra được cô ấy là thật không thêm để ý hay là chơi chiêu tâm lý với cô nữa, bất quá, Khanh Nhượng Nhượng cũng nghĩ rằng, không phải toàn bộ phụ nữ trên đời này đều phải thích kiểu người như Lục Phóng nhà cô vậy. Khi Khanh Nhượng Nhượng từ trong phòng làm việc của Mễ Lâm bước ra, cô vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ, tại sao lúc này mình lại nghĩ rằng Lục Phóng là người đàn ông của mình?

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Thời điểm Khanh Nhượng Nhượng đi vào toilet, trong đầu vẫn còn đang suy tư cái vấn đề này cho nên không có để ý thấy bên cạnh thò ra một cánh tay giữ lấy cô kéo vào trong toilet nam.

Không thể không nói một chút, tập đoàn A&E này thực có chút xa xỉ lãng phí, nghe đâu tòa nhà này trước đây là do ba Lục thiết kế, Khanh Nhượng Nhượng phải thừa nhận, đoán chừng ba Lục đối với toilet hình như có tình ý đặc biệt gì đó cho nên mới đặc biệt chú ý đến vậy, ngay cả tiền tiêu vào toilet này thôi cũng bằng giá của cả một tầng lầu rồi.

Xanh vàng rực rỡ, vừa đi vào toilet mà người ta đều cho rằng mình đang tiến vào đại sảnh một khách sạn năm sao, nhưng cho dù là như vậy, Khanh Nhượng Nhượng cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc chạy vào nhà vệ sinh nam thăm thú một chút.

"Sao anh lại ở đây?" Khanh Nhượng Nhượng có chút khó hiểu nhìn Lục Phóng.

Lục Phóng im lặng không trả lời, cúi đầu xuống, chính xác hôn lên cái miệng nhỏ kia, chuyên tâm thưởng thức bữa ăn của mình. Khanh Nhượng Nhượng luôn không cự tuyệt được anh ta, vì thế cho nên người Trung Quốc mới có câu "Đầu giường đánh nhau cuối giường hòa", phụ nữ, căn bản là không kháng cự được đàn ông cây mạnh.

Một lúc lâu sau, Khanh Nhượng Nhượng mới được Lục Phóng thả ra, cô vội vàng rời khỏi toilet, thực sự là không còn mặt mũi để làm người, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên. Nếu như muốn nói Lục Phóng thay đổi cái gì thì đó chính là càng trở nên nhiệt tình hơn, chỉ bốn chữ thôi, nhiệt tình như lửa!

Buổi tối Khanh Nhượng Nhượng trở về nhà, trong lòng cảm thấy buồn bực, lúc trước cô và Lục Phóng cũng đã chính thức nói chuyện yêu đương, như vậy tính ra, cô cùng anh ta cũng đã trải qua hai lần đồ, vậy mà lại hòa hợp không ngờ.

Lục Phóng lột vỏ cam sành được gửi từ New Zealand về bỏ vào trong tay Khanh Nhượng Nhượng, cô vô thức tách đôi quả cam ra bóc ăn, Lục Phóng ở bên cạnh xất thức ăn, thỉnh thoảng sẽ quay đầu lại, hơi nghiêng về phía Khanh Nhượng Nhượng, khiến cô theo thói quen lúc trước cứ thế mà dứt cam vào miệng Lục Phóng, cho anh ta ăn.

"Cuối cùng là anh đang diễn trò gì đây?" Những lời này Khanh Nhượng Nhượng vốn nên hỏi ngay từ ngày hôm qua rồi, lúc đó còn đặc biệt có khí thế. Vậy mà chỉ mới trôi qua có một ngày thôi, lời nói này đã xuống cấp tới nỗi không có chút ý tứ chất vấn nào, ngược lại, lại giống như đang làm nũng.

"Mẹ anh thích em, anh cũng cảm thấy nếu như người lớn hai bên gia đình đều đã gặp mặt nhau, cũng tán thành rồi, anh lại không hy vọng nhìn thấy bọn họ đau lòng. Hơn nữa, nguyên nhân gây gổ của chúng ta lúc trước không phải là vì cái hôn lễ giả kia sao? Chúng ta biến nó thành sự thật không phải là được rồi sao?"

Có đạo lý, rất có đạo lý, quả nhiên hiểu được cách nắm bắt trọng điểm, ban đầu Khanh Nhượng Nhượng tức giận đó là do rõ ràng Lục Phóng đã biết rõ đây chỉ là kết hôn giả, lại còn chạy theo cô chơi đùa, thế nhưng, tức giận nhất phải nói đến chính là ba từ kết hôn giả này!

"Sắp hết năm rồi em cũng không hy vọng để cho mẹ em đau lòng có đúng hay không?" Lục Phóng lên tiếng chặn họng khiến cho lời nói của Khanh Nhượng Nhượng đều bị giữ lại trong cổ họng.

Thật ra bây giờ cách lễ mừng năm mới còn rất xa.

"Chỉ là vì mẹ sao?" Khanh Nhượng Nhượng lẩm nhẩm trong miệng.

"Nếu không em nghĩ tại sao?" Lục Phóng vặn ngược lại.

Khanh Nhượng Nhượng ăn hết một quả cam, cảm thấy trong lòng đều vô cùng chua xót. "Tôi đương nhiên không hy vọng mẹ tôi đau lòng."

Khanh Nhượng Nhượng nghĩ tới ngàn vạn đáp án nhưng chỉ không có nghĩ tới đáp án lại như vậy. Có lẽ anh ta nói không sai, chính là vì người lớn hai bên gia đình, thấy dáng vẻ của mẹ Lục, hình như là đã sớm nghe nói về mình, cảm giác hình như bà ấy cũng xem mình như necon dâu của bà rồi. Mà Mẹ Lâm cực tuyệt Lục Phóng, Lục Phóng đau lòng quá độ mới lựa chọn mình, như thế cũng không phải không có khả năng, vì dù sao, tính ra bọn họ cũng sẽ quen thuộc hơn những người xa lạ, phải lấy người xa lạ, không bằng lấy cô, và lại, cô cũng chưa từng tạo thành tổn thương gì cho anh ta, đúng không, anh ta nói đi là đi, nói ở thì ở, anh ta đi chỗ nào tìm được một người vợ dịu ngoan như cô nữa chứ.

Có đôi khi, nếu như đàn ông không chính miệng nói ra ba chữ kia với phụ nữ, phụ nữ sẽ vĩnh viễn không đoán được người đàn ông ấy yêu cô ấy, bởi vì phụ nữ là những động vật rất đa nghi và hay suy nghĩ nhiều, có đôi khi sẽ nghĩ sai phương hướng, lệch đi rất xa là đằng khác.

"Thế nhưng, lần trước đi chơi thu ấy tôi cũng không có cầu xin anh lấy tôi?" Khanh Nhượng Nhượng vẫn còn đang buồn bực vì chuyện này, coi như anh ta không hy vọng mẹ Lục hao tâm tổn trí, vậy thì cũng tội gì phải công khai quan hệ của bọn họ chứ?

"A, vậy chắc là anh nghe nhầm rồi." Lục Phóng trả lời vô cùng dứt khoát. Người ta thậm chí còn không dùng mấy lời giải thích như xung quanh quá ồn ào gì gì đó. Cái đi gọi là da mặt dày, điển hình chính là người đàn ông này! "Em xác định em không hề nói ra cái yêu cầu đó?" Lục Phóng hơi cau mày, giống như đang suy tư cái gì đó.

"Dĩ nhiên." Khanh Nhượng Nhượng cũng rất khẳng định đáp lại.

"Xem ra rất có thể là anh đã nghe nhầm rồi, ngày mai anh sẽ triệu tập hội nghị ký giả, tuyên bố chuyện đêm hôm đó chỉ là một hiểu lầm." Lục Phóng gạt đầu một cái, lại giống như tô thành ý bảo đảm sẽ trả lại trong sạch cho Khanh Nhượng Nhượng vậy.

"Không cần, không cần." Khanh Nhượng Nhượng có một chút hoảng sợ, lùi về sau một bước. Chuyện lần trước tạo thành một cái tai họa cô còn nhớ rất rõ ràng. Lúc đó đi thang máy, rõ ràng có thể chờ cô một chút nhưng những người đó vừa thấy cô đã như thấy quỷ, liều mạng nhấn nút đóng thang máy, khiến Khanh Nhượng Nhượng rất buồn bực. Nếu như Lục Phóng lại mở cái hội nghị chiêu đãi ký giả gì đó nữa, nói vậy cũng kgoong phải là chuyện tốt, lúc đó Khanh Nhượng Nhượng cô không biết sẽ còn bị nhục nhã như thế nào nữa. Người khác chắc chắn sẽ nói là Lục Phóng hối hận cho nên mới phải trên bảng quảng cáo tuyên bố vứt bỏ Khanh Nhượng Nhượng, như vậy Khanh Nhượng Nhượng cô thật sự là không còn đất dung thân ở A&E nữa rồi.

"Em chắc chắn chứ? Nhượng Nhượng, anh thực sự không nghĩ ép buộc em." Giương mặt Lục Phóng rất chân thành "Xem ra thật đúng là anh nghe lầm, chúng ta đừng cảm thấy chính lại sai lầm của mình, anh sẽ nói rõ là thánh lực của mình có vấn đề, em yên tâm đi."

Yên tâm cái quỷ! Trong lúc Khanh Nhượng Nhượng thầm oán không lên tiếng, Lục Phóng lại chen vào một câu "A đúng rồi, mẹ em hỏi chúng ta lúc nào thì kết hôn đó."

"Mẹ tôi, bà gọi điện thoại đến lúc nào vậy?" Khanh Nhượng Nhượng không có nhận được điện thoại của bà a.

"Mấy ngày trước khi anh đi công tác, mẹ em có gọi tới hỏi." Lục Phóng nhún nhún vai trả lời.

"Tại sao mẹ tôi lại có số điện thoại của anh?" Khanh Nhượng Nhượng có chút kinh ngạc.

"Không nên có sao?" Lục Phóng hỏi ngược lại "Hay là nói hội nghị chiêu đãi ký giả kia, em cũng muốn tham gia sao?"

Khanh Nhượng Nhượng không nhận được chưa xót trong lòng "A, tôi nghĩ là tôi nhớ lộn rồi, lúc đầu hình như thực sự là tôi yêu cầu anh lấy tôi ấy."

"Em chắc chắn chứ?" Lục Phóng che dấu ý cười nơi đáy mắt nhìn Khanh Nhượng Nhượng.

"Dĩ nhiên." Khanh Nhượng Nhượng ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng thì rất muốn hung hăng cắn người!

"Nhượng Nhượng, em có nên nhanh chân một chút chạy tới gặp bác sĩ kiểm tra một chút hay không, còn trẻ như vậy mà đã bị bệnh đăng trí của người già rồi?"

"Anh mới bị bệnh đăng trí của người già." Khanh Nhượng Nhượng tức giận rống lên.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 46.2

Thời điểm Khanh Nhượng Nhượng tức giận Lục Phóng, việc cô hay làm nhất là đăng nhập game Vui Vẻ, cô tạo một tài khoản, kêu là Lục Phóng, cô cả ngày đem anh đi làm nô lệ cho lão Hắc đầu cơ trực lợi, hoặc là cho anh đi chui bồn cầu, lau giày, giặt quần áo, nhốt vào phòng tối, chẳng khác ở rể cho Phù Dung tỷ.

Khanh Nhượng Nhượng gần đây bởi vì tâm hồn tịch mịch, cho nên đăng nhập game Vui Vẻ hơi nhiều, quan trọng nhất là, có người cùng giúp cô lấy lại tinh thần, mỗi lần Khanh Nhượng Nhượng muốn xem ai đã trộm trang trại của mình đều phát hiện, "Không Nhượng đã trộm 20 con chim trời, Không Nhượng đã trộm 20 quả cà đại, Không Nhượng đã trộm . ."

Toàn trộm mấy thứ đất tiền của cô, hơn nữa mỗi lần đều là một người tới trộm. Nay cũng thôi đi, thậm chí ngay cả gấu trúc bảo bối của cô cũng không tha, gả mẹ đẻ được ít trứng hãn cũng đề ý. Khanh Nhượng Nhượng rất buồn bực, khả năng toán học của cô không tốt, cho nên rất ít khi cô tính toán rõ ràng đồ của cô đến bao giờ có thể thu hoạch.

Đáng giận nhất là, chỉ cần xe của cô đến trước "Không Nhượng", chính xác thời điểm thu hoạch, có lẽ đã tích được 7200 đồng rồi. Mỗi một lần như vậy, Khanh Nhượng Nhượng luôn luôn bị "Không Nhượng" tới trước cướp mất, để cho tên "Không Nhượng" đáng chết kia kiếm tiền. Khanh Nhượng Nhượng rất tức giận.

Cô cảm thấy Lục Phóng được sinh ra để tới chọc tức cô.

Khanh Nhượng Nhượng sau khi bày ra bữa tối mà Lục Phóng gọi đến, không ngừng đâm chọc, tức giận đã thuận hơn nhiều, chỉ là lúc tối, từ thủ cổ áo không chịu lên giường.

Lục Phóng nhìn động tác của Khanh Nhượng Nhượng, đùa cợt cười cười, "Không phải cho anh là thần tiên, đao kiếm không chết chứ?"

"Haha." Khanh Nhượng Nhượng giả cười một tiếng, mới đem chân quần chặt lấy người sau đó nằm xuống.

"Điều hòa của em bị sao thế, Khanh Nhượng Nhượng?" Lục Phóng sau khi tắm xong đi ra ngoài, hơi bị lạnh.

"Hồng rồi." Khanh Nhượng Nhượng tức giận nói, không thấy cô giữa mùa đông đắp ba cái chăn đây sao.

"Em không mau mua cái mới?" Lục Phóng kinh ngạc vì sự keo kiệt của Khanh Nhượng Nhượng.

Khanh Nhượng Nhượng mặc kệ anh, bởi vì trong lòng cô còn có một ước mơ to lớn, chỉ là vẫn chưa tới lúc nói.

"Vậy anh về phòng sát vách ngủ." Lục Phóng hiển nhiên không có ý định cùng Khanh Nhượng Nhượng chịu khổ.

Khanh Nhượng Nhượng nhìn bóng lưng của Lục Phóng nghĩ, cô có cần thiết phải tự làm khổ mình như vậy không nếu như cô quyết định phải đi theo Lục Phóng vạn kiếp bất phục. Khanh Nhượng Nhượng sau khi cẩn thận suy nghĩ, rất quả quyết ôm lấy gối đầu của mình, đi theo sau lưng Lục Phóng.

Lục Phóng xoay người ngăn lại ở cửa phòng, "Em đi theo làm gì, không phải sợ anh buổi tối có mưu đồ bất chính sao?" Lục Phóng dừng một chút, hạ thấp giọng: "Hoặc là em đang khích lệ anh phạm tội?"

Khanh Nhượng Nhượng ngay cả đầu ngón chân cũng bắt đầu đỏ, may nhờ anh hắt hơi mới cứu mạng của cô, Lục Phóng không gây khó dễ cho cô nữa, ôm lấy cô, đặt trên giường của anh.

Khanh Nhượng Nhượng trên dưới gỗ gỗ, đoán chừng là hàng hiệu, ngủ thật thoải mái, có máy điều hòa ấm áp hơn nhiều. Cô thấy Lục Phóng ngồi ở trước máy tính, hỏi "Anh không ngủ sao?"

"Em ngủ trước đi, anh còn chút công việc." Lục Phóng quay đầu lại.

Khanh Nhượng Nhượng "Nha" một tiếng, nhớ tới anh trước kia mỗi lần đều cùng cô ngủ, trước khi ngủ còn phải xoa bóp cho cô, hiện tại tất cả đều tình lược.

Hai giờ sáng, Khanh Nhượng Nhượng chợt tỉnh lại, nhìn thấy Lục Phóng vẫn còn ngồi trước máy tính, cô lặng lẽ đi đến, định thần nhìn lại, sau đó giận dữ, "Anh trộm đồ của tôi!"

Lục Phóng chợt quay đầu lại, "Đã tỉnh rồi hả ?"

"Anh chính là ‘ Không Nhượng’!" Khanh NhượngNhượng quả thực rất tức giận.

Lục Phóng từ chối cho ý kiến, vẫn còn tiếp tục thao tác, đó chính là cửa hàng của Khanh Nhượng Nhượng, điểm kích chính là "Đánh cô ấy."

Trên màn hình rất nhanh chạy một hàng chữ, "Vi phạm cô ấy quý đánh gãy, bạn đã tốn 50 đồng mua từ chợ đen 《cho phép làm nhục cực kỳ tàn ác 》."

"Cho phép làm nhục cực kỳ tàn ác, có chút ý tứ." Lục Phóng cười.

"Anh nghĩ rằng tôi không thể sao?" Khanh Nhượng Nhượng muốn đẩy Lục Phóng ra, đăng nhập tài khoản của mình. Chỉ tiếc sức lực không đủ, ngược lại bị anh chế trụ.

"Em đã tỉnh, nếu anh mua được giấy chứng nhận, có phải hay không có thể. . . Ừ. . ."

Lỗi tai Khanh Nhượng Nhượng bắt đầu nóng lên.

Những ngày kế tiếp, mặc dù mỗi ngày Khanh Nhượng Nhượng luôn được Lục Phóng "Ưu ái", nhưng có vài thứ cô sâu sắc cảm nhận được đã thay đổi. Mặc dù tất cả giống như lại trở về ngày trước, nhưng Lục Phóng không còn để tâm như trước kia, cơm tối có thể giải quyết ở bên ngoài thì giải quyết, hơn nữa rất ít cùng cô ăn cơm, càng không cần nói đến chuyện nấu cơm.

Không còn cảnh hẹn ở trạm xe buýt, mỗi lần gọi điện đều nhấn cô về nhà trước, anh có thể trễ một chút, có lúc tới rạng sáng, thậm chí không trở về nhà.

Bất quá hôm nay là ngoại lệ, "Ngày mai Thước Lâm kết hôn, xong việc cùng anh đi chọn một bộ quần áo." Lục Phóng đột nhiên điện thoại tới.

"Ừ." Khanh Nhượng Nhượng cúp điện thoại, có chút không vui, lại nói không ra tại sao, có lẽ do Lục Phóng để ý quá mức đến hôn lễ của Thước Lâm mới khiến cô trở nên như vậy.

Lục Phóng dẫn Khanh Nhượng Nhượng vào một cửa hàng cực kỳ xa hoa, nhân viên bán hàng nhanh chóng giới thiệu các mẫu mã cho Khanh Nhượng Nhượng lựa chọn.

"Lục tiên sinh, vị tiểu thư này chưa từng gặp qua?" Bà chủ tự mình ra ngoài chào đón.

"Là vị hôn thê của tôi." Lục Phóng cười cười.

"Ah, tôi còn tưởng rằng là Thước tiểu thư, nhiều năm như vậy. . ." Chủ cửa hàng hiển nhiên ý thức được mình nói sai, vội vàng im tiếng.

Khanh Nhượng Nhượng làm bộ như không nghe thấy gì, lúc này nụ cười chính là vũ khí lớn nhất.

"Tôi mang Nhượng Nhượng đến chọn lễ phục, mai là hôn lễ của Thước Lâm." Đối với câu lỡ miệng của chị ta, Lục Phóng không chút phật lòng.

"Tốt, thật không nghĩ tới Thước tiểu thư muốn kết hôn." Bà chủ xin lỗi cười cười, giống như có chút đồng tình với Lục Phóng.

Nhân viên bụng nước trắng tới, Khanh Nhượng Nhượng vừa nhìn cũng biết Lục Phóng đoán chừng là khách quen ở đây, bằng không bình thường thì cửa hàng loại này cũng phục vụ cả phê, hiếm khi dùng nước trắng chiêu đãi khách. Sau khi bà chủ tự mình chọn lễ phục giúp cô xong, Khanh Nhượng Nhượng mới có cơ hội ở riêng với bà chủ.

"Lục Phóng thường xuyên đến đây sao?" Khanh Nhượng Nhượng không nhịn được liền hỏi.

"Cũng không phải, trước kia Lục tổng thường bồi Thước Lâm tiểu thư tới đây, sau lại có một đoạn thời gian không tới. A, cô đừng hiểu lầm, cái miệng của tôi." Bà ta cố ý nhắc chuyện quá khứ, lại không chịu trả lời Khanh Nhượng Nhượng thêm bất cứ vấn đề gì.

Khanh Nhượng Nhượng cuối cùng đã chọn dạ phục màu xanh quét đất, thanh lịch đơn giản, cô có chút thấp thòm đi ra, hỏi ý kiến Lục Phóng, "Có thể không?"

Lục Phóng chỉ liếc một cái, "Em thích là tốt rồi." Anh giống như không để ý chút nào.

Buổi tối tâm tình của Lục Phóng hết sức không tốt, Khanh Nhượng Nhượng cũng không dám nói chuyện, cả buổi tối anh không chủ động bắt chuyện nhiều, tự nhiên cũng không có hành động thân thiết.

Hôm sau, thời điểm Khanh Nhượng Nhượng ở trong phòng trang điểm của Thước Lâm, tự đáy lòng thốt lên một câu, "Cô thật xinh đẹp." Thước Lâm vốn xinh đẹp, vóc người cao gầy, được lựa trắng tôn lên, càng giống như công chúa Châu Âu thời Trung cổ. Khanh Nhượng Nhượng suy đoán, "Cô đâu mà Lục Phóng muốn có phải hay không nên đẹp như thế."

Sau khi Lục Phóng bỏ lại Khanh Nhượng Nhượng ở giáo đường, anh liền biến mất không thấy bóng dáng. Người ở đây cô không quen một ai, theo bản năng liền đi tìm Lục Phóng khắp nơi.

Cuối cùng ở một góc sân nhỏ, Khanh Nhượng Nhượng bắt gặp cảnh tượng Lục Phóng đang hôn Thước Lâm. Khanh Nhượng Nhượng tự thuyết phục

bản thân, Lục Phóng đang cùng Thước Lâm diễn trò, vì muốn khiến cô ghen tỵ, đáng tiếc hai người kia hoàn toàn không nhìn thấy cô.

Khanh Nhượng Nhượng sững sờ nhìn Thước Lâm mặt đầy nước mắt chạy qua, ánh mắt ngạc nhiên cùng áy náy. Sau đó nhìn Lục Phóng, anh không hề muốn giải thích, chỉ nói: "Hôn lễ sắp bắt đầu, đi thôi."

Lục Phóng đưa tay hướng Khanh Nhượng Nhượng, mà Khanh Nhượng Nhượng cũng đặt tay vào lòng bàn tay anh, tựa như cái gì cô cũng chưa thấy. Khanh Nhượng Nhượng đột nhiên cảm thấy vai diễn của cô rất lúng túng, giống như Lục Phóng nguyên ý cùng cô kết hôn, đó chính là ơn huệ to lớn rồi, mọi người ai cũng cho là như vậy, thậm chí bao gồm chính cô. Mà đối với loại cục diện này, cô lại cảm thấy mình không có quyền hỏi tới, cô đúng là một vị hôn thê gượng gạo.

Khanh Nhượng Nhượng nhìn Thước Lâm cùng Nghiêm Lễ ở trước thần linh nói lời hẹn ước, cũng không hiểu vì sao một khắc trước còn cùng Lục Phóng ôm hôn, giờ lại có thể cùng một người đàn ông khác nói lời thề son sắt. Có lẽ, hôn nhân cũng không phải thần thánh như vậy.

Trong lúc tiệc cưới đang diễn ra, Khanh Nhượng Nhượng vô tình nhìn thấy Lục Phóng ra ngoài hút thuốc dựa vào hiểu biết của Khanh Nhượng Nhượng, Lục Phóng luôn không thích những đồ có mùi nặng, tỷ như rượu thuốc lá. Rượu anh thỉnh thoảng còn uống..., nhưng là khói thuốc tuyệt ít đựng, nhưng không biết vì sao hôm nay ở nơi này hút thuốc, xem ra anh đang rất đau lòng.

Khanh Nhượng Nhượng không thể thiếp tục nhìn nữa, vừa quay đầu liền nhìn thấy mẹ của Lục Phóng, "Lục phu nhân."

"Còn gọi Lục phu nhân? Nhượng Nhượng, con nên gọi là mẹ mới đúng. Thật xin lỗi, ngày con và Lục Phóng công khai, mẹ và cha nó đi nghỉ phép rồi, chưa kịp chúc mừng hai con." Mẹ của Lục Phóng vẫn nhiệt tình như trước.

"Cuối tuần này về nhà ăn cơm đi, có được không?"

"Ách, phải xem thời gian của Lục Phóng thế nào nữa ạ." Khanh Nhượng Nhượng không có quyền giúp anh đồng ý bất cứ chuyện gì.

"Con đồng ý không phải là nó cũng đồng ý sao?" Bà Lục hiển nhiên là không hiểu sự khó xử của Khanh Nhượng Nhượng.

Khanh Nhượng Nhượng chỉ có thể cười khổ, "Vây để con hỏi anh ấy một câu."

"Nhượng Nhượng, đàn ông nhà họ Lục không được quá cứng chiều, con không thể cứ nghe theo Lục Phóng, quyết định như vậy đi, chủ nhật về nhà, mẹ nấu ăn ngon cho con."

Buổi tối Khanh Nhượng Nhượng ngồi xe Lục Phóng về nhà, không thể không nói, "Lục phu nhân nói chủ nhật này chúng ta về nhà anh ăn cơm."

"Lục phu nhân, em không phải là nên đổi cách gọi rồi sao?" Khuôn mặt Lục Phóng lạnh lẽo. Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy có chỗ không đúng, trước kia Lục Phóng lạnh lùng xa cách, nhưng chưa bao giờ nhìn cô lạnh lẽo như vậy, lần "hòa hảo" này, mặt anh luôn rét lạnh như vậy.

Khanh Nhượng Nhượng không trả lời, Lục Phóng chợt ngừng xe, nụ hôn cường ngạnh của anh đặt lên đôi môi của Khanh Nhượng Nhượng, cô mới lĩnh ngộ được tại sao chị Quả Quả lại miêu tả đôi môi lạnh lẽo của anh, nụ hôn không chút cảm tình lạnh như băng. Khanh Nhượng Nhượng rất muốn hét lên, không muốn anh hôn Thước Lâm rồi giờ lại tổn thương cô. Nhưng ý nghĩ ghen tỵ ấy khiến cô nhận thua, đánh mất lòng cho anh, Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy thật thất bại. Cho nên yên lặng tiếp nhận.

Lục Phóng giương mắt nhìn Khanh Nhượng Nhượng một chút, cười cười, không biết là giễu cợt cô, hay là giễu cợt chính mình. "Chủ nhật, tốt, anh sẽ sắp xếp thời gian."

Cuối tuần, Khanh Nhượng Nhượng nhận được tin tốt hiếm có trong cuộc đời của cô, cô trúng tuyển học viện thiết kế Paris. Đây là lần cô đi học bỏ túc ở Paris đăng ký, chuyên ngành thiết kế đá quý, chỉ là không biết có được nhận hay không.

Người đầu tiên mà Khanh Nhượng Nhượng muốn chia sẻ tin này là Lục Phóng, nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy không ổn, có lẽ nói với ai cũng đều không ổn, cô thậm chí cũng không biết có nên đi học hay không, nếu cô muốn cùng Lục Phóng kết hôn.

Chủ nhật, một mình Khanh Nhượng Nhượng trở về nhà họ Lục, bởi vì anh có việc đột xuất phải xử lý.

Khanh Nhượng Nhượng chưa từng nghĩ tới nhà họ Lục sẽ ở trung tâm thành phố, hơn nữa còn là nơi yên tĩnh giữa thành phố ồn ào này, vừa vặn giáp bờ đông hồ Cẩm Hối nổi tiếng. Nơi này vốn là tắc đất tắc vàng, bốn phía nhà cao tầng mọc lên như nấm, nhà anh lại ở ngay chỗ này xây dựng căn nhà mang đậm phong cách cổ xưa.

Lúc Khanh Nhượng Nhượng bước chân vào lối vào "Y Lục viện", nhất thời có cảm giác như không gian hay đổi, giống như lạc vào khu vườn của cư sĩ ẩn dật. Bước qua cửa vào vườn do khóm trúc khom lại tạo thành, phía sau cũng là con đường trúc xanh biếc, nhìn thấy vòm cổng có kiến trúc cổ, bên trên có ghi bốn chữ "Đạm Yên Sơ Vũ"*. Phía bên trái dẫn nước từ hồ Cẩm Hối tạo thành dòng nước xanh, hồ phía sau xuất phát từ học giả nổi tiếng Chi Diệp Sơn, bốn phía phủ kiến vườn hoa, Khanh Nhượng Nhượng hoa hết mắt giống như nhà quê lên thành phố.

* Đạm Yên Sơ Vũ: nghĩa là mây mỏng, mưa lát phát

"Nhượng Nhượng, sao Lục Phóng không về với con?" Lục phu nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt Khanh Nhượng Nhượng.

"Anh ấy có việc bận, đến muộn một chút, nói chúng ta không cần chờ." Khanh Nhượng Nhượng cũng oán hận Lục Phóng để cô một mình gặp cha mẹ

anh, đây còn là lần gặp mặt chính thức đầu tiên.

"Đứa nhỏ này thiệt là, giống ba nó một dạng, ba nó lúc còn trẻ cũng điên cuồng vì công việc." Lục Phu nhân giúp Lục Phóng giải thích.

Khanh Nhượng Nhượng cùng mẹ của Lục Phóng cũng tương đối quen thuộc, bởi vì Lục phu nhân rất nhiệt tình, nhưng đối với ba của Lục Phóng vẫn có chút thấp thòm."Bác Lục." Lục Phóng rất giống ba, xem chừng khí chất quý tộc cổ điển của Lục Phóng là kế thừa từ ba của anh, lạnh nhạt xa cách giống nhau. Không biết mẹ của anh làm thế nào thu phục hai người đàn ông này.

"Ngồi đi." Ba của Lục Phóng rất ít nói, bữa ăn tối cơ bản đều là Lục phu nhân nói chuyện, Khanh Nhượng Nhượng quả thực không nắm bắt được ý tứ của ông ấy đối với mình thế nào.

"Nhượng Nhượng, ngày mai có muốn cùng chúng ta đi làm từ thiện, ba của Lục Phóng có quyền một khoản để xây dựng công viên cho bọn trẻ, chúng ta cùng đi giúp một tay?" Mẹ của Lục Phóng rất hưng phấn.

Khanh Nhượng Nhượng không thể không gật đầu.

Bữa tối kết thúc, Lục Phóng mới tới, anh hôn lên trán mẹ một cái, "Con tới rồi." Sau đó ngồi xuống bên cạnh Khanh Nhượng Nhượng, không nói thêm bất cứ điều gì, loại này thái độ này không chút nào muốn giới thiệu Khanh Nhượng Nhượng với ba mẹ, không nói với ba mẹ anh rất vừa ý cô, dĩ nhiên là lại càng không giống như là muốn cùng cô kết hôn, Khanh Nhượng Nhượng không hiểu ý tứ của Lục Phóng.

Điều này cũng làm cho mẹ của Lục Phóng rất lung tung. Nói nhỏ với Khanh Nhượng Nhượng, "Các con đây là thế nào, cãi nhau sao?"

"Không có a." Khanh Nhượng Nhượng cũng rất buồn bực.

"Mẹ cảm thấy Lục Phóng rất kỳ quái?" Mẹ Lục cũng rất nhạy cảm.

"Vẫn tốt mà." Khanh Nhượng Nhượng trả lời qua loa, cô thật không muốn nhắc tới Thước Lâm, có câu nói thế này, tình nguyện cao ngạo mồm meo, cũng không nguyện hèn mọn yêu. Khanh Nhượng Nhượng cũng không muốn đi ghen tỵ, cũng không muốn cầu thủ không phải của cô, dĩ nhiên là sẽ không hèn mọn đi hỏi thăm cùng thủ dò xét cái gì.

Lúc gần đi, mẹ Lục còn tặng Khanh Nhượng Nhượng một ánh mắt lo lắng.

"Rất xin lỗi hôm nay không thể đi cùng em, ở chung với ba mẹ anh cũng tốt chứ?"

"Rất tốt." Khanh Nhượng Nhượng cũng không có cảm xúc trả lời câu hỏi của anh.

"Em tặng bọn họ quà gì sao?" Lục Phóng bỗng nhiên lại hỏi.

Khanh Nhượng Nhượng suy nghĩ một chút, cô vốn nghĩ nên mua quà tặng họ, dù sao cũng là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng Lục Phóng chợt nói có việc không thể đi, Khanh Nhượng Nhượng lập tức nhớ lại chút chuyện không vui, cảm giác anh cũng không có thật sự thừa nhận, sao cô phải nghiêm túc chứ, cửa "Y Lục viện" này chưa chắc cô đã bước vào."Không có."

Cuộc nói chuyện giữa hai người đến đây coi như kết thúc. Khanh Nhượng Nhượng vốn cho là mình cùng anh chiến tranh lạnh không rõ lý do, từ lúc Thước Lâm kết hôn, cả người anh liền có cái gì đó không đúng, cho nên hiển nhiên bọn họ cũng không thân mật.

Nhưng sao có thể lường trước được, suy nghĩ và thân thể của người đàn ông này có thể bất đồng, buổi tối Lục Phóng vẫn nhiệt tình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chương 47

Ngày hôm sau Khanh Nhượng Nhượng đứng trước gương, đã đổi năm bộ quần áo rồi, cô thật sự không biết hôm nay đi giúp một tay là tình huống gì. Là giống mấy người giàu có gấp gờ như trên TV, mặc váy hoa lệ, cầm sâm banh đi tới đi lui, hay là muốn mặc lễ phục đây? Là nghi lễ khởi công hay nghi lễ quyền tặng đây? Khanh Nhượng Nhượng vô cùng bối rối.

"Tôi nên mặc gì bây giờ?" Khanh Nhượng Nhượng quay đầu hỏi Lục Phóng. Khi cô nói với Lục Phóng mẹ anh yêu cầu hai người họ đến hỗ trợ, anh đồng ý ngay lập tức, nhưng với tình trạng bận rộn như hiện nay, Khanh Nhượng Nhượng vốn là không có mong đợi gì.

"Tùy tiện một chút là được." Lục Phóng trả lời.

Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy thoải mái một chút, bởi vì Lục Phóng gần đây rất kỳ quái, cô rất sợ mình dẫm lên địa lôi, có vài thứ mất đi lại có được luôn quý trọng gấp đôi, nhưng cũng khó tránh khỏi xa cách.

Khanh Nhượng Nhượng không suy nghĩ nhiều hàm ý của Lục Phóng, nếu anh đã nói vậy, cô cũng tùy tiện một chút, chọn một chiếc váy lộng lẫy, khoác áo khoác lông dê màu đen ra ngoài, dưới chân là một đôi giày mới mua, xem như là kết hợp vạn năng, nếu là cần long trọng, cô liền cởi áo khoác ngoài, nếu như không cần, vậy thì mặc áo khoác ngoài, xem ra cũng sẽ không quá phô trương.

Lục Phóng ăn mặc rất đơn giản, bất quá anh không giống với người thường, có mặc T-shirt đi dự tiệc hào môn cũng không lấy gì làm lạ.

Lúc Khanh Nhượng Nhượng đến nơi, mới biết mình thật mất mặt.

"Nhượng Nhượng, các con tới rồi." Mẹ Lục nhiệt tình chào đón, trong tay còn cầm một cái xềng, mà trên người vẫn không dính một hạt bụi nào.

Khanh Nhượng Nhượng đỏ mặt, nhìn thấy tất cả mọi người đang lao động, tự mình tham gia xây dựng khu vui chơi thiếu nhi, mà cha của Lục Phóng còn đang đội nón bảo hộ thi công, rất có phong thái của người chỉ đạo.

Lục Phóng nhận lấy cái xềng từ trong tay mẹ Lục, Khanh Nhượng Nhượng đi giày cao gót ở trong vũng bùn thiếu chút nữa trượt chân. Cô vội túm lấy tay Lục Phóng hỏi: "Sao anh không nhắc tôi?"

"Không phải nói em ăn mặc tùy tiện một chút sao?" Lục Phóng cười đến thật vui mừng.

"Anh. . . ." Rõ ràng là gạt người, Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy Lục Phóng là cố ý. Gió lạnh thấu xương, đôi mắt của cô hướng thẳng phía gió thổi tới, nước mắt không ngừng chảy ra.

"Nhượng Nhượng, không sao chứ, có phải Lục Phóng khi dễ con hay không, ta đã nói với bác trai, cô gái xinh đẹp thế này làm sao làm được những việc thế này, để ta nói Lục Phóng dẫn con đi nghỉ ngơi?" Mẹ Lục lại xuất hiện.

Khanh Nhượng Nhượng vội vàng lau nước mắt giải thích: "Không phải, là cháu bị gió thổi vào mắt, anh ấy không có khi dễ cháu."

Lục Phóng cười hi hi bên tai Khanh Nhượng Nhượng: "Tối hôm qua là ai vẫn kêu anh ức hiếp em?"

Khanh Nhượng Nhượng đến chỗ tai cũng đỏ, mẹ Lục biết ý rồi đi rồi, Khanh Nhượng Nhượng thật sự không hiểu được Lục Phóng, có lúc cảm thấy anh rất quan tâm cô, có lúc lại cảm thấy sau lưng anh cất giấu quá nhiều u ám, giống như tất cả tốt đẹp đều là giả vờ. Khanh Nhượng Nhượng có thể bỏ qua nụ hôn kia. Dù sao đứng ở góc độ của cô mà nói, cô mới là người thắng cuộc không phải sao?

Lúc Lục Phóng trộn xi măng, Khanh Nhượng Nhượng ở bên cạnh đổ thêm nước, không tính là nhẹ nhõm, nhưng ít ra tương đối sạch sẽ.

Lục Phóng ngắt lỗ mũi của cô, "Em là quý hạp hời, là anh sợ em mệt mỏi, mới để em mặc một thân thể này, cha cũng không tiện chỉ huy em làm những công việc nặng nhọc, ông ấy căn bản là người độc tài." Lục Phóng nhìn hướng cha anh nói.

Khanh Nhượng Nhượng khẽ lẩm bẩm, "Anh cũng là nhà độc tài." Chỉ là Khanh Nhượng Nhượng rút cuộc cũng trời quang mây tạnh rồi.

Khanh Nhượng Nhượng nhìn động tác thành thạo của Lục Phóng kinh ngạc, "Nếu tôi không biết anh, tôi thật sự sẽ nghĩ anh là công nhân xây dựng đấy."

"Anh làm công nhân xây dựng, em còn muốn anh hay không?" Lục Phóng hỏi ngược lại.

Khanh Nhượng Nhượng suy tư một chút, nếu như anh thật sự là công nhân xây dựng, mấy câu quái gở này, khiến cô hoàn toàn bất ngờ, nhưng chính là Lục Phóng không phải, anh là người cao cao tại thượng, cho nên Khanh Nhượng Nhượng mới tạm thời nhịn vì đại cục. Lục Phóng là cơm áo của cô, đảm bảo cuộc sống của cô sau này, cho nên khó tránh khỏi tư vị cúi đầu trầm mặc.

Khanh Nhượng Nhượng không nói anh cũng yên lặng. Cho nên có đôi khi con người ta không thể quá thành thực. Thật ra thì Khanh Nhượng Nhượng hiểu được, nếu như Lục Phóng vẫn dịu dàng trước sau như một, anh có là tên ăn may, thì cô cũng vui vẻ chấp nhận.

"Nhượng Nhượng, mau tới ấn dấu tay." Mẹ Lục hưng phấn kêu.

Khanh Nhượng Nhượng ngẩng đầu lên nhìn, mới phát hiện người phụ này đã trưởng thành mà tính tình vẫn rất trẻ con.

"Nhân lúc nó còn chưa khô, chúng ta ấn tay vào, để chứng minh chúng ta đã từng đến đây." So với vẻ hưng phấn của mẹ Lục, cha Lục ở phía sau chỉ biết thờ dài.

Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy ba Lục đã bị bà thu phục hoàn toàn, cho nên chỉ có thể làm theo lời bà. Lúc cô in ngón tay xuống, bên cạnh chợt có thêm một bàn tay, chính là Lục Phóng, anh mỉm cười ôm lấy Khanh Nhượng Nhượng.

Hai ngón tay của hai người họ sát lại tạo thành một hình trái tim, liền như vậy để lại dấu ấn của bọn họ trên con đường nhỏ này.

"Lãng mạn, quá lãng mạn rồi, quả nhiên là trường giang sóng sau đè sóng trước a!" Mẹ Lục bữu môi nhìn ba Lục.

Một trong mười vị kiến trúc sư đứng đầu nào đó cũng không chịu uất ức in dấu tay của mình xuống con đường nhỏ.

"Cả nhà chúng ta cũng nên ấn một cái, ngón cái và ngón trỏ chụm vào nhau tạo thành bông hoa bốn cánh như thế này?" Mẹ Lục cũng rất có sáng tạo.

Trong nhà này không ai làm trái ý bà, cũng không nhẫn tâm làm vậy.

"Thật tốt quá, đây là dấu ấn của nhà chúng ta, chờ sau này con của hai đứa ra đời, chúng ta lại quyền góp cho công viên một lần nữa, để bọn nhỏ có thể in tiếp dấu tay của chúng." Mẹ Lục mơ về tương lai tốt đẹp.

Khanh Nhượng Nhượng nhìn mẹ Lục thao thao bất tuyệt, chỉ có hâm mộ, cũng mong lúc về già cô cũng được vui vẻ như vậy. Cũng không biết con trai con dâu tương lai của cô trông như thế nào.

"Anh thích trẻ con sao?" Khanh Nhượng Nhượng đột nhiên hỏi, hình như Lục Phóng chưa từng đề cập với cô vấn đề này.

"Không thích, nhưng anh thích quá trình tạo ra đứa nhỏ." Lục Phóng nháy mắt với Khanh Nhượng Nhượng.

Khanh Nhượng Nhượng chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói, cô đã từng thấy rất nhiều trên phim truyền hình, một người đàn ông nói với người phụ nữ rằng anh ta không thích đứa bé, cũng đồng nghĩa với việc anh ta không yêu cô gái đó. Khanh Nhượng Nhượng vẫn luôn cho rằng đàn ông càng yêu trẻ con hơn phụ nữ, bởi vì mỗi người đàn ông luôn muốn có kết tinh tình yêu của họ.

Đây cũng không phải là điều khiến Khanh Nhượng Nhượng phiền lòng nhất, khiến cô không thể nào tiếp thu được chính là sinh hoạt bị đảo lộn toàn bộ, không còn cùng ăn cơm tối cùng đi dạo, không còn cùng nhau đọc sách xem truyền hình, chờ đợi Khanh Nhượng Nhượng mỗi tối là căn phòng đèn đuốc sáng trưng.

Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy thời điểm đi giày cao gót mấy vạn đồng cũng không bằng đôi giày vải trước kia.

"Oa, Khanh tiểu thư, đây là mẫu mới nhất năm nay của Chanel a, còn chưa xuất hiện trên thị trường đâu." Giáp phu nhân thèm thường nói. Khanh Nhượng Nhượng cũng không nhớ được tên của các cô ấy, cho tới bây giờ cô vẫn chưa quen cùng người lạ thân thiết, nếu không cũng sẽ không lựa chọn làm nhà thiết kế trang sức rồi, vĩnh viễn đứng ở đằng sau.

Trong lúc Khanh Nhượng Nhượng đang tìm phao cứu trợ, có một vị Bỉnh phu nhân có ý tốt nhắc nhở, "Tôi nhìn thấy Lục tổng cùng Nghiêm phu nhân ra ban công nha."

Bỉnh phu nhân đặc biệt nhấn mạnh ba chữ Nghiêm phu nhân.

"Cám ơn." Khanh Nhượng Nhượng mỉm cười trả lời, cô được Lục Phóng huấn luyện đã lâu, đã sớm học xong cách giấu cảm xúc, mặt không biến sắc. Khanh Nhượng Nhượng khẽ cúi chào, nhắc chân đi về phía hậu viện.

Khanh Nhượng Nhượng chón sau gốc cây tử đằng vừa mới ngồi xuống, tháo giày cao gót ném qua một bên, Tiêu Hàng liền xuất hiện.

"Sao anh lại ở đây?" Khanh Nhượng Nhượng rất kinh ngạc.

"Cùng bạn gái dự tiệc, rất nhàm chán có đúng hay không?" Tiêu Hàng cười cười.

Khanh Nhượng Nhượng vừa nghe Tiêu Hàng có bạn gái mới, tất cả tâm liền buông xuống, "Có chút, xem ra người có tiền cũng không dễ làm."

"Sao thế, bị đau chân à?" Tiêu Hàng ngồi xuống bên cạnh Khanh Nhượng Nhượng.

"Ừ." Khanh Nhượng Nhượng nhớ lại trước kia Tiêu Hàng sử dụng phiếu quà tặng của công ty mua cho cô một đôi giày cao gót, khi đó đôi giày giá bảy trăm đồng cô đã cho nó là đồ xa xỉ rồi. Chỉ tiếc đi không bao xa, gót chân liền bị mài mòn, buộc Tiêu Hàng công cô về nhà.

Khanh Nhượng Nhượng vừa nhớ đến liền bật cười, nghĩ đến cuộc sống trước kia, mới phát hiện cô đã thay đổi, ít nhất lúc ấy cô và Tiêu Hàng tôn trọng lẫn nhau, địa vị là bình đẳng, hơn nữa cô là phụ nữ, còn có thể làm nũng chiếm chút tiện nghi nho nhỏ.

"Anh giúp em xoa bóp một chút, chúng ta hôm nay cũng coi là cùng chung hoạn nạn."

Khanh Nhượng Nhượng còn chưa kịp cự tuyệt, Tiêu Hàng liền kéo bắp chân của cô, nhẹ nhàng xoa bóp khiến cô rất thoải mái, Khanh Nhượng Nhượng là người rất thích được người ta xoa bóp, huống chi Tiêu Hàng rất có tay nghề, cô cũng giảm bớt cố kỵ, chỉ coi anh là một người bạn. Bạn bè dĩ nhiên chính là giúp bạn không tiếc cả mạng sống, xoa bóp chân cũng không phải điều gì đáng xấu hổ.

"Thật hy vọng lần sau tham gia yến hội còn có thể gặp được anh." Khanh Nhượng Nhượng từ trong thâm tâm cảm thán, tại nơi này tìm được một người không khác mình nhiều lắm, luôn là điều đặc biệt.

Tiêu Hàng đang muốn trả lời, lại nhìn thấy bên cạnh gốc cây nhiều thêm một bóng người, "Lục tổng!" Tiêu Hàng có chút khẩn trương.

Khanh Nhượng Nhượng đặt chân xuống dưới đất, cười tiến lên phía trước nói: "Muốn về rồi sao?" Khanh Nhượng Nhượng thấy Lục Phóng cảm áo khoác của mình liền hỏi.

Lục Phóng không lên tiếng, Khanh Nhượng Nhượng khoác lấy tay anh, phát tay với Tiêu Hàng, "Lần sau nói chuyện tiếp."

Khi Lục Phóng trở lại đại sảnh, chợt buông tay Khanh Nhượng Nhượng ra, không biết lại đi chỗ nào, Khanh Nhượng Nhượng thầm than một hồi, còn phải tiếp tục ở lại đây a.

"Ah, Nhượng Nhượng không gặp Lục Phóng sao?" Thước Lâm bỗng xuất hiện trước mặt Khanh Nhượng Nhượng.

"Cô tìm anh ấy sao? Mới vừa rồi tôi còn thấy, nhưng chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi." Khanh Nhượng Nhượng vội giải thích.

Thước Lâm có chút xấu hổ, "Không phải, chỉ là vừa rồi Lục Phóng tìm cô, nghe nói cô ra vườn hoa, cho nên cầm áo khoác đi ra ngoài cho cô, sợ cô bị lạnh, tôi còn tưởng anh ấy tìm được cô rồi."

Khanh Nhượng Nhượng bây giờ mới hiểu Lục Phóng ra ngoài để tìm mình. "Tôi gặp anh ấy rồi." Khanh Nhượng Nhượng cười cười, "Đã lâu không gặp, Thước Lâm, trông mặt hạnh phúc chứ?" Khanh Nhượng Nhượng cố gắng tìm một chủ đề để hỏi chuyện.

Nét mặt Thước Lâm càng lúng túng, "Chuyện lần trước Lục Phóng nên giải thích với cô mới phải, tôi và anh ấy không có bất kỳ quan hệ gì. Tôi cùng Nghiêm Lễ rất tốt, cô và Lục Phóng chuẩn bị đi hưởng tuần trăng mật ở đâu đây?"

Khanh Nhượng Nhượng ngăn người, chuyện hôn lễ còn chưa có quyết định cụ thể. "Không biết, cô có đề nghị gì sao?"

Kể tiếp dĩ nhiên là vui vẻ hòa thuận nói chuyện, từ địa điểm trăng mật đến lễ phục, phụ nữ đối với chủ đề này luôn có hứng thú. Cuộc trò chuyện kéo dài đến lúc mọi người vỗ tay hưởng ứng Lục Phóng cùng Đồng Minh Minh nhảy xong một điệu.

"Không ngờ Lục Phóng cũng nhảy đẹp như vậy!" Thước Lâm cảm thán.

Khanh Nhượng Nhượng vuốt vuốt cái trán, chỉ có một ý tưởng, đó chính là gả cho người có tiền thì chỉ có hứng thú duy nhất với tiền mà thôi.

Trên đường trở về, cho dù trong xe mở máy điều hòa Khanh Nhượng Nhượng vẫn cảm thấy rất lạnh, không khí quá lạnh. Khanh Nhượng Nhượng đẩy lòng hiểu, bất kỳ người đàn ông nào thấy một màn kia cũng sẽ không vui mừng, không cần biết có thích hay không, chẳng qua là không thích đồ của mình bị người khác đụng chạm mà thôi.

Khanh Nhượng Nhượng cũng cảm thấy thật đáng buồn cho bản thân, cô và Tiêu Hàng mặc dù không coi là quá phận, nhưng cũng mập mờ đủ để anh phải tra hỏi vài câu. Nhưng mà anh không hỏi, Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy cũng không có cái gì để nói, lúc cô thấy Lục Phóng hôn Thước Lâm, không phải là cũng không hỏi lời nào sao? Khanh Nhượng Nhượng cho rằng hôn nhân là giao dịch công bằng, mà trên thực tế trong hôn nhân có rất ít công bằng tồn tại.

Ngày hôm sau, Lục Phóng lại không ở nhà, cho nên hai người cũng không có quá nhiều trao đổi. Khanh Nhượng Nhượng nản lòng, nản chí nằm ở trên giường, từ lúc cô và Lục Phóng ở chung, mọi người xung quanh đều tránh cô rất xa.

Đồng nghiệp liên hoan, cô không được tham gia, bởi vì tất cả mọi người sợ cái danh bà chủ của cô.

Mà Tiêu Tiểu Du gây gổ với bạn trai, không còn đặt chú ý lên người Khanh Nhượng Nhượng như trước, nói cô nên chuyên tâm ở nhà giúp chồng nuôi con, miễn cho bị người ta cướp mất.

Chị Quả Quả và Hòa Đa cũng không chịu buôn chuyện bất quái với cô nữa, quan hệ cũng dần xa cách.

An ủi duy nhất của Khanh Nhượng Nhượng chính là thỉnh thoảng em gái ngây ngốc còn gọi điện thoại tới. "Chị, anh về ra khỏi nhà thì đi đâu?"

"Không rõ lắm." Khanh Nhượng nhượng quả thật không rõ lắm. Lục Phóng không nói, cô cũng chưa bao giờ hỏi.

"Chị làm vợ kiểu gì thế hả?" Đầu điện thoại bên kia trách móc.

Khanh Nhượng Nhượng hồi hộp, lời này có lý, cô còn không biết có được làm vợ người ta nữa hay không đây? Đáng tiếc mọi người đều cho rằng cô nắm chắc rồi, chỉ có Khanh Nhượng Nhượng biết Lục Phóng căn bản không có bất cứ động tĩnh gì. Xem ra không thể không suy nghĩ một chút vì tương lai của mình.

"Chị, hai người năm mới về nhà, mang cho em quà tặng gì đây?" Gần cuối năm, em gái ngốc nghếch của cô càng quan tâm mấy cái vấn đề này.

Khanh Nhượng Nhượng trả lời qua loa.

Bảy ngày sau Lục Phóng lại đến, tất cả đã khôi phục bình thường, giống như lạnh lẽo trước khi anh rời đi chưa từng tồn tại qua. "Ah, người nào rút 100 đồng đây?" Lục Phóng vừa tắm xong đi ra liền hỏi.

"Tôi...tôi." Khanh Nhượng Nhượng khẳng định không phải của cô thì có thể là của ai, coi như không phải là của cô, chỉ cần xuất hiện ở phòng này, cô cũng muốn lừa thành của mình. "Nhất định là tôi không cần thận làm rồi."

"Nhưng anh nhặt được là hai tờ 50."

Khanh Nhượng Nhượng mặt đỏ lên, "Có thể là bị rơi khi dọn quần áo."

"Được a, Khanh Nhượng Nhượng, em thật là có năng lực, có phải hay không nghĩ tiền muốn điên rồi. Ngay cả vòi nước cũng đổi thành loại vòi tiết kiệm, chẳng khác một cái hắt hơi là bao." Thấy vậy Lục Phóng trêu chọc Khanh Nhượng Nhượng một chút.

Hết cách rồi, Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy Lục Phóng chưa từng tìm hiểu ngọn nguồn, sau khi anh tới đây, phí điện nước đều tăng, trước kia tưởng Lục Phóng cấp tiền thuê nhà, giờ thì tốt rồi danh chính ngôn thuận không cho. Cô không thể không ra hạ sách này.

"Không phải, là gần đây tôi xem truyền hình, cảm thấy đến lúc bảo vệ môi trường rồi." Khanh Nhượng Nhượng tiếp tục bao biện.

"Cho nên đèn cũng đổi từ đèn tiết kiệm sang 15 วัต rồi hả?" Lục Phóng cắn răng nghiêng lợi.

Khanh Nhượng Nhượng lúng túng cười cười. "A, tôi đau bụng quá." Mặc dù có một chút giả bộ, nhưng trên thực tế cô quả thật đau bụng, mỗi lần đi cả tới thăm, cô luôn bị đau, cũng đã thành thói quen.

"Chờ qua năm mới anh đưa em đi bệnh viện kiểm tra."

"Tôi không đi." Khanh Nhượng Nhượng trời sinh chỉ sợ bệnh viện.

"Không đi không được, đây là kiểm tra trước hôn nhân." Đây là lần đầu tiên Lục Phóng nói đến hai chữ 'kết hôn'. Khanh Nhượng Nhượng không biết nên yên tâm hay đau lòng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 48.1

Sợ thầy thuốc mà giấu bệnh là điều không tốt, công ty khám sức khỏe định kỳ cho nhân viên cô luôn chốn tránh, hiện tại mới thấy tác hại.

Bác sĩ cầm phiếu kết quả thông báo "Kết quả kiểm tra phát hiện bệnh nhân Khanh Nhượng Nhượng có một khối u."

"Sẽ ảnh hưởng đến việc sinh con sao?" Vấn đề đầu tiên mà Khanh Nhượng Nhượng quan tâm.

"Cũng không nói được, bởi vì hình dáng khối u không rõ rệt, chưa xác định được tính chất của khối u, có điều khối u tương đối lớn rồi, cho nên phải mau phẫu thuật."

Khanh Nhượng Nhượng lạnh cả người: "Không phải ác tính chứ?"

"Cần lấy mẫu xét nghiệm thì mới biết được." Bác sĩ trả lời.

"Bác sĩ mau sắp xếp thời gian ạ." Lục Phóng lên tiếng.

Khanh Nhượng Nhượng càng thêm phát rung, "Tôi đã nói là không cần kiểm tra mà."

"Không đến kiểm tra, chẳng lẽ em muốn chờ cho khối u to bằng cái đầu của em sao?" Lục Phóng rất tức giận, "Công ty tổ chức khám sức khỏe cho nhân viên em đều không đi có phải không" như vậy bao giờ mới phát hiện được chứ.

"Oh." Bởi vì từ nhỏ Khanh Nhượng Nhượng rất sợ tiêm, cho nên rất sợ đi bệnh viện.

Một lần mẹ cô bị bệnh cô mới vào bệnh viện. Bằng không nhất định sẽ không bao giờ đặt chân đến đây.

"Bây giờ tôi là bệnh nhân đấy." Khanh Nhượng Nhượng cũng tức giận, bị bệnh là cô, có nguy hiểm đến tính mạng hay không cũng là cô, anh tức giận cái gì chứ.

Thời gian phẫu thuật nhanh chóng được quyết định, Lục Phóng tìm bác sĩ phụ khoa uy tín nhất trong nước, nhưng kết quả cuối cùng vẫn phải lên bàn mổ.

"Anh nói xem có phải cơ thể tôi rất kém, phẫu thuật xong cũng không khỏi được?" Khanh Nhượng Nhượng mặc quần áo bệnh nhân, sợ hãi nắm lấy tay Lục Phóng.

"Kiến thức của em chỉ có thể so với mấy đứa trẻ mà thôi. Khanh Khanh Nhượng Nhượng!" Sắc mặt Lục Phóng vẫn rất không tốt.

Khanh Nhượng Nhượng quay đầu suy nghĩ một chút, là cô sợ quá thôi, bàn mổ lạnh như băng này, khiến cô lo sợ mình sẽ không tỉnh lại được. "Nghe nói có bệnh nhân được gây mê về sau cũng không tỉnh lại nữa phải không?"

"Khanh Nhượng Nhượng, tạm thời nói ít mấy câu có được không?" Lục Phóng quát lên, hoàn toàn mất hết hình tượng thân sĩ hàng ngày, giống như biến thành người khác.

Đều nói bệnh lâu con cái cũng bất hiếu. Cô cũng chưa tính bệnh lâu, đã khiến Lục Phóng mất kiên nhẫn, Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy có chút lạnh lẽo.

"Vậy tôi muốn lập di chúc, sau khi chết toàn bộ bất động sản và tiền gửi ngân hàng đều chuyển sang cho ba mẹ tôi." Khanh Nhượng Nhượng bắt đầu kêu la.

"Em nói những nói cuối cái gì thế hả?" Lục Phóng hận không thể lấy gối đầu đập chết cô

"Chuyện này nhờ anh đừng nói với ba mẹ tôi, chờ tôi phẫu thuật thành công sẽ tự nói cho bọn họ." Khanh Nhượng Nhượng trước khi vào phòng phẫu thuật vẫn cố dằn dò Lục Phóng.

"Mấy ngày là khỏe thôi. Đừng có đoán mò, em nhất định sẽ tỉnh thôi." Lục Phóng đặt một nụ hôn trên trán Khanh Nhượng Nhượng, Khanh Nhượng Nhượng vẫn nắm lấy tay anh nhất định không chịu buông.

Mấy tiếng sau, Khanh Nhượng Nhượng có thể cảm thấy mình còn sống, bởi vì cô cảm thấy đau, giống như bị kim châm vậy, "Lục Phóng, không cần đánh tôi, không muốn. . . . ."

"Bình thường con hay đánh nó sao?" Đây là giọng của mẹ Lục.

"Mẹ, đừng nghe cô ấy nói vậy?" Đây là giọng của Lục Phóng.

Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy có người đang vờ về tóc của mình, mới thấy tốt hơn một chút, chỉ là thần trí vẫn có chút mơ mơ màng màng. Có lúc đau quá, bắt được thứ gì liền xiết lấy, sau đó mới phát hiện là tay Lục Phóng, bị cô nắm đến xanh xanh tím tím, cái này có thể gọi là thương tích đầy mình.

Sau khi Khanh Nhượng có thể ăn một chút cơm uống một chút nước, cô mới có tinh thần, có thể nói chuyện: "Anh không cần đi làm sao? Có thể gọi mẹ tôi đến chăm sóc tôi là được rồi."

Lục Phóng xúc một thìa canh cá đưa đến bên môi Khanh Nhượng Nhượng: "Cũng không phải là chuyện lớn gì, để cho bọn họ già yếu chạy tới chạy lui, anh cung thông báo cho họ em phẫu thuật, " xem ra lo lắng của Khanh Nhượng Nhượng đều là dư thừa.

"Vậy ai ký giấy bảo lãnh cho tôi?" Khanh Nhượng Nhượng nghe nói phẫu thuật cần có người thân ký tên xác nhận.

"Anh." Lục Phóng chỉ chỉ chính mình.

"Không phải chúng ta chưa kết hôn sao?" Khanh Nhượng Nhượng nuốt nước miếng ừng ực.

Lục Phóng không trả lời, chỉ để ý dứt canh cho cô.

"Tổng giám đốc, Nhượng Nhượng." Hai giọng nói đồng thời vang lên, chính là chị Quả Quả và Hòa Đa.

Lục Phóng quay đầu lại nhìn một chút: "Mấy người nói chuyện đi, tôi đi rửa chén."

Chị Quả Quả cùng Hòa Đa chờ Lục Phóng ra khỏi cửa mới dám nói chuyện "Này, Nhượng Nhượng, chỗ này so với khách sạn năm sao cũng không khác biệt lắm đâu, còn có ghế mát xa." Hòa Đa như phát hiện ra vùng đất mới, nhảy lên mát xa hưởng thụ.

"Tổng giám đốc sẽ rửa chén?" Chị Quả Quả tròn to hai mắt không thể tin, nhất định hạnh phúc chết đi?

Khanh Nhượng Nhượng nhìn chị Quả Quả trong tim tự hỏi, thâm chí lục lọi cô cũng không thấy hạnh phúc ở chỗ nào.

"Ăn trái cây do tổng giám đốc tự gọt, nhất định hạnh phúc chết rồi." Chị Quả Quả nhìn đĩa hoa quả trên bàn nói.

Thật không hổ là cao thủ bát quái, con mắt so với Sherlock Holmes còn lợi hại hơn.

"Khanh Nhượng Nhượng, phẫu thuật này không ảnh hưởng đến việc sinh con đấy chứ?" Hòa Đa thuận miệng hỏi.

Khanh Nhượng Nhượng nghe được chuyện này cũng lo lắng, mặc dù bác sĩ nói không có vấn đề gì lớn, nhưng trong lòng cô vẫn không thể xem nhẹ, dù sao cũng là động dao đến bộ phận sinh nở, cũng không biết có thể tái phát hay không, sau này có ảnh hưởng đến thai nhi hay không, mấy ngày nay để ý đến chuyện này mà Khanh Nhượng Nhượng sắp phiền chết rồi.

Những lời này không thể nói cùng Lục Phóng, nhưng vạn nhất nếu cô không sinh được hoặc sinh ra quái thai thì thế nào. Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy tương lai của cô nguy khốn rồi. Cuốn truyện "Bích Vân Thiên" của Quỳnh Dao thật sự khiến Khanh Nhượng Nhượng sợ hãi. Nam chính và nữ chính tự do yêu nhau, trải qua rất nhiều khó khăn, nhưng sau này nữ chính vô sinh, mẹ chồng nữ chính bắt cô chấp nhận tìm người sinh hộ, kết quả nam chính xa mặt cách lòng, nữ chính uất ức nhưng chính là yếu đuối không thể làm gì khác đành chấp nhận.

Khanh Nhượng Nhượng không hy vọng chuyện cầu huyết như vậy xảy ra trên người mình. Sinh con với người khác là chuyện bình thường, có cũng được, không có cũng không sao. Nhưng đối với gia tộc quyền quý như nhà Lục Phóng mà nói, Khanh Nhượng Nhượng sinh con gái đã không tốt, huống chi là không sinh được.

"Ngộ nhờ có ảnh hưởng thì phải làm thế nào?" Chị Quả Quả lo lắng, "Có điều tổng giám đốc yêu em như vậy, cũng không có vấn đề đâu?"

Khanh Nhượng Nhượng nhỏ giọng mắng, chết tiệt, quả nhiên sẽ dẫm đạp lên chỗ đau của cô, con mắt nào thấy Lục Phóng yêu cô chứ, đây đều là châm chọc, trần truồng nhục nhã.

"Buổi chiều hai người không đi làm sao?" Khanh Nhượng Nhượng bắt đầu đuổi người.

Quả Quả cùng Hòa Đa có thể đuổi đi, nhưng mẹ Lục thì không thể đuổi. "Nhượng Nhượng, ta mang cho con canh chim bồ câu, là ta tự tay nấu nha."

Khanh Nhượng Nhượng nhìn nhiệt tình của mẹ Lục, cảm thấy nếu mình không thể sinh đứa nhỏ thì thật có lỗi với bà. "Bác gái, bác không cần phải tự làm khổ mình như thế đâu ạ." Khanh Nhượng Nhượng thấy như vậy thật là ngại.

"Vẫn còn gọi là bác gái sao?" Mẹ Lục chu miệng "Nhất định là Lục Phóng không tốt." Mẹ Lục đặt mạnh chén canh xuống bàn, nói với Lục Phóng "Còn không mau bóp chân cho vợ con đi".

Sau đó trở mặt như lật sách cười với Khanh Nhượng Nhượng, "Thời điểm mẹ sinh Lục Phóng, chỉ thích sai bảo ba của Lục Phóng thôi. Chỉ có khi đó ông ấy mới bên cạnh nghe mẹ sai bảo. Bình thường bóng người cũng không thấy, đến lúc chúng ta gặp chuyện không may mới xuất hiện thôi.

Khanh Nhượng Nhượng chỉ có thể cười làm lành.

Mấy ngày ở bệnh viện là mấy ngày cô gặp Lục Phóng nhiều nhất, có vẻ như anh luôn bên cạnh cô, trừ lúc anh đi vệ sinh, ngay cả lúc cô muốn đi vệ sinh anh cũng muốn đi cùng, khiến cô lung tung muốn chết, hai cười cũng chưa có kết hôn, sao có thể vô tư giải quyết trước mặt anh chứ. Bệnh tật cướp đi sinh mạng cũng không quan trọng bằng mất đi lòng tự trọng.

Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy mình không còn mặt mũi gặp Lục Phóng nữa.

Thời điểm Khanh Nhượng Nhượng xuất viện, lời bác sĩ căn dặn khiến cô cả kinh, một tháng không thể sinh hoạt vợ chồng! Khanh Nhượng Nhượng cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu, dù sao nhìn Lục Phóng, vẻ mặt bình tĩnh, cũng không phản đối gì cả.

Khanh Nhượng về nhà tỉnh dưỡng, đúng lúc em Bồn Bồn gọi điện chất vấn sao lâu như vậy không nghe điện thoại. Khanh Nhượng Nhượng cũng không giấu giếm, "Cái gì chị phẫu thuật hả?" Bồn Bồn ở bên kia điện thoại hét chói tai, Khanh Nhượng Nhượng không biết là người trẻ bây giờ lại có sức sống như vậy.

"Đừng hét nữa, đừng nói với ba mẹ, để cho bọn họ lo lắng." Khanh Nhượng Nhượng đưa điện thoại xa một chút.

Đến lúc Bồn Bồn biết cô một tháng không thể sinh hoạt vợ chồng, càng thêm ngạc nhiên; "Không phải chứ, chị, vậy chẳng khác nào cho ảnh rở ngời tù sao. Đàn ông ấy à, không phải đồ vật, nếu chị để anh ấy một tháng không ăn thịt, so với lên trời còn khó hơn. . . . ." Bồn Bồn dạy dỗ Khanh Nhượng Nhượng thật lâu.

Khanh Nhượng Nhượng cuối cùng cũng hiểu được, tuổi tác và trí tuệ của phụ nữ không thể đánh đồng, ví dụ như Bồn Bồn rất am hiểu về đàn ông. Cho nên Khanh Nhượng Nhượng chứng kiến Lục Phóng từ nhiệt tình như lửa thành lạnh nhạt như nước, cũng có chút hoài nghi, không biết anh giải quyết ở bên ngoài, hay có tiềm chất của thánh nhân. Nhưng Khanh Nhượng Nhượng ở nhà tỉnh dưỡng ba tuần, Lục Phóng cũng ở nhà ba tuần, không đi làm, không đi công tác, hoàn toàn là một người đàn ông mẫu mực của gia đình.

"Anh không thấy buồn bức sao?" Khanh Nhượng Nhượng kỳ thực đang rất chán nản.

Lục Phóng đặt tài liệu xuống: "Dù sao ở đây cũng xử lý được công việc." Đây là anh nói thật.

"Nhưng tôi buồn bức." Khanh Nhượng Nhượng không có cách nào chỉ có thể mở miệng, cô sắp bị Lục Phóng ép điên rồi.

"Em muốn ra ngoài đi dạo?" Lục Phóng hỏi.

Khanh Nhượng Nhượng gật đầu, nhanh chóng thay quần áo xỏ giày chạy về hướng hàng ăn, tội nghiệp đứng ngoài cửa sổ nhìn người ta ăn ngon lành, chỉ có thể nuốt nước miếng.

"Cô muốn mua cái gì?" Nhân viên phục vụ nhiệt tình chào hỏi.

Khanh Nhượng Nhượng nhìn món sườn cay, bộ dáng như giặc cướp.

Lục Phóng dờ khóc dờ cười tiến lên, "Em không thể ăn những thứ này, đồ cay không tốt cho vết mổ của em.

"Vết mổ đã kéo da non rồi!" Khanh Nhượng Nhượng bắt đầu giận dỗi, "Chờ cho nó khỏi, tôi sẽ mắc bệnh kén ăn mất thôi." Khanh Nhượng Nhượng mỗi ngày đều ăn cháo trắng, uống canh chim bồ câu đến phát chán.

"Yên tâm đi, dựa vào sức ăn của em, sẽ không mắc bệnh kén ăn đâu." Lục Phóng kéo Khanh Nhượng Nhượng rồi đi.

"Tôi muốn ăn thịt, chim bồ câu cả một lạng thịt cũng không có." Khanh Nhượng Nhượng bày ra bộ dáng gầy gò ốm yếu.

Lục Phóng nắm chặt tay của Khanh Nhượng Nhượng. "Đủ rồi, anh phải ăn chay cũng có thể nhịn, em như vậy mà không nhịn được hay sao?" Lục Phóng tức giận.

Khanh Nhượng Nhượng có phải đòi hỏi quá đáng rồi không, liền hạ thấp yêu cầu, "Vậy tôi có thể tắm không!"

"Chờ vết mổ khô hẳn mới được tắm, ngộ nhờ vết mổ bị nhiễm trùng thì làm sao?"

"Anh có bình thường hay không hả, Lục Phóng, vết mổ sắp lành rồi. Huống chi, nửa tháng không tắm, anh không thấy có mùi gì kỳ quái sao?" Khanh Nhượng Nhượng ôm lấy cánh tay Lục Phóng, dùng sức ghé sát vào người anh.

Lục Phóng cẩn thận ngửi một chút: "Có mùi chua chua."

Khanh Nhượng Nhượng thật muốn la ta một tiếng, vừa muốn dùng lực bụng lại đau, đành phải thôi.

"Được rồi đừng gây phiền cho anh nữa, nếu em náo để trở lại bệnh viện một lần nữa, anh sẽ không tha cho em đâu." Lục Phóng nheo mắt Khanh Nhượng Nhượng.

Mấy ngày trước khi Khanh Nhượng Nhượng về nhà đón năm mới Lục Phóng mới cho phép tắm, cô cảm thấy Lục Phóng làm quá vấn đề.

"Hình như tôi xuất viện đủ một tháng rồi?" Cô là ám chỉ Lục Phóng, nhắc nhở anh chuyện nào đó.

"Hôm nay bụng có còn đau không?" Lục Phóng vỗ nhẹ lên bụng Khanh Nhượng Nhượng hỏi.

Khanh Nhượng Nhượng liếc mắt, gần đây Lục Phóng cứ như cha của cô vậy. "Không đau." Điều này cũng không thể trách Lục Phóng, Khanh Nhượng Nhượng đối với đau đớn tương đối nhạy cảm, huống chi trước đây muốn tránh ‘lao động’ còn giả bộ bị đau.

Khanh Nhượng Nhượng đổi chủ đề, "Tôi đổi dầu gội, anh thấy mùi này có thơm không?" Nói rõ như vậy anh hiểu rồi chứ ?

Lục Phóng có vẻ không hài lòng, ghé sát lại khi cách 10 cm, cau hít một hơi. "Tạm được." Sau đó buông một câu.

Khanh Nhượng Nhượng nhủ mảy, anh không ra ngoài giải quyết, vậy nhất định là có vấn đề, ghét bỏ cô? Khanh Nhượng Nhượng không thể không hoài nghi, lúc cô bị bệnh Lục Phóng hết lòng chăm sóc, cô đã làm gì khiến anh không hài lòng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương 48.2

Sáng hôm sau, Lục Phóng đá đá Khanh Nhượng Nhượng: "Mau dậy làm sữa đậu nành."

Khanh Nhượng Nhượng mơ hồ mở mắt, bây giờ là mùa hè thì tốt, mùa đông rồi giường rất khó khăn, ngay cả Lục Phóng luôn bận rộn chăm chỉ cũng bắt đầu lười biếng. Khanh Nhượng Nhượng lật người không thèm để ý tới anh.

"Khanh Nhượng Nhượng, còn không mau dậy đi nhà xí, muốn nhịn đến hông sao," Lục Phóng lại đá chân Khanh Nhượng Nhượng.

"Này, tôi là bệnh nhân đấy!" Khanh Nhượng Nhượng cung biết Lục Phóng sẽ cười cô.

Lục Phóng bắt đầu cười: "Được rồi, đang bệnh cũng không biết tự lo lấy, ngày ngày la hét không phải chỗ này đau thì chỗ kia đau, còn suy nghĩ vẩn vơ, em vẫn chưa đói khát đến mức độ đó chứ?"

Khanh Nhượng Nhượng cũng biết lời từ miệng anh không có câu nào tốt: "Tôi mới không cần." Thật là chó cắn Lã Động Tân, cô lo lắng kẻ đói khát không phải mình mà là cho ai kia.

Năm cũ sắp hết, mà Khanh Nhượng Nhượng cũng không biết qua nhà ai để đón năm mới, cho nên chỉ có thể hỏi Lục Phóng: "Chúng ta đi đâu mừng năm mới đây?"

"Ba mẹ anh đi biển Ca-ri-bê, em có muốn đi cùng không?" Lục Phóng nói dối không chớp mắt.

Khanh Nhượng Nhượng vừa cảm thán anh không gì không làm được vừa lắc đầu.

"Vậy thì đến nhà em đi." Lục Phóng điềm đạm nói.

Bất quá Khanh Nhượng Nhượng đoán nhất định là mẹ chồng tương lai nhiệt tình quá mức, biết cô bị khó xử, cho nên liền nói trước ba mẹ đi biển Ca-ri-bê.

Khanh Nhượng Nhượng rất hưng phấn chuẩn bị hành lý về nhà, hơn nữa lần này so với năm ngoái hẳn nhiên vui vẻ hơn, không phải lén lút lút lút chạy trốn.

“Tại sao chúng ta phải chen lấn đi xe buýt?” Lục Phóng rất buồn bực.

“Không phải là anh thích chen lấn trên xe buýt sao? Tôi đây là chiều theo sở thích của anh.” Khanh Nhượng Nhượng tức giận trả lời. Cái này gọi là quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Lúc bọn họ chia tay, không phải Lục Phóng thừa dịp chen xe buýt làm nhục cô sao?

“Nhưng là, cuối năm bên xe rất không an toàn, em vừa mới làm phẫu thuật.”

“Cảm ơn, tôi đã xuất viện một tháng.” Khanh Nhượng Nhượng dán một tờ giấy trên laptop của Lục Phóng, mới phát tay một cái bầy tỏ đã thu dọn xong.

“Chuyển phát nội thành?” Lục Phóng nhìn tờ giấy dán trên túi đựng máy tính của mình có viết bốn chữ này.

“A, anh cũng biết lễ đón năm mới không an toàn, phải dán như vậy mới an toàn được.” Thời điểm Khanh Nhượng Nhượng còn là một cô gái độc thân bắt taxi một mình, không thể không nghĩ ra mấy sáng kiến tốt.

Lục Phóng tìm được bốn chữ “bảo vệ chuyên nghiệp” trên túi du lịch hàng hiệu thì sa sầm mặt mày.

“Khanh Nhượng Nhượng! Anh làm sao có thể vừa làm chuyển phát nội thành vừa làm bảo vệ chuyên nghiệp được chứ?”

Khanh Nhượng Nhượng động tác dừng lại, Lục Phóng nói cũng có lý.

Khanh Nhượng Nhượng mày thực là không có đầu óc, “Quả thật là suy nghĩ chưa thấu đáo.” Cái gì gọi là không tốt, chính là cái này đây.

Lục Phóng hỏn hển lột bốn chữ “bề mặt độc hại” trên ví xuống: “Không bằng em cũng nên dán hai chữ ‘người yêu’ lên đầu của anh luôn đi.”

“Anh sẽ vĩnh viễn không hiểu được, bên xe cuối năm kinh khủng như thế nào đâu!” Khanh Nhượng Nhượng cố gắng mở to hai mắt, muốn tăng thêm tính thuyết phục trong lời nói của mình, “Nghe nói còn có phụ nữ có thai bị chèn đến sinh non đấy.” Khanh Nhượng Nhượng muốn chứng minh hành động của mình không phải là thái quá đâu.

“Chỉ cần không bị chèn đến mang thai là được.” Lục Phóng đẩy Khanh Nhượng Nhượng ngồi xuống ghế sofa, ngăn cản cô đừng thêm phiền phức, “Hon nữa em phải bắt kịp trào lưu mới chứ.”

Ví như Lục Phóng anh cũng rất có đầu óc.

Thời điểm Khanh Nhượng Nhượng lên được xe buýt, gần như không gặp trở ngại, cô cũng chưa từng hưởng qua loại đãi ngộ này. Lục Phóng một bên đỡ Khanh Nhượng Nhượng, vừa hướng mọi người cười xòa nói: “Cô ấy chỉ bị cảm, chỉ bị cảm thôi mà.”

Khanh Nhượng Nhượng đeo khẩu trang màu trắng, một tay vịn trán, không ngừng rên rĩ: “Lạnh, tôi lạnh quá.” Đây rõ ràng là biểu hiện phát sốt, hơn nữa còn không ngừng ho khan, mấy triệu chứng này rất giống với đại dịch H1N1 đang lưu hành.

Có điều Lục Phóng đã sớm chuẩn bị, đưa ra giấy chứng nhận của bác sĩ, “Thật đó, đây là giấy chứng nhận, cô ấy chỉ bị cảm mạo bình thường thôi.”

Bất quá người xung quanh đối với hai người vẫn kính nhi viễn chi, nhận được lời giải thích này, lại càng cố gắng tránh xa.

Lúc Lục Phóng đỡ Khanh Nhượng Nhượng ngồi xuống, cô mở trừng hai mắt. Khanh Nhượng Nhượng cảm thán, khó trách không không gian thì không thể buồn bán.

“Mẹ, mẹ.” Khanh Nhượng Nhượng hưng phấn gõ cửa.

“Các con đến đây thế nào?” Cửa vừa mở Khanh mẹ rất ngạc nhiên, “Mẹ không thấy có xe vào sân mà.”

“Chúng con đi xe buýt, để Lục Phóng thể nghiệm cuộc sống hạnh phúc của quần chúng nhân dân.” Khanh Nhượng Nhượng nói láo không biết ngượng. Kỳ thật Khanh Nhượng Nhượng muốn cho Lục Phóng thấy cuộc sống bình thường của cô là cái dạng gì, muốn anh không quá kỳ vọng vào cô, đừng mang cô so với mấy tiểu thư danh môn kia.

“Không phải chứ, mùi trên xe rất khó chịu, mau đi tắm đi.” Khanh mẹ nói với Lục Phóng. Bà đã thăm chỗ ở của Khanh Nhượng Nhượng, vừa nhìn cũng biết Lục Phóng có bệnh sạch sẽ.

Lục Phóng cười cười, cũng không từ chối.

Khanh mẹ lập tức dùng sức nắm tay con gái, “Con thật là, không biết Lục Phóng có bệnh sạch sẽ sao?”

“Sạch sẽ quá mức cũng không tốt đâu, con đây là giúp anh ấy luyện tập, mẹ, mẹ đừng chỉ biết lo cho người ngoài,” Khanh Nhượng Nhượng rất ủy

khuyết.

Lục Phóng đi ra, làm bộ người người tóc của Khanh Nhượng Nhượng, “Em không tắm sao?”

“Tôi ghét nhất là gội đầu.” Khanh Nhượng Nhượng thờ phỉ phò cầm lấy quần áo vào nhà tắm, cô cũng không hiểu tại sao cô phải phối hợp với bệnh sạch sẽ của anh chứ.

Khanh Nhượng Nhượng đang ngồi trong phòng ngủ, hưởng thụ khoái cảm được Lục Phóng sấy tóc cho, thì bị một tiếng oa oa cắt đứt, “Anh rẽ đến rồi!” Bồn Bồn thiếu chút đã xông lên ôm lấy Lục Phóng, bị Khanh Nhượng Nhượng túm lấy thắt lưng kéo lại.

“Trà tiền mới được ôm”

“Hẹp hòi.” Bồn Bồn móc tiền từ trong túi quần, ném vào tay Khanh Nhượng Nhượng.

Lục Phóng cười to.

Khanh Nhượng Nhượng ở phía sau gào thét với Bồn Bồn, “Này tiền này bị thiếu một góc.” Ba người bắt đầu cười to, đây là lễ mừng năm mới mà.

Bất quá lễ mừng năm mới cũng không có nghĩa là không mệt nhọc. Khanh Nhượng Nhượng đang ngồi trước TV xem chương trình “Cừu vui vẻ và sói xám”, cô ôm đứa cháu cùng ăn khoai lang chiên cười đến vui vẻ, lại nghe thấy giọng của Khanh mẹ, “Khanh Nhượng Nhượng, còn không mau tới giúp mẹ làm mấy món.”

Khanh mẹ thật không muốn để cho Khanh Nhượng Nhượng nhàn rỗi, nhất là lúc này. Bà chỉ sợ Khanh Nhượng Nhượng để lại ấn tượng với Lục Phóng hết ăn lại nằm, cho nên làm gì cũng kêu Khanh Nhượng Nhượng.

Khanh Nhượng Nhượng không lên tiếng.

“Con không nấu ăn, thì lấy nước tưới hoa, sỏi đất, bắt côn trùng gì cũng được...” Khanh mẹ cảm thấy Khanh Nhượng Nhượng sao lại vô tâm như vậy. Không thấy Lục Phóng đang giúp bà thái thức ăn sao, động tác cũng không tệ đâu.

“Mẹ, con còn là trẻ con mà!” Khanh Nhượng Nhượng bắt mồm kêu to.

Khanh mẹ đặt món ăn xuống, Lục Phóng hạ dao thái, ngay cả cháu của Khanh Nhượng Nhượng cũng thả miếng khoai khỏi tay.

Khanh Nhượng Nhượng lập tức ý thức được tình hình, “Ha ha, không phải mẹ là người nói con chưa trưởng thành sao? Hơn nữa con cùng tiểu Minh xem hoạt hình đủ thấy tâm hồn của con so với tuổi thật thì là trẻ con, không phải sao?”

Khanh mẹ không tìm được lời phản bác, Lục Phóng cũng không lên tiếng.

Chỉ có Minh đồng học của cô không hiểu chút nào, “Cô à, nghe nói người trưởng thành mà còn hành động như trẻ con sẽ bị bắt vào bệnh viện tâm thần, sao cô vẫn còn chưa vào đấy? Có phải nơi đó mừng năm mới cũng được nghỉ? Không trách được mỗi năm cô chỉ về nhà một lần, thật đáng thương.” Tiểu Minh chớp chớp mắt to đưa cho Khanh Nhượng Nhượng một miếng khoai muốn an ủi.

Lục Phóng cùng Khanh mẹ cười to, Lục Phóng hôn một cái trên nặt tiểu Minh, “Hôm nay chú sẽ mua cho cháu một đồng pháo hoa thật lớn.”

Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy trẻ con bây giờ trưởng thành quá sớm, nhất định là quá thừa dinh dưỡng, “Nhóc con nói gì thế hả, cô mới không phải từ trong viện tâm thần ra ngoài. Lại nói, tại sao người lớn có hành động như trẻ con lại phải vào viện tâm thần, mà mấy đứa trẻ con lại có thể tùy tiện giờ thối ngang ngược?”

Khanh Nhượng Nhượng cùng cháu mình lý sự.

Cho đến bữa cơm tất niên, Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy thật thống khổ. Phàm là mấy món ướp muối dầm không thể ăn, phàm là dính xì dầu không thể ăn, mấy món dính hạt tiêu không thể ăn, mấy món hải sản cũng không thể ăn, cuối cùng còn lại chẳng bao nhiêu.

“Vết mổ của tôi tốt lắm” Khanh Nhượng Nhượng oán hận nhìn Lục Phóng.

“Ăn xì dầu vết mổ sẽ sạm màu, giống như trát bùn trên bụng rất khó coi.” Lục Phóng tỉ mỉ giải thích cho Khanh Nhượng Nhượng.

“Lục Phóng, đủ rồi đấy, bao nhiêu ngày qua chẳng phải tôi đã ăn toàn những món chẳng có mùi vị gì rồi sao”, mau xem trong miệng cô một chút mùi vị cũng không có, “Không được uống nước ngọt, không được uống rượu, đây còn gọi gì là cuộc sống nữa!”

Lục Phóng quả thực nếm mùi vị trong miệng Khanh Nhượng Nhượng, “Không tệ, mùi vị rất tốt.”

Khanh Nhượng Nhượng chỉ có thể đỏ mặt.

“Cô và chú đang hôn nhau, chắc chờ một lát mới có thể ra ăn cơm” Tiếng của tiểu Minh ở bên ngoài rống to.

TMD Khanh Nhượng Nhượng hận không thể nhét tên tiểu tử này trở lại trong bụng mẹ nó.

Khanh Nhượng Nhượng ra ngoài véo mặt tiểu Minh, “Con nít, biết hôn là thế nào không hả, đừng nghe nó nói bậy, chị dâu à chị phải trông nom đứa nhỏ này cẩn thận, đừng cho nó xem phim truyền hình quá nhiều, toàn dạy hư trẻ con.”

“Mới không phải đâu, bọn cháu ngay từ nhà trẻ đã được giáo dục giới tính, cô yên tâm đi, chỉ hôn môi thì cô không thể có thai được đâu.” Tiểu Minh rất người lớn dạy dỗ Khanh Nhượng Nhượng.

Khanh Nhượng Nhượng mặt đỏ như trứng tôm luộc.

Từ hôm nay về sau, Khanh Nhượng Nhượng thực sự không muốn chạm trán tiểu Minh chút nào.

“Cháu trai của em thật đáng yêu, em nghĩ xem liệu con của chúng ta sau này cũng giống nó chọc em tức chết.” Lục Phóng nói nhỏ bên tai Khanh Nhượng Nhượng.

Tâm Khanh Nhượng Nhượng trầm xuống, cô cũng từng nghĩ qua chuyện sinh con. Cô rất lo lắng, có lúc cảm giác là cô tự buồn lo vô cớ, nhưng có lúc lại cảm giác cô không gánh nổi kết quả kia, cô đã từng lĩnh hội tư vị Lục Phóng rồi đi, cho dù khi đó anh không còn xuất hiện trước mặt cô, nhưng cũng đủ làm cô khổ sở muốn chết.

“Không phải là anh không thích trẻ con sao?” Khanh Nhượng Nhượng lo lắng đề phòng hỏi.

“Nhìn cháu trai của em, anh chợt thấy trẻ con cũng không đến nỗi đáng ghét như vậy.” Lục Phóng摸摸 môi Khanh Nhượng Nhượng.

“Thật là xấu hổ.” Nhắc tào tháo tào tháo tới liền, tiểu Minh đang cầm sách bài tập đứng trước hai người.

“Chuyện gì?” Khanh Nhượng Nhượng tức giận hỏi tiểu Minh.

“Đề tiếng anh này con không làm được.” Tiểu Minh đối với cảnh tượng này làm như không thấy.

Khanh Nhượng Nhượng vừa cầm lấy đề bài liền nhìn tới. “JONH AND MARRY MAKE---AFTER THEIR QUQR-RELLING”. (Jonh và Marry---sau khi họ cãi lộn.)

“Không phải chứ, đây là cái thể loại đề gì, giáo viên sao có thể ra loại đề này, không trách dạy hư bọn trẻ.” Khanh Nhượng Nhượng trong lòng đầy căm phẫn.

Lục Phóng nhíu mày, “Đề thế nào mà khiến em tức giận như vậy?” Anh nhận lấy liền nhìn thấy, “ừm, hẳn là điền ‘UP’ – MAKE UP có nghĩa là cùng hòa giải.” Lục Phóng rất đứng đắn giải thích cho tiểu Minh.

“Chú thật lợi hại.” Tiểu Minh cười vẻ quái quỷ, “Cháu đã hỏi rất nhiều người, ai cũng không trả lời, ngược lại còn có biểu hiện kinh người, mẹ cháu còn muốn gọi điện trả lại đề cho trung tâm Anh ngữ, ha ha ha.” Tiểu Minh chạy nhanh như chớp.

“Thế này mà gọi là trẻ con sao, là ma quỷ thì có.” Khanh Nhượng Nhượng cảm thán.

“Ừ, vừa rồi em nghĩ đáp án là gì?” Lục Phóng cọ chop mũi vào mặt Khanh Nhượng Nhượng.

“A, haha, tôi nhớ ra rồi, tôi có chuyện cần làm.” Khanh Nhượng Nhượng lách người muốn chuẩn đi.

“Khanh Nhượng Nhượng, gần đây trong đầu em muốn cái gì, hả?” Giọng của Lục Phóng rất ái muội.

“Mẹ, con muốn uống nước!” Khanh Nhượng Nhượng sợ hãi kêu lên. Nhà cô cách âm không tốt, Khanh Nhượng Nhượng luôn luôn không chủ trương ở nhà cùng Lục Phóng làm loạn, nhưng là khán giả nhiều như vậy, lại càng muốn trình diễn.

Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy lễ mừng năm mới năm nay không tệ lắm, ngoại trừ cháu trai thối của cô.

“Cô, di truyền và môi trường có quan hệ với nhau thế nào ạ?” Tiểu Minh gần đây đặc biệt thích học tập, đặc biệt thích hỏi Khanh Nhượng Nhượng mấy vấn đề như này.

“Ừm.” Cuối cùng đây cũng là cơ hội của Khanh Nhượng Nhượng rồi. “Cái vấn đề này rất đơn giản, mọi người đều biết nếu như đứa bé giống cha, đó chính là di truyền, nếu như giống hàng xóm, đó chính là do môi trường.”

“Khanh Nhượng Nhượng ai cho con nói bừa gì vậy, dạy hư trẻ con.” Khanh mẹ lại bắt đầu rống.

“Ai bảo mỗi ngày nó đều có vô số vấn đề làm phiền con.” Khanh Nhượng Nhượng làm bầm.

“Cô, đây là cháu thích cô, ở lớp có rất nhiều bạn nữ thích cháu, cháu còn không thêm để ý nữa đâu.” Tiểu Minh rất kiêu hãnh.

“Đừng, cháu yêu thích cô chỗ nào, cô lập tức đổi là được?”

Tiểu Minh dù sao cũng là đứa bé, quả nhiên không nói lại được, Khanh Nhượng Nhượng rất hả hê, sau đó nhìn thấy Lục Phóng ở bên tiểu Minh, nói nhỏ

vào tai nó.

"Cháu thích đáng về cô mặc quần áo!" Tiểu Minh đắc ý gào lên.

"Lục Phóng!" Khanh Nhượng Nhượng cực kỳ tức giận tiến lên muốn đánh Lục Phóng, anh cũng không tránh né, kéo hông của Khanh Nhượng Nhượng nói: "Anh cũng thích bộ dạng em mặc quần áo, anh nói thật đấy." Lục Phóng nháy nháy mắt.

Khanh Nhượng Nhượng tức giận tròn mắt mà nhìn Lục Phóng một cái, nhưng là trong lòng lại cảm thấy trời quang mây tạnh. Cô không hiểu tại sao Lục Phóng có ảnh hưởng lớn tới cô như vậy, lớn đến mức có thể khiến cô nhìn trời tức giận, thật ra thì hôm nay trời rất nhiều mây đấy.

"Sinh cho anh một đứa nhỏ được không?" Lục Phóng đột nhiên hỏi.

Khanh Nhượng Nhượng bắt đầu có cảm giác nguy hiểm đến gần, đáng tiếc chuyện Lục Phóng muốn làm, chưa từng không làm được. Lần này bọn họ không có sử dụng biện pháp an toàn.

Khanh Nhượng Nhượng đau lưng đứng dậy, này cũng coi như Lục Phóng thương xót cô, tuyệt đối là ăn rất tiết kiệm.

Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy rất đen, thật rất đen, Lục Phóng phản cô cũng coi như xong, ngay cả ba mẹ cô cũng vậy, bốn người chơi mạt chược tất cả đều chống đối một mình cô.

"Lục Phóng anh có biết đánh bài không hả, không thấy thái độ của tôi sao?" Khanh Nhượng Nhượng hung hăng đá Lục Phóng một cước.

"Chính là thấy thái độ của em, anh mới để cháy bài." Lục Phóng rất hả hê, đây cũng không phải là lần đầu tiên trong tối nay, đều do Khanh Nhượng Nhượng mỗi lần đều xem bài, vừa lật vừa nhìn, cái bộ mặt hờn hờ đó, tự nhiên đập vào mắt ba người họ. Còn có Lục Phóng không biết phối hợp, mỗi lần đều để bài cháy.

"Điểm tốt, điểm tốt. Thuận một sắc, cảm ơn." Vận may tối nay của Khanh mẹ rất đỏ.

"Không chơi, không chơi, ba người bật nạt con." Khanh Nhượng Nhượng đẩy bài ra.

Lục Phóng đứng lên bắt được tay cô, Khanh Nhượng Nhượng trong lòng cười một tiếng, biết người này muốn bồi tội mình rồi. Nếu như thái độ của anh không tệ, cô có thể suy nghĩ chơi tiếp.

"Đánh bài có luật lệ, trước bỏ tiền thua ra đã." Đây là lời Lục Phóng nói.

"Chị, chị không chơi phải không? Em tới em tới." Bốn Bốn rất hưng phấn.

"Mấy người thật đáng ghét." Khanh Nhượng Nhượng điên cuồng hét lên, không có biện pháp giao tiền ra, nếu không sau này sẽ không còn ai đánh mạt chược cùng cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Chương 48.3

Khanh Nhượng Nhượng trở về phòng một chút, rất uất ức gọi điện cho Tiêu Tiểu Du, đối phương còn dùng cái giọng khinh bỉ nói, khuyên nàng tích phúc: "Nhượng Nhượng, cậu nói xem nếu là thích một người đàn ông, làm thế nào để biết anh ta có thích mình hay không?" Xem ra Tiêu Tiểu Du không biết lâm vào xuân thứ mấy rồi.

Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy Tiêu Tiểu Du không đồng tình với mình chút nào, cho nên chỉ có thể đưa ra chủ ý cù ỷ: "Đương nhiên là có biện pháp. Cậu thử áp dụng nói với anh ta là cậu chảy rất nhiều máu không thể ra cửa, xin anh ta giúp cậu mua một chút, sau đó im lặng tuyệt đối, xem anh ta mua cho cậu món gì. Nếu như mua cho cậu mấy bao tiểu thiên sứ có cánh, đó chính là thích cậu, nếu như anh ta mua cho cậu băng keo cá nhân, cậu có thể chết tâm rồi."

"Như vậy có thể biết sao?" Tiêu Tiểu Du không chắc chắn. Đây là yêu đương điển hình trong biểu hiện bốn thấp của tình yêu, thương tình thấp, chỉ số IQ thấp, tiền bạc thấp, mỹ thương thấp. Biểu hiện cụ thể ở nam nhân không biết có thích người hay không, không biết làm đồ ăn như thế nào, tắm giặt ra sao. Không biết nên để đàn ông trả tiền, không biết đi hẹn hò mặc quần áo như thế nào. Hoàn toàn chính là mười vạn cái không biết.

"Dĩ nhiên." Khanh Nhượng Nhượng trả lời một cách xác định, hiếm có được một lần trêu chọc Tiêu Tiểu Du.

"Sao em không hỏi vấn đề của anh?" Lục Phóng bước đến bên người Khanh Nhượng Nhượng, phe phẩy lỗ tai của nàng hỏi.

Khanh Nhượng Nhượng có chút buồn, sau đó nhớ tới vấn đề cần hỏi: "Nếu cậu không biết một người đàn ông có thích cậu hay không. . . . ." Khanh

Nhượng Nhượng bị làm cho đỏ mặt: “Cái này còn phải hỏi, anh nhất định là tới đem em tới bệnh viện đi.”

Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy Lục Phóng vô cùng mê tín bệnh viện, động một chút là chuyển mình tới bệnh viện. Cảm cúm tới bệnh viện kiểm tra, dao cắt vào tay cũng muốn tới bệnh viện tiêm phòng uốn ván, mắt rơi lệ cũng phải tới bệnh viện khám xem có phải mắt có bệnh gì không. . . . .

“Đúng thế.” Lục Phóng cũng thừa nhận, “Tối nay em lại thua bao nhiêu?”

“Tất cả ba mươi sáu đồng đại dương.” Khanh Nhượng Nhượng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Được, cho em 50 đồng phí vật vờ, được chưa?” Lục Phóng véo mũi nàng một cái.

Khanh Nhượng Nhượng “Chụt” một cái trên mặt Lục Phóng. “Cám ơn Lục đại gia.”

Lục Phóng còn muốn nói cái gì đó, lại bị tiếng chuông điện thoại cắt đứt, Khanh Nhượng Nhượng liếc qua, là Thước Lâm! Đêm hôm khuya khoát không biết gọi đến có việc gì nữa.

Động tác Lục Phóng chạy ra cửa nghe điện thoại khiến Khanh Nhượng Nhượng thật buồn bực, có chuyện gì mà lại không để cho nàng biết thế?

“Nhượng Nhượng, anh phải về thành phố C trước rồi, em ở nhà chơi thêm mấy ngày nhé!” Đây là mùng ba Tết, lúc mười giờ đêm nói như vậy với Khanh Nhượng Nhượng.

“Vâng.” Khanh Nhượng không có nghi ngờ gì.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 48.4

Lúc Khanh Nhượng Nhượng trở về thành phố C, đã là mùng tám rồi. Từ mùng ba đến mùng tám, mấy ngày này, Khanh Nhượng Nhượng đều làm đến hết giờ, cũng không hỏi đến, mà Lục Phóng hiển nhiên cũng không có ý giải thích.

Trong mấy ngày này, lúc nào Khanh Nhượng Nhượng cũng đem điện thoại bên người, 24 giờ không tắt máy. Nhưng cũng chưa từng nhận được một cuộc gọi của Lục Phóng. Còn nhớ có một lần chỉ vì Lục Phóng không gọi điện mà hai người cãi nhau. Khanh Nhượng Nhượng chợt hiểu ra, có lẽ Lục Phóng chưa từng để ở trong lòng.

Hoặc là chuyện khác của người khác mới càng khiến anh ta để ở trong lòng.

“Khanh Nhượng Nhượng, mẹ em bảo ngày mười lăm tháng tư chúng ta kết hôn, nói hôm đó ngày âm lịch là ngày tốt.” Đây là lời Lục Phóng nói.

Lời tới tai Khanh Nhượng Nhượng lại thành: “Khanh Nhượng Nhượng, mẹ em bảo em về nhà ăn cơm.”

Không tốn tiền cầu hôn dưới ánh trăng, không có 1001 đóa hoa hồng, không có “Vân Hồ”. Chỉ có một câu, mẹ em bảo cho chúng ta kết hôn. Đoán chừng lần sau chính là “Mẹ anh bảo cho chúng ta ly hôn.”

Khanh Nhượng Nhượng rất muốn lấy dũng khí nói từ “Không”, thế nhưng lại dè dặt xuống, nàng chỉ có thể gật đầu.

Ngay sau đó là một loạt sự kiện ừn ừn kéo đến. Bố trí hôn lễ, lựa chọn thực đơn, còn có áo cưới, còn có đủ loại vấn đề bình thường không nghĩ đến phải giải quyết.

Mà Lục Phóng chỉ phui phui tay nói: “Anh phải đi công tác một tuần.”

Gần tới hôn lễ, Khanh Nhượng Nhượng nhận được vô số điện thoại chúc mừng, mỗi người đều là chúc mừng nàng, chúc phúc nàng. Thật ra thì những người đó cảm thấy không cần chúc phúc nàng, nàng cũng đã đủ hạnh phúc rồi.

Tiêu Tiểu Du không hiểu tại sao Khanh Nhượng Nhượng lại một mình một mối chuẩn bị một hôn lễ xa hoa như vậy, Khanh Nhượng Nhượng chỉ cảm thấy nàng một muốn chết đi, mặc dù mẹ của Lục Phóng qua giúp, nhưng dù sao nàng cũng không phải nhân vật chính đúng không? Huống chi trong khoảng thời gian này Phóng Phóng mẹ còn cùng Phóng Phóng cha hưởng tuần trăng mật.

Bổn Bổn là hết đời làm phụ dâu, hơn nữa còn yêu cầu trang phục của phụ dâu phải thật đẹp.

Mẹ Khanh Nhượng Nhượng chỉ biết dặn dò nàng, không thể quá xa hoa, cũng không thể quá giản dị, không thể làm mất thể diện Lục gia.

Đến thời điểm thật sự kết hôn của Khanh Nhượng Nhượng, nàng mới hiểu được nàng còn có quan hệ với họ hàng nhà Lục Phóng. Gia tộc Lục thị cũng

không phải chỉ có Lục Phóng cha và mẹ, anh ta còn có một đại bang tử thúc bá tỷ muội, Khanh Nhượng Nhượng một môi ứng phó với ánh mắt soi mói của bọn họ.

Mà Lục Phóng lại hết lần này tới lần khác đi công tác, thỉnh thoảng lúc dừng lại ở thành phố C, cũng chỉ vì một môi không chịu nổi. Điều này khiến cho Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy anh ta chính là lúc rảnh rỗi lấy mình tiêu khiển, lúc anh ta bận rộn liền vứt mình sang một bên.

“Ách, lúc bố trí hôn lễ, anh thích hoa bách hợp hay hoa hồng?” Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy như đây không phải là hôn lễ của mình, cũng muốn hỏi một chút ý kiến Lục Phóng.

“Bách hợp.”

“Vậy muốn nước hoa bách hợp, hay là. . .”

“Anh rất mệt, Nhượng Nhượng, em có thể để anh nghỉ một chút không, những chuyện này chính em làm chủ không tốt sao? Năm đó lúc mẹ anh kết hôn, những thứ này bà đều một tay tổ chức, hôn lễ Thuốc Lâm cũng vậy.” Lục Phóng có chút không nhịn được đi vào thư phòng.

Khanh Nhượng Nhượng một mình có chút tịch mịch đứng sau lưng anh, nàng rất muốn nói, nàng không phải Lục phu nhân, cũng không phải Nghiêm phu nhân. Nàng không phải xuất thân như bọn họ, nàng sợ hôn lễ mình bố trí khiến người ta chê cười.

Trừ chuyện này ra, Khanh Nhượng Nhượng còn phải quan tâm tới một chuyện nữa. Kể từ một lần kia sau lễ mừng năm mới, Lục Phóng cùng nàng thân thiết đều không dùng biện pháp an toàn, nhưng di nàng mỗi tháng đều tới rất đúng giờ, không chút nào có dấu hiệu muốn nghênh đón tiểu bảo bảo.

Khanh Nhượng Nhượng âm thầm lo lắng nếu mình không có cách nào sinh con thì phải làm sao đây?

Cái vấn đề này, cũng giống như án lệ cung dành cho nàng.

“Thấy không, cái đó Lý phu nhân, năm ấy hăng hái cỡ nào, bây giờ nước mắt chỉ có thể nuốt vào bụng.” Giáp tiểu thư nói.

Khanh Nhượng Nhượng vừa vặn đứng sau lưng đám nữ nhân, cảm thấy gì đó ản, vừa nhàm chán dạ tiệc, Lục Phóng không ở đây, hẳn bị ép làm đại biểu thay mặt cả nhà tham gia. Khanh Nhượng Nhượng cũng mới vừa hiểu được, nếu một nhà nào đó vắng mặt, phận con dâu như nàng cũng phải tham gia những bữa tiệc như thế này, chả trách Phóng Phóng mẹ động một chút là bay ra nước ngoài.

“Biết, năm đó đáng người yêu kiều, ý vào chồng nàng Lý tổng yêu thương, sống chết không chịu sinh con, hiện giờ tiểu tam đã có thai, la hét muốn nhập chủ Đông cung, không thấy hiện giờ nàng ta tiểu tụy a, chỉ sợ Lý phu nhân kia cũng không đảm đương được mấy ngày.” Át phu nhân che miệng cười.

Đây cũng chỉ là một án lệ.

Đến án lệ thứ hai, Khanh Nhượng Nhượng đang đứng sau rèm hóng mát vừa vặn sau lưng mấy vị phu nhân.

“Oa, không ngờ Hoàng tổng lợi hại như vậy, lão đại và lão nhị cùng ra đi bình an vô sự.” Bộ dáng Bính phu nhân xem kịch vui.

“Lão đại không sinh được nhi tử, mà lão nhị sinh nhi tử, nàng không nịnh bợ lão nhị cũng coi là có cốt khí, chẳng lẽ còn để xem sắc mặt lão nhị?” Đinh phu nhân xoa xoa bụng của mình, “Bác sĩ nói ta đây có thể là con trai.” Đinh phu nhân vênh vào tự đắc.

“Chúc mừng, chúc mừng. . . .” Âm thanh chúc mừng bên cạnh không dứt.

Khanh Nhượng Nhượng ở sau lưng họ rồi đi. Mới vừa từ sau rèm ra ngoài, cũng xoa xoa bụng mình, không có bất cứ động tĩnh gì. Cũng ba tháng nay, dĩ nhiên Khanh Nhượng Nhượng không dám hoài nghi Lục Phóng có vấn đề gì, cho nên chỉ có thể lo lắng chính mình. Trong đầu nàng ảo tưởng mười năm hoặc hai mươi năm về sau, chính mình không sinh nổi một đứa nhỏ, Lục Phóng sẽ kéo về tiểu nhị, tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ xuất hiện.

Khanh Nhượng Nhượng nhanh chóng run rẩy, muốn đem loại cảm giác kinh khủng này rũ bỏ.

Chỉ là ngại sợ cái gì, cái đó sẽ tới. Phóng Phóng mẹ từ Dubai trở lại, cao hứng lôi kéo Khanh Nhượng Nhượng: “Cũng không có cái gì cho con, tiểu tử Lục Phóng kia khẳng định đưa không ít, cho nên về sau ta nuôi cháu của ta như thế nào?”

“Bá mẫu, người còn trẻ như vậy, nếu có người bảo là bà nội, cái này thật khó nghe à?” Khanh Nhượng Nhượng nghĩ từ chối.

“Không biết sao, ta vốn trẻ mà, gọi như thế nào cũng không già đúng không.” Lục Phóng mẹ ngược lại còn cảm thấy rất vui vẻ. “Xem lần này ta mua cái gì, quần áo trẻ em Burberry, quần áo trẻ em Dior. . .” Phóng mẹ như thế so báu vật.

Khanh Nhượng Nhượng thấy đứa nhỏ này về sau mặc còn tốt hơn mình, trong lòng nhộn nhạo không có tư vị gì.

Hôn lễ càng ngày càng gần, lòng Khanh Nhượng Nhượng lại càng phiền não. Lúc Lục Phóng trở lại, đưa nàng đi thử áo cưới thiết kế của Vero Wang cũng không làm Khanh Nhượng Nhượng vui lên chút nào.

“Lục Phóng. . .” Khanh Nhượng Nhượng nhút nhát đứng trước cửa thư phòng Lục Phóng. Mấy ngày nay bởi vì chuẩn bị hôn lễ, Khanh Nhượng Nhượng cùng Lục Phóng cũng không có chạm đến nhau.

Lục Phóng lật xem văn kiện tay không chút nào dừng lại, chỉ hơi ngẩng đầu: “Có chuyện gì sao?” Sau đó lại cúi xuống.

Khanh Nhượng Nhượng ôm gối đầu, ám hiệu rõ ràng như vậy Lục Phóng cứ nhiên nghe không hiểu. Không ngờ càng tới hôn lễ, quan hệ của bọn họ không những không tiến mà ngược lại thụt lùi. Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy nàng vẫn như cũ thật lâu chưa từng thấy qua Lục Phóng, cũng không biết anh ta đang vội cái gì. Lúc mình ngủ, anh ta không ngủ, lúc mình tỉnh, anh ta sớm đi rồi.

“Không có việc gì, em đi ngủ.” Khanh Nhượng Nhượng bĩu môi.

“À, em có hộ chiếu không?” Lục Phóng đột nhiên mở miệng.

“Có, thì sao?” Khanh Nhượng Nhượng bắt đầu cảnh giác, Lục Phóng không phải là phát hiện cái gì chứ, mặc dù cuối cùng quyết tâm của mình còn chưa có xuống.

“À, giao cho Bob làm vi-sa thôi.” Lục Phóng nói.

“Tại sao?” Khanh Nhượng Nhượng giả vờ ngờ ngẩn.

Lúc này Lục Phóng nhìn Khanh Nhượng Nhượng như thể người ngoài hành tinh: “Du lịch trắng mặt.”

Đây là lần đầu tiên Khanh Nhượng Nhượng nghe Lục Phóng nhắc tới chuyện “Du lịch trắng mặt”, chỉ là việc này anh ta không cần thương lượng với mình sao?

“Ồ, hộ chiếu của em để đâu rồi ý, em quên rồi, chờ em đi tìm đã, anh có gấp không?” Khanh Nhượng Nhượng có chút chột dạ.

“Vậy em đi tìm đi.” Lục Phóng lại cúi đầu.

Hộ chiếu này đương nhiên là không cần tìm, Khanh Nhượng Nhượng biết rõ nó ở chỗ nào, nàng còn đặc biệt lôi ra xem một chút, chỉ là vẫn chưa đưa ra quyết định sau cùng.

Cho đến một ngày trước hôn lễ Khanh Nhượng Nhượng cũng chưa đưa ra quyết định. Hôm nay được coi là party độc thân của nàng, Khanh Nhượng Nhượng mời chị Quả Quả, Tiêu Tiểu Du tới, thậm chí còn có cả Thước Lâm.

“Wase, Khanh Nhượng Nhượng, áo cưới của em thật là đẹp, hay là, cho chị thử một chút?” Chị Quả Quả là một người cuồng kết hôn, đáng tiếc vẫn chưa tìm được đối tượng thích hợp, cho nên đối với áo cưới đặc biệt si mê.

“Không được, đây là tôi cùng Lục Phóng chọn cho Khanh Nhượng Nhượng.” Thước Lâm ở một bên trả lời.

Khanh Nhượng Nhượng ngạc nhiên quay đầu lại, nàng vạn lần không ngờ tới áo cưới của mình lại có lai lịch như vậy. Mặc dù nàng không thể không thừa nhận áo cưới này rất đẹp, nhưng chỉ cần nghĩ tới áo cưới này là Thước Lâm cùng Lục Phóng chọn, Khanh Nhượng Nhượng liền cảm thấy trong lòng như có một dòng nham thạch tuôn trào.

Cũng có thể, đây là áo cưới Thước Lâm đã từng mặc thử, mà Lục Phóng cảm thấy rất đẹp có phải không?

Khanh Nhượng Nhượng cầm ly rượu trong tay, nhìn xung quanh xuyên qua chiếc ly, mọi thứ dường như đều không chân thật.

“Nhượng Nhượng, thật không thể tin được ngày mai cậu sẽ gả cho Lục Phóng!” Tiêu Tiểu Du lại cảm thán một câu, “Sinh em bé có thể đẻ tới làm mẹ đỡ đầu không?”

Khanh Nhượng Nhượng khó khăn cười cười.

Đứa bé và Thước Lâm như hai ngọn núi lớn trong đầu Khanh Nhượng Nhượng, trước đêm hôn lễ hoàn toàn đè ngã nàng.

Khanh Nhượng Nhượng cầm hộ chiếu, đi vào sau sảnh chờ của sân bay quốc tế, căn bản không thể nghĩ tới ngày mai, vắng mặt tân nương hôn lễ sẽ trở thành cái dạng gì.

Khanh Nhượng Nhượng ở Paris ngật ngốc đã nửa năm, một chút cũng không dám tưởng tượng ngày đó như thế nào.

Sau hôm ấy, Khanh Nhượng Nhượng gọi điện thoại cho mẹ, mẹ Nhượng Nhượng liền ngắt đi, về sau mỗi lần gọi tới đều là số máy bận.

Khanh Nhượng Nhượng cũng biết mình là một kẻ hèn nhát, nàng không xứng đáng nhận được hạnh phúc, bởi vì nàng đã sớm cự tuyệt hạnh phúc duy nhất của mình. Chỉ là nàng không biết nếu cho mình lựa chọn một lần nữa, có phải hay không nàng sẽ lựa chọn ở lại.

Có người nói: nữ nhân có thể chịu được bất hạnh trong hôn nhân, không thể chịu được bất hạnh trong tình yêu; nam nhân có thể chịu được bất hạnh trong tình yêu, lại không thể chịu được bất hạnh trong hôn nhân.

Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy những lời này có thể sánh với danh ngôn rồi. Nàng không thể nào tiếp nhận được loại tình yêu như vậy, hoặc là nói như vậy căn bản không phải là tình yêu. Nàng không hiểu vấn đề giữa Lục Phóng và Thước Lâm, bởi vì căn bản nàng không muốn hỏi, không dám đối mặt với kết quả kia. Huống chi, nàng cũng không xác định mình có thể giúp Lục Phóng ứng phó với một đại gia đình như vậy không.

Khanh Nhượng Nhượng xoa xoa vết sẹo hình chữ phẩm trên bụng mình. Vết thương biến mất, nhưng vết sẹo màu hồng của da thịt vẫn còn đây. Nàng an ủi chính mình, ít nhất hiện tại nàng không cần lo lắng sinh hay không sinh đứa bé.

Có lẽ đã trải qua lần đầu tiên sau khi chia tay, nên lần này có vẻ không khổ sở như vậy nữa, Khanh Nhượng Nhượng chăm chú nhìn bản vẽ thiết kế trong tay mình, càng ngày càng có tiến bộ.

“Khanh Nhượng Nhượng.” Đột nhiên Khanh Nhượng Nhượng quay đầu lại, ở nơi này sao lại có người có thể gọi tên tiếng Trung của mình.

Một bộ quần áo màu đỏ thẫm, bộ dáng bắt mắt của Thước Lâm đang đứng trước mặt Khanh Nhượng Nhượng. Gặp mặt như thế này khẳng định không phải là vô tình gặp gỡ.

“Michelle.”

“Có chút ngoài ý muốn sao.” Trên mặt Thước Lâm tươi cười không mang theo quá khứ.

Khanh Nhượng Nhượng không khỏi nghĩ đến nếu Thước Lâm có thể tìm tới mình, như vậy Lục Phóng tự nhiên cũng sẽ tìm được mình, chỉ e là anh ta không bao giờ nguyện nhìn thấy mình mà thôi.

Khanh Nhượng Nhượng cười nhạt.

“Tôi vẫn không thể hiểu nổi vì sao Lục Phóng lại coi trọng cô?” Lời nói của Thước Lâm không thể không nói là có chút cay nghiệt, “Nhưng hiện tại thì tôi biết rõ rồi, anh ta nhất định là coi trọng cô không tìm không phôi, đúng không?” Giọng nói chuyện của Thước Lâm khiến Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy nếu trong tay nàng ta có một cốc nước, khẳng định sẽ dội vào mặt mình rồi.

Trong khoảng thời gian này Khanh Nhượng Nhượng đi gặp khách hàng đặc biệt nhiều. Sau khi Thước Lâm tới như một cơn gió, Khanh Nhượng Nhượng lại không ngờ nàng sẽ gặp mẹ Lục Phóng ở Paris này.

“Bá mẫu-----” Khanh Nhượng Nhượng lẩm bẩm kêu lên, nàng biết Lục thị ở thành phố C là trăm năm vọng tộc, tân nương lâm trận bỏ chạy, nàng không cần xem báo lá cải cũng có thể biết những tờ báo ấy sẽ viết bao nhiêu “sinh động”. Chỉ là nếu như không phải đêm trước hôn lễ, Thước Lâm giúp nàng hạ quyết tâm, có lẽ Khanh Nhượng Nhượng nàng cũng chưa chắc có lá gan dám đào hôn ấy. Chỉ là một nữ nhân đối mặt với tình yêu không hoàn chỉnh thì luôn có dũng khí không thể tưởng tượng được.

“Không dám nhận, cô chỉ cần gọi tôi là Lục phu nhân thôi.” Khanh Nhượng Nhượng hôm nay mới phát hiện. Cởi ra lớp mặt nạ hòa ái nhiệt tình trước kia của mẹ Lục Phóng, sẽ là khuôn mặt quý tộc lạnh lẽo như băng đủ để đông lạnh giết rất nhiều người.

Khanh Nhượng Nhượng xấu hổ cười cười, đổi lại là một cái tát vang dội.

Một tiếng “Páp” qua đi, Khanh Nhượng Nhượng che gò má của mình, còn chưa kịp ngẩng đầu lên đã nghe mẹ Lục Phóng nói, “Nếu như tôi mà biết cô chính là cái nữ nhân chơi trò chơi năm đó cùng Lục Phóng, tôi nhất định sẽ không cho phép cô đến gần Lục Phóng!”

Khanh Nhượng Nhượng chưa kịp phản ứng lại, mẹ Lục Phóng đã an vị trong xe, ngênh ngang rời đi.

Chuyện náo nhiệt này sau khi đã qua nửa năm, Khanh Nhượng Nhượng vô cùng bình tĩnh vượt qua hai năm, thẳng tới khi nàng thấy trong đám đông có bóng lưng giống như Lục Phóng.

Khanh Nhượng Nhượng cũng không biết tại sao mình lại có dũng khí lớn như vậy đuổi theo cái bóng lưng kia, nàng cơ hồ không có suy nghĩ liên chạy vội theo. “Lục Phóng!” Khanh Nhượng Nhượng nghe trong âm thanh của mình tiếng nức nở nghẹn ngào, chỉ khi người nọ xoay qua chỗ khác thì nàng mới biết cũng chỉ là công dã tràng.

Lục Phóng sao có thể tới Paris chứ?

Paris thành phố lãng mạn, nhưng mùa đông dù chỉ một chút nàng cũng không thấy lãng mạn, ngược lại còn là rét lạnh dọa người. Lần đầu tiên Khanh Nhượng Nhượng nhận thấy đáy lòng mình rung động. Nàng đã từng nghĩ đến rời đi Lục Phóng, nàng liền không còn sợ hãi, hơn nữa sẽ không bởi vì rời đi ai mà nàng sống không được. Hôm nay nàng mới hiểu được, trong lòng nàng có một lỗ thủng, như thế nào cũng không sờ rỗ.

Khanh Nhượng Nhượng có chút xúc động chạy nhanh vào buồng điện thoại, đầu tay đặt trên điện thoại công cộng do dự chốc lát cuối cùng vẫn là nhấc lên.

Khanh Nhượng Nhượng không biết nàng đang hi vọng Lục Phóng nhận điện thoại. Không ai nhận điện thoại, nàng vừa hi vọng hẳn có thể nhận, hi vọng có thể nghe một chút âm thanh của hắn, nhưng lại sợ, không biết nên nói những gì, nàng cũng không biết nàng đang sợ cái gì.

Điện thoại vang lên hồi lâu, Khanh Nhượng Nhượng đang muốn cúp máy thì rốt cuộc phía bên kia có người nhận.

Trầm mặc. Trầm mặc quý giá. Khanh Nhượng Nhượng vốn muốn dùng điện thoại công cộng. Lục Phóng sẽ không biết là ai. Nàng muốn nghe âm thanh của hắn. Nhưng đầu kia không có bất kỳ thanh âm nào. Trầm mặc như vậy kéo dài ít nhất ba mươi giây sau, lúc Khanh Nhượng Nhượng cho là tín hiệu không tốt, phía bên kia chợt truyền đến một giọng trẻ con, “Cha, xong chưa?”

Âm thanh không lớn, nhưng đủ rõ ràng.

Khanh Nhượng Nhượng cúp điện thoại. Rốt cuộc nàng đã hiểu nàng là sợ cái gì.

Khanh Nhượng Nhượng lặng lẽ nằm ở trên giường, quay đầu nhìn về bầu trời đêm, ít nhất bọn họ cũng không cùng một vùng trời, cũng đã không còn rơi lệ kể từ sau ba tháng đầu tiên tới Paris. Khanh Nhượng Nhượng nhìn một chút bên ngoài trời đêm, nhớ tới tia sáng chói mắt ấy lộ ra dịu dàng, giống như bầu trời đêm sao, sáng chói mà không chói mắt, ngược lại càng lộ ra vẻ mê người.

Khanh Nhượng Nhượng nhanh chóng ngồi dậy, vì sắp cử hành cuộc so tài thiết kế đá quý quốc tế HFID.

Sáu tháng sau.

Khanh Nhượng Nhượng đứng trên đài ban thưởng cuộc tranh tài HFID, mỉm cười nhận cúp thiết kế tốt nhất. Hôm nay nàng mới hiểu được, cái cúp đó cũng không phải mục tiêu của nàng, mục tiêu của nàng chỉ là hi vọng người kia nhìn thấy chiếc nhẫn kia, “Phóng Yêu.”

Ký giả hỏi Khanh Nhượng Nhượng, hàm nghĩa của tên chiếc nhẫn đến tột cùng là “‘Buông tha tình yêu’ hay là...” “Buông tay để yêu” thì Khanh Nhượng Nhượng chỉ mỉm cười, hoặc là chính nàng cũng không hiểu ý tứ ở đây là gì. Ở nàng buông tha để yêu, thời điểm ở nàng không còn nữa quyền lợi để yêu, nàng sẽ có thể buông tay để yêu.

Khanh Nhượng Nhượng có chút khản trương sửa lại váy mình, nhẹ nhẹ gõ cửa.

Cửa mở ra sau, Khanh Nhượng Nhượng như gió lốc ôm tới người nọ, không để cho nàng mở miệng nói chuyện: “Mẹ, con nhớ mẹ muốn chết.”

Mẹ Nhượng Nhượng sống sờ sờ kiểm chế tránh ra Khanh Nhượng Nhượng, không nói cái gì, đi thẳng vào trong.

“Mẹ, con sai rồi không được sao? Mẹ phạt con đi, phạt con quỳ bàn phím máy tính con cũng nhận, mẹ.....” Nước mắt Khanh Nhượng Nhượng không ngừng chảy xuống.

“Con còn biết trở lại à?” Mẹ Nhượng Nhượng đưa lưng về phía Khanh Nhượng Nhượng, trong tiếng nói hàm chứa giận dữ.

“Mẹ, thật xin lỗi.” Khanh Nhượng Nhượng ôm mẹ từ phía sau.

Mẹ Nhượng Nhượng quay đầu đánh một hồi: “Cái đứa bé này sao có thể như vậy-----” “Mẹ Nhượng Nhượng cũng khóc.

Khanh Nhượng Nhượng biết mẹ con nào có cách đêm thù, chỉ là đối với vấn đề của mẹ, nàng lại không có cách nào trả lời, nàng cũng không biết tại sao nàng lại muốn như vậy, có thể lá gan nàng rất nhỏ, không chịu nổi áp lực nhiều như vậy.

Mẹ Nhượng Nhượng thờ dài một tiếng, có lẽ bà cũng không phải không hiểu tâm tư Khanh Nhượng Nhượng “Thôi.”

Khanh Nhượng Nhượng hôn “Chụt” một cái trên mặt mẹ, “Vẫn là cảm giác được về nhà, về sau con sẽ không bao giờ đi nữa nha.”

“Thôi đi, con tìm công việc chưa?” Mẹ Nhượng Nhượng thủy chung vẫn là thương Khanh Nhượng Nhượng.

“Có, thành phố A có một công ty lớn đang liên lạc với con, mẹ, hay là mẹ và cha cùng tới ở thành phố A với con đi?” Khanh Nhượng Nhượng gặm một quả táo que vừa nói.

Mẹ Nhượng Nhượng trầm mặc hồi lâu, “Mẹ biết rõ con không có mặt mũi ở thành phố C, nhưng Khanh Nhượng Nhượng, con làm chuyện sai lầm nhất định phải đi đổi mặt, con ít nhất cũng nên tới nhận sai có phải hay không?”

Khuôn mặt tươi cười của Khanh Nhượng Nhượng nhất thời cứng ngắc, cuối cùng nàng vẫn gật đầu một cái.

Khanh Nhượng Nhượng vốn là tính toán có thể đồ thừa quá khứ liền đồ, đáng tiếc hòa nhẫn kim tinh của mẹ Nhượng Nhượng không cho phép Khanh Nhượng Nhượng chống chế, ngày thứ hai nàng về nước liền bị mẹ nhờ Bồn Bồn áp tải đến thành phố C.

“Hay là chị mời em ăn một bữa thật lớn, Bồn Bồn? Hai chị em chúng ta lâu rồi không cùng nhau ăn cơm.” Khanh Nhượng Nhượng ôm bà vai Bồn Bồn.

Bồn Bồn đem móng vuốt Khanh Nhượng Nhượng từ trên vai xuống, sau đó còn quét một vòng bà vai của mình, như muốn đem mùi của Khanh Nhượng Nhượng quét xuống: “Không cần, vô công bắt thụ lộc.”

“Vây chị mua quần áo đẹp cho em?” Khanh Nhượng Nhượng lại dính lên.

“Được rồi, Khanh Nhượng Nhượng, đừng như vậy nữa, chỉ vì chị làm trần bỏ chạy, em kết hôn xe hơi cũng không có, đồng nghiệp kết hôn có tới 30 chiếc Mercedes-Benz trợ trận, em cũng chả còn mặt mũi kết hôn. Khanh Nhượng Nhượng chị nói đi có phải hay không tội ác tày trời?”

Khanh Nhượng Nhượng gật đầu.

“Nếu biết, sao chị còn không đi vào?” Bồn Bồn đưa mắt nhìn về cao ốc A&E.

“Ừ, chị cảm thấy nên nói xin lỗi với trưởng bối trước, hay là chị tới chỗ Lục phu nhân xin lỗi?” Khanh Nhượng Nhượng có thể kéo dài ít nào hay ít đó.

“Nhưng người chị cần xin lỗi nhất là Lục Phóng.” Thật ra Bồn Bồn rất muốn xem kịch vui.

“Nhưng tổng giám đốc là một người rất bận rộn, cả ngày bay khắp nơi, cũng không biết anh ta có ở đây không, tới chỗ Lục phu nhân và Lục lão tiên sinh nói xin lỗi trước mới đúng lý, đúng không?”

Bồn Bồn suy nghĩ một chút, vậy cũng đúng, ban đầu chuyện kia xảy ra khiến cho bệnh tim của Lục phu nhân tái phát, “Vậy chị cẩn thận một chút, đoán chừng Lục lão tiên sinh cũng sẽ không bỏ qua cho chị đâu.” Bồn Bồn vẫn tính là có chút thân tình.

Khanh Nhượng Nhượng thầm nghĩ phụ thân Lục Phóng có thể coi không hơn, cả nhà bọn họ đều là quái thai trường sinh bất lão. Dưới giám sát của Bồn Bồn, Khanh Nhượng Nhượng không thể không nhắm mắt gõ cửa: “Nếu trong vòng nửa tiếng chị không ra được, em có thể vào cứu không?” Khanh Nhượng Nhượng có chút không yên lòng.

“Chị mơ đi, chị bị người ta làm thịt cũng là đáng đời.” Bồn Bồn rất muốn phun nước miếng vào Khanh Nhiễm Nhiễm không biết đại não nàng cấu tạo từ cái gì nữa, lại có thể buông tha một đại soái ca như Lục Phóng.

Tâm thần Khanh Nhượng Nhượng thấp thỏm đứng ở đại sảnh, không biết lần này có phải chịu thêm một cái bạt tai nữa không, nàng đã chuẩn bị tốt nếu mẹ Lục Phóng đánh má trái nàng, nàng sẽ đem nốt má phải ra.

Chỉ là Khanh Nhượng Nhượng không biết lúc mắng người so với đánh người còn làm cho người ta khổ sở hơn.

“Thế nào, cảm giác mặc áo gấm về làng?” Mẹ Lục Phóng xuất hiện sau lưng Khanh Nhượng Nhượng.

“Bá-----Lục phu nhân.” Khanh Nhượng Nhượng suýt chút nữa gọi thành bá mẫu. Ba năm, mẹ Lục Phóng vẫn không hề thay đổi, nếp nhăn cũng không có dài hơn một cái, nàng vẫn nhớ lúc ban đầu mẹ Lục Phóng đưa nàng đi SPA, lúc đó thật là vô cùng hưởng thụ, Khanh Nhượng Nhượng bỗng cảm thấy mình thật không biết tốt xấu.

“Cô cho rằng có thể thiết kế ra cái viên ‘Phóng Yêu’ liền chứng tỏ cô có bản lĩnh sao? Ban đầu lúc Lục Phóng làm viên ‘Văn Hồi’, tự mình tới Nam Phi chọn ra viên kim cương tinh khiết nhất, không ngủ không nghỉ mãi bao nhiêu đêm, mới có được ánh sáng như vậy, cô có biết không? Chỉ dựa vào viên ‘Phóng Yêu’ của cô, có làm 100 viên giá trị cũng không bằng một góc của ‘Văn Hồi’.” Mẹ Lục Phóng hừ lạnh một tiếng.

“Cô cho rằng trở thành nhà thiết kế nổi tiếng thì không cần tự ti đối mặt với Lục Phóng sao? Cho dù cô cố gắng phấn đấu thế nào, tiền một chiếc áo sơ mi của Lục Phóng cũng bằng một tháng tiền lương của cô, Khanh Nhượng Nhượng, cô cho rằng cô như vậy thì có thể không tự ti rồi sao?” Mẹ Lục Phóng nói trúng tim đen của Khanh Nhượng Nhượng.

Sắc mặt Khanh Nhượng Nhượng trắng nhợt, so với những lời này, nàng tình nguyện để mẹ Lục Phóng đánh nàng mười cái bạt tai.

“Không phải là nằm mơ nghĩ có thể quay về chứ?” Mẹ Lục Phóng giễu cợt nhìn chằm chằm Khanh Nhượng Nhượng.

Khanh Nhượng Nhượng nhớ tới tiếng trẻ con trong điện thoại, lắc đầu một cái, nước mắt sắp không nhịn nổi nữa rồi. Có lẽ mẹ Lục Phóng nói đúng, vô luận nàng tìm bao nhiêu lý do, cái gì không thể sinh con, cái gì mà không xác định được tình cảm của Lục Phóng, đều là nguyên nhân, nàng chỉ là sợ, nàng chỉ là tự ti mà thôi. Khanh Nhượng Nhượng không muốn thừa nhận mình thiết kế ‘Phóng Yêu’ là ý nghĩ sâu trong nội tâm, nàng vẫn luôn hi vọng có thể xứng với anh.

“Vậy có thể coi như cô biết rõ bản thân. Đã như vậy, cô còn tới đây làm cái gì?” Mẹ Lục Phóng bày dáng vẻ tiền khách, “Đừng tưởng rằng Lục Phóng ở thành phố C, cô liền ngựa không ngừng vó câu chạy tới.”

Khanh Nhượng Nhượng cố gắng chống mắt, một khi chớp mắt nước mắt sẽ không giấu được: “Cháu chỉ muốn nói với bác một tiếng thật xin lỗi.”

“Cô không hề có lỗi với tôi, mà có lỗi với người khác kia.” Mẹ Lục Phóng quay đầu ý tứ không muốn để ý tới Khanh Nhượng Nhượng.

Khanh Nhượng Nhượng nhếch nhếch bước ra Y Lục vườn, nơi này từng khiến cô cảm thấy ấm áp như nhà của mình, hôm nay bị một tay nàng làm cho lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 48.5

Khanh Nhượng Nhượng vừa ra, Bồn Bồn liền tần chức tân trách nghênh đón.

“Em chưa đi à?” Khanh Nhượng Nhượng rất kinh ngạc, nàng vốn tưởng Bồn Bồn đi rồi.

“Em là người vô trách nhiệm vậy sao?” Bồn Bồn chau mày.

Khanh Nhượng Nhượng dám lấy mười đầu ngón tay ra đánh cược, giọng điệu này của Bồn Bồn chắc chắn mang hai nghĩa.

“Đi thôi.” Bồn Bồn kéo Khanh Nhượng Nhượng muốn đi.

“Đi đâu?” Khanh Nhượng Nhượng bắt đầu giả ngu.

“Chỉ nói đi?”

Khanh Nhượng Nhượng vội vàng tránh thoát cánh tay Bồn Bồn: “Mẹ Lục Phóng nói anh ta ra khỏi nhà rồi.” Cái này gọi là nói dối không chớp mắt.

“Vậy à? Hôm qua em còn gặp qua Lục tổng mà?” Bồn Bồn không chút cử động.

“Lục tổng?” Xung hô này nghe có chút thân mật, “Em vào ‘A&E’ làm à?” Khanh Nhượng Nhượng cả kinh.

“Đừng xem thường người như vậy, em là tự dựa vào bản lĩnh thật sự thi đấu vào, sau khi thi được em mới nhìn thấy Lục tổng!” Bồn Bồn rất tự hào.

Thật ra thì Bồn Bồn hoàn toàn hiểu lầm Khanh Nhượng Nhượng rồi, nàng càng hi vọng Bồn Bồn là dựa vào quan hệ đi vào, như vậy ít nhất còn có thể chứng minh Lục Phóng vẫn còn ít nhiều đề ý tới mình, không giống như hiện tại thế này, nàng thật trở thành người qua đường Giáp rồi.

Lúc Khanh Nhượng Nhượng vừa bị Bồn Bồn kéo đến dưới tòa cao ốc A&E, liền thấy một chiếc Bentley màu đen chạy nhanh đến. Người xuất hiện trước mặt chính là Lục Phóng.

Khanh Nhượng Nhượng theo bản năng trốn sau lưng Bồn Bồn, nhưng lại cảm thấy không ổn, vội dừng lại bước chân, nàng không thể sợ hãi chính mình. Hơn ba năm không gặp, mẹ Lục Phóng không già đi chút nào. Nhưng Khanh Nhượng Nhượng lại cảm thấy Lục Phóng dường như càng ngày càng thành thực hơn. Không thể dùng từ giả để hình dung anh ta. Chỉ có thể nói trải qua đau khổ nam nhân còn có một cổ sức quyến rũ tang thương. Không phải giả bộ u buồn, chỉ là khẽ nhủ mày, cũng khiến cho người nguyện ý nên núi đao xuống biển lửa chỉ vì hấn giãn ra chữ Xuyên (川) nhân nhạ.

“Sao mỗi một lần gặp Lục tổng lại cảm thấy anh ta đẹp trai hơn một chút nhỉ? Cảm thấy nhìn thế nào cũng không đủ, thật không thể tin được Khanh Nhượng Nhượng chị lại có thể đã từng đến gần anh ấy.” Bồn Bồn ở bên cạnh lộ vẻ háo sắc.

Khanh Nhượng Nhượng không có nghe thấy, nàng chỉ thấy Lục Phóng nhìn mình, nhưng trong mắt anh ấy không có phong cảnh, không có loại ánh mắt hận nàng tận xương tủy mà nàng tưởng tượng, đập vào mắt chỉ có lạnh lẽo, mà nàng thật đã trở thành một người xa lạ không có chút ý nghĩ gì.

Ánh mắt Lục Phóng rất nhanh dời khỏi người Khanh Nhượng Nhượng, bên cạnh anh ta Bob đang nói cái gì đó, hoàn toàn dời đi sự chú ý của anh ta.

Khanh Nhượng Nhượng chỉ cảm thấy bị ai, lúc trước nàng còn tưởng, nếu anh không thể yêu nàng, ít nhất có thể hận nàng cả đời, để trong tim anh vĩnh viễn có hình bóng mình. Nhưng hôm nay vừa nhìn thấy bị ai này hoàn toàn chỉ có mình mà thôi.

“Chị còn không vào cùng đi?” Bồn Bồn đẩy Khanh Nhượng Nhượng một cái.

“Vừa rồi em cũng nhìn thấy, chị dù nói xin lỗi hay không đối với anh ta chẳng có ý nghĩa gì.” Khanh Nhượng Nhượng bất mãn.

“Bớt ở đây tự thương hại mình đi. Chị cho rằng chị phải xông chạy lấy người, thì người ta phải ở phía sau chị cố sống cố chết chờ chị sao? Hơn nữa, chị làm chuyện sai nên đi nói lời xin lỗi, người ta quan tâm hay không đây là chuyện của người ta.” Bồn Bồn đứng lý hợp tình nói.

Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy có phải hay không trước kia mình không cần thân đắc tội quá sâu với cô em Bồn Bồn này.

Lúc Khanh Nhượng Nhượng đi vào tòa nhà đồ sộ A&E, rất nhiều người dừng lại chỉ chỉ chò chò nàng, nơi này còn có những nhân viên kỳ cựu năm đó, năm đó tin tức Khanh Nhượng Nhượng bỏ trốn trước đêm tân hôn, ở trên trang đầu báo lá cải liên tục hơn một tháng. Khanh Nhượng Nhượng coi như cái gì cũng không nghe không thấy, nàng cảm thấy da mặt mình bây giờ dày lên rất nhiều.

Lúc Khanh Nhượng Nhượng đi vào Lục Phóng đã vào thang máy chuyên dụng từ rất lâu rồi. Nàng lựa chọn chạy thẳng tới tầng 94, đây là điểm tốt của việc quen thuộc địa hình. Khi Khanh Nhượng Nhượng nhìn thấy Lynda, hôm nay sau khi sinh em bé, chỉ có thể dùng dư âm của vóc dáng thướt tha để hình dung.

“Lynda, tôi muốn gặp mặt Lục tổng, anh ấy có thời gian rảnh không?” Khanh Nhượng Nhượng mặt dày tiến lên, tất cả thư ký lớn nhỏ chung quanh toàn bộ buông công việc trong tay nhìn chăm chăm Khanh Nhượng Nhượng.

“Tôi hỏi chút đã.” Lynda quả nhiên là thư ký chuyên nghiệp, không chút nào bị tin tình cảm năm đó ảnh hưởng, thái độ đối đãi với Khanh Nhượng Nhượng cũng giống như những người khác.

“Xin lỗi, tổng giám đốc đột nhiên có cuộc điện thoại hội nghị, mời cô ở bên ngoài chờ.”

Khanh Nhượng Nhượng gật đầu một cái, ngồi một bên trên ghế salon tiếp khách, chỉ là không ngờ Lục Phóng để nàng đợi đến cơm trưa cũng không được ăn, nàng sợ lúc mình đi ăn trưa, Lục Phóng chợt đi ra. Khanh Nhượng Nhượng nghĩ hôm nay mất mặt cũng đã mất mặt rồi, dĩ nhiên phải tự mình

thấy Lục Phóng. Nếu không mẹ nàng thế nào cũng sẽ lại áp tải nàng đến một lần nữa.

Huống hồ mọi người đều có thói hư tật xấu, Lục Phóng càng lạnh nhạt với Khanh Nhượng Nhượng, thì càng khiến cho nàng từ trong thua thiệt biến thành lửa giận ngút trời, cái người này không có thời gia thì nói sớm cho nàng biết có phải tốt rồi không. Nhất định cho nàng leo cây như vậy, Khanh Nhượng Nhượng không phục, kết quả của không phục chính là tiếp tục chờ. Nàng đáng thương thậm chí toilet cũng không dám đi, dù là đi, cũng phải báo trước Bồn Bồn đi lên coi chừng giúp nàng.

Từ hoàng hôn đến mặt trời lặn, Khanh Nhượng Nhượng cũng không thấy bóng dáng Lục Phóng, mỗi một lần nàng hỏi thăm, Lục Phóng đều không phải đi họp thì cũng là gặp khách dự hội nghị. Khanh Nhượng Nhượng trơ mắt nhìn từng người từng người đi hướng tầng 95, nhưng chính mình không đi được. Lynda một người làm quan cả họ được nhờ.

Lynda bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan sở rồi, “Khanh tiểu thư, thật xin lỗi, tổng giám đốc để tôi chuyển lời tới cô hôm nay đột xuất có một vị khách rất quan trọng muốn gặp, cho nên đã đi trước rồi, nếu có có lời gì muốn nói, có thể nhắn lại thông qua tôi.”

Khanh Nhượng Nhượng thật là tấm lòng Bò Tát cũng phải bốc hỏa, cô ý treu nguoi như vậy, “Tôi có thể hẹn trước không?”

“Ách, bình thường ở công ty tổng giám đốc chỉ có mối liên quan công việc với nhân viên.” Lynda rất uyển chuyển biểu đạt từ chối.

Khanh Nhượng Nhượng biết mình nổi giận với Lynda cũng vô dụng, nhưng nàng cũng đã cố gắng hết sức, Bồn Bồn cũng không có lý do gì cáo trạng với mẹ mình, Khanh Nhượng Nhượng nghĩ một chút, không gặp cũng tốt.

Khanh Nhượng Nhượng nôn nóng sốt ruột hẹn Tiêu Tiểu Du ăn tối. Đi vào là ông nội đồng ý mua một túi gà Thước Hoa khiến cho dạ dày réo một trận: “Suýt chút nữa con chết đói rồi.” Khanh Nhượng Nhượng phun ra một ngụm khí lớn.

Tiêu Tiểu Du khinh bỉ nhìn Khanh Nhượng Nhượng một chút: “Cậu lại ăn cái đồ ăn không tốt cho sức khỏe?” Tiêu Tiểu Du một tay chống, một tay đặt trên bụng, vẻ mặt tình thương của mẹ nhìn Khanh Nhượng Nhượng.

“Cậu cư nhiên mang thai?” Khanh Nhượng Nhượng nhìn bụng Tiêu Tiểu Du nhô ra to hơn trái dưa hấu, ánh mắt u oán.

“Tớ cố ý không nói cho cậu biết, tránh khỏi một mình nơi đất khách quê người khóc tới mù mắt, tớ không phải loại người lúc hạnh phúc đi khoe khắp thế giới.” Bộ dáng Tiêu Tiểu Du thật khéo hiểu lòng người.

Chồng Tiêu Tiểu Du chính là nam nhân trả lời đúng đề Khanh Nhượng Nhượng đưa ra, hần quả nhiên mua túi to các loại băng vệ sinh cho Tiêu Tiểu Du, nhãn hiệu nào cũng có, để Tiêu Tiểu Du lựa chọn, trái tim Tiêu Tiểu Du liên rung động.

Khanh Nhượng Nhượng chưa kịp cãi lại, đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Tiêu Tiểu Du, nàng nhận điện thoại, tựa như biến thành một người khác, ôn ôn lẫm lẫm cho người ta nể cả da gà. “A lô, chồng à, em đang cùng Khanh Nhượng ăn cơm, a lô, đợi một lát em liền trở về, cái gì, anh đến đón em?”

Tiêu Tiểu Du che kín ống nghe. “Bao giờ thì chúng ta ăn xong?” Đây là nói với Khanh Nhượng Nhượng.

Khanh Nhượng Nhượng nước mắt lưng tròng nhìn Tiêu Tiểu Du, dù sao cũng là bạn bè. Cái đồ trọng sắc khinh bạn, Bồn Bồn vì cùng bạn trai Hoàng Tiểu Ngoan đi ăn cơm, vứt nàng Khanh Nhượng Nhượng một mình ở thành phố C. Mà Tiêu Tiểu Du mới ra ngoài nửa giờ liền la hét phải về. Xem ra cái tuổi này của Khanh Nhượng Nhượng nếu nữ nhân không có đàn ông, thật rất khó đối mặt với khoảng thời gian còn lại, bởi vì hầu như tất cả bạn bè đều đã có người quan trọng kia.

Khanh Nhượng Nhượng đang muốn trả lời, ánh mắt lại nhìn tới nơi nào đó.

Ánh mắt Tiêu Tiểu Du nhìn theo ánh mắt Khanh Nhượng Nhượng, liền thấy Lục Phóng đang thân mật ôm ấp một cô gái đi vào nhà hàng Tây cao cấp đối diện, vừa đi vừa cười cười nói nói. Bọn họ không hề nhìn thấy hai nữ nhân đang ở nơi này.

“Hoàn hồn đi. Nhìn cái gì, qua thôn này cũng không phải quán kia.” Tiêu Tiểu Du thở dài một tiếng.

Khanh Nhượng Nhượng giữ yên lặng. Thì ra tưởng tượng xa xa cũng không đã thương người bằng hiện thực. Nàng đã từng tưởng tượng qua vô số lần Lục Phóng ở chung một chỗ với nữ nhân khác, cũng không rung động bằng tận mắt thấy cảnh đó. Nàng còn cho là mình đã chuẩn bị tốt tâm lý, nàng còn nghĩ mình là người lý trí trong tình cảm. Phải có kiểm soát chặt chẽ, hôm nay nàng mới hiểu được chỉ là nàng đang tự lừa mình dối người, vì sao nàng nhận được cúp ở cuộc thi thiết kế đá quý liền muốn trở về, vì sao phải nghe lời mẹ an bài đi xin lỗi Lục Phóng. Thật ra tất cả vì nàng vẫn hi vọng, hi vọng có lẽ trên thế giới này còn có kỳ tích.

Hi vọng Thượng Đế có thể tha thứ cho tội nhân chạy trốn là nàng.

“Có phải rất đau lòng không?” Tiêu Tiểu Du đột nhiên lên tiếng.

Khanh Nhượng Nhượng không phủ nhận, chỉ là Tiêu Tiểu Du không có thời gian san sẻ chuyện cũ cùng Khanh Nhượng Nhượng, nàng phải về với chồng yêu quý của nàng, Khanh Nhượng Nhượng ghen tỵ nhìn bóng dáng nam nhân tới đón Tiêu Tiểu Du, nụ cười của nữ nhân kia tuyệt đối là kiểu khoe khoang. Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy đây đều là mình tự làm tự chịu.

Sau khi Tiêu Tiểu Du đi, Khanh Nhượng Nhượng bấm điện thoại gọi cho chị Quả Quả, đây là người nàng tin tưởng nhất, chị Quả Quả luôn là nữ vương

ở hộp đêm, hai giờ sáng mà gọi nàng ra ngoài đi dạo hộp đêm, nàng sẽ tới ngay lập tức.

Nửa giờ sau, quả nhiên Quả Quả xuất hiện, vừa nhìn thấy liền vẫy vẫy tay với Khanh Nhượng Nhượng, trên ngón áp út còn có viên kim cương sáng lấp lánh khiến Khanh Nhượng Nhượng lóa mắt.

“Chị kết hôn rồi?” Khanh Nhượng Nhượng tròn to hai mắt, thật là tất cả mọi người ai cũng đều khiến nàng vui mừng vô hạn.

“Biểu cảm của em là gì vậy, em không kết hôn thì chị cũng không kết hôn sao?” Quả Quả chu miệng.

“Mau kể cho em chuyện xả ra như thế nào đi.” Cuối cùng Khanh Nhượng Nhượng cũng tìm được chuyện có thể rời đi lực chú ý của nàng từ nhà hàng Tây đối diện.

“Chị...chị và chồng chị là một đôi định mệnh trời sinh.” Quả Quả rất tự hào.

Khanh Nhượng Nhượng chớp mắt to chờ đợi.

“Em biết không, năm người làm mỗi không hẹn mà cùng giới thiệu một người cho chị, chính là chồng chị bây giờ, lời giới thiệu của mỗi người làm mỗi đều không giống nhau, chị cũng không nghĩ lại là một người, em nói xem đây không phải định mệnh thì là gì?” Chị Quả Quả vẫn đang nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay.

“Em xem chiếc nhẫn này đi, có thể còn lớn hơn ‘Vân Hôi’ một carat.” Chị Quả Quả hẳn là đang lấy lại thể diện.

Cảm xúc của Khanh Nhượng Nhượng lập tức bị đá kích. Chị là chị Quả Quả từ sau khi hồi tâm đường tính, khoan dung rất nhiều: “Đừng nhìn nữa, nữ nhân kia chỉ là một trong mười mấy vị tổng giám đốc mà thôi.” Chị Quả Quả như thể cố hòa nhập kim tính.

“Sao chị biết được em đang nhìn cái gì?” Khanh Nhượng Nhượng buồn bực.

“Làm ơn đi, chị làm nghề gì chứ?” Chị Quả Quả hất hất cằm, “Cô gái này mới tốt nghiệp đại học A, không có bối cảnh gì.” Chị Quả Quả rút từ trong túi xách của mình ra một cuốn photo album, “Cho em đó, để em sớm chuẩn bị tốt. Biết em nhất định quay đầu gặm cỏ, nhưng hiện tại cỏ này cũng không dễ gặm.”

Khanh Nhượng Nhượng nghi ngờ mở photo album ra, bên trong là các loại cô gái, ảnh thật có, cắt dán từ tạp chí có, phía dưới còn có tài liệu chi tiết.

“Tất cả đều là những hồng phấn tri kỷ của tổng giám đốc trong mấy năm gần đây, ừ, đây là luật sư Kim Tinh làm tới bằng đại luật sư, đây là phó tổng giám đốc Phật khu Trung Quốc, đây là bá chủ tin tức trừu tượng, đây là...”

Sắc mặt Khanh Nhượng Nhượng nhìn vô cùng khó coi.

“Xem ra tổng giám đốc vẫn là thích phái nữ tài trí hơn một chút, hơn nữa khẩu vị rất bất bẻ, những cô gái này tất cả đều là tinh phẩm.” Chị Quả Quả vẫn đang báo thù.

“Chị Quả Quả, chị mang cái này tới dọa em sao?” Khanh Nhượng Nhượng chỉ có thể làm nũng.

“Tĩnh lại đi, em bây giờ cũng coi là nhà thiết kế trang sức nổi tiếng rồi, không thua họ. Nhưng em suy nghĩ một chút, tổng giám đốc mấy năm này đều quyền luyến bụi hoa, nhưng tuyệt đối không có ý tứ kết hôn, có thể thấy được lực ảnh hưởng của em khẳng định vẫn còn, có hi vọng.” Chị Quả Quả vỗ vỗ cánh tay Khanh Nhượng Nhượng.

“Anh ta có con chưa?” Khanh Nhượng Nhượng hỏi ra nghi vấn trong lòng mình. Vấn đề này chị Quả Quả tài ba mới có thể biết.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 49

“Không có, chỉ là hình như con của Thước Lâm nhận tổng giám đốc làm cha nuôi.” Chị Quả Quả vốn muốn tiếp tục nói, lại nhìn thấy Lục Phóng cùng hồng nhan tri kỷ bước ra khỏi phòng ăn, “Đi ra rồi, đi ra rồi.” Mặt chị Quả Quả hưng phấn. “Em mau tới trước chào hỏi, cho cô ta biết em là ai, về mặt nhất định rất khó coi.”

Khanh Nhượng Nhượng biết chị Quả Quả vẫn là chị Quả Quả, hả hê khi thấy người khác gặp họa: “Đa Đa cậu ấy đâu?” Khanh Nhượng Nhượng nói sang chuyện khác.

“À, hẳn cùng bạn gái đi nghe nhạc rồi.” Đây lại là một đá kích đối với Khanh Nhượng Nhượng.

“A, đúng rồi, cuối tuần này Vương Xán kết hôn, em có đi không?”

“Vương Xán kết hôn?” Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy chỉ mới ba năm mà sao thế giới này đã khấn trương vậy, người bên cạnh nàng tất cả ai cũng kết hôn kết hôn, yêu yêu, đầu năm nay không phải lưu hành thẳng nam thẳng nữ sao?

“Không chỉ có hân, Tiêu Hàng cũng kết hôn.” Chị Quả như đi guốc trong bụng Khanh Nhượng Nhượng. “Không chừng ngày mai tổng giám đốc cũng tuyên bố đính hôn đấy?”

Khanh Nhượng Nhượng bắt đầu ôm đầu: “A, chị Quả Quả, sắc trời muộn quá rồi, có phải chị nên về nhà rồi không, tránh để chồng chị lo lắng?”

“Thôi đi, thừa biết lòng tốt của em, nếu không phải hôm nay em mất một nagfy ở A&E, chị mới lười ra ngoài quan tâm em, ngày mai có muốn chị nhờ Đa Đa giúp em rồi đi lực chủ ý của Lynda?”

Khanh Nhượng Nhượng vốn muốn cứng rắn cột sống nói “Không cần”, chỉ là cuối cùng lại mềm nhũn ra: “Hôn một cái, chị Quả Quả, chị thật là chị em kiếp trước của em mà.”

Khanh Nhượng Nhượng không phải loại người không có tính khí, nếu không nàng sẽ không đào hôn, sẽ không ở Paris gian nan vất vả chống đỡ hơn ba năm, sẽ không vô số lần xé toang bản vẽ chỉ vì cuộc thi thiết kế trang sức quốc tế HRD, cho nên Lục Phóng thật sự làm cho tính tình nàng trở thành như vậy.

Dù sao đã mất mặt, mất thêm lần nữa cũng vậy, hôm sau Khanh Nhượng Nhượng ở tập đoàn A&E thì Lynda liền chuyển cáo tới Khanh Nhượng Nhượng: “Gần đây hành trình của tổng giám đốc cũng sắp xếp rất chậm, Khanh tiểu thư. . . .” Ý là, người liên tục ngồi ở đây một chút tư cách chờ cũng không có.

Chỉ là mọi việc luôn có cá biệt. Cho dù Lynda tận trung cương vị công tác, nhưng cô ấy có con nhỏ, có con nhỏ thì khó tránh khỏi tình mẹ bao la. Cho nên Khanh Nhượng Nhượng mất thấy Lynda nhận được một cú điện thoại, bên trong không có ai nói chuyện, lại truyền đến một tiếng khóc của trẻ con. Khanh Nhượng Nhượng biết là chị Quả Quả lấy Đa Đa ra lợi dụng tình mẹ của Lynda như vậy là không có đạo đức, Khanh Nhượng Nhượng nhân lúc Lynda bất thần. Nhanh chóng xoay người, không quên rút đầu sợi dây điện thoại nội bộ trên bàn Lynda.

Khanh Nhượng Nhượng thở hồng hộc chạy tới gõ cửa cũng không thêm gõ, trực tiếp xông vào phòng làm việc của Lục Phóng. Nàng vốn có thể liều mạng, xông tới nói một câu “Thật xin lỗi” rồi đi luôn, đáng tiếc Khanh Nhượng Nhượng không thể không thừa nhận nàng không phải tới nói câu xin lỗi.

Lục Phóng bị “phá cửa” giật mình kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Khanh Nhượng Nhượng không đọc được vẻ kinh ngạc trong mắt Lục Phóng, hân chỉ là lạnh lùng hạ bút trong tay, ôm tay chờ đợi động tác tiếp theo của Khanh Nhượng Nhượng.

Khanh Nhượng Nhượng chỉ khoát khoát tay, miệng há to thở, ý là bảo anh ta đợi một chút, Khanh Nhượng Nhượng chạy còn nhanh hơn gió, chỉ sợ Lynda đuổi theo, cho nên anh ta có thể sẽ nói trước, vì thế trước dừng một chút.

Lục Phóng không kiên nhẫn giờ tay bắt đầu gọi điện thoại, nàng đi lên trước rút nốt đầu dây điện thoại.

Khanh Nhượng Nhượng bình phục tâm tình một chút, nàng cũng không biết mình bị làm sao, lúc nhìn Lục Phóng từ xa, cảm thấy anh ta cao cao ngạo ngạo, giống như mây mù vây quanh ngọn núi, khiến cho người ta tưởng là hương khói. Nhưng khi vừa đến gần, người chỉ muốn ẩn núp hân thật xa, tránh bị đóng băng. Năm đó nàng lựa chọn chạy trốn ước chừng cũng có cái cảm giác ở bên trong tác quái.

“Thật xin lỗi.” Khanh Nhượng Nhượng khó khăn khạc ra một câu.

“Vì cái gì?” Giọng điệu Lục Phóng rất bình thản, trong bình thản có một chút kiềm nén, ý là người nói xong rồi thì đi đi.

“Ba năm trước. . . .” Khanh Nhượng Nhượng không thể không nhắc nhở anh ta.

“Khanh tiểu thư, đây không phải là chuyện nói một câu thật xin lỗi thì có thể giải quyết được.” Lục Phóng giương mắt nhìn, “Cô là muốn tôi tha thứ cho cô sao?” Lục Phóng đứng dậy từ trên cao nhìn xuống Khanh Nhượng Nhượng.

Khanh Nhượng Nhượng theo thói quen gật đầu.

“Ngồi đi.” Lục Phóng đi ra từ sau bàn làm việc, làm một động tác mời, còn đích thân rót một chén nước cho Khanh Nhượng Nhượng. Điều này khiến cho Khanh Nhượng Nhượng có chút thụ sủng nhược kinh, cái này không có trong tưởng tượng của nàng, Lục Phóng có thể lạnh nhạt, có thể lạnh lùng ngay cả có thể đuổi nàng đi ngay lập tức. Hoặc là tát nàng một cái, hoặc là đẩy nàng ngã xuống đất làm chuyện YY cũng đã tưởng tượng qua, chỉ có chuyện quý dị trước mắt là nằm ngoài dự đoán.

“Tôi cũng rất muốn như vậy tha thứ cho Khanh tiểu thư.” Lục Phóng cư nhiên đang cười, còn cười rất rục rờ.

Trong lòng Khanh Nhượng Nhượng nổi lên dự cảm xấu.

“Nhượng Nhượng, tôi xem qua thiết kế ‘Phóng Yêu’ của cô.” Lục Phóng tiếp tục nói.

Trái tim Khanh Nhượng Nhượng bắt đầu đập loạn, chẳng nhẽ Lục Phóng nhìn ra điều gì? Hoặc là thấy rõ tâm ý của nàng, dự tính tha thứ cho nàng? Từ nay về sau hai mà là một?

“Thiết kế rất đẹp, cùng ‘Văn Hồi’ của công ty chúng tôi nhìn qua rất xứng đôi.”

Trái tim Khanh Nhượng Nhượng như muốn nhảy ra ngoài, đây là trần trường ám hiệu sao? ‘Văn Hồi’ cùng ‘Phóng Yêu’ rất xứng đôi, Lục Phóng cùng Khanh Nhượng Nhượng rất xứng đôi?

“Tôi hi vọng cô có thể bán bản quyền của ‘Phóng Yêu’ cho tôi, giá tiền tùy cô, như thế nào?” Lục Phóng vẫn đang cười.

Trong mắt Khanh Nhượng Nhượng ánh mặt trời rực rỡ liền biến mất.

“Sau này nếu chúng ta có thể làm bạn hợp tác, vậy không còn tồn tại cái gì tha thứ với không tha thứ nữa, đúng không, Nhượng Nhượng?”

Giờ Khanh Nhượng Nhượng mới hiểu được, Lục Phóng thật coi mình như là người qua đường Giáp rồi, có thể đứng ở lập trường kinh doanh nhìn nàng.

“Dĩ nhiên, nếu anh muốn ‘Phóng Yêu’”. Cho Khanh Nhượng Nhượng 1000 lá gan cũng không dám cự tuyệt.

“Tốt, vậy tôi bảo Bob soạn hợp đồng, về mặt giá cả cô muốn bao nhiêu?”

“Không có” Khanh Nhượng Nhượng lắc đầu.

“Vậy, mười triệu được không?” (>34 triệu tiền Việt)

Thật ra Khanh Nhượng Nhượng đối với tiền tài không có một chút khái niệm, mười triệu trong đầu nàng chính là rất nhiều rất nhiều, nhưng đến tột cùng ‘Phóng Yêu’ có giá trị bao nhiêu thì nàng không hiểu được, “Được”. Dù sao ‘Phóng Yêu’ cũng là vì Lục Phóng mà thiết kế, không phải sao?

“Anh muốn đưa ‘Văn Hồi’ ra thị trường sao?” Khanh Nhượng Nhượng có chút kinh ngạc, nàng cho là ‘Văn Hồi’ sẽ độc nhất vô nhị tồn tại trên thế giới này, không ngờ lại bị đưa ra sản xuất.

“Đúng, cho nên cần một nam giới tới phối hợp.” Lục Phóng cười như phóng điện tới Khanh Nhượng Nhượng, rất mê người, nhưng lại khiến lòng người lạnh lẽo không thôi.

Khanh Nhượng Nhượng cũng không biết mình đi như thế nào ra khỏi phòng làm việc của Lục Phóng.

“Như thế nào, như thế nào?” Đa Đa cùng chị Quả Quả đầu tiên tới là muốn tin tức bất quải, “Tổng giám đốc tha thứ cho em? Hai người nói lại tiền duyên, còn là. . . .”

Khanh Nhượng Nhượng không biết trả lời thế nào: “Anh ta bảo em bán bản quyền của ‘Phóng Yêu’ cho anh ta.”

“Còn gì nữa?” Chị Quả Quả cùng Đa Đa đối với việc này không có hứng thú.

“Hết rồi.”

“Anh ta không tức giận, không tàn bạo với em?” Chị Quả Quả cùng Đa Đa bị phim truyền hình đầu độc quá sâu rồi.

“Anh ta rất khách sáo, rất bình dị gần gũi.” Đây là hình dung của Khanh Nhượng Nhượng đối với Lục Phóng.

Chị Quả Quả cùng Đa Đa vỗ vỗ bả vai Khanh Nhượng Nhượng: “Không sao, ít nhất bây giờ em đã trở thành phú ông.” Phía sau bớt đi vài lời: mặc dù em đã từng là tổng giám đốc rồi.

Khanh Nhượng Nhượng cũng chỉ có thể tự an ủi bản thân như vậy, đáng tiếc về sau ký hợp đồng này, mười triệu ở trong ví Khanh Nhượng Nhượng còn chưa ấm chỗ, thì bị một tin tức xấu dọa cho sợ ngây người.

Quả nhiên là phúc chưa qua mà họa đã tới.

Khanh Nhượng Nhượng nhận được lệnh truyền của tòa án, bởi vì mẹ Lục Phóng đòi nàng bồi thường tổn thất.

Nguyên nhân là vì ban đầu Khanh Nhượng Nhượng chuẩn bị hôn lễ hào hoa với Lục Phóng, về sau Khanh Nhượng Nhượng lại chạy trốn khiến bà tổn thất nặng nề. Có tiền đặt cọc địa điểm tổ chức hôn lễ, còn có tiền quảng cáo các loại. Hơn nữa bà còn bán hình của Lục Phóng cùng Khanh Nhượng Nhượng cho Time Magazine làm mặt bìa, cuối cùng tất cả hợp đồng đều hủy bỏ, cho nên mẹ Lục Phóng tổn thất nặng nề. Dĩ nhiên phí tổn thất tinh thần cũng ở trong đó.

Cứ như vậy tính toán, Khanh Nhượng Nhượng không những không có được mười triệu của Lục Phóng mà còn thiếu mẹ anh ta ba trăm vạn. Khanh Nhượng Nhượng không biết tòa giải quyết thế nào, chỉ biết nàng thua. Nàng chỉ biết nàng thiếu rất nhiều tiền, trước mắt nàng trả không nổi.

“Khanh tiểu thư, tôi hy vọng có thể sớm nhận được tiền.” Mẹ Lục Phóng vênh cằm lên nhìn Khanh Nhượng Nhượng, “Nếu không tôi đành thỉnh tòa cưỡng chế thi hành.”

Khanh Nhượng Nhượng khóc không ra nước mắt nhìn mẹ Lục Phóng, bây giờ dù có bán nạng đi cũng không có nổi ba trăm vạn. Vì vậy Khanh Nhượng Nhượng đi mua vé số-việc từ trước đến nay chưa bao giờ làm, hai nguyên tiền, hy vọng có thể trúng năm trăm vạn.

Khanh Nhượng Nhượng ngồi sau bàn công tác tại thành phố A, gãi đầu gãi tai. Tiền lương của nàng không thấp, thế nhưng ba trăm vạn chính bằng mười năm tiền lương nàng không ăn không uống cộng lại. Hơn nữa, nghe khẩu khí của mẹ Lục Phóng khẳng định là không thể đợi, Khanh Nhượng Nhượng biết bà là đang tìm cách cho mình một bài học, sẽ không dễ dàng qua ải của bà, âu cũng là tự làm tự chịu, ban đầu nếu nàng biết rời đi Lục Phóng sẽ phải gánh khoản nợ nặng như vậy, đánh chết nàng cũng phải lưu lại.

Bây giờ Khanh Nhượng Nhượng vừa nhận điện thoại liền kinh hồn lạc phách, chỉ sợ mẹ Lục Phóng gọi tới thúc giục, nàng cũng sợ mẹ Lục Phóng tự mình đi nói với ông chủ bây giờ của nàng, một khi nàng bị đuổi việc thì càng thế lương. Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, Khanh Nhượng Nhượng vừa nghe tiếng ‘đỉnh linh linh’ liền muốn đi WC.

“A lô, vị nào vậy ạ?” Khanh Nhượng Nhượng phờ phạc hỏi.

“Là tôi, Bob.”

Khanh Nhượng Nhượng vội vàng ngồi thẳng người, chột dạ một cái. Phàm là người có liên quan đến mẹ Lục Phóng nàng đều sợ. “Có chuyện gì sao?”

“Cuối tuần này ‘Văn Hôi’ cùng ‘Phóng Yêu’ sẽ được tuyên truyền ở Las Vegas, tổng giám đốc hi vọng cô có thể tham gia.”

“Tôi. . . .” Gần đây Khanh Nhượng Nhượng đang tiết kiệm chi tiêu.

“Phí du lịch bên chúng tôi lo liệu, còn trả cho cô phí hỗ trợ công tác, tổn thất bên công ty cô, chúng tôi sẽ cho bồi thường cho cô, cô xem có được không?” Thái độ của Bob rất cung kính.

Chả còn lý do gì để Khanh Nhượng Nhượng không đáp ứng, đây chính là tiền.

Tập đoàn A&E tốn rất nhiều tiền cho một mùa tuyên truyền châu báu, triển khai ở nhiều nơi trên thế giới. Khanh Nhượng Nhượng làm nhân viên chủ chốt, có thể tham dự đó còn có thể có danh tiếng. Nhưng khi nàng nhìn thấy Lục Phóng, khó tránh khỏi cảm giác kém người một bậc, dù sao nàng cũng thiếu tiền của mẹ anh ta.

Khanh Nhượng Nhượng không ngồi cùng chuyến bay với Lục Phóng, ở hai tầng khác nhau, trừ lúc khai mạc gặp mặt qua một cái, còn lại gần như không có qua lại. Hướng chỉ ai đó còn dẫn theo một vị hồng nhan giai nhân. Thái độ Lục Phóng xa cách mà ôn hòa, hẳn đối đãi với nàng như với cấp dưới bình thường, trong lòng Khanh Nhượng rất nhàm chán, nhưng cũng không có cách nào.

Điều duy nhất khiến Khanh Nhượng Nhượng vui mừng chính là, Las Vegas quả nhiên là khắp nơi đều là tiền. Khanh Nhượng Nhượng tận mắt thấy một cô từ “máy đánh bạc số 3 _ Lão Hồ Cơ” thắng được 100 vạn đô la. Lúc nàng nghe tiếng tiền xu rầm rầm chảy ra, chỉ cảm thấy đó là âm thanh tuyệt vời nhất trên thế giới này.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Khanh Nhượng Nhượng đem hết tiền trên người đi cược một lần. Trừ trúng số độc đắc ra, đánh bạc cũng là biện pháp kiếm tiền nhanh nhất.

Khanh Nhượng Nhượng đi quanh quan sát các loại đánh bạc, đầu tiên cược năm đô la, sau càng đánh càng thắng càng cược lớn. Người ta nói đen tình đỏ bạc, lời ấy quả nhiên không sai.

Khanh Nhượng Nhượng cầm 10 vạn đô la trong tay, cả người giống như được mặt trời chiếu rọi. Nhiệt tình như lửa. Khanh Nhượng Nhượng nghĩ đến mình chỉ cần thêm mấy lần mười vạn nữa thì món nợ trên người nàng liền bay đi.

Chi tiếc lần này vận may không tốt, nàng tro mắt nhìn 10 vạn đô la của mình theo nước chảy ra biển.

“Khanh tiểu thư, Lục tổng khuyên cô đừng đánh nữa.” Bob nắm khuỷu tay của Khanh Nhượng Nhượng.

Tâm tình Khanh Nhượng Nhượng vốn đã khổ sở, lần theo ánh mắt Bob nhìn đến Lục Phóng, mặt hắn tươi cười để cho hồng nhan bên cạnh thối hơi lên xúc xắc, sau đó không thèm nhìn mà ném đi. Toàn trường âm ỉm, đưa tiền cược đến trước mặt hắn. Cô gái kia nhón chân hôn lên gò má Lục Phóng.

Khanh Nhượng Nhượng nói giận: “Tôi tự biết chuyện của mình.”

Sự thật chứng minh Khanh Nhượng Nhượng một chút chuyện cũng không biết, khi người của sòng bạc đưa nàng 10 vạn đô la tiền cược thì Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy mỗi người trên thế giới đều là người tốt. Nhưng nào biết người khác lại xem như nàng đang mượn tiền của A&E.

Tối nay, Khanh Nhượng Nhượng thua gần 70 vạn nhân dân tệ, nàng thật hận không thể nhảy từ ban công xuống. Mọi chuyện chấm hết.

Nhưng bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Khanh tiểu thư, giấy nợ đánh bạc tổng giám đốc đã trả giúp cô rồi.”

Khanh Nhượng Nhượng khẳng định nhìn thấy trong mắt Bob có khinh bỉ, kỳ thực nàng càng khinh bỉ chính mình. Rõ ràng là một nhà thiết kế tài hoa có

tiền đồ tốt, hôm nay lại rơi vào tình trạng này, thiếu nợ người ta, còn không tự biết rõ địa khu đánh bạc, Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy mình trừ không hút thuốc phiện ra, những phương diện khác đều là vấn đề nữ tính.

“Khanh tiểu thư, thật xin lỗi, bởi vì cô không phải nhân viên tập đoàn chúng tôi, cho nên chúng tôi cần cô cung cấp một ít đồ làm vật thế chân.” Bob gọi hai trợ thủ vào phòng.

Thật ra thì Khanh Nhượng Nhượng chả có vật gì đáng giá, nhưng mỹ phẩm của nàng Bob cũng không cho nàng lưu lại. Hiện tại trừ bộ quần áo trên người, trợ thủ của Bob tịch thu hết tất cả của nàng kể cả đồng hồ đeo tay.

“Này, ít nhất cũng phải để lại đồ lót cho tôi chứ.” Khanh Nhượng Nhượng đứng sau lưng hai nữ trợ thủ la ầm lên, đây thật là khinh người quá đáng rồi.

Khanh Nhượng Nhượng không thể không đi gặp Lục Phóng.

“Khanh tiểu thư, tôi cũng thật bất ngờ, cô biết rõ mình không phải nhân viên A&E, lại còn dùng danh nghĩa của chúng tôi đi mượn tiền, điều này thật làm khó tôi rồi.” Lục Phóng không kiên nhẫn bị Khanh Nhượng Nhượng lôi từ trong phòng hồng phấn tri kỷ đi ra.

“Nhưng anh cũng không thể cho người làm như vậy. . . . Hiện tại trong ví tôi cũng không có một phân tiền.”

“Cô có thể lựa chọn ở lại Las Vegas đi làm.” Lục Phóng không chút nào đồng tình, “Quên nói, vé máy bay khứ hồi chúng tôi cũng giúp cô đem chi trả khoản nợ rồi.”

Khanh Nhượng Nhượng tức giận trong lòng, tiền thế tín dụng nàng đã quét sạch, đánh cược hết, làm gì còn tiền trở về, tiền gọi điện thoại cũng không có nằm xu trong túi tiền cũng bị tịch thu. “Tôi không có visa công tác.” Khanh Nhượng Nhượng gấp gấp muốn khóc.

“Lục Phóng, xong chưa?” Bên trong truyền ra giọng nữ mềm mại.

Lúc Lục Phóng chuẩn bị đóng cửa, Khanh Nhượng Nhượng không thể không kéo áo hần cầu xin: “Anh muốn tôi phải làm thế nào?”

Trên thực tế Lục Phóng không muốn Khanh Nhượng Nhượng thế nào cả, ngược lại còn giúp cô rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Chương 50

Khanh Nhượng Nhượng ngồi trên máy bay trở về nước hưng hăng nghĩ, anh ta thậm chí còn trả giúp mình ba trăm vạn nợ mẹ anh ta rồi. Nhưng Khanh Nhượng Nhượng nàng lại trở thành phụ tá riêng cho Lục Phóng. Nói cho dễ nghe thì là phụ tá, chứ thật ra chỉ là một người giúp việc. Lục Phóng gờ cho Khanh Nhượng Nhượng một khoản, lương tháng mới của nàng ba ngàn đồng, so với phần lương hàng năm 30 vạn ở thành phố A mà nói, thật sự là quá khi dễ người rồi.

Khanh Nhượng Nhượng đã không thể tính nổi nàng phải mất bao nhiêu năm mới trả nổi khoản nợ này.

“Khanh tiểu thư, làm phiền cô giúp tôi xách hành lý một chút.” Bạn gái Lục Phóng xuất thân hào môn, cực kỳ có khí chất thực nữ. Nói chuyện nhẹ nhàng, khiến người khác rất ưa thích. Nhưng hành lý của nàng ta lại không nhẹ.

Khanh Nhượng Nhượng không thể không cười nhận lấy hành lý đó: “Được, Ôn tiểu thư.” Xem ra nàng không chỉ là phụ tá riêng của Lục Phóng, mà còn là của bạn gái anh ta nữa.

Khanh Nhượng Nhượng đi cùng hai người trước mặt, cùng nhau bước vào Lục Y vườn. Chỉ là hai người trước mặt nắm tay nhau, vẻ mặt tươi cười, nàng lại tay xách nách mang, toàn bộ đều là quà Ôn tiểu thư muốn tặng cho mẹ Lục Phóng.

“Mẹ, chúng con về rồi.” Lục Phóng cười khi mẹ anh ta hôn lên mặt một cái.

Mẹ Lục Phóng có chút kinh ngạc, không biết tại sao tâm tình Lục Phóng tốt như vậy, chỉ tới khi bà nhìn thấy mặt Khanh Nhượng Nhượng, tâm tình liền không tốt: “Cô ta sao lại ở đây?” Mẹ Lục Phóng nhàu mày.

Câu nói này không thể không nói nó khiến Khanh Nhượng Nhượng rất đau đớn.

“Mẹ, Nhượng Nhượng giờ là phụ tá của con.” Lục Phóng nhàn nhạt nói.

“Con. . . . .” Mẹ Lục Phóng tức giận.

“Mẹ, chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi. Chẳng nhẽ mẹ thật đúng là để ý chút tiền kia à?” Lục Phóng bắt đầu cười nhạo.

Khanh Nhượng Nhượng không biết nên vì Lục Phóng rộng rãi mà vui vẻ, hay vì anh ta rộng rãi mà đau lòng.

“Nhượng Nhượng, cô đem quà tặng đến phòng mẹ tôi trước đi.” Lục Phóng quay đầu phân phó Khanh Nhượng Nhượng, thật giống cái dáng vẻ ông chủ sai bảo cấp dưới, đối xử với Khanh Nhượng Nhượng không khác gì với Bob.

“Được.” Khanh Nhượng Nhượng nhanh chóng khăn trương rời khỏi hiện trường này. Lúc nàng một lần nữa trở lại phòng khách, mẹ Lục Phóng đang cùng Ôn tiểu thư nói chuyện thật vui.

“Khanh tiểu thư, làm phiền cô giúp tôi pha một tách cà phê nhé.” Ôn tiểu thư quay đầu nói với Khanh Nhượng Nhượng.

Trong mắt Lục Phóng lộ tia thắc mắc: “Bác gái, Khanh tiểu thư pha cà phê rất ngon.” Ôn tiểu thư giải thích.

Khanh Nhượng Nhượng chưa từng nghĩ tới loại sở trường này còn dùng để phục vụ bạn gái Lục Phóng, chỉ là nàng không còn đường nào.

Lúc ăn cơm tối, ba người bọn họ ở phòng ăn trò chuyện vui vẻ, Khanh Nhượng Nhượng ở phòng chếch ăn cơm cùng với người giúp việc, mặc dù nói thức ăn cũng rất phong phú, nhưng không thể không nói cấp bậc khác nhau rất đã thương người. Không trách được có rất nhiều người muốn chim sẻ bay lên đầu cành.

Từ sau khi Khanh Nhượng Nhượng làm phụ tá cho Lục Phóng, một thân tật xấu cũng sửa được rất nhiều. Dù là chuyện công việc Lục Phóng cũng không để nàng giúp một tay, cho nên đối với anh ta Khanh Nhượng Nhượng cũng chỉ là một người giúp việc. Mỗi ngày phụ trách việc sáng sớm Lục Phóng mặc quần áo gì, thực đơn ăn cơm mỗi ngày. Hoặc đặt bữa tối cho anh ta cùng bạn gái ... Việc vụn vặt. Bởi vì Lục Phóng không thích người khác đụng loạn đồ của anh ta, cho nên phòng của anh ta Khanh Nhượng Nhượng phải tự tay quét dọn.

Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy mình trở nên rất cần cù rồi. Cho nên Lục Phóng đi đâu đều mang theo nàng, chỉ là nếu người muốn bói ra một tia mập mờ từ trong hành động của Lục Phóng, vậy thì thật là nhân xương trong trứng gà rồi. Giống như Khanh Nhượng Nhượng không giống như tưởng tượng của mọi người, thật sự rất đã kích lòng người mà.

Cho nên khi Khanh Nhượng Nhượng bị cô bạn gái của Lục Phóng tốt nghiệp khoa pháp luật tát cho một cái, nàng cảm thấy rất oan uổng. Nữ nhân này vừa tới còn chưa phân rõ phải trái đã tát một cái, đánh cho Khanh Nhượng Nhượng đầu óc choáng váng.

“Hương Như, tôi không hy vọng nhìn thấy cô vũ nhục nhân viên của tôi.” Âm thanh của Lục Phóng từ sau lưng Khanh Nhượng Nhượng truyền đến.

Cô gái gọi là Hương Như kia vội vã thay đổi nụ cười: “Em chỉ là không thích cô ta ngày ngày đi theo sau anh, quần lấy anh, vọng tưởng Chim Sẻ hóa Phượng Hoàng.”

Trong lòng Khanh Nhượng Nhượng kinh thường một cái, theo nàng quan sát, tất cả hồng phần tri kỷ của Lục Phóng, chỉ có vị cô nương này là giống Chim Sẻ nhất.

“Nhượng Nhượng, thật xin lỗi, tính tình Hương Như có chút không tốt. Tháng này tôi cấp thêm cho cô 1000 làm tiền thuốc thang.” Đây là biện pháp giải quyết của Lục Phóng. Khanh Nhượng Nhượng không thể không tiếp nhận, bây giờ đối với nàng mà nói 1000 đó là con số lớn, trong túi nàng dùng nói 1000, một xu cũng không có rồi, đều bị Lục Phóng vợ vét sạch sẽ.

“Được ạ, Lục tổng.” Mặc dù Khanh Nhượng Nhượng rất uất ức, nhưng lại phải làm ra vẻ rất hạnh phúc.

Lục Phóng kéo Hương Như đi Lục Y vườn, Khanh Nhượng Nhượng cũng không hiểu tại sao Lục Phóng lại đem tất cả nữ nhân của anh dẫn về nhà.

“Mặt của cô thế nào?” Mẹ Lục Phóng đột nhiên lên tiếng.

Khanh Nhượng Nhượng vội vàng quay mặt, gương mặt đau rát của nàng dĩ nhiên là do vị tiểu thư Hương Như kia ban tặng, mà nàng còn không dám phản kháng, đây là vì miếng ăn mà khom lưng, ngay cả tố cáo cũng không thể.

“Là Hương Như hiểu lầm Nhượng Nhượng có ý đồ gì với con thôi. Quý nghịch ngợm này.” Lục Phóng cung chiêu cười cười, ần ần mũi Hương Như.

“Cô nhanh đi lấy đá chườm đi.” Vẫn là mẹ Lục Phóng có lương tâm, Khanh Nhượng Nhượng cảm thán.

Khanh Nhượng Nhượng vừa cầm viên đá chườm mặt, vừa phải ở một bên hầu hạ, sợ có gì sai khiến. Nàng muốn mẹ mình biết, không biết bà có hối hận không khi bảo mình đến nói xin lỗi gì đó.

“Khanh tiểu thư, làm phiền cô pha giúp tôi một tách cà phê.” Hương Như mềm mại nói. Xem ta ai cũng biết Khanh Nhượng Nhượng cô biết pha cà phê rồi.

“Cũng đem cho tôi một tách, cảm ơn.” Đây là mẹ Lục Phóng, từ lần trước dịu dàng pha qua về sau, mẹ Lục Phóng dường như cũng thích tay nghề của Khanh Nhượng Nhượng. Chỉ có Lục Phóng là vẫn thích nước lọc.

Vì mẹ Lục Phóng thích, Khanh Nhượng Nhượng không thể không nhờ tài xế lái xe từ Thành Tây đến Thành Đông mua loại cà phê đó. Lục Phóng trước sau như một mãnh liệt yêu cầu Khanh Nhượng Nhượng phục vụ mẹ anh ta, chỉ có loại thời điểm này Khanh Nhượng Nhượng mới có thể rời khỏi ánh mắt Lục Phóng.

“Khanh tiểu thư, con của tôi đột nhiên sốt cao, tôi phải trở về nhà.” Về mặt lão Vương lo lắng nhìn Khanh Nhượng Nhượng.

“Chú Vương, chú về nhanh đi, ở đây tự cháu lo được.” Khanh Nhượng Nhượng rất khéo hiểu lòng người nửa đường xuống xe, bệnh của đứa nhỏ không thể chậm trễ.

Chờ tới khi không thấy bóng xe của lão Vương, nàng mới phát hiện trên người mình một phân tiền cũng không có. Tiền cấp để mua đồ đều ở trên người lão Vương, trên người Khanh Nhượng Nhượng một xu cũng không có, mỗi ngày Lục Phóng đều tự thân tự lực vơ vét từng chút tiền của Khanh Nhượng Nhượng.

Khanh Nhượng Nhượng ở trên đường kéo váy lên tận đùi rồi, cũng không có người chịu dừng lại chờ nàng đoạn đường. Đầu năm nay quả nhiên người tốt khó tìm. Đúng là nóc nhà thùng cơn gặp mưa suốt đêm, lúc Khanh Nhượng Nhượng có ý đồ gọi điện thoại nhờ giúp đỡ, mới phát hiện điện thoại nàng thiếu phí, máy ngừng rồi. Nàng hung hăng ném điện thoại đến thùng rác, dù sao cũng chẳng có tiền mua thẻ điện thoại, cầm cũng lãng phí.

Khanh Nhượng Nhượng vừa đi, vừa nghĩ muốn roi nước mát, từ chỗ nàng bây giờ đi về Y Lục vườn, ít nhất cũng phải hai mươi km, Khanh Nhượng Nhượng khóc thét trong lòng.

Đoạn đường này nàng vẫn không ngừng hy vọng hỏi xin người qua đường chút tiền lẻ.

“Cô... cô mặc đồ Prada lại có thể hỏi xin chúng ta tiền?!” Tiểu nữ sinh ấy thiếu chút nữa thì nhổ cho Khanh Nhượng Nhượng một bãi nước bọt.

Khanh Nhượng Nhượng không biết nên cảm tạ hay oán hận Lục Phóng nữa, toàn bộ quần áo của Khanh Nhượng Nhượng bị vơ vét sạch sẽ, căn cứ nguyên tắc Chủ Nghĩa Nhân Đạo Lục Phóng đồng ý cho Khanh Nhượng Nhượng mượn quần áo, điều kiện tiên quyết là Khanh Nhượng Nhượng mặc bộ này thì phải trả lại bộ trước, bởi vì Lục Phóng sợ nàng đem những hàng hiệu này đi bán lấy tiền. Đây quả thực là quá xem thường Khanh Nhượng Nhượng rồi, mặc dù Khanh Nhượng Nhượng không phủ nhận nàng cũng đã từng có ý định này.

Khanh Nhượng Nhượng cời giày Prada cầm trong tay, cũng không dám ném đi, sợ Lục Phóng tìm nàng bồi thường, cho dù là giày cao gót đắt tiền, người đi trên 5km cũng sẽ không thể chịu nổi.

Lúc Khanh Nhượng Nhượng suýt chút nữa bất tỉnh, cuối cùng nàng cũng về tới trước cửa Y Lục vườn, xem chừng cũng đã hai giờ sáng. Lúc Khanh Nhượng Nhượng gõ cửa, cửa kia lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mở ra.

“Bác Trương, muộn như vậy rồi còn chưa ngủ sao?” Khanh Nhượng Nhượng rất kinh ngạc.

Vậy mà đèn trong phòng khách vẫn sáng trưng, có bóng người yếu điệu, giống như Lục Phóng và mẹ Lục Phóng.

Khanh Nhượng Nhượng không ngờ khuya như vậy rồi mà bọn họ vẫn chưa ngủ, không thể không bước nhanh về phía trước, nhưng dưới chân đột nhiên đau nhói, Khanh Nhượng Nhượng không thể không hét ầm lên.

Người nào không có đạo đức ném mảnh thủy tinh khắp nơi thế? Khanh Nhượng Nhượng vốn đã đau không chịu được, dưới lòng bàn chân bị ma sát phồng rộp cả lên, lại còn bị mảnh thủy tinh cứa vào chân, đau tới tận tim.

“Khanh Nhượng Nhượng!” Bóng dáng Lục Phóng xuất hiện đầu tiên trước mặt Khanh Nhượng Nhượng, như một bóng ma, chợt lóe liền xuất hiện.

“Cô không có chạy?” Đây là mẹ Lục Phóng nói.

Khanh Nhượng Nhượng ngay cả khóc cũng quên, “Chạy?” Đây là chuyện gì. Về sau từ miệng Bác Trương mà Khanh Nhượng Nhượng mới biết được đầu đuôi câu chuyện, dù sao vẫn là “Người làm” yêu thương “Người làm”.

“Cháu không biết, buổi tối thiếu gia thấy cháu còn chưa trở lại, sắc mặt khó coi vô cùng. Anh ta gọi lão Vương tới, lão Vương vừa nhìn thấy cái mặt đã bị hù sợ chết khiếp, chỉ dám há miệng run rẩy nói là cháu bảo ông ta về trước, cháu phải đi có chút chuyện.”

“Cháu không có, là trong nhà chú ấy có việc gấp.” Khanh Nhượng Nhượng giải thích.

“Hiện tại dĩ nhiên là chúng ta biết..., nhưng lúc ấy mặt thiếu gia quá dọa người, lão Vương không dám nói thật, khả năng vì như vậy nên thiếu gia đuổi ông ấy, lão Vương lái xe ở đây đã mười năm, chúng ta ai cũng không ngờ thiếu gia đuổi việc ông ấy, có thể thấy được lúc ấy thiếu gia vô cùng tức giận.”

“Sau đó thì sao?” Khanh Nhượng Nhượng rất quan tâm mảnh thủy tinh này xuất hiện như thế nào.

“Sau đó, phu nhân nói một câu, ‘Không phải con bé lại chạy đi chứ?’ Thế là thiếu gia liền bắt đầu ném đồ vật khắp nơi.

Bác Trương vì những thứ đó cảm thấy đáng tiếc. “Mấy thứ vớ vẩn ấy nói ít cũng phải trị giá gần ngàn vạn.”

Không chỉ có bác Trương tiếc của, mặt Khanh Nhượng Nhượng cũng thấy đáng tiếc, trong đại sảnh nhà họ Phóng tất cả đều là đồ cổ. Cái tên phá gia chi tử Lục Phóng này, ném đi không tiếc, tại sao không để cho nàng dùng để trả nợ chứ?

“Cho nên anh ta để cho chân cháu bị thương?” Khanh Nhượng Nhượng hỏi, nàng kéo bác Trương lại hỏi chủ ý là muốn tìm ra tên đầu sỏ gây chuyện, xem ai hại chân nàng bị thương, phải trả tiền thuốc thang, không ngờ cũng là Lục Phóng, Khanh Nhượng Nhượng không thể không nén giận.

Nhưng đây đã là nói sau rồi.

Lúc ấy Khanh Nhượng Nhượng bị mảnh thủy tinh cửa vào chân, bị Lục Phóng và mẹ anh ta giật mình, trong nháy mắt liền quên đi.

Lục Phóng hừ một tiếng rồi rời khỏi phòng khách, Khanh Nhượng Nhượng cũng đi theo vào, chỉ nghe thấy mẹ Lục Phóng kêu lên.

“Kia là cái gì?”

Khanh Nhượng Nhượng cùng Lục Phóng quay đầu nhìn lại, đó là một chuỗi dấu chân, thoát nhìn cực kỳ kinh khủng. “Cháu. . . .”

Khanh Nhượng Nhượng được nhắc nhở, lập tức cảm thấy đau đớn, lúc ấy liền ngã xuống đất, đau đến đứng không vững nữa.

Mặt Lục Phóng âm trầm, ôm Khanh Nhượng Nhượng về phòng nàng. Không lâu sau đó bác sĩ gia đình tới.

Khanh Nhượng Nhượng cúi đầu nhìn thấy chân mình bị quần như một cái bánh bao, chủ yếu là bị thương quá lợi hại.

“Chắc chắc chắc, đầu năm nay cũng rất ít thấy chân ai bị thảm như vậy.” Bác sĩ gia đình kia lắc đầu liên tục, có lẽ là cảm thấy Lục gia ngược đãi người làm.

Lòng bàn chân Khanh Nhượng Nhượng không chỗ nào tốt cả, da bị ma sát trợt hết cả, lại bị thủy tinh cửa vào, có chút nhiễm trùng, đau tới mức đôi mắt gần lẹ, cũng không chịu nổi nữa.

Bác sĩ vừa đi, Khanh Nhượng Nhượng ngã xuống giường, càng nghĩ càng thấy đáng thương, người ta nói người đáng thương tất có chỗ đáng hận, nhưng là nàng cũng quá đáng thương rồi. Lớn như vậy nhưng đây là lần đầu nàng đi con đường xa như thế, đem đôi chân gầy vò thành ra cái dạng này, không có một ai hỏi han ân cần, không có một ai quan tâm, thậm chí cũng không có ai hỏi nàng có đau hay không, Khanh Nhượng Nhượng vùi đầu trong chăn bắt đầu nức nở nghẹn ngào, nhưng cũng không dám gào khóc.

“Cô làm sao vậy?” Đây là âm thanh mẹ Lục Phóng, nghe có chút lạnh lùng so với trước đây, còn dẫn theo một tia quan tâm.

Khanh Nhượng Nhượng vội vàng ngồi dậy, lung tung xoa xoa nước mắt: “Không có gì ạ, chỉ là hơi đau thôi ạ.”

“Không sao, năm đó cha Lục Phóng đối với ta còn quá đáng hơn như này, ta đều nhìn.” Mẹ Lục Phóng vỗ vỗ bả vai Khanh Nhượng Nhượng.

Lúc Khanh Nhượng Nhượng nghỉ ngơi ngẩng đầu nhìn, trên mặt mẹ Phóng Phóng hiện lên tia xấu hổ vội đi ra ngoài.

Sau khi mẹ Lục Phóng rời đi, Lục Phóng mới bùng cốc nước xuất hiện trước mặt Khanh Nhượng: “Cầm uống đi.” Lục Phóng đưa thuốc tiêu viêm cho Khanh Nhượng Nhượng.

“Hôm nay cô đi đâu vậy?” Lục Phóng lạnh lùng hỏi, “Điện thoại của cô hết tiền cũng không biết nạp tiền sao?” Âm thanh Lục Phóng càng lúc càng lớn, không có chút ý tứ nào muốn an ủi.

Khanh Nhượng Nhượng cũng tức giận: “Vậy tôi có tiền để nạp à, không phải mỗi ngày đều bị anh vợ vét hết sao, anh quả thật so với Chu Bái Bì còn Chu Bái Bì hơn.”

“Tôi cũng đâu có rút da cô.” Giọng điệu Lục Phóng ôn hòa hơn chút, “Cô cũng không biết hỏi vay người khác tiền để gọi điện thoại sao?”

“Bọn họ nhìn thấy tôi mặc Prada liền không chịu cho tôi mượn tiền.” Khanh Nhượng Nhượng nói đến đây càng uất ức hơn.

“Vậy cô đi bộ về sao?” Lục Phóng không xác định hỏi.

“Dĩ nhiên, không lẽ anh cho rằng tôi ngồi hỏa tiễn trở về sao?” Khanh Nhượng Nhượng rống giận.

“Thấy cô có tinh thần như vậy, xem ra là không có vấn đề gì nữa rồi.” Lục Phóng lạnh lùng kéo ghế ngồi xuống trước mặt Khanh Nhượng Nhượng.

Hai người không nói một tiếng, rốt cuộc Khanh Nhượng Nhượng không nhịn được nữa, định lực của nàng dĩ nhiên là kém hơn Lục Phóng: “Tôi muốn ngủ rồi.”

Lục Phóng không có chút phản ứng nào.

“Lục tổng, tôi nói tôi muốn ngủ.” Khanh Nhượng Nhượng kéo chăn.

Một lúc lâu sau Lục Phóng mới đứng dậy rời đi.

Sau khi trải qua chuyện lần đó, thái độ của Lục Phóng không có chút nào chuyển biến tốt, vẫn đối xử kiểu sai khiến, lạnh nhạt xa cách. Hơn thế nữa, Khanh Nhượng Nhượng còn bị quần nghiêm hơn, hoàn toàn trốn không thoát mí mắt Lục Phóng, dù là nàng đi nhà vệ sinh cũng phải báo cáo. Phải được Lục Phóng phê chuẩn, nàng mới có thể đi. Hơn nữa còn hạn chế thời gian, đi quá hai phút chưa trở về, sẽ có người đi nhà vệ sinh tìm nàng, khiêu vũ quá năm phút đồng hồ không trở về, cũng sẽ có người đi tìm nàng. Khiến cho Khanh Nhượng Nhượng đi vệ sinh mà như đi đánh giặc.

Có điều cho dù nói thế nào, sau khi trải qua chuyện này, Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy mẹ Lục Phóng hòa ái thân thiện hơn, có lẽ là thấy mình đáng thương.

“Nhượng Nhượng, ngồi xuống cùng ăn cơm đi.” Mẹ Lục Phóng mở miệng mời.

Khanh Nhượng Nhượng thụ sủng nhược kinh phải nhìn Lục Phóng một cái, anh ta không gật đầu, nàng cũng không dám ngồi.

“Ngồi đi.” Lục Phóng gật đầu.

Lúc này Khanh Nhượng Nhượng mới dám ngồi xuống, bữa tối hôm nay rất phong phú, còn có món tôm sông Khanh Nhượng Nhượng thích, xương sườn, vân vân, chỉ là nàng vừa nghe tới những đồ ăn này, trong dạ dày bắt đầu sôi trào, vội vàng che miệng chạy vào toilet.

“Con bé sao thế?” Mẹ Lục Phóng lên tiếng hỏi.

Lục Phóng đã đứng lên.

“Khanh tiểu thư bị nôn như vậy đã mấy ngày rồi ạ.” Trương mục ở sau lưng trả lời.

“Không phải là con bé mang thai chứ?” Mẹ Lục Phóng lên tiếng hỏi. “Hai đứa không phải. . . . .” Đây là nói với Lục Phóng.

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chương 51

Sắc mặt của Lục Phóng có thể gọi là dọa người: “Con không có!” Trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Khanh tiểu thư có bạn trai?” Trương mục ở sau lưng nhỏ giọng hỏi.

Đáng tiếc không ai trả lời bà, Lục Phóng đã đi ra khỏi phòng ăn.

Khanh Nhượng Nhượng có chút suy yếu nằm trên giường, chợt nghe thấy “Ầm” một tiếng có người không gõ cửa liền trực tiếp đi vào.

“Cô càng ngày càng có bản lĩnh rồi, loại tình huống này còn có thể ra ngoài câu bè kết phái.”

Khanh Nhượng Nhượng mở mắt liền thấy khuôn mặt như Diêm Vương của Lục Phóng, nàng không hiểu vì sao.

“Nhượng Nhượng, đi đem đứa nhỏ xóa sạch, tôi có thể cho rằng chưa có chuyện gì xảy ra.” Giọng điệu Lục Phóng rất dịu dàng, nhưng vẻ mặt lại rất nguy hiểm.

“Anh nói cái gì vậy?” Khanh Nhượng Nhượng không hiểu.

“Cô biết, cô nợ tôi cả đời cũng không trả xong, chẳng lẽ cô còn muốn sinh con ra, giúp cô trả nợ? Khanh Nhượng Nhượng, chưa trả hết tiền, cô đừng nghĩ muốn đi đâu.” Tay Lục Phóng sờ trên cổ Khanh Nhượng Nhượng.

Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy Lục Phóng sát khí đằng đằng: “Tôi không có. . . . .”

Lục Phóng kéo Khanh Nhượng Nhượng đi ra bên ngoài, như thể ném nàng lên xe. Lamborghini đang chạy bình thường trên đường đột nhiên tăng tốc, Khanh Nhượng Nhượng bị dọa cho sợ tới mức lại bắt đầu nôn khan.

Khoa phụ sản.

Khanh Nhượng Nhượng ù ù cạc cạc bị Lục Phóng lôi vào phòng bác sĩ khoa phụ sản.

“Khanh tiểu thư chỉ là dạ dày khó chịu, không phải mang thai.” Bác sĩ La lau mồ hôi trên trán.

Trên đường trở về Lục Phóng yên lặng lái xe, không khí trong xe trầm mặc quỷ dị. Khanh Nhượng Nhượng cũng nhịn không lên tiếng, bởi vì nàng sợ mình sẽ cười mất.

Sau khi xe dừng, Lục Phóng cơ hồ không thể đợi đi về phía trước, bỏ rơi Khanh Nhượng Nhượng.

Khanh Nhượng Nhượng đi theo sau anh ta, vào phòng của Lục Phóng.

“Cô vào đây làm gì?”

“Tôi muốn hỏi, tôi không có thiếu nợ tình cảm cùng tự do kết hôn cũng không thể sao?” Khanh Nhượng Nhượng lấy dũng khí hỏi, đây chính là xâm phạm tự do thân thể.

Lục Phóng hé mắt, không ngờ Khanh Nhượng Nhượng lại không sợ chết như vậy.

“Anh còn thích tôi, đúng không?” Khanh Nhượng Nhượng kiên định đi lên trước, chỉ là hai quả đấm nắm chặt tiết lộ nàng khẩn trương.

Chẳng qua lời này là sau khi Lục Phóng đóng cửa, Khanh Nhượng Nhượng mới dám hỏi, cũng không biết Lục Phóng có nghe thấy không.

Từ sau sự kiện “Ô Long mang thai”, đối xử với Khanh Nhượng Nhượng cũng không thấy đề cao bao nhiêu, nhưng ít nhất có thể ăn cơm cùng bàn với Lục Phóng. Vô luận là ở công ty hay ở nhà. Khanh Nhượng Nhượng len lén nhặt ớt xanh ra, liền bị Lục Phóng hung hăng trừng mắt nhìn: “Cô muốn ngày mai tôi cho cô đi hái ớt xanh không?”

“Ha, ha, ha.” Khanh Nhượng Nhượng cười giả dối, “Không phải, chỉ là tôi thấy ớt xanh nhìn rất đáng yêu nên không nỡ ăn.”

“Hàm lượng Vitamin C trong ớt xanh rất cao, đây đều là rau dưa từ nông trang sinh thái của tập đoàn chúng ta cung cấp.” Lục Phóng lạnh lùng giải thích.

Đều nói thời điểm nam nhân bắt đầu để ý đến thói quen sinh hoạt của người, đó chính là hấn đang quan tâm. Huống chi gần đây hồng phấn tri kỷ của Lục Phóng đã rất ít xuất hiện, Khanh Nhượng Nhượng cười ngọt như mật, không ngờ nàng đánh bậy đánh bạ vậy mà lại có được lời giải đáp chính xác, đó chính là Nhật Cứu Sinh Tinh.

Có điều hình như Lục Phóng không có khái niệm này, trừ lúc cùng ăn cơm ngoài ra không có gì khác, Khanh Nhượng Nhượng cảm thấy những phương diện khác đặc biệt chiều cô.

Chờ như vậy thấm thoát đã nửa năm Khanh Nhượng Nhượng mới phát hiện, lần này Lục Phóng thật sự không chủ động nữa.

Giáng Sinh đến, trọng tâm chính của tập đoàn châu báu A&E năm nay chính là “Văn hời” và “Phóng yêu” rốt cuộc được ra mắt. Tại khách sạn năm sao cao cấp cử hành buổi họp báo long trọng.

Ngày hôm nay phóng viên tụ tập trong đại sảnh khách sạn, mặc dù muốn xem là “Văn hời” cùng “Phóng yêu”, nhưng cũng không hấp dẫn bằng Lục Phóng cùng Khanh Nhượng Nhượng. Đã từng yêu nhau. Hôm nay trở thành người hợp tác, vốn chính là mảnh lối, huống chi nữ chính còn trốn khỏi đám cưới, khiến mặt mũi Lục thị mất sạch.

“Lục tổng, tối nay muốn dùng “Văn hời” để trưng bày sao?” Khanh Nhượng Nhượng thấy Lục Phóng lấy ra “Văn hời” từ trong tủ bảo hiểm, viên đá anh ta tự mình mài thành.

“Ừ.” Lục Phóng không mặn không nhạt trả lời.

Con người Khanh Nhượng Nhượng mở to, không lên tiếng.

“Cô có lời muốn nói?”

“Không có, không có, vậy tôi đi bố trí hội trường đây.” Khanh Nhượng Nhượng vội vàng lui ra.

Buổi tối, đại sảnh to như vậy mà không còn chỗ ngồi, Khanh Nhượng Nhượng ở phía sau bảo người điều chỉnh ánh sáng, toàn hội trường nhất thời tối xuống, chỉ để lại một cái đèn tròn giữa hội trường.

Phía trên đó chỉ có một chiếc nhẫn, “Văn hời”, ánh sáng óng ánh như vậy mê hoặc tất cả mọi người tại chỗ.

Sau đó liền nhìn thấy một bàn tay, đem “Phóng yêu” đặt cạnh “Văn hời”, tỉ mỉ lựa chọn góc độ phối hợp với ánh đèn, “Văn hời” và “Phóng yêu” đặt chung một chỗ liền gọi vào mắt người xem hai luồng ánh sáng thần kỳ hình trái tim lồng vào nhau.

Một khắc ấy toàn hội trường đều yên lặng.

Tới khi ánh đèn một lần nữa sáng lên, toàn thể hội trường mới truyền ra tiếng vỗ tay vang dội, “Văn hời” cùng “Phóng yêu” thành công là điều không thể nghi ngờ nữa.

Trong mắt Khanh Nhượng Nhượng tràn đầy xúc động, thật ra thì nàng cũng không chắc chắn sẽ thành công, ban đầu lúc nàng thiết kế “Phóng yêu”, hình ảnh “Văn hời” cứ không ngừng chuyển động trong đầu nàng. Thật ra thì nàng mới chỉ nhìn qua “Văn hời” một lần ở cuộc thi HRK, lại không nghĩ rằng ấn tượng khắc sâu như vậy. Thậm chí có thể nhớ rõ hình ảnh tia sáng phản chiếu.

“Tôi xin hỏi nếu ‘Văn hời’ cùng ‘Phóng yêu’ là một đôi trời sinh, Lục tổng cùng Khanh tiểu thư có thể hợp lại hay không?”

Đây là đầu mà để phóng viên hỏi cái vấn đề không có đạo lý như vậy? Người phía dưới làm ăn kiểu gì thế, câu hỏi của phóng viên cũng không quy định được, lại để bọn họ đi vào, vấn đề lúng túng như vậy cũng có thể hỏi, thật là tối phá đám à.

Lúc đó Bob hận không thể xông lên đánh người phóng viên kia một trận. Hắn chỉ sợ Lục Phóng làm ra hành động gì quá khích.

Lục Phóng không lên tiếng, chỉ là nghiêng đầu nhìn Khanh Nhượng Nhượng, giống như đang chờ nàng tỏ thái độ.

Mọi người cũng đang chờ đợi, chờ đợi này giống như cả một thế kỷ.

Lục Phóng hơi nghiêng mặt: “Người phóng viên này là cô dẫn dụ tới phải không?” Mặt của anh ta đang cười, khẩu hình bảo trì không thay đổi, chỉ có Khanh Nhượng Nhượng nghe thấy lời của anh ta.

“Nghe nói sòng bạc ở Las Vegas anh cũng có cổ phần?” Khanh Nhượng Nhượng cũng đang cười, khẩu hình cũng giữ vững không thay đổi, chỉ lộ gò má cho người khác thấy.

“Lần trước nôn mửa đau dạ dày, là cô cố ý?” Lục Phóng vẫn đang cười.

“Là anh chỉ thị mẹ anh kiện tôi, để tôi bồi thường tiền đúng không?” Khanh Nhượng Nhượng cũng đang cười.

“Cô còn yêu tôi đúng không?” Lục Phóng thu lại nụ cười.

“Anh còn thích tôi đúng không?” Khanh Nhượng Nhượng cũng thu lại nụ cười.

Ánh lửa trong mắt hai người giao nhau, đã đạt thành hiệp nghị.

Khanh Nhượng Nhượng quay đầu đối mặt với phóng viên cười cười, sau đó nhìn lại Lục Phóng: “Nếu như người cho ta thêm một cơ hội, ta muốn nói, ta yêu người, một vạn năm.”

Lục Phóng nâng tay Khanh Nhượng Nhượng: “Nếu anh là quan tòa, anh sẽ phán quyết giam cầm em cả đời, giam cầm em – trong trái tim anh.”

Đa Đa buồn bực nói: “Đây không phải là lời kịch trong ‘Đồ chơi của tổng giám đốc’ mấy năm trước sao?”

Chị Quả Quả si mê nhìn Lục Phóng cùng Khanh Nhượng Nhượng, hai tay chống cằm, “Lãng mạn quá đi.” Nàng bắt đầu lau nước mắt.

Nếu Khanh Nhượng Nhượng biết chị Quả Quả nói như vậy, nhất định nàng sẽ nhỏ nước bọt, bởi vì sự thật không lãng mạn một tẹo nào.

“Các người làm hòa rồi hả?” Tiêu Tiểu Du vui mừng hỏi, sau đó mắt tinh nhìn ‘Văn hồi’ trên ngón áp út Khanh Nhượng Nhượng, hai người kết hôn? Oa, thật là lãng mạn nha.”

Khanh Nhượng Nhượng liền hướng Tiêu Tiểu Du nhỏ nước bọt: “Lãng mạn cái rắm.” Khanh Nhượng Nhượng không nghĩ tới hôn lễ của nàng ký tên một cái liền tính xong rồi, áo cưới nàng cũng không chưa được mặc.

Lại nói lúc ấy sau khi Khanh Nhượng Nhượng cùng Lục Phóng trước mặt phóng viên thừa nhận nói lại tiền duyên, lập tức bị Lục Phóng kéo đi ra cửa sau, đi tới cục dân chính, vừa ra tới bên ngoài, điện thoại Khanh Nhượng Nhượng liền vang lên.

“Tiêu Hằng?” Khanh Nhượng Nhượng có chút kinh ngạc, sau đó nhìn Lục Phóng một cái. “Cái gì, em nghe không rõ lắm, anh chờ một chút.” Khanh Nhượng Nhượng đi ra ngoài, mới nghe rõ Tiêu Hằng là xem truyền hình trực tiếp gọi tới chúc mừng nàng.

Lại nói Tiêu Hằng có một ưu điểm, chỉ cần người có lợi đối với hắn, cho dù trước đây người thất lễ như thế nào, hắn đều có thể nở nụ cười chào đón. Lục Phóng là lão bản lớn của Tiêu Hằng, Khanh Nhượng Nhượng sau này sẽ là bà chủ của Tiêu Hằng, đương nhiên hắn muốn tới chúc mừng trước tiên.

Khanh Nhượng Nhượng chỉ có thể “Ồ, ừ, a. . . .” trả lời ngắn gọn, lúc nàng cúp điện thoại xoay người, lại bị một người đứng nghiêm cách nàng không tới một cm dọa cho sợ hết hồn, Khanh Nhượng Nhượng còn tưởng mình đụng phải tường, ngẩng đầu nhìn lên thì ra là Lục Phóng.

“Sao anh lại ra đây?” Khanh Nhượng Nhượng thuận miệng hỏi, làm vẻ mặt Lục Phóng đột nhiên lúng túng, lập tức quay đầu lại.

“Không phải anh sợ em lại chạy trốn chứ?” Khanh Nhượng Nhượng chợt nhớ tới lần trước, trong lòng ngọt ngào. Không trách được Lục Phóng gấp gấp như vậy dẫn nàng đi tới cục dân chính, bữa tiệc buổi trưa cũng không tham gia.

Bước chân Lục Phóng dừng lại, quay đầu, hung hăng trợn mắt nhìn Khanh Nhượng Nhượng một cái, sau đó kéo nàng đi vào phòng đăng ký. “Ký tên!” Âm thanh của Lục Phóng có chút cao.

Mọi người trong phòng đồng loạt nhìn bọn họ, Lục Phóng khiến cho người ta cảm giác như thủ lĩnh cường đạo, Khanh Nhượng Nhượng chính là bị anh ta bắt làm áp trại phu nhân, bị bắt ép.

Khanh Nhượng Nhượng cũng không dám ngừng, chỉ sợ sau này Lục Phóng lại nghĩ ra chiêu gì trả thù nàng, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn ký. Sau khi Lục Phóng cắt giấy đăng ký kết hôn xong, sắc mặt mới hơi hòa ái chút.

Khanh Nhượng Nhượng nghĩ tới chuyện này, kể khổ với Tiêu Tiểu Du.

“Thôi đi nàng, được tiện nghi còn ra về, ta cũng tình nguyện để Lục Phóng bức ta.” Tiêu Tiểu Du liếc Khanh Nhượng Nhượng một cái.

Khanh Nhượng Nhượng vừa muốn phản bác, lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình vang lên, tiếng chuông là “Lão công lão công em yêu anh”, là Lục Phóng gọi nàng.

“Ngươi có buồn nôn không hả, khoe khoang trước mặt người ta? Đi đi, đi đi, nhanh đi đi, mắt không thấy, tâm không phiền.” Tiêu Tiểu Du đuổi Khanh Nhượng Nhượng như đuổi ruồi.

Khanh Nhượng Nhượng vừa ra khỏi cửa, đã nhìn thấy Lục Phóng từ trong xe thò đầu ra, lạnh lùng nhìn nàng, Khanh Nhượng Nhượng vội vàng chạy nhanh lên xe Lục Phóng.

Tối nay coi như là đem tâm hồn đứng nghĩa của bọn họ.

Lúc Lục Phóng vào phòng, nhìn thấy Khanh Nhượng Nhượng đang hưng phấn cắt váy cưới đắt giá thành từng mảnh vụn.

Lục Phóng nhíu nhíu mày: “Em đang làm gì thế?” Sắc mặt không thể nói là không lạnh.

“Ách, chỉ là em thích cắt áo cưới thôi mà.” Khanh Nhượng Nhượng bắt đầu che giấu.

Ánh mắt Lục Phóng lộ vẻ không tin.

“Nếu Tinh Văn có thể yêu tới mức xé cây quạt, em đương nhiên có thể yêu tới mức cắt áo cưới, đúng không?” Khanh Nhượng Nhượng cười cười.

“Em có biết anh vì chọn chiếc váy cưới này mất rất nhiều công sức không?” Lục Phóng lạnh lùng hỏi.

“Chỉ sợ là Thước Lâm cũng mất rất nhiều công sức nhỉ?” Khanh Nhượng Nhượng làm bầm trong miệng.

“Em nói cái gì?” Lục Phóng vênh tai.

“Em nói là Thước Lâm chọn cái váy cưới này mất rất nhiều công sức thôi.” Khanh Nhượng Nhượng gần từng tiếng cho Lục Phóng nghe, sau khi cảm thấy kết hôn về, quả nhiên lo lắng cũng bớt đi một ít.

“Em nói linh tinh gì vậy, việc đó liên quan gì đến cô ấy?”

“Cô ấy nói cô ấy cùng anh đi chọn.” Khanh Nhượng Nhượng rất uất ức, “Váy cưới của em, tại sao không phải là em tự mình chọn?”

“Đây là một mình anh chọn, hôm đó chỉ là vừa lúc gặp Thước Lâm, nên cùng cô ấy đi lấy về mà thôi.” Lục Phóng nghiêm túc nhìn Khanh Nhượng Nhượng, sau đó khóe miệng cong lên, “Ngần lần đừng nói em là vì loại lý do ngu xuẩn này mà. . . . .”

Khanh Nhượng Nhượng vội vàng che miệng Lục Phóng.

Tinh đang nồng thì Khanh Nhượng Nhượng chợt từ ga giường nhảy dựng lên: “Nhưng em vẫn thấy trong lòng không thoải mái.”

Lục Phóng càng thêm không thoải mái, đem phía dưới Khanh Nhượng Nhượng khẽ kéo, sắp làm chuyện bạo lực: “Khanh Nhượng Nhượng, anh chờ em ba năm, cũng rất không thoải mái.”

Trong lòng Khanh Nhượng Nhượng ngọt, nhưng lo lắng lại tới: “Lần trước Thước Lâm kết hôn, vì sao anh cùng cô ấy. . . . .” Khanh Nhượng Nhượng không nói ra được những từ phía sau.

“Lần trước ở trong vũ hội, tại sao em cùng Tiêu Hằng. . . . .” Lục Phóng cũng không còn đi xuống nói.

Khanh Nhượng Nhượng liếc Lục Phóng một cái: “Ý anh là, động cơ của hai chúng ta đều giống nhau?”

Lục Phóng dùng hành động bày tỏ khẳng định của hắn, để cho Khanh Nhượng Nhượng một dấu chấm than.

“Ý của anh thật ra là anh yêu em rất nhiều phải không?” Rốt cuộc Khanh Nhượng Nhượng thờ dốc hỏi.

“Anh đang yêu em.”

(Chính văn hoàn)

Bạn đang đọc truyện *Khiến Em Gả Cho Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.